

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ MUREȘ

LIBRARIA

ANUAR

I.

TÂRGU-MUREȘ
2002

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ MUREȘ

LIBRARIA

ANUAR

I

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL

”200 DE ANI DE LECTURĂ PUBLICĂ

LA TÂRGU-MUREȘ”

(26-28 septembrie 2002)

Târgu-Mureș

2002

COLEGIUL DE REDACȚIE

Dimitrie Poptămaș
director

Monica Avram
secretar de redacție

Redactori:

Mariana Ciurca
Liliana Moldovan
Petelui Klara
Mihail Art. Mircea

Tehnoredactor:
Alexandru Tcaciuc

ISSN 1583 - 4468

Anuarul LIBRARIA este editat de Biblioteca Județeană Mureș
4300 Târgu-Mureș, str. G.Enescu nr.2
Telefon 0265-162631, Fax 0265-164384, E-mail: bjmures@rdslink.ro

Tipografia MEDIAPRINT SRL
4300 Târgu-Mureș, str. Livezeni nr. 6
Tel./Fax: 0265-255.382, e-mail: mediaprint@fx.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte

BIBLIOTHECA TELEKIANA

Dimitrie Poptămaș — Biblioteca Județeană Mureș

De la biblioteca tradițională la biblioteca publică

Ana Maria Oltean — Târgu-Mureș

Tipărituri franceze din secolul al XVI-lea în Biblioteca Teleki

Carmen Muntean — Biblioteca Județeană Mureș

Reflectarea cărții vechi românești în catalogul Bibliotecii Teleki.

Ovidia Mesaroș — Biblioteca Județeană Mureș

Cărți în limba franceză studiate la sala de lectură a Bibliotecii Teleki în prima jumătate a secolului al XIX-lea

Veronica Filimon — Târgu-Mureș

Biblioteca Telekiana în perioada interbelică (1918-1940)

Călin Ovidiu Pop — Muzeul Județean Mureș

Primul document privind conservarea colecțiilor Bibliotecii Teleki: „Tabula Legum Bibliothecarum”

CARTE VECHE

Elena Maria Schatz — Ministerul Culturii și Cultelor București

Incunabilele din județul Mureș între lista lui Constantin Karadja și catalogul colectiv al incunabilelor din România

Luana Troia — Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași

Contribuții la istoria României într-o carte din secolul alXVI-lea

Dr. Mihai Gherman — Biblioteca Academiei Române, filiala Cluj-Napoca

Texte standard în cultura românească veche. Noul testament de la Bălgrad (1648)

Dr. Corina Teodor — Universitatea „Petru Maior”, Târgu-Mureș
De la tradiția lecturii la partizanatul confesional: Chiriacodromionul (1699) în mediile ardelenale ale secolului al XVIII-lea

Dr. Grigore Ploșteanu — Institutul de Cercetări Socio-Umane „Gh. Șincai” al Academiei Române, Târgu-Mureș
Receptarea Istoriei Imperiului Otoman de Dimitrie Cantemir la maghiari

Florica Nuțiu — Biblioteca Universității de Medicină și Farmacie, Târgu-Mureș
Contribuții la istoria cărții religioase românești

Elena Mihu — Muzeul Județean Mureș
Muzeul bisericesc din Sărmaș: Cartea veche românească – arma românilor ardeleni

Melinte Șerban — Târgu-Mureș
Nicolae Sulică — cercetător al cărților vechi românești

Dr. Paul Matiu — Biblioteca Județeană „I. Minulescu” Olt
Cartea românească veche tipărită în Transilvania existentă în județul Olt

Dr. Elena Damian — Biblioteca Academiei Române, filiala Cluj-Napoca
Tipografi lyonezi din secolul al XVI-lea în colecțiile Bibliotecii Academice Clujene

Dan Lăzărescu — Biblioteca Județeană „A. D. Xenopol” Arad
Completări și corijări la bibliografia maghiară a secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea

ISTORIA BIBLIOTECILOR

Dr. Berdj Așgian - Târgu-Mureș
Incursiune în fascinanta lume a bibliologiei

Liviu Boar — Arhivele Nationale, Direcția Județeană Mureș
Bibliotecile documentare ale Arhivelor Naționale

Cornelia Viziteu — Biblioteca Județeană „M. Eminescu” Botoșani
Lumina lină a cărții - 120 de ani de lectură publică 1882-2002

Marin Șara — Biblioteca municipală „Petru Maior” Reghin

Pagini din istoria bibliotecilor reghinene

Maria Nedelea — Biblioteca Județeană „Marin Preda” Teleorman

Comunitatea locală și biblioteca publică: repere asupra bibliotecilor comunale din județul Teleorman

Beatrice Doboczi — Arhivele Naționale, Direcția Județeană Mureș

Cărți și biblioteci în protopopiatul ortodox Reghin la început de secol XX

Monica Avram — Biblioteca Județeană Mureș

„Cartea de Aur” — act de identitate culturală a Bibliotecii Județene Mureș

CARTE. LECTURĂ. BIBLIOTECĂ.

Sidonia Puiu — Biblioteca Academiei Române, filiala Cluj-Napoca

Elogiu bibliotecarului

Alexandra Salaoru — Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Bibliotecarul: viitorul de lângă noi

Liliana Moldovan — Biblioteca Județeană Mureș

Valențele hermeneutice ale lecturii.

Mioara Pop — Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Lucian Blaga în marile enciclopedii ale lumii

Dumitru D. Lazăr — Biblioteca Județeană „Antim Ivireanu” Vâlcea

Forța iradiantă a cărții vâlcene

Fülöp Mária — Biblioteca Județeană Mureș

Bibliografia locală, de la tradiție la viitor.

Nicolae Sârbu — Biblioteca Județeană „Paul Iorgovici” Caraș-Severin

Paradoxala actualizare a unui paradox.

Costachi Agache — Biblioteca Județeană „G. T. Kirileanu” Neamț

Clasificarea în interesul cititorilor

Magda Cărăuș — Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Metode de punere în circuitul lecturii a publicațiilor existente într-o bibliotecă publică

Mihaela Spinean — Biblioteca Județeană „Octavian Goga” Cluj
Animația culturală în biblioteca publică. Modele de invitație în biblioteca județeană „Octavian Goga”

Mihail Art. Mircea — Biblioteca Județeană Mureș
Activitatea editorială a Bibliotecii Județene Mureș

Mircea Vasile Popescu — Biblioteca Județeană Mureș
Estimarea nivelului lecturii publice în județul Mureș, 1997-2001

Dr. Anca Sîrghie — Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu
Imperative de viitor în biblioteconomia românească

Letiția Popescu — Biblioteca Județeană Mureș
Actualizarea informației și a mijloacelor de informare în biblioteca contemporană

Dr. Berdj Așgian — Târgu-Mureș
Omul de știință între bibliotecă și Internet

Elena Cristina Cătană — Biblioteca Județeană „G. T. Kirileanu” Neamț
Mijloace de comunicare — evoluții și implicații culturale și sociale.

Dan Ispas — Biblioteca Județeană „A. D. Xenopol” Arad
Paginile de Internet ale bibliotecilor județene din România ca instrumente de relații publice

Adriana Gheorghiu — Biblioteca Județeană Constanța
Un alt tip de tranziție: de la carte la Internet

Elisabeta Benyi — Biblioteca Metropolitană București
Lectura între carte și Internet - Cartea electronică

Georgeta Petre — Biblioteca Județeană Constanța
**Contribuții la monografia Bibliotecii Județene Constanța.
Repere în evoluția sistemului informațional al Bibliotecii Județene Constanța**

ANEXE

Cuvânt înainte

Gradul de cultură și civilizație al unei colectivități a fost și rămâne condiționat de instituțiile sale. Biblioteca se înscrie între cele cu importanță civilizatoare mai presus decât altele, fiind suma cunoștințelor umane la un moment dat. Vechimea orașului Târgu-Mureș se pierde în îndepărtata istorie, iar prima atestare documentară îl confirmă ca existent la anul 1332, într-un act de plată a zeciuiei preotului „roman”. Așezarea trebuia să fi fost consolidată și din punct de vedere instituțional. La mai bine de 200 de ani, în 1557, aici era menționată o bibliotecă pe lângă un așezământ instructiv-educativ, **Schola Particula**, primul de acest fel de pe cuprinsul României. Acestuia i-a urmat ctitoria guvernatorului Samuel Teleki (1731-1822), originar din Gornești, care, pe timpul când era la Viena, în funcție de mare dregător, gândește și pune în aplicare planul unei mari biblioteci europene, instituție care va tezauriza resursele materiale ale întinselor moșii de pe Valea Mureșului și compensațiile financiare ale serviciilor sale, în rezerve spirituale. Biblioteca împlinită, își deschide porțile în anul 1802, fiind declarată bibliotecă publică, adică a cetățenilor, prin dorința sa ultimă în care se spune: *„las această bibliotecă în seama posterității recunoscătoare pentru propășirea științelor [...] pentru folosul cetățenilor [...] și totodată nutresc speranța că astfel cunoștințele înțelepților lumii vor fi la îndemâna tuturor...”*. Lor le-au urmat în a doua jumătate a secolului al XIX-lea numeroase biblioteci școlare, pe lângă instituții de cult ori administrative, societăți, asociații, uniuni, precum și cele personale, având destinații precise și colecții dirijate.

Dacă Biblioteca Teleki, prin valoarea și profilul colecțiilor a rămas una savantă, științifică, în anul 1913, odată cu darea în folosință a impozantului Palat al Culturii, se instituie bibliotecă publică în adevăratul sens al cuvântului, continuatoare a unei fericite tradiții, dezvoltată la cerințele timpului, evoluția demografică și urbanistică a localității, dezvoltarea industrială, a atelierelor de meserii, diversificarea învățământului, raportată la cerințele cunoașterii și informării.

Ambele instituții își continuă astăzi misiunea pentru care au fost ctitorite, completându-se între ele în întregirea informației, într-o unitate indestructibilă, în folosul societății.

Este cel mai frumos dar, util și nobil cum au fost și ctitorii lor, impunând împărtășirea din spiritul și noblețea cărților, garanția unei vieți civilizate, pentru care le aducem recunoștință.

Împlinirea a 200 de ani de lectură publică la Târgu-Mureș ne-a prilejuit organizarea unui Simpozion Național în zilele de 26-28 septembrie 2002, care s-a bucurat de o largă participare de iubitori și responsabili ai destinului cărții. Comunicările prezentate stau la baza alcătuirii primului anuar al Bibliotecii Județene Mureș, sugestiv intitulat LIBRARIA, care dorim să devină o permanență.

Anuarul LIBRARIA va înscrie de acum înainte în paginile sale studii și comunicări de bibliologie, raportate la trăirile zilelor noastre, de la explorările fondurilor de carte în forma sa tradițională la viziunea electronizării cuvintelor și imaginilor, rapoarte și dări de seamă, analize statistice și sociologice, medalioane ale unor personalități cu prioritate ale domeniului, cercetări bibliografice, note de lectură etc.

Cu aceste cuvinte pornim la drum cu gândul și sentimentul utilității prezentului și arcului peste timp în reconstituirea culturii în latura sa esențială: cartea și biblioteca.

Dimitrie Poptămaș,
director
Biblioteca Județeană Mureș

BIBLIOTECA TELEKIANA

De la biblioteca tradițională la biblioteca publică modernă

*Dimitrie Poptămaș
Biblioteca Județeană Mureș*

Privită din perspectiva a două secole, lectura publică este în măsură să ne redea evoluția galopantă a unei vechi îndeletniciri de peste două milenii ajunsă la perioada de maximă înflorire în epoca luminilor, traversând o lungă perioadă de generalizare și trecere la era informațională. Biblioteca tradițională cu ctitorii ei, formația lor pluridisciplinară, enciclopedică, interesul pentru cunoaștere din care a izvorât dragostea pentru carte până la adorație cedează viziunii sociologilor. Era electronică, la stadiul începutului mileniului al treilea, ne poartă tot mai mult în lumea calculatorului, care ne oferă satisfacții neprevăzute în mijlocirea accesului la informație cu efort selectiv puțin și cu mare rapiditate prin intermediul CD-ului, Internetului și nu în ultimul rând, al cărții electronice despre care se vorbește tot mai mult. Această evoluție nu e altceva decât așezarea unei tradiții pe noile descoperiri ale științei: de la filele manuscrise la cartea manuscrisă, apoi tipărită și dusă până la perfecțiune și, odată cu ele, bibliotecile particulare sau de altă natură. Nimic nu putea fi mai nobil și mai nou într-o vreme, acum demult apusă decât să-ți oferi propria-ți colecție publicului.

Reîntorcându-ne la tradiție și la modelul nostru, nu trebuie uitat că orașul nostru ca veche așezare de pe Mureș s-a impus în peisajul urbanistic transilvan cu instituții de mare tradiție și valoare. Aici a funcționat cunoscuta Tablă Regească (Tribunalul Suprem al Transilvaniei), au existat școli cu mare vechime și tradiție, precum gimnaziile reformat și romano-catolic, au existat biblioteci valoroase și, tot aici, contele Samuel Teleki, guvernatorul Transilvaniei, pune bazele unei inegalabile biblioteci de cultură universală în plină epocă a luminilor. Toate acestea și multe alte realizări vor marca definitiv viața culturală a urbei, dar dintre ele, cel mai important ni se pare facilitarea accesului locuitorilor la tezaurul de valori spirituale ale umanității, în principal prin bibliotecile de pe lângă Scola Particula și Teleki. Prima, devenită mai târziu Biblioteca Gimnaziului Reformat, înființată în anul 1557, prin colecțiile sale constituite în timp, printr-o bună selecție de lucrări, reflecta profilul real-umanist al așezământului de învățământ.

Pe lângă numărul mare de cărți maghiare, aici puteau fi consultate și cărți ale clasicilor în limbile latină și greacă sau în traduceri, precum și cărți în limbile moderne. Biblioteca Teleki, după numele fondatorului, este darul și recunoștința ctitorului pentru mureșeni, spațiul din care a descins și oamenii din mijlocul cărora s-a ridicat. Din Viena, unde își avea domiciliul, la Cancelaria Aulică, și de unde cutreieră toată Europa, a colecționat tot ce a găsit mai valoros în materie de carte și tipar sfârșitul secolului al XVIII-lea. Această bibliotecă a devenit sanctuarul de cunoaștere și studiu, de punere în contact cu marile idei ale lumii civilizate europene a numeroși intelectuali din toată Transilvania, primii beneficiari ai acestui imens tezaur spiritual fiind populația autohtonă, între care și tinerii studioși care făceau practica la Tabla Regească. Nu întâmplător, Biblioteca Teleki este declarată de către fondator, în anul 1802, bibliotecă publică, corespunzând întru totul cerințelor bibliotecilor moderne și intereselor generale de lectură prin încadrarea colecțiilor în actualitatea vremii, reflectarea stadiului evoluției științelor și artelor, elaborarea și difuzarea unui catalog tipărit, trimis marilor biblioteci și instituții dornice de a se informa. Printre beneficiarii informațiilor existente în colecțiile Bibliotecii Teleki se înscrie Timotei Cipariu care deseori venea aici de la Blaj, pentru a descoperi noi mărturii privitoare la limba și istoria românilor în contextul popoarelor vecine.¹ Cele două biblioteci îl atrag și pe Nicolae Densușianu în celebrul excurs de documentare în Transilvania din însărcinarea Academiei Române, pentru a aduna date privitoare la Revoluția lui Horea. Ele sunt consemnate în Raportul său, prezentat în Forumul științific al Țării, iar datele sunt folosite în valoroasa sa exegeză despre acest important eveniment istoric și al tragicului lui sfârșit.²

¹ Valeriu Nițu. *Contribuție la valorificarea activității filologice și istorice a lui Timotei Cipariu*. În: *Studii de istorie, filologie și istoria artei*, București, Ed. Academiei R.S.R., 1972, p. 275.

² Nicolae Densușianu. Cercetări în arhivele și bibliotecile Ungariei și Transilvaniei. Pe baza acestora a elaborat studiul *Revoluțiunea lui Horea în Transilvania și Ungaria 1784-1785*. Apărut la București în Editura Carol Göbl. 1884, 524 p.

Instituțiile târgumureșene de cultură și mai ales bibliotecile sale îl atrag și pe Nicolae Iorga, care, împreună cu Ioan Lupaș, vizitează orașul în zilele de 21-22 iulie 1922. Cu acest prilej este cercetată și Biblioteca Telekiana, unde savantul este întâmpinat de custodele acestui așezământ, Gulyás Károly, și unde apreciază bogăția și varietatea cărților adunate și păstrate aici, după cum va consemna în memoriile sale: *„În vechea casă a lui Samuil Teleki colecțiile lui se arată prin amabilitatea directorului actual, oricărui om cu interes pentru cultură, încuindu-se în urmă, după un vechi obicei, ușile de fier. Cele mai rari produse ale imprimeriei începând cu vechile biblii, se înșiră pe rafturi sub linia portretelor altei epoci, pe când deasupra se boltește acoperișul crăpat de ani. E o expoziție și nu poate fi o sală de lucru, cum e cazul și la Bathyaneum din Alba Iulia. Nu se face foc iarna. Cu mici excepții biblioteca își păstrează acea înfățișare până în zilele noastre. Colecțiile frumos orânduite, în galantare îngrădite cu sârmă sunt străjuite de busturi ale clasicilor greci și latini cărora li se alătură câteva tablouri ale familiei fondatorului”. Respectul omului de cultură pentru acest tezaur este fixat în câteva cuvinte în cartea de aur „In domo humaneae nobilitatis hungaricae opera vetusti tempore moravi” („În casa cultivatei nobilei maghiare am admirat opera timpurilor trecute).*³

Numărul bibliotecilor mureșene nu se încheie aici. Secolul al XIX-lea este mai generos în această privință. Înmulțirea școlilor, diversificarea învățământului prin specializare, vor duce la formarea unor biblioteci de profil. La acestea se adaugă cele confesionale, multe dintre ele cu tradiție. Altele vor fi rodul unor activități de asociere (uniuni, societăți, fundații, asociații), sau instituții.

Cu toată această situație, accesul general la lectură rămâne un deziderat, - necesitatea instituirii unor biblioteci publice rămâne o cerință a timpurilor moderne. Înființarea acestora a luat o mare amploare în lumea civilizată, mai ales în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Prin colecțiile sale și sfera de interes, Biblioteca Teleki rămâne una științifică. Celelalte rămân tributare intereselor instituționale sau de obște, pentru care au fost constituite. În aceste condiții biblioteca publică trebuie să devină o instituție de larg acces, situație de care locuitorii cetății și autoritățile sale sunt

³ Nicolae Iorga. *Pagini alese din memoriile de călătorie prin Ardeal și Banat*. Vol.2. București, Editura Minerva, 1997, p.182.

conștiente. Dorința lor devine realitate în condițiile regândirii organizării culturii, concepută a fi polarizată în jurul unui așezământ, finalizat printr-un impozant Palat al Culturii în care va funcționa și biblioteca publică. Construcția și subvenționarea acestuia a intrat în politica aulică. Împăratul Francisc Iosif devine, în condițiile imperiului dualist, și rege al Ungariei, de la a cărui urcare pe tron se împlinneau 40 de ani (1907). Bine proiectat, situat în centrul orașului, împreună cu palatul administrativ, Palatul Culturii oferea pe atunci suficiente spații pentru principalele instituții de cultură ale orașului, biblioteci, săli de spectacole, muzee, pinacotecă, conservator etc.⁴

Contactul cu această clădire îl copleșește pe Nicolae Iorga, care, în prima sa vizită la Târgu-Mureș, scria că „*e zidit cu o îngrijire pioasă, religioasă, din cel mai bun material, toată viața secuiului a fost studiată și stilizată pentru a da un caracter de incontestabilă, nouă proaspătă frumusețe. În culoare, în liniile bizare ale ornamentelor, cu inspirația semnelor de legendă de pe geamuri, pretutindeni e aceeași pecete rural-națională*”. Savantul mai constată că tânăra bibliotecă publică a ajuns la un considerabil fond de carte, dar că nu exista, până la acea dată, nici o tipăritură în limba română.⁵

În viziunea mureșenilor și a cititorilor săi, biblioteca publică este unul din obiectivele culturale esențiale. Încă din anul 1911 a început colecționarea cărților prin donații. O aripă a clădirii a fost dotată cu instalație modernă de depozitare a circa 300.000 de publicații, au fost prevăzute spații pentru lectură (sală cu 80 de locuri), dotată cu mobilier adecvat.

La deschiderea bibliotecii în toamna anului 1913 erau puse în circuitul public doar 319 volume, pentru ca în anul următor să se ajungă la 7.340, numărul lor ridicându-se la 11.986 în anul 1918. Asupra conținutului fondului de carte raportat la cerințele de lectură ale publicului situația este discutabilă deoarece nu ne aflăm în fața unei selecții ci a unor oferte din care se fac alegerile ori se înregistrează în întregime pentru a spori fondul de carte.

⁴ Traian Popa. *Monografia orașului Târgu-Mureș*. Târgu-Mureș, Tipografia „Corvin”, 1932, p.278

⁵ Valeriu Nițu. *Nicolae Iorga la Târgu-Mureș*. În: *Vatra*, I, nr.2, mai 1971, p.16-17

Custode al bibliotecii a fost numit Dr. Molnár Gábor, de formație juridică, personalitate proeminentă a vieții culturale mureșene, iubitor de carte și care moștenește o valoroasă bibliotecă din familie, se specializează în biblioteconomie la Budapesta și donează o parte din colecțiile sale bibliotecii orășenești, îmbogățind astfel fondul de carte prețioasă, în special „transilvanica”. El este cel care concepe sistemul de aranjare a publicațiilor bazat pe cota numerică și pe format în cadrul poliței de raft (un metru lungime), catalog alfabetic-tematic conceput pe fișe de format internațional, (12,5 x 7,5 cm), sistem de împrumut pe bază de buzunărașe, operându-se doar cotele la predarea-preluarea cărților pentru împrumut la domiciliu sau lectură la sală.

Pe acest fond cultural, fiind la început custode al muzeului care era în formare (1921), Aurel Filimon este numit în anul 1922 bibliotecar, alături de Molnár Gábor, care își va păstra funcția de director până în anul 1936, când se va retrage din activitate prin pensionare. Aici va începe o activitate fără precedent în adaptarea acestei importante instituții la noile realități; fără a aduce atingere dezvoltării culturii maghiare în strânsă armonie cu mentorul său în profesie.⁶

Din numeroasele demersuri pentru obținerea de cărți și subvenții financiare ale lui Aurel Filimon deducem orientarea sa privind fundamentul teoretic despre locul și rolul bibliotecii publice în viața culturală, educativă, formativă și informativă a localității. El cunoaștea conceptele despre carte și lectură ale lui Morel care susținea printre altele că, *„Bibliotecile publice sunt singurele mijloace educative, conferințele, cursurile și alte modalități de propagare a științelor sunt numai temporale, singura educație cu valoare absolută este autoeducația deoarece învățăm conduși de un scop oareșcare”*, sau recomandările bibliotecarului Pellisson, care conchidea, într-o lucrare a sa, că *„dintre toate mijloacele educației libere, bibliotecile publice sunt acelea care au cea mai mare influență educativă și socială”*.⁷ De aici concluzia sa că școala nu este suficientă pentru validarea viitorului și poziției sociale. Ea ne dă numai bazele care trebuie mereu îmbogățite prin lectură și studiu, în lipsa cărora *„vom ajunge tot la acea primitivă întunecime de la care am pornit”*.

⁶ Poptâmaș-Mészáros. *Biblioteca Județeană Mureș*. Târgu-Mureș, 1979, p.7.

⁷ Eugene Morel, Maurice Pellisson, bibliotecari francezi. Informații preluate din lucrarea lui Ferenczi Zoltán, *A könyvtárak mint a nemzeti művelődés eszközei*. Budapest, 1909, p.11.

Într-un memoriu adresat Consiliului orășenesc, Aurel Filimon își fixează propria-i concepție despre bibliotecă și misiunea de bibliotecar prin următoarele: *„Bibliotecile ca manifestări sunt produse ale unor profunde necesități culturale ale popoarelor de elită care la rândul lor constituie cele mai puternice și indispensabile instrumente pentru înaintarea și răspândirea culturii, care la rândul ei a dat dovadă că temelia de existență a unui Neam și Țară este nu numai prosperitatea economică ci și lumina pe care o dă cultura. Gradul de cultură se manifestă prin totalitatea tipăriturilor din domeniul tuturor cercetărilor științifice și beletristice, prin urmare o bibliotecă înainte de toate trebuie să concentreze toate operele care servesc ca dovadă gradului de cultură națională din alt punct de vedere pentru cultura generală pe principiul reciprocității, toate operele care ne pun la curent cu rezultatele mondiale. Biblioteca este școala vieții care ne învață nu pentru notă sau certificat, ci pentru nevoile imperioase ale existenței și misiunea pe care o avem ca individ în societate”*.

Desele invocații privitoare la lipsa alocațiilor bugetare este vehement atacată, arătând că: *„Deși împrejurările și situația economică este cam dezesperată, nu putem spune că atuncea când este vorba de economii și sacrificii, în primul rând ne sacrificăm cultura și condamnăm generațiile viitoare – care sunt nevinovate – să nu-și poată completa cunoștințele școlare cu cele necesare de stadiul impus din altă parte. Ar fi foarte trist dacă conduși de principiul economic am lovi în păturile sociale, doritoare de a se familiariza cu ultimele rezultate culturale. Un om care-și pierde credința însuși în sine și care se consideră ca inutil societății fiind improductiv este numai parazitul social”*. În încheierea acestor motivații, bibliotecarul invocă din nou importanța misiunii și profesionalismul care îl leagă de această instituție pe care dorește să o servească așa cum este pretinsă de „știința bibliotecară”.⁸

Deseori, în argumentarea cererilor sale, Aurel Filimon apelează la date comparative privind situația unor biblioteci sau evoluția bibliotecilor publice în lumea civilizată, dobândită din multe lecturi și surse de informare din cărți și periodice. Avea noțiuni despre „Public Library” din New York, cea mai mare din lume și care deținea încă din 1907 peste un milion și jumătate de volume, urmată de „Congressional Library” din Washington,

⁸ Memoriu adresat domnului Primar. Arhivă, Dos.1, 1931, f. 6.

marile biblioteci europene cu tradiția lor, „Biblioteca Națională” a Franței, „British Museum” a Angliei, cele din Petrograd sau Berlin. Mai importantă educativ este însă biblioteca publică care se deosebește de cea tradițională în special prin actualitatea colecțiilor și accesul larg al publicului. Sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea excelează în organizarea bibliotecilor publice, cele mai conștiente de valoarea lor fiind țările dezvoltate dirijând importante investiții în acest sens, așa cum au fost americanii. Astfel, la Boston bibliotecile publice aveau 3,5 milioane volume, 4 milioane la New York, iar la Londra bibliotecile publice însumau 8 milioane de volume. Toate aceste modele îi serveau drept argumente alături de tradițiile unor state în impunerea unui impozit bibliotecar cum se proceda în America și Anglia încă de la jumătatea secolului al XIX-lea, modalitate de a realiza și la Târgu-Mureș o bibliotecă pe care orașenii și-o doresc.

În pragul celei de a doua conflagrații mondiale biblioteca târgumureșeană se impune ca o bibliotecă publică încheșată cu mari resurse atât în informarea curentă, cât și retrospectivă pentru cele mai diverse domenii ale cunoașterii, servind intereselor educative, până la lectura de divertisment. Toți locuitorii indiferent de vârstă, grad de instruire, preocupări, etnie, limbă își găseau cărțile de studiu și lectură.

Urmările centralizării puterii, aplicarea politicii de dictat a adus mari prejudicii instituției și lecturii. Accesul cititorului la carte a devenit limitativ. Multe dintre ele în urma unei riguroase selecții au fost retrase din circuitul public. Un lucru deosebit rămâne păstrarea lor în depozitele bibliotecii fără să fie supuse distrugerii sau înstrăinării în așa fel, încât după 1989, au fost restituite circuitului public.

Tradiția celor 200 de ani de bibliotecă publică a rămas puternic resimțită. Ce puteau fi acele cataloage de bibliotecă de acum două veacuri, prezente în marile biblioteci ale lumii decât Internetul în forma sa incipientă. Mai mult decât atât, condițiile materiale nu ne-au permis să ne îndepărtăm prea mult de tradiție. Baza electronică de date cuprinde numai achizițiile ultimilor ani. Lipsa lucrărilor proprii – cataloage-bibliografii-studii au devenit și ele limitate. Ne bucurăm că putem oferi informație computerizată dar și pentru faptul că tipărim cercetări bibliografice, cataloage, buletine de creștere a colecțiilor, dicționare etc. Am ridicat la maximum potențialul informativ, atât prin colecțiile tradiționale cât și prin selecția privind achizițiile de carte și donațiile. Cele peste 850.000 de publicații ale bibliotecilor unite ne atribuie locul întâi între bibliotecile

județene. Suntem vizitați anual de 24.000-27.000 utilizatori, se consultă peste 500.000 volume, înregistrăm o frecvență anuală de aproape 300.000, cifră neegalată de nici o altă instituție de cultură.

Se cuvine ca și acum să aducem mulțumiri Consiliului Județean Mureș pentru atenția care ne-o acordă pentru activitățile de restaurare a clădirii Teleki începută de Fundația Teleki din Basel – filiala Târgu-Mureș, continuată acum pe plan local. Instituția și personalul au fost ocrotite în anii postdecembriști, asigurându-se buna funcționare, creșterea numerică și valorică a colecțiilor. Ne bucurăm că avem o Lege a bibliotecilor, după mulți ani de căutări; ea mai poate fi perfecționată, se elaborează un nou regulament-cadru al bibliotecilor publice, sunt garanții că bibliotecile publice au și vor avea un drum ascendent.

Să mulțumim apoi atâtor generații de bibliotecari care au dat împlinire instituției și actului de lectură, lista este mare, și celor care astăzi servesc această cauză nobile, în situația noastră înnobilită de un nobil - Samuel Teleki - în urmă cu două secole.

From Traditional Library to Modern Public Library

Abstract

Târgu-Mureș is one of the traditional cultural centers from Transylvania. Its cultural roots may be found in the 16th century, when the first school library has been founded near the Scola Particula.

During the Enlightenment, the count Teleki laid the foundation of Bibliotheca Telekiana; this library became one of the most important cultural places from this area. Its values: ancient books – incunabula, but also the latest novelties from different domains – sciences, history, law etc. – represented a permanent source of interest for all Transylvanian scholars.

During the 19th century, as the number of schools increases, a lot of specialized libraries were founded. More than that, in this century some confessional libraries are noticed.

However, public reading was still a wish. At the beginning of the 20th century, in 1913, when the Cultural Palace has been opened, the town library began its activity with no more than 300 books. It was only the beginning, because in a short time, the collections became larger and larger.

Today, the County Library is considered to be the largest county library from Romania, not only because of its large collections, but also because the quality of its services and the devotedness of the librarians.

Tipărituri franceze din secolul al XVI-lea în Biblioteca Teleki

*Ana Mariana Oltean
Biblioteca Județeană Mureș*

De o cultură răspândită, de care poate beneficia societatea întregă, nu se poate vorbi decât după invenția tiparului. Cartea tipărită s-a substituit treptat cărții manuscrise, care era mai ușor de citit, mai ieftină, la îndemâna fiecăruia. În secolul al XVI – lea, cultura eclesiastică face loc culturii laice. Alături de cărți religioase se reconstituie manuscrisele vechi ale antichității, se introduce critica în texte.

La dezvoltarea imprimeriei din secolul al XVI – lea și Franța și-a adus un aport considerabil. Primele tipografii au luat ființă în anul 1470, iar până la 1500, numărul orașelor din Franța în care funcționau ateliere tipografice, a ajuns la 41.

Nomadismul este o caracteristică a meseriei de tipograf. În secolul al XVI – lea au existat mulți tipografi ambulanz care s-au oprit în orașe, unde au găsit de lucru, pentru un timp mai scurt sau mai îndelungat, ca apoi să plece mai departe.

Imprimeria devenise o industrie, dar a fost necesar ca noul atelier să fie întemeiat pe baze materiale destul de solide. Dintre atelierele fondate de clerici sau de „meceni”, au supraviețuit doar cele care se găseau în centre comerciale prospere.

În prima parte a secolului, epocă de prosperitate economică, epocă a Umanismului, industria cărții a cunoscut o deosebită înflorire, aceasta fiind vârsta de aur a tipografiei. Chiar dacă mai există ateliere, industria cărții tinde să se concentreze în orașele universitare și comerciale.

În secolul al XVI – lea au apărut acei tipografi – umaniști erudiți, multilaterali, care au stăpânit meșteșugul făuririi cărții în întregime. Adeseori, ei erau chiar autorii operelor, ca Henri și Robert Estienne. Au fost înconjurați de colaboratori luminați; astfel, Jodocus Badius Ascensius îi avea alături pe Jacques Lefèvre d'Étaples, Guillaume Budé, Jean Vatable, Erasm etc., iar Sebastianus Gryphius, animatorul umanismului lyonez, îi avea alături pe Rabelais, Jacopo Sadoletto, Clement Marot. Au fost, în același timp editori, corectori, tipografi, librari, ocupându-se de alegerea manuscriselor pentru tipărire, de corectura lor riguroasă, de perfecționarea

caracterelor de litere, de tehnica ornamentației, ilustrației cărților, cât și de comercializarea lor.

Tipografii – editori ai secolului al XVI – lea au avut un merit deosebit în descoperirea manuscriselor scriitorilor antici, greci și latini, în tipărirea edițiilor prime ale acestor texte, cât și a scrierilor umanistice, a filozofiei raționaliste, a scrierilor științifice, geografice, istorice, lingvistice.

În Franța s-au impus ca centre tipografice Parisul și Lyonul.

La Paris, primele ateliere tipografice au funcționat lângă Universitate, având ca public pe profesorii și studenții de la Sorbona. S-au tipărit textele clasice, precum și interpretările necesare studenților.

Clientela universitară nu era singura care atrăgea tipografii și librării. În lipsa textelor religioase necesare oficerii slujbelor s-au editat în continuare opere religioase, tratate de morală. Mulți dintre clerici se interesau și de antichitatea clasică.

Alt factor care a contribuit la dezvoltarea industriei tipografice a fost existența unor instituții juridice, oamenii legii fiind o clientelă pentru librari. Se vindeau texte juridice, religioase, profane, literare.

Pasionatul bibliofil Teleki Samuel n-a precupețit nici un efort pentru achiziționarea cărților rare și prețioase, ieșite din atelierele tipografice renumite ale Europei, ele reprezentând o valoare excepțională a bibliotecii, atât prin conținutul lor, cât și prin deosebita realizare artistică. Acest fapt îl atestă corespondența bogată purtată de fondator cu editori, librari, cât și listele editoriale, comenzile de cărți.

Rodul acestui interes manifestat pentru cărți prețioase este și existența, în biblioteca organizată de Teleki, a celor 200 de volume produse de renumiți tipografi francezi în decursul secolului al XVI - lea.

Și această mică parte a fondului oglindește caracterul său enciclopedic. Circa 90 de volume sunt opere ale clasicilor greci și latini, iar restul sunt din domeniul filozofiei, științelor sociale, istoriei, științelor exacte, biologiei, medicinei etc. 73 volume sunt produse ale editurilor pariziene.

La începutul secolului, la Paris, activitatea editorială se datorește lui Marchand și Verard. Primul tipograf umanist parizian a fost Josse Bade (Jodocus Badius Ascensius – forma latinizată a numelui). Și-a început cariera de tipograf cu un post de corector a lui Trechsel. Atelierul său a funcționat la Paris între anii 1503-1535.

Emblema sa reprezintă o presă tipografică cu inscripția : “*Praelum Ascensianum*“. A editat atât lucrări ale clasicilor (Ex.: Publius Virgilius Maro: *Opera*, 1516 – ed. rară; Barosus : *Historiarum cum commentarii Arnii Viterbiensis*, Paris, 1512 – ed. rară; *Grammatici illustres latini*, Paris, 1516 –ed. rară; Annius V. Ioannis : *Antiquitatu variarum*, Paris, 1515 – legătura de pergament cu text manuscris pe care se văd inițialele colorate în roșu și albastru), cât și texte contemporane ca: Cusa N.: *Opera Omnia*, Parisiis, 1514. 3 vol. – ed. rară; Luthprandius Ticiensis: *Rerum gestarum temporibus*, 1514; Politianus Angel: *Opera*, Paris, 1512.

Una din fiicele lui Josse Bade s-a căsătorit cu Michael de Vascosan, alt tipograf umanist, care a activat din anul 1530. Până în 1539 emblema sa este cea a lui Ascensius (presa tipografică) cu inscripția “*In aedibus Ascensiani*”, apoi o înlocuiește cu una în limba greacă (*În cărți izvoarește fanta înțelepciunii*). Edițiile sale sunt remarcabile prin calitatea hârticii, frumusețea caracterelor. Din atelierul său provin lucrări ca: Titus Livius : *Historia ab urbe condita*, Paris, 1543; Aemilius Paulus : *De rebus gestis Francorum*, Paris, 1539; Ferronius Arnoldus : *De rebus gestis Gallorum*, Paris, 1550.

38 de volume din Biblioteca Teleki provin de la editura Estienne sau Stephanus. Activitatea editorială a acestei dinastii de tipografi umaniști a durat un secol și jumătate, în atelierele de la Paris și Geneva, între anii 1503 – 1674. Reprezentanții acestei familii aveau o temeinică pregătire intelectuală, au fost buni cunoscători de limbă latină, greacă, ebraică. Volumele, purtând ca marcă tipografică celebrul măslin, sunt ediții ce se caracterizează printr-o deosebită grijă atât față de corectitudinea textului (lucru atestat și de faptul că Henri Estienne a introdus erata, dovadă a unei revizuirii atente chiar și după tipărire), cât și pentru execuția tipografică de o înaltă ținută, cu caractere și ilustrații de calitate remarcabilă.

Cei din familia Estienne au fost nu numai comentatori, editori ai textelor clasice, ci și autori ale unor opere filologice importante, ca *Thesaurus linguae latinae* de Robert I, publicat în anii 1531 –1532, precum și alte dicționare bilingve (latin – francez, francez – latin), dicționare de uz școlar .

În catalogul lui Teleki Samuel figurează ca fiind ediție rară opera lui Henri Estienne *Thesaurus Graecae linguae* în patru volume, apărut în 1572.

Robert I a fost considerat drept principalul tipograf de Biblii din Franța. Biblioteca posedă mai multe ediții, dintre care ediția rarissima a *Bibliei* în ebraică, 5 volume, 1539-1541 în format 4; *Noul Testament* în limba greacă din 1589, în folio, *Vechiul Testament* în limba latină în 2 volume, ediție rară din 1557.

Câteva ediții rare, considerate astfel de fondatorul bibliotecii, sunt cu precădere din literatura clasică: Ctesias : *Excerpta historiae cum Henrici Stephani castigationibus*, limba greacă, Paris, 1557; *Oratorum veterum orationes*, limbile greacă și latină, 1575; Plutarchus : *Opera omnia*, în 13 volume adnotate de Henricus Stephanus, limba greacă, ediție bibliofilă în octavo, ornamentată cu inițiale și frontispicii, legată în piele cu ornamente aurite; Macrobius Aurelius : *In somnium scipionis et convivorum saturnaliorum*; Plato : *Opera omnia . Interpret. De Io. Serrani*, 3 vol. 1578, cu ornamente tipografice și legătură de piele roșie cu ornamente aurite; Dionysus Alex. Et Pomponius Mela : *Situs orbis descriptio*, 1577, interpretat și adnotat de Henricus Stephanus; Bonifidius Enimundus : *Juris orientalis*. Excudebat Henricus Stephanus, 1573; *Medicae artis principes post Hippocratem et Galenum*. Excudebat Henricus Stephanus, 1547.

Regele Francisc I i-a acordat lui Robert Estienne în 1539 titlul de tipograf al regelui pentru limbile latină, greacă și ebraică.

Un alt tipograf beneficiar al privilegiului regal a fost Fridericus Morellus din familia de tipografi care a activat între anii 1552 -1646. Din tipografia Morellus provin trei volume ale clasicilor: Empedocles : *Sphaerae*, Paris, 1586, limbile greacă și latină; Marcellus Sidetes : *De remediis ex piscibus*, Lutetiae, 1591 – ed. orig. rariss.

Industria tipografică la Lyon s-a dezvoltat datorită germanului Trechsel, consilierul și eruditul său corector fiind Michel Sevet. Orașul Lyon a oferit alte împrejurări dezvoltării imprimeriei decât Parisul. Tipografia nu a înflorit aici sub auspiciile Universității și a Palatului Justiției, ci a influenței umaniste a orașului comercial cu legături specifice târgurilor deschise lumii. Din acest centru tipografic au parvenit 25 de tipărituri ale editurilor Ant. Candid, Gulielmus Gazeus, Sebastian Gryphius, Michael Parmentius, Guillaume Rovillus, Ioannes Tornaesius, Ioannes de Vingle.

Dintre produsele acestor tipografii amintim lucrările: Juvenalis : *Satirae cum commentariis Antonii Manicelli, ex explanationibus Jodoci Badii Ascensius*, Lugduni; *Arte et industriis*, Joannis de Vingle, 1501 – ed. rară; Persius Flaccus : *Satyræ*, 1510 – ed. rară; Actarius Ioannes : *Opera*, Lugduni, J. Tornaesius, 1556 – limbile greacă și latină.

Cel mai important editor lyonez umanist al vremii a fost Sebastian Gryphius. Cărțile sale sunt tipărite cu caractere italice, având pe pagina de titlu emblema cu un grifon. Sfetnicii lui literari au fost Alciat și Sadoletto. Dintre tipăriturile sale, biblioteca are opt volume: ediția rară a lui Claudianus : *Opera*, Lugduni, 1561; Sadoletus Jacobus: *In Pauli epistolam ad Romanos*, Lugduni, 1535 – ed. rară; Volterranus Raph. : *Commentarii*, Lugduni, 1552.

Edițiile ieșite din tipografiile franceze demonstrează preocupările tipografilor de a armoniza conținutul cu execuția artistică. Ei au apelat la artiști ca: Geoffrey Tory, Claude Garamond, Robert Gronjon, Guillaume de Blé. Astfel, ilustrațiile, ornamentele tipografice, caracterele tipografice, legăturile sunt de o înaltă ținută artistică.

Tipăriturile pe care le posedă Biblioteca Teleki au legături din piele de diferite culori, pe carton sau placă de lemn, cu ornamente gravate ori aurite, unele având aplicat pe coperti supralibrisul posesorului. Date interesante pot oferi cercetătorilor din punct de vedere al istoriei cărții legăturile confecționate din foile de pergament ale codexurilor pe care se mai pot citi textele manuscrise.

Aceste câteva publicații reprezintă doar o infimă parte a produselor tipografice din secolul al XVI – lea. Teleki Samuel a colecționat cu pasiunea bibliofilului cărțile valoroase din cele 25 de centre tipografice ale Europei, oferind un bogat material cercetătorilor istoriei cărții și culturii

**Des imprimés françaises de XVI-ème siècle dans la
Bibliothèque Teleki.**

Résumé

Après un brève aperçue sur le développement de l'imprimerie française pendant le XVI-ème siècle, l'ouvrage présente l'activité des remarquables imprimeurs de Paris (Jodocus Badius Ascensius, Michel de Vascosan, Henri et Robert Estienne, Fridericus Morellus) et Lyon (Sébastien Gryphius, Michael Parmentius, G. Rovillus, Ioannes Tornaesius, Jean de Vingle, J. Trechsel) en relevant quelques exemplaires qui se trouvent dans la collection Teleki.

Ce sont des oeuvres des auteurs grecs et latins, des ouvrages de littérature, linguistique, philosophie, théologie, astronomie, art militaire, biologie, médecine, géographie .

Les 200 imprimés français du XVI-ème siècle représente la valeur de bibliophilie et aussi la valeur historique et scientifique, qui offrent des informations utiles au sujet de l'histoire du livre et l'imprimerie.

Reflectarea cărții vechi românești în Catalogul Bibliotecii Teleki

Carmen Munteanu
Biblioteca Județeană Mureș

„Bibliotheca Telekiana” – păstrătoarea unui inestimabil tezaur informațional, una din cele mai vaste colecții de carte din Transilvania, cu renume european, își sărbătorește cu mândrie meritată respectabila vârstă de 200 de ani. Fondată de nobilul Teleki Sámuel, în clădirea special construită la Târgu-Mureș (1799-1802), ca bibliotecă publică, și-a deschis porțile în toamna anului 1802. Lăcașul culturii europene a secolelor trecute, dedicat „*Musis patriis et gratisque posteris*”, după cum notează inscripția de la intrarea în sala bibliotecii, este pus la dispoziția celor interesați în spiritul epocii luminilor. Prin acest gest, Teleki Sámuel a propus un model cultural european spre educarea societății timpului său, transmițând mesajul curentului epocilor viitoare. Și cum orice bibliotecă reflectă nemijlocit preocupările celui care a constituit-o, un mod de a fi sau un mod personal de a se dovedi intelectual, vom contura succint profilul biografic al fondatorului bibliofil.

Născut în 1739 la Gornești, județul Mureș, Teleki Sámuel a plecat la vârsta de 20 de ani la studii în străinătate, manifestând interes pentru biblioteci și pentru colecționarea de cărți. La Basel s-a împrietenit cu savanții Johann și Daniel Bernoulli și cu profesorul și bibliofilul Johann Christopher Beck¹. De la acesta din urmă și-a însușit principiile și modalitățile organizării științifice a marilor biblioteci. Itinerariul său spiritual continuă la Leiden, Utrecht, Rotterdam, cumpărând cărți ce vor constitui nucleul viitoarei sale biblioteci, iar la Paris a frecventat Biblioteca Regală, fascinat de aceasta.

La întoarcerea sa în Transilvania, pelerinul a adus cu sine 2000 de volume. Ceea ce surprinde este că în calitate de student, el și-a catalogat cărțile cumpărate la diferite licitații sau la recomandarea unor librari; după

¹ Deé Nagy Anikó: *A könyvtáralapító Teleki Sámuel*. Kolozsvár, EME, 1997, p. 159–160.

ce le-a inventariat, a transcris toate titlurile după mărime, respectiv formatul lor. Pe lângă autori, titlu, ediție, loc și an de apariție, a menționat raritatea cărților ca particularitate bibliofilă. Student al cursurilor umaniste precum și al celor reale, Teleki a achiziționat lucrări din toate domeniile cunoașterii.

Din anul 1787 s-a stabilit la Viena, iar în 1791 a fost numit în funcția de cancelar al Transilveniei. În capitala Austriei s-a împrietenit cu Johann Müller,² custodele Bibliotecii Imperiale, care i-a oferit informații privind noile apariții editoriale.

Devenind prin cultura și preocupările sale unul dintre cei mai competenți bibliofili ai Europei, Teleki și-a extins relațiile în vederea achiziționării cărților, ajungând să procure cărți din 25 de orașe europene. Neprecupețind nici un efort financiar, a reușit să dobândească cele mai reprezentative opere științifice de la înființarea tiparului și să evedențieze, astfel, dimensiunea afinității sale sufletești.

La deschiderea bibliotecii din Târgu-Mureș, colecția sa enciclopedică de aproximativ 36.000 de volume era organizată în conformitate cu metodele și practicile biblioteconomiei iluministe, iar intelectualul ce a dispus aranjarea fondurilor, se dovedește un remarcabil specialist. Odată constituită biblioteca, fondatorul ei era conștient că o asemenea colecție nu poate fi utilizată decât cu ajutorul unor cataloage corespunzătoare. Consultând importante lucrări de specialitate, de biblioteconomie contemporană, cataloage ale colecțiilor particulare sau ale librarilor contemporani din Occident, semnalări sistematice ale noilor apariții de carte, Teleki și-a formulat propriile păreri. Acestea au fost exemplificate prin catalogul colecției sale care a anticipat chiar constituirea bibliotecii. Consultându-se cu specialiști din domeniul biblioteconomiei, cu profesorii Christophor Saxe și Johann Hahn, după cum ne informează corespondența sa³, Teleki a redactat în limba latină catalogul colecției sale. În scopul regăsirii informațiilor și pentru integrarea bibliotecii în circuitul european de valori, și-a tipărit catalogul la Viena între anii 1796-1819. Această lucrare reprezintă cel dintâi catalog științific sistematic de bibliotecă, tipărit pentru spațiul nostru geografic.

² *Idem* p. 139.

³ *Idem* p. 31; Christophor Saxe (1714-1806) arheolog și profesor de literatură la Universitatea din Utrecht; Johann David Hahn (1729-1784) profesor de fizică și astrologie la aceeași universitate.

Cele patru volume permit reconstituirea colecției în timp și se constituie într-o operă bibliografică valoroasă. Prin maniera grupării întregului fond pe diverse discipline, a fost și este și în prezent un instrument absolut necesar pentru cercetătorul interesat. O sumară trecere în revistă a celor patru volume și datarea lor se impune în contextul acestui studiu.

Primul volum⁴ a apărut în 1796 la Viena. Consacrat integral autorilor antici greci și latini, volumul ce poate fi considerat o adevărată enciclopedie a literaturii înserează aproximativ 1400 de autori cu prezentări biobibliografice. Volumul acesta relevă interesul, preocupările și preferințele eruditului Teleki privind clasicismul greco-latin manifestat în exemplare rare de o deosebită valoare.

Volumul al doilea⁵ a văzut lumina tiparului după patru ani, în 1800. Acesta începe cu un supliment la volumul întâi și cuprinde cărțile clasicilor care au fost achiziționate după 1796. Succinta prefață motivează întârzierea volumului și atașează legile de utilizare și păstrare ale bibliotecii în curs de constituire. *Tabula legum bibliotecariorum*, în 9 puncte cuprinde recomandările ferme ale fondatorului de a nu înstrăina cărțile, iar folosirea acestora să se realizeze conform unor norme obligatorii. Materialul volumului este împărțit în 8 clase și diversificat în subcapitole, evidențind astfel intenția colecționarului de a facilita orientarea cititorilor în bibliotecă.

Volumul al treilea⁶, apărut după 11 ani, în 1811, cuprinde lucrările cu referire la istoria Ungariei și Transilvaniei. Întreg materialul este grupat în 6 clase principale care se diversifică la rândul lor.

⁴ *Bibliothecae Samuelis S. R. I. Com. Teleki de Szék Pars prima. Auctores classicos Graecos et Latinos ex optimis editionibus.* Viennae, in Typographeo Baumeister, MDCCXCVII [1797].

⁵ *Bibliothecae Samuelis S. R. I. Com. Teleki de Szék Pars secunda. Classes Theologicam, Historico-Ecclesiasticam, Juridico-Politicam, Philosophicam, Antiquariam, Historicam et Litterariam complexa.* Viennae, Typis Matthiae Andreae, 1800.

⁶ *Bibliothecae Samuelis S. R. I. Com. Teleki de Szék Pars Tertia. Scriptores Rerum Hungaricarum et Transilvanicarum complexa cum Catalogo Librorum Hungaric. Susannae Com. Bethlen de Iktár.* Viennae, Typis Antonii Richter, 1811.

Acest volum include și moștenirea soției sale, Bethlen Susanna, stinsă cu trei ani înainte de data apariției celui de-al treilea volum. Abătându-se de la sistematizarea celorlalte volume, colecția soției nu este aranjată sistematic, ci doar în ordine alfabetică. Cele 1.200 de volume inserate reflectă preocupările unei aristocrate din secolul al 18-lea și reprezintă singura colecție a unei bibliofile transilvănene, păstrată integral până în prezent.

Volumul al patrulea⁷ a ajuns sub tipar în 1819 și cuprinde cărțile procurate după 1811. Acesta completează clasele volumelor anterioare, iar Index-ul, care cuprinde autori, titluri în ordine alfabetică, asemenea celorlalte volume, figurează la sfârșit. Redus ca dimensiune, acesta reflectă diminuarea ritmului de îmbogățire a colecției în ultimii ani de viață ai fondatorului. Fără a renunța la pasiunea sa din tinerețe, Teleki clasifică perseverent, chiar și în ultimii trei ani de viață, noile achiziții de cărți înainte de a le trimite la Târgu-Mureș și proiectează continuarea catalogului.

Deé Nagy Anikó în cercetările sale întreprinse în vederea elaborării lucrării sale monografice a aflat în corespondența fondatorului bibliotecii o informație cu referire la volumul al cincilea. După ani de cercetare, a reușit să identifice manuscrisul volumului al cincilea în municipiul Cluj-Napoca. Ajuns din arhiva familiei de la Dumbrăvioara în arhiva Asociației Muzeului Ardelean (1945), manuscrisul a fost păstrat acolo până în 1974, iar în zilele noastre el poate fi consultat la Arhivele Naționale ale României, filiala Cluj.

Grație consecvenței cercetătoarei Deé Nagy Anikó, volumul al cincilea va fi cunoscut prin apariția sa tipografică la Budapesta, în acest an aniversar, finalizând astfel proiectul lui Teleki Sámuel de a continua volumul patru cu cel următor, aspect menționat explicit pe pagina de titlu a acestuia.⁸

Particularitatea acestui volum constă în faptul că inserează cărțile fără nici un criteriu, probabil în ordinea în care au ajuns în colecție. Se constată că s-a renunțat la gruparea tematică riguroasă, dar s-au menținut oportune trimiterile bibliografice la volumele anterioare.

⁷ *Bibliothecae Samuelis S. R. I. Com. Teleki de Szék Pars Quarta. Novas Accessiones ad tres priores partes complexa.* Viennae, Typis Antonii Richter, 1819.

⁸ *Bibliothecae Com. Teleki de Szék Pars Quinta. Librorum inde ab anno MDCCCXIX post typis vulgatam catalogi partem quartam comparatos, complexa.* (manuscris în curs de apariție)

La o examinare atentă a catalogului manuscris întocmit, se observă completările lui Teleki ce dovedesc abnegația sa profesională până la sfârșitul vieții. Partea a cincea a catalogului nefiind finalizată, a rămas în formă de manuscris la reședița familiei.

În concluzie, remarcăm dubla valoare a catalogului, una istorică în sensul că valorifică cu maximum de randament sugestiile școlii de biblioteconomie europene a vremii sale și în al doilea rând, una documentară, ce constă în posibilitatea reconstituirii perioadei de timp în care au fost procurate cărțile respective. În această ordine de idei, vom încerca să evidențiem cele mai importante cărți vechi românești existente în fondul original al bibliotecii, iar prezentul demers să răspundă unei reale curiozități de a cunoaște un segment al acestei colecții enciclopedice.

Numeroase lucrări străine semnalate de catalogul bibliotecii Teleki oferă date istorice, geografice, economice, statistice, artistice referitoare la locuitorii spațiului românesc, dar obiectul acestei prezentări îl constituie doar cărțile vechi românești, în accepțiunea monumentalei lucrări, *Bibliografia românească veche*⁹, acestea fiind cuprinse între limitele convenționale 1508-1830, din argumente de ordin istoric și cultural. Colecția de cărți vechi românești, deși nu este numeroasă, cuprinde, totuși, cărți fundamentale, alături de firave cărți didactice sau foi ocazionale. Despre aceste exemplare nu s-a scris în mod expres, deși fiecare lucrare ne oferă detalii prețioase în domeniul bibliografiei și istoriografiei românești vechi. În toate cazurile, proprietatea exemplarelor este indicată de însuși posesorul ei, al cărui ex libris îl semnalăm: „*Ex Bibliotheca Sam. S. R. I. Com. Teleki de Szék*”. Cele mai reprezentative cărți, la care ne referim, oglindesc dezvoltarea spirituală a comunității care le-a dat ființă și ne permit constatarea propriei lor istorii ce ar putea servi drept încă un reper în descifrarea universului cărții și al bibliotecii.

Catalogul Teleki, în care se regăsesc aceste valori ale culturii noastre vechi, le introduce, astfel, în evidențele internaționale, și implicit le popularizează.

⁹ Bianu, Ioan; Hodoș, Nerva și Simonescu, Dan: *Bibliografia românească veche*, 1508-1830. Edițiunea Academiei Române, Tom. 1-4. București, 1903–1944. (În continuare *B.R.V.*)

Cărțile vechi românești ce vor fi prezentate în ordine cronologică, întregesc tabloul spiritual al societății românești din epoca în care acestea au văzut lumina tiparului și oferă uneori dovezi despre circulația lor pe întreg cuprinsul țării sau în afara ei.

În secolul al 18-lea românesc, locuitorii spațiului carpato-danubian au trăit o epocă dintre cele mai apăsătoare din existența lor. Stăpânirea străină, instabilitatea politică internă, precaritățile economice și culturale au constituit realități evidente.¹⁰ În primele două decenii ale secolului, regimul fanariot din Principate încerca să introducă limba greacă în toate manifestările culturale. Menționăm din această perioadă lucrarea domnitorului fanariot Nicolae Alexandru Mavrocordat (1670-1730), cunoscută cu titlul convențional *Despre datorii*, tipărită la București în 1719, în tipografia grecească de Stoica Iacobici, sub îngrijirea lui Gheoghe din Trapezunt, profesor la Școala Domnească. Este o carte de ideologie morală a cărturarului de cultură bizantină și europeană, despre care Stephan Bergler a făcut o minuțioasă comunicare la una din cele mai prestigioase publicații științifice ale vremii *Acta eruditorum* și a tradus-o în limba latină cu titlul *Liber de officiis*. Remarcăm existența în biblioteca Teleki a ediției bilingve, greacă și latină, apărută la Leipzig în tipografia lui Thomas Fritsch în 1722. Apartenența exemplarului este indicată de însuși posesorul ei al cărui ex-libris îl semnalăm și de inserarea acestuia în catalogul său.¹¹ Lucrarea prezintă portretul autorului gravat de I. G. Wolfgang, la Berlin cu un an înaintea tipării cărții. Evidențiem și o altă ediție bilingvă greacă și latină, editată la Londra în 1724, tipărită de Samuel Palmer. La valoarea bibliofilă a exemplarului contribuie portretul autorului încadrat de inscripția: „*Ioannes Nicolaus Alexandri Mavrocordato de Scarlati celsiss[imus] at[que] sapientiss[imus] totius Vallachiae Princeps D. D.*“ gravat de I. Clark în anul apariției lucrării. Inițial, exemplarul a aparținut lui Ioannes Rétsei student la Utrecht (Traiecti ad Rhenum) în 1785, al cărui ex-libris manuscris îl descifrăm pe foaia de titlu. Ajuns în proprietatea colecționarului Teleki și acestui exemplar i s-a aplicat un ex-libris etichetă,

¹⁰ Lemeny, Ștefan: *Sensibilitate și istorie în secolul XVIII românesc*. București, Editura Meridiane, 1990. p.11.

¹¹ [Cat. Teleki] Pars Secunda, 218, în: *BRV*, Tom. II, nr. 181. (Cota cărții: Tf-698)

fiind inclus în catalogul său.¹² Nicolae Iorga, referindu-se la cărturarul de seamă al veacului, Nicolae Mavrocordat, spicuia din aprecierea abatelui Gémier publicată în *Le journal des Sçavans* – prima publicație științifică în limba franceză care semnală noile apariții de cărți „*el rămâne un etern monument în excelenta sa Carte despre Oficii.*” Cercetătorul român ne-a oferit informații inedite despre biblioteca Mavrocordaților, păstrată în minunata clădire a Văcăreștilor, vestită în Orient¹³, reliefând nobila pasiune a domnitorului Mavrocordat de a-și îmbogăți colecția cu cărți și manuscrise rare și prețioase, fără rețineri pecuniare.

În fondul Bolyai al bibliotecii¹⁴, asociat fondului original Teleki, se găsește un exemplar al ediției grecești de la București din 1719, menționată deja. Lucrarea a fost cumpărată în 1775 la licitația de la Sibiu, a bibliotecii medicului Köleséri Sámuel. Considerăm oportună această semnalare deoarece a doua foaie de gardă a lucrării conține dedicația în limba latină a însuși domnitorului N. Mavrocordat, datată la 28 ianuarie 1720, fapt ce dovedește aprecierea sa față de eruditul medic sibian Köleséri Sámuel¹⁵, prin persoana căruia urmarea să atragă atenția lumii științifice occidentale asupra lucrărilor sale cu deschidere spre gândirea științifică universală.

O nouă etapă în evoluția culturii și literaturii române o constituie lucrările cu conținut istoric și geografic ale savantului Dimitrie Cantemir (1673-1723) scrise sau traduse în limbi străine. Unei formații umaniste de înaltă ținută incluzând cunoașterea limbilor greacă și latină, acest domnitor

¹² *Idem BRV*, Tom. IV., nr. 59. (To-2047^b)

¹³ Iorga, Nicolae: *Știri nouă despre Biblioteca Mavrocordaților*. București, Cultura națională, 1926, p. 3. (Academia Română, Memoriile Secțiunii Istorice, Seria III, Tom. VI, Memorii 6.)

¹⁴ Fondul Bolyai constituie cea de-a doua colecție a bibliotecii din 1955, cu numele celor doi matematicieni care au trăit și activat în orașul Târgu-Mureș și reprezintă zestrea fostului Colegiu Reformat din localitate (Liceul Bolyai). Formată de-a lungul mai multor secole pentru uzul elevilor și profesorilor, biblioteca s-a dezvoltat odată cu școala, înființată în anul 1557 ca Schola particula, transformată în școală superioară în anul 1718.

¹⁵ Figură marcantă a vieții publice și științifice, Köleséri Sámuel (1663-1732) a îndeplinit și funcția de secretar gubernial și consilier al Transilvaniei. A întreținut importante legături atât cu editorii și librarii din Occident, cât și cu bibliofili și oamenii de știință din Principate și personal cu principele Nicolae Mavrocordat.

îi adăugase în urma exilului său în capitala Imperiului Otoman pe cea a unui orientalist ce cunoștea araba, turca și persana. Momentul epocal al alegerii sale ca membru al Academiei din Berlin, în 1714, constituie primul act de integrare a spiritualității românești în comunicarea științifică europeană.

Dintre lucrările eruditului domnitor moldovean menționăm pe cele existente în fondul original Teleki, în ordine cronologică. *Histoire de l'empire Othoman*¹⁶, tradusă în limba franceză de M. de Joncquires, tipărită la Paris în 1743 de Barois fiul, este traducerea lucrării inițial redactată în limba latină *Incrementa atque decrementa Aulae Othomanicae* (1714-1716), o documentată istorie a Imperiului Otoman ce amenințase civilizația europeană.

O altă lucrare păstrată în colecția Teleki și reflectată de catalogul său, este ediția germană a lucrării *Descriptio Moldaviae* (1716) redactată în limba latină de învățatul principe moldovean Dimitrie Cantemir, destinată Europei în scopul unei necesare cunoașteri a civilizației Moldovei. *Historisch-geographisch - und politische Beschreibung der Moldau*¹⁷ a apărut în traducerea lui Johann Ludwig Redslob, profesor la Academia Militară din Berlin, tipărită la Frankfurt și Leipzig în 1771. Ne reține atenția gravura ce reprezintă impozantul portret al autorului, precum și harta Moldovei, la care se referă textul, deseori. Această lucrare poate fi considerată o operă de seamă a preiluminismului Europei Central-Orientale prin apelul la metodologia germană de cunoaștere a statelor (*Statenkunde*). Scrisă la solicitarea Academiei din Berlin, a apărut în versiune românească doar în 1825, la Mănăstirea Neamț, cu titlul *Scrisoarea Moldovei*, în traducerea lui Vasile Vârnav, la recomandarea mitropolitului Veniamin Costache. O asemenea ediție, tipărită cu litere chirilice, există în biblioteca noastră, fiind achiziționată mult mai târziu, la București, în anul 1964. Un semn de recunoaștere a valorii lui Dimitrie Cantemir îl constituie înscrierea numelui său pe placa așezată pe fațada Bibliotecii Saint Geneviève din Paris, alături de alți învățați ai lumii.

În orizontul istoriei noastre, ideologia transilvană a fost mai timpuriu și mai profund ancorată în problematica iluminismului decât celelalte provincii românești.

¹⁶ [*Cat. Teleki*] Pars Tertia, p. 397.

¹⁷ *Idem*, p. 400.

Școala Ardeleană reprezintă unul din cele mai complexe și ample evenimente ale culturii românești din secolul al 18-lea și începutul secolului al 19-lea. Astfel, pentru cărturarii luminați, ideea de cultură a constituit factorul decisiv în acțiunea de ridicare a poporului român la nivelul altor popoare avansate. Ideile novatoare propagate de reprezentanții acestei mișcări s-au concretizat prin deschiderea școlilor românești, prin înființarea de biblioteci, înzestrarea tipografiilor și tipărirea cărților. De altfel, există o întrepătrundere între cartea Școlii Ardelene și cartea veche românească, pe care o continuă cu un conținut nou, delimitarea nefiind posibilă. Începuturile erudiției românești se evidențiază prin proiectele unor dicționare și gramatici. În deceniul opt al secolului al 18-lea se precizează principalele direcții ale unei mișcări erudite de anvergură europeană, prin Samuil Micu, Gheorghe Șincai, Petru Maior. Istoria și limba au fost în concepția lor, principalele domenii de creație, care au conturat cultura modernă în perspectiva bisericii greco-catolice. În acest context un rol important a avut și Ioan Molnar Piurariu (1749-1815), reprezentant al iluminismului românesc, cunoscut ca medic, oftalmolog, pedagog, filolog, publicist, istoric, traducător și om politic. Printre cărțile colecționate de fondatorul bibliotecii, al cărui ex-libris îl semnalăm, menționăm lucrarea acestui „magister chirurgiae”, *Deutsch-Wallachische Sprachlehre*, tipărită la Viena în 1788, la editura Kurzboeck, ca fiind cea mai veche gramatică românească existentă în această colecție. Spre a fi accesibilă cercului de cititori interesați de fenomenele gramaticale ale limbii române, lucrarea propune literele chirilice alături de cele latine. Interesul pentru crearea unui instrument care să faciliteze comunicarea este evidențiat de vocabularul bilingv româno-german alăturat și prin inserarea, în final, a unor texte paralele de scriere curentă, ce se constituie într-un ghid de conversație. Revista germană *Allgemeine Literatur-Zeitung*¹⁸ din 1789 a popularizat apariția acestei gramatici considerând-o „prima călăuză într-adevăr utilizabilă în însușirea limbii române”. Ediția din 1788 se regăsește în catalogul lui Teleki¹⁹ și ilustrează aportul lui Ioan Molnar Piurariu la dezvoltarea lingvisticii românești. Faptul că lucrarea lui Molnar Piurariu a

¹⁸ *Allgemeine Literatur-Zeitung*, Leipzig, nr. 177, 14 iunie 1789, p. 606-607.

¹⁹ [Cat. Teleki] Pars Secunda. p. 273.

devenit o carte căutată este atestat de documentul²⁰ pe care îl reprezintă răspunsul tipografiei Universității din Buda adresat lui Jacob Iosif Ionaș, tipograf timișorean, la solicitarea acestuia din 8 martie 1803. Epuizarea exemplarelor gramaticii din 1788 a determinat reeditarea acesteia la Sibiu în 1810²¹, respectiv 1823²². În fondul Bolyai, menționat deja, și în Fondul Mixt²³ al bibliotecii noastre se mai păstrează trei exemplare ale acestor ediții, remarcându-se astfel, proveniența lor diferită. Semnalăm în ordine cronologică, existența în colecția Telekiana a două miscelane ce includ fiecare un exemplar al memoriului *Supplex Libellus Valachorum*, actul programatic reprezentativ al românilor din Transilvania, ce a luat ființă în condiții politice legate de revocarea reformelor lui Iosif al II-lea. Actul elaborat, o sinteză pe planul argumentației a elementelor cuprinse în numeroasele petiții și memorii anterioare, solicită drepturi egale în virtutea faptului că populația română, cea mai numeroasă și cea mai veche din Transilvania suportă cele mai multe sarcini și aduce cele mai multe contribuții la visteria statului. Participarea și aportul lui Iosif Meheși, consilier al Curții Imperiale, la elaborarea documentului este unanim

²⁰ *A budai egyetemi nyomda román kiadványainak dokumentumai 1780–1848*. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1988. p. 46.

²¹ Molnar, Johann: *Deutsch-walachische Sprachlehre*. Hermannstadt, bei Martin Hochmeister, 1810. Exemplarul provine din fondul Bibliotecii Colegiului Reformat din Târgu-Mureș, cumpărat în 1819 de bibliotecarul acesteia, Péterfi József. Vezi și BRV, Tom. III, nr. 781. (Bo-25042)

²² Molnar, Johann: *Deutsch-walachische Sprachlehre*. Dritte, verbesserte Auflage. Hermannstadt, bei Martin von Hochmeister, 1823. Vezi și BRV, Tom. III, nr. 1186. Exemplarul cu cota 27366 provine din fondul Colegiului Reformat din Târgu-Mureș; exemplarul cu cota 08676 provine din fondul Colegiului Reformat din Sighetu Marmației, ajuns în colecțiile bibliotecii noastre; exemplarul cu cota o-41861 HH provine din donația familiei Haller-Harmath oferită bibliotecii noastre în 1982.

²³ Fondul Mixt al bibliotecii noastre reprezintă o denumire generică a unui fond eclectic constituit după 1948 din fragmentele unor biblioteci școlare confesionale: Orăștie, Sighetu Marmației, Cristuru-Secuiesc; biblioteci particulare și din mănăstirea franciscană de la Călugăreni (jud. Mureș).

recunoscută.²⁴ Lucrarea a fost publicată de Josef Karl Eder căruia îi aparțin comentariile „*cum notis historico-criticis*” pentru a combate Supplex-ul și tipărită de Martin Hochmeister. Acesta din urmă, preluând întreprinderea tatălui său, a funcționat la Sibiu din 1789, iar din 1790, a înființat o tipografie și la Cluj. Lucrarea pusă în discuție putea fi tipărită la Cluj, dar există posibilitatea de a nu fi fost tipărită la Cluj, așa cum o ediție a petiției, tot din 1791, a lui Ioan Molnar Piuaru nota nu Sibiu sau Viena, ci Iași²⁵ ca loc al apariției. *Bibliografia românească veche*²⁶ (în continuare *B. R. V.*), menționată deja, redă pagina de titlu, verso-ul paginii de titlu și prefața editorului J. K. Eder, datată 3 august 1791, menționând existența lucrării într-un singur exemplar în Biblioteca Academiei Române. Catalogul Bibliotecii Teleki²⁷ identifică miscelanele fără a detalia coligatele incluse. Existența a două exemplare în fondul original Teleki²⁸ nu ne permite să trecem cu vederea atitudinea cancelarului privind destinul memoriului. Se cunoaște faptul că acesta, trimis de Leopold al II-lea cancelarului Teleki să refere asupra lui, a fost remis Dietei Transilvaniei, iar Dieta l-a respins ca nefondat. Deé Anna în prefața lucrării *Teleki Sámuel és a Teleki Téka*²⁹ menționează acel studiu amănunțit pe care l-a pregătit cancelarul în care deși recunoaște legitimitatea cererilor susținute, rămâne, totuși, în postura reprezentantului tipic al nobilimii transilvănene din acel timp, care nu accepta reforme și nu admitea schimbarea situației care le determina.

În seria cărților vechi românești este de semnalat în fondul original Teleki, existența unei opere de excepție *Biblia de la Blaj*, din 1795, lucrare religioasă și de cultură de mari dimensiuni. Reflectarea ei și în *Catalogul*

²⁴ Mârza, Iacob: *Orizont livresc și opțiune politică, exemplul lui Josif Mebeși*, în: *Biblioteca și cercetarea*, XII. Cluj-Napoca, 1988. p. 106-112.

²⁵ Duicu, Serafim: *Pe urmele lui Samuil Micu Clain*. București, Editura Sport-Turism, 1986. p. 217.

²⁶ *BRV*, Tom II, nr. 548.

²⁷ [*Cat. Teleki*] Pars Tertia. p. 426.

²⁸ *Supplex libellus valachorum Transsilvaniae. Cum notis historico-eriticis I. C. E[deri]. civis Transsilvani*. Claudiopoli, Sumptibus et typis Martini Hochmeister, 1791. Vezi și *BRV*, Tom II, nr. 548. (Tq-1570 b coll. 8; Tq-590 d₁ coll 12.)

²⁹ *Teleki Sámuel és a Teleki Téka*. A leveleket válogatta és bevezetővel ellátta Deé Nagy Anikó. Bukarest, Kriterion, 1976. p. 22.

*Bibliotecii Teleki*³⁰ alături de alte biblii, scrise în diferite limbi, înseamnă încadrarea acesteia în patrimoniul și circuitul marilor valori spiritual-culturale universale. Samuil Micu, considerat cel mai fecund editor și traducător de carte religioasă dintre învățații Școlii Ardelene, este cel căruia îi se datorează în proporție covârșitoare împlinirea acestui grandios act de erudiție ce este ***Biblia de la Blaj***. A conceput traducerea ca pe o operă personală având ca punct de plecare o dată neprecizată din 1783 și ca punct final mijlocul anului 1791. După pertractări cu episcopul Ioan Bob și demersurile acestuia pentru editarea Bibliei, a intrat în tipografie la 1 noiembrie 1793 și a ieșit de sub teacurile acesteia doi ani mai târziu, la 15 noiembrie 1795 în 1500 de exemplare. Incontestabil, ***Biblia*** va reprezenta cea mai monumentală tipăritură a Blajului, un monument de înaltă spiritualitate în cultura românească, cu o contribuție remarcabilă în alcătuirea unei limbi comune pentru toți românii. În prefața lucrării „*Către cetitiorii*”, Samuil Micu motivează apariția acesteia spre „*binele cel de obște al Bisericii și folosul neamului și al patriei*”³¹ și menționează sursele ei, respectiv ***Biblia de la București*** a lui Șerban Vodă Cantacuzino din 1688 și cea rămasă în manuscris a episcopului Petru Pavel Aaron. Aceasta din urmă având multe file lipsă, a fost necesar să traducă din nou Sfânta Scriptură după textul grecesc (Septuaginta), fapt ce confirmă erudiția sa desăvârșită. Traducerii examinate de episcopul Ioan Bob și de alți învățați i s-au adăugat: prolegomene cu referire la autori și cărți sfinte, rezumate înaintea capitolelor, alte note și însemnări.³² ***Biblia de la Blaj***, într-adevăr o „regină” a cărții vechi românești, ce a dominat literatura română religioasă a veacului următor, veacul al 19-lea, prin cele trei reeditări (Sankt Petersburg 1819, Buzău 1854-56, Sibiu 1856-58,) a rămas încă un secol „*Cartea cărților*”, iar prin reeditarea jubiliară (Roma 2000)³³ rămâne pentru vremea noastră și dincolo de noi, un semn al culturii noastre pentru eternitate.

³⁰ [*Cat. Teleki*] Pars Tertia. p. 426.

³¹ ***BRV***, Tom II, nr. 595.

³² Georgescu, Ion: ***Tipografia Seminarului de la Blaj***, în: ***Boabe de grâu***, 10 (1934). p. 1–131.

³³ Republicarea ***Bibliei de la Blaj***, la Roma în 2000, într-o ediție jubiliară, sub egida științifică a Academiei Române și a Institutului de Istorie din Cluj-Napoca, prin grija Sanctității Sale Papa Ioan Paul II.

În continuare, prezentăm **lucrarea** *Elementa linguae dacoromanae sive valachicae*, tipărită la Buda în 1805. Ea reprezintă ediția a doua a gramaticii limbii române tipărite la Viena în 1780, de Samuil Micu și Gheorghe Șincai, realizată la solicitarea studiosilor de la Colegiul Sancta Barbara. Dacă în elaborarea primei ediții contribuția lui Samuil Micu a fost esențială, Gheorghe Șincai completând materialul, organizându-l și sistematizându-l, cea de-a doua ediție, tipărită la Buda în 1805, pe care a redactat-o, menționează pe foaia de titlu, doar numele său.

Apariția acestei gramatici a fost facilitată de calitatea lui Gheorghe Șincai de corector și de cea de revizor a lui Samuil Micu, a cărților românești din tipografia Universității din Buda. Gramatica se adresa acelor care vor face comerț sau vor călători în provinciile românești și vor apela la cea mai folosită limbă, cea daco-romană. În prefața lucrării redactată în limba latină, se subliniază greutățile întâmpinate în înlocuirea literelor chirilice cu cele latine, precum și în introducerea nomenclurii și a regulilor gramaticii latine clasice.

Gheorghe Șincai, cu o bogată experiență în redactarea manualelor, a adus îmbunătățiri, mai ales de ordin practic, simplificând în mare măsură ortografia. S-a renunțat la ortografia strict etimologică a primei ediții urmărindu-se o apropiere mai mare a limbii scrise de cea vorbită. Lucrarea anexează un vocabular român-latin, organizat tematic sub formă de dialog ce concentrează elemente de vorbire uzuală.

Conținutul *Elementei* a dovedit structura gramaticală a limbii române, apartenența ei la familia limbilor neolatine, contribuând la întărirea ideii originii romane a românilor. Cu *Elementa*, iluminismul erudit românesc ardelean inaugurează o nouă etapă care îl apropie de o integrare a culturii românești într-o tablă de valori europene³⁴, după remarcă regretatului academician Pompiliu Teodor. Importanta lucrare se regăsește în volumul al cincilea al *Catalogului Teleki*³⁵, prin a cărei publicare, așa cum s-a menționat anterior, materialul bibliografic va fi inclus în circuit.

Opera lui Petru Maior (1760-1821) ne dezvăluie preocupări din cele mai diverse, profilul unui adevărat enciclopedist, pătruns de idealul luminist.

³⁴ Teodor, Pompiliu: *Sub semnul luminilor Samuil Micu Clain*. Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2000. p. 160.

³⁵ [*Cat. Teleki*] Pars Quinta. p. 77.

Acest ilustru reprezentant al Școlii Ardelene este purtătorul unui crez autentic, întemeiat pe știință, în capacitățile creatoare ale poporului său. Semnalăm trei lucrări ale eruditului Petru Maior, redactate în limba latină, existente în fondul Teleki: *Animadversiones in recensioem Historiae de origine Valachorum in Dacia*, Buda, 1814, *Reflexiones in Responsum Domini Recensentis Viennensis ad Animadversiones...*, Pesta, 1815 și *Contemplatio recensiois in Valachicam Anticriticarum literariis Ephemeridibus Viennensibus, 1816 divulgatae*, Buda, 1816. Aceste lucrări conțin mențiunea autorului că au fost traduse din limba română în limba latină și reprezintă scurte lucrări de istorie antrenate în disputele vremii. Ele se constituie în coligatele unui volum miscelaneu, fiind reflectate de catalogul lui Teleki³⁶, unde numelui autorului i s-a alăturat elementul de distincție “protopopae”. Lucrările lui Vasilie Popp (1789-1842) pun în evidență activitatea multilaterală și fecundă a unui pionier al istoriografiei iluministe, ce a deschis prin scrisul său drumuri nebătătorite în viața culturală a epocii. Cunoscut medic, Vasilie Popp s-a remarcat prin scrierile sale din domeniul bibliografiei, etnografiei și folclorului. Diversitatea cunoștințelor sale transpare și din odele și elegiile sale redactate în limba latină. Dintre elegiile existente în fondul Teleki, menționăm mai întâi pe cele scrise pe băncile școlii și publicate la Cluj, dedicate unor personalități politice sau culturale: Bánffy György, guvernator al Transilvaniei, Carl Michael Moger, profesor al Colegiului din Cluj, sau Wass Imre, a căror susținere i-ar fi putut facilita continuarea studiilor. Acestora li se adaugă *Elegia de laudibus medicinae*, 1813³⁷, *Elegia ... Francisco Primo*, 1814³⁸, scrise și publicate la Viena, în anii în care autorul lor studia medicina și filosofia în capitala Imperiului Habsburgic. Remarcăm lucrarea *Dissertatio de funeribus plebejis Daco-Romanorum*, Viena, 1817³⁹, care redă aspecte ale ritului de înmormântare la români și nu omite să aducă mulțumiri contelui Hídvégi Ádám.

Un loc aparte îl ocupă lucrările macedoneanului George Constantin Roja (? – 1847), devenit medic în urma studiilor de la Pesta și Viena.

³⁶ [Cat. Teleki] Pars Quarta. p. 128.

³⁷ *Idem* 84. Vezi și *BRV*, Tom IV, nr. 370. (To-3661 e2 coll. 6).

³⁸ *BRV*, Tom IV, nr. 383. (Tq-507 d1 12).

³⁹ *Idem* 128. Vezi și *BRV*, Tom IV, nr. 943. (Tq-1576 c).

Colecția Telekiana păstrează operele sale publicate în acei ani, astfel: *Untersuchungen über die Romanier oder sogenannten Wlachen, welche jenseits der Donau wohnen; auf alte Urkunden gegründet*⁴⁰, tipărită la Pesta în 1808, în două limbi: germană și greacă, urmată de *Dissertatio inauguralis De luxu in medicamentis ejus fontibus et damno*⁴¹, tipărită la Viena în 1812, ambele fiind reflectate în Catalogul lui Teleki.

În fine, relevăm activitatea juristului transilvănean Ladislau Vaida (1780-1834), judecător la Tabla Comitatului Solnoc Interior, distins profesor de drept penal la Liceul Regal din Cluj, ale cărui foarte cunoscute opere se regăsesc în *BRV*. Lucrările sale scrise în limba maghiară *Az erdélyi polgári magános törvények historiája*⁴² și *Az erdélyi polgári magános törvényekkel való esmeretségek*⁴³ (trei volume), tipărite la Cluj în 1830, cu literele Liceului Regal, prezintă un interes remarcabil, fiind tratate de drept civil ce fac referiri la istoria românilor, maghiarilor și sașilor din Transilvania. Acestea, alături de alte cărți, fiind tipărite după moartea lui Teleki, survenită în 1822, au fost procurate pentru biblioteca sa și înregistrate de bibliotecarul de atunci, Szász István⁴⁴, într-un registru de evidență a achizițiilor ulterioare, cunoscut, de asemenea, sub numele de Catalog, *Catalogi Bibliothecae Telekianae Pars Quinta*⁴⁵, păstrat în fondul bibliotecii noastre.

În concluzie, considerând tema pusă în discuție prea amplă pentru a fi parcursă integral, am încercat să aducem o contribuție cât de mică la descifrarea valorii unor surse de informații sperând să restabilim drumul ce leagă tot ce a fost de tot ce va fi, respectiv comunicarea între generații și epoci istorice.

La ceas aniversar, aducem un omagiu ilustrului om de cultură Teleki Sámuel, care a înnobilit municipiul Târgu-Mureș prin biblioteca sa, devenită o agora a spiritului public, lăcaș emblematic al Transilvaniei.

⁴⁰ *Idem* 127, *BRV*, Tom II, nr. 753. (To-3476 b coll. 1)

⁴¹ *Idem* 83, *BRV*, Tom III, nr. 812. (To-3661 c₂ coll. 3)

⁴² *BRV*, Tom III, nr. 1501. (To-3680 c₄)

⁴³ *BRV*, Tom III, nr. 1502. (To-3680 c₂, To-3680 c₃).

⁴⁴ Szász István (1785-1859) bibliotecar la Biblioteca Teleki.

⁴⁵ *Catalogi Bibliothecae Telekianae Pars Quinta*, 56. (manuscris)

Biblioteca târgumureșeană, lăcaș al culturii naționale și universale, a învins timpul, a dăinuit două secole și a intrat în noul mileniu cu aceeași strălucire. Valoarea ei nu este diminuată de noile și modernele forme ale inteligenței umane, ci, dimpotrivă, acestea, prin aportul lor incredibil propagă informațiile conținute în acest tezaur către cei interesați. Și, cum pentru marea majoritate a oamenilor Terrei cartea continuă să rămână mijlocul ideal de cunoaștere și perfecționare, iar biblioteca - teritoriul cel mai favorabil setei de cunoaștere, se împlinește satisfacția bibliotecarilor cărora le revine obligația de a păstra, valorifica, populariza și desăvârși moștenirea culturală a generațiilor trecute.

**Reflexion sur le livre ancien roumain dans
Le catalog de la Bibliothèque Teleki**

Résumé

Cette étude élaborée à l'occasion de l'anniversaire célébrant deux cents ans d'existence de la Bibliothèque Teleki, présente en raccourci les quatre volumes du catalogue rédigé en latin et imprimé à Vienne entre 1796 – 1811, par le fondateur même, Teleki Sámuel.

On a signalé aussi le cinquième volume, resté en manuscrit, découvert par la recherche de M-me Deé Nagy Anna dans les Archives Nationales Roumaines de la ville de Cluj-Napoca et qui sera publié cette année anniversaire à Budapest. On y a présenté quelques uns des plus remarquables vieux livres roumains de la collection originale de Teleki mentionnés dans le catalogue de Teleki.

Parmi ces livres il faut citer ceux de Nicolae Mavrocordat, prince-régnant des Pays Roumains, de Dimitrie Cantemir, prince de Moldavie tout comme les livres des représentants de l'École de la Transylvanie: Samuil Micu, Gheorghe Șincai et Petru Maior.

En guise de conclusion, on doit apprécier l'importance de ces livres du point de vue historique et linguistique, des écrits qui ont été popularisés par l'oeuvre bibliographique, d'une grande valeur, écrit par le bibliophile passionné Teleki Sámuel.

**Cărți în limba franceză studiate la sala de lectură a
Bibliotecii Teleki în prima jumătate a secolului al XIX-lea**

*Mesaroș Ovidia
Biblioteca Județeană Mureș*

Ultima parte a secolului al XVIII-lea și primele decenii ale secolului următor sunt marcate în Transilvania prin penetrația spiritului novator al epocii iluminismului care, difuzând noi concepte și valori, declanșează în întreaga Europă o adevărată efervescentă și renaștere culturală ce debordează prin răspândirea informației.

Cărțile sunt cele care au stabilit contacte și au ținut pasul cu evoluția lumii, fiind evident rolul bibliotecilor publice și particulare în asimilarea, adoptarea și circulația ideilor moderne, cu rol decisiv în transformarea viziunii și a mentalității. Bibliotecile reprezintă o componentă importantă a spiritualității popoarelor, ajutându-ne să reconstituim istoria unei comunități dintr-o anumită perioadă, starea ei de civilizație și relația cu Europa.

Înființarea Bibliotecii Teleki în anul 1802 a avut un rol deosebit de important pentru viața spirituală a orașelului de numai 6 000 de locuitori, impactul acestei neobișnuit de bogate colecții de carte permițând micului grup intelectual din oraș și din Ardeal cu sete de cultură și interes pentru științe să stabilească legături cu întreaga cultură europeană.

Formația iluministă a fondatorului și-a pus amprenta asupra caracterului enciclopedic al fondului de carte, Teleki achiziționând sistematic cărți din întreaga Europă și din toate domeniile, începând cu cele mai bune ediții ale scriitorilor clasici până la cele mai noi și reprezentative lucrări științifice. Mărturie stă catalogul tipărit la Viena (1796-1819) în 4 volume – primul catalog științific din țara noastră, în sincron cu cele redactate în Europa timpului. Prin structura sa logică, prin sistematizarea materialului și indexul precis, catalogul Bibliotecii Teleki constituie un eveniment al istoriei cărții, demonstrând gustul rafinat și competența de bibliofil de rang european a fondatorului. Primul volum al catalogului reprezintă prelucrarea bibliografică amănunțită a literaturii clasice, completată la începutul următoarelor trei volume, apoi cărțile sunt structurate pe 8 clase mari: teologie, istoria bisericii, drept, filosofie

(incluzând și lucrări de matematică, fizică, astrologie și astronomie, științe ale naturii, alchimie și chimie, medicină, arhitectură, științe oculte) lingvistică, arheologie, istorie și istoria literaturii.

Urmărind stimularea societății prin lectură, Teleki achiziționează și cele mai reprezentative opere ale iluminismului, lucrări care fac cunoscute evenimentele din Europa, în special cele ale revoluției franceze, astăzi biblioteca putând fi considerată ca unul dintre cele mai bogate tezaure de publicații contemporane luministe și ale revoluției franceze. Din acest punct de vedere, până la moartea fondatorului, biblioteca a ținut pasul cu evenimentele cultural-științifice ale timpului, având un rol deosebit de important în formarea opiniei publice a provinciei, prin asimilarea ideilor avansate ale culturii europene.

Conform unui recensământ din anii 1833–1834 orașul avea 6.908 locuitori, din care aproximativ 191 erau intelectuali¹. La aceștia se mai adaugă canceliștii și juriștii de la Tabla Regească și elevii de la cursul superior al Colegiului Reformat. Deci profesorii și elevii colegiului, canceliștii și juriștii constituiau cea mai mare parte a păturii intelectuale, ce urmau să studieze la Biblioteca Teleki.

Studii aprofundate despre jurnalele de evidență și lectura cititorilor au fost elaborate de-a lungul timpului de Somkuti Gabriella², Tonk Sándor³ și Zsigmond Irma⁴, intenția lucrării de față limitându-se la cartea în limba franceză solicitată la sala de lectură. Pasiunea bibliofilă și preferința pentru cărțile franceze ale fondatorului se materializează într-un mare număr de lucrări originale și traduceri în limba franceză, aproximativ 6.655 volume, la

¹ Tonk Sándor: *Könyvtárak, olvasók és olvasmányok a reformkori Marosvásárhelyen*, în: *Könyvtári Szemle*, (Bukarest) 16. (1972), p. 118–121, 167–170 și 17. (1973), p. 17–19.

² Somkuti Gabriella: *Egy XVIII. századi főúri könyvtár olvasóforgalma a múlt század első felében*, în: *Az OSZK Évkönyve, 1961 – 1962*. Budapest, 1963. p. 291 – 302.

³ Tonk Sándor, *op. cit.*

⁴ Zsigmond Irma: *A Teleki Téka múlt századi olvasónaplói. Olvasmánytörténet*, în: *Marosvásárhely történetéből*. Marosvásárhely, Mentor kiadó, 1999. p. 203 – 212.

loc central figurând edițiile iluministilor, lucrări științifice, gramatici, enciclopedii, lexicoane sau dicționare. Limba franceză era cunoscută de o parte a intelectualității târgumureșene, datorită orientării învățământului din oraș care necesita învățarea limbilor străine pentru aprofundarea studiului istoriei, filologiei și științelor exacte, cât și datorită preceptorilor veniți din Franța sau vorbitori de franceză, care instruiau și educau tinerele odrasle ale aristocrației și burgheziei ardelenne. Gândirea generației tinere de intelectuali este influențată încă până prin anii '40 ai secolului al XIX-lea de literatura iluminismului, când moda limbii franceze, cultul civilizației și al ideilor franceze iau amploare în toate zonele Europei.

Conform jurnalelor de evidență păstrate, aproximativ 120 de cititori solicită lucrări în limba franceză, poate chiar mai mulți, deoarece după 1840 nu se mai consemnează numele cititorilor, numai cărțile citite la sala de lectură.

Reamintesc că s-au pastrat jurnalele de evidență ale cititorilor din iulie 1803 până în februarie 1857, cu o întrerupere între iulie 1806–noiembrie 1812. Deși în testamentul său din 1800, Teleki dă dispoziții ca biblioteca să fie deschisă câte 3 zile pe săptămână, 3 ore înainte de masă și 3 ore după-masă, conform jurnalelor de evidență biblioteca a fost deschisă aproape zilnic, prelungindu-se și durata de consultare a cărților. Se consemnează datele, numele cititorilor, de cele mai multe ori și ocupația, orele în care au fost consultate lucrările solicitate. Încă înainte de deschiderea bibliotecii, colecția de carte a fost pusă de Teleki Sámuel la dispoziția învățaților ardeleni⁵, iar primul jurnal de evidență notat cu Nr. III demonstrează că au mai existat anterior două evidențe ale cititorilor. Până la sfârșitul anului 1803, 25 de cititori au solicitat 170 de cărți, consultate în 370 de ore. Dintre aceștia, trei cititori au citit șase lucrări în limba franceză în 20 de ore. Lucrarea lui Sacy: *Histoire générale de Hongrie* (Paris, 1778. Tom I-II.), a fost citită de profesorul de teologie, istorie și filologie Antal János. Baronul Wesselényi József (1772-1826) vicecomite al Solnocului de Mijloc, citește lucrarea eruditului și literatului francez J. J. Barthélémy: *Oeuvres diverses* (Paris, 1798. Tom I-II.) și Jacques Delile⁶: *L'hommes des champs* (Basel, 1800), poet francez de succes datorită unei serii de poeme descriptive în

⁵ Deé Nagy Anikó: *A könyvtáralapító Teleki Sámuel*. Kolozsvár, EME, 1997. p. 177.

⁶ *Larousse du XXe siècle*, III, Paris. 1929. p. 746.

care reunește toate ideile la modă în epocă: descrieri de natură, sensibilitate, umanitate, curiozități științifice. Deși poezia lui este sterilă și plictisitoare, Delile a fost un bun lucrător al versului, generația de la 1820 fiind influențată de meșteșugul artei sale poetice. Lucrarea valetului lui Ludovic al XVI-lea, care-l însoțește și în timpul detenției sale, Clery: *Journal de ce qui s'est passé à la tour du Temple, pendant la captivité de Louis XVI* (Londra, 1798), a fost frecvent solicitată ulterior și de alți cititori.

Wagner, profesorul de limbă germană al tânărului conte Kendeffi Ádám, citește mai multe zile traducerea în franceză a lui Al. Pope: *Essais sur l'homme* (Lausanne, 1762).

În anul 1804 douăzeci și șase de cititori sunt înscriși la sala de lectură, în 1805 cu zece mai mulți, dintre care în limba franceză citesc șase, respectiv trei cititori. Profesorul Neuhauser Ferenc citește *Histoire des Revolutions des Pays-Bas* (Paris, 1727. Tom I-II), iar profesorul de matematică-fizică și chimie de la Colegiul Reformat, Bolyai Farkas, tatăl renumitului inventator al geometriei neeuclidiene, Bolyai János, mutându-se în 1804 de la Cluj la Târgu Mureș, în decembrie studiază vol. XIII al *Enciclopediei Franceze*⁷ care cuprinde articole despre numerele prime. În anul următor el solicită și volumele XII, XXV și XXIX, precum și lucrarea matematicianului francez J. E. Montucla: *Histoire des Mathematiques* (Paris, 1758. Tom I-II.), revenind în februarie și iunie 1820, în aprilie 1821 și în ianuarie 1832 când citește numai o lucrare în limba franceză: N. Clairaut: *Elements de geometrie* (Paris, 1753). Profesorul Köteles Sámuel, propagatorul transilvănean al filosofiei kantiene, solicită în august o lucrare de istoria politicii în limba franceză: Bielfeld: *Institutions politiques* (Haga, 1760. Tom I-III).

Preceptorul tânărului conte Kendeffi Ádám, un anume Lengyel, consultă două lucrări de politică: Condorcet: *Esquisse d'un tableau historique des progres de l'esprit humain* (Paris, 1795) și Goguet: *L'origine des Loix, des Arts et des Sciences* (Haga 1758. Tom. I-III).

⁷*Encyclopedie, au Dictionnaire raisonne des Sciences, des Arts et Metiers...* Livorno, 1700 – 1779, vol. XXXIII.

În această perioadă sunt deja solicitate operele lui Rousseau⁸, într-o ediție splendidă de către un preot și un cancelist și ale lui Voltaire⁹ de către un cancelist.

După o întrerupere între aprilie 1806–noiembrie 1812 jurnalele de evidență continuă până în februarie 1857. Cea mai reprezentativă perioadă asupra căreia ne-am oprit este cea cuprinsă între noiembrie 1812–decembrie 1813, când practic se dublează media cititorilor din primii trei ani, ajungându-se la un număr de 64 de cititori cu o frecvență lunară de 60-65, biblioteca fiind deschisă 60 și peste 90 de ore lunar. În cele 14 luni, douăzeci de cititori solicită lucrări în limba franceză: doi membri ai aristocrației: Teleki Ferenc și Bornemisza Pál, doi ofițeri, cinci canceliști, șase elevi ai Colegiului Reformat, un avocat și un profesor, preceptorul francez al tânărului conte Bethlen Pál, La Malette, un nobil de țară și Baksa Gábor, locuitor al comunei Voivodeni, tâmplarul grofului Kemény Sámuel, primul meșteșugar care citește *Descriptions des Arts et Metiers* (Paris, 1761), *L'art du menuisier* în volumul al VIII-lea.

Cititorii își petrec 1097 de ore la sala de lectură, manifestând un interes deosebit pentru lucrări de istorie, drept, politică, literatură. Sunt citați A. J. Desodoards: *Histoire philosophique de la revolution de France* (Paris, 1797. Tom I-IV.); teologul și istoricul francez, August Calmet: *Histoire ecclesiastique et civile de Lorraine* (Nancy, 1728. Tom I-III.), colecționar pasionat care publică documente din arhiva Lorenei și o carte rară de drept politic: *Le cabinet du Roi de France*. (1581)¹⁰. Conform adnotării din volumul III al catalogului Teleki “*Auctor est Nic. Fromenteau*”, acesta este doar pretinsul autor al acestui studiu despre starea financiară și economică a Franței de după Henric al II-lea, autorul real pare să fi fost un hughenot, Nicolas Barnaud sau Jean de Frotté.

Istoricul și filosoful francez, abatele Raynal (1713–1796) este solicitat de mai mulți cititori, mai ales elevi și canceliști: *Tableau de l'Europe* (Haga, 1774) și *Histoire Philosophique et Politique des établissements et du commerce des Européens dans les deux Indes*, în care autorul atacă “politică civilizatoare” a europenilor, clerul și Inchiziția. Din această cauză

⁸ *Le contract social*. Paris, 1795.

⁹ *Théâtre*. Genève, 1756, Tom IV.

¹⁰ *Larousse du XXe siècle*, Tome IIIe, Paris 1930. p. 652.

lucrarea fusese interzisă în Franța și condamnată în 1781 să fie arsă de mâna călăului, iar autorul să fie arestat și bunurile sale sechestrate.¹¹

În ciuda faptului că lucrările literare sunt relativ puține, Teleki are grijă ca în colecția sa să nu existe lacune, clasicii literaturii universale fiind reprezentați prin ediții valoroase. Sunt solicitate operele lui Voiture, Racine, Marmontel, Boileau, Montesquieu, Montaigne, Molière și Niccolò Machiavelli în limbile franceză și latină de către un nobil de țară din Sălaj Koródi László “Szilágyi falusi nemes ember”.

Dacă în primii ani de la deschiderea bibliotecii doi canceliști și un preot solicită volume de Rousseau și de Voltaire, în perioada 1812–1813 crește simțitor interesul pentru cei doi gânditori iluminiști. Canceliști, elevi, ofițeri citesc în 212 ore Rousseau, cel mai solicitat autor, și Voltaire în 90 de ore.

Un cititor asiduu al bibliotecii a fost contele Bey Károly, general în rezervă, fost ofițer în armata imperială austriacă, care între 7 mai–24 noiembrie 1813 citește 523 de ore la sala de lectură, aproximativ 3-5 ore zilnic, uneori fiind chiar singurul cititor înregistrat. Bey citește multă literatură: Montaigne, Racine, Voiture, Molière, Barthélémy (*Oeuvres diverses*. Paris, 1798, Tom I-II), Delile, Rousseau (*Collection complete des Oeuvres*. Genève, 1782 în 35 de volume), Voltaire (*Oeuvres completes*. Paris, 1784. în 69 de volume); istorie: Raynal, Calmet, Desodoards, Hau Kiou Choáán (*Histoire chinoise*. Lyon, 1776, Tom I-IV; *Lettres chinoises*. Haga, 1739, Tom I-II), Vega (*Histoire des Yncas*. Amsterdam, 1715, Tom I-II); lucrări despre contele Cagliostro, aventurier, medic și ocultist italian, arestat la Roma în 1789 și condamnat la închisoare pe viață pentru șarlataniile sale (*Lettre du Comte de Mirabeau a M... sur M. Cagliostro et Lavater*. Berlin, 1786 și *Memoires authentiques pour servir a l'histoire du Comte Cagliostro*. Strassbourg, 1786); științe ale naturii (Cepede: *Histoire naturelle des Quadrupedes*. Paris, 1788, Tom I-II; *Histoires naturelle des Poisons*. Paris, 1798), o lucrare de jurisprudență criminală a celebrului Pitaval (*Causes celebres et interessantes*. Haga, 1751, Tom. I-XXII).

¹¹ *Idem*, Tome V^e, Paris 1932. p. 945.

Alți doi cititori care citeșc mult în limba franceză sunt Fülöp József, probabil tată și fiu, unul avocat la Tabla Regească și celălalt cancelist¹². Tânărul talentat, cu aplecare spre scris, îndrumat, conform tradiției familiei, spre cariera juridică a tatălui, citește cele mai progresiste și revoluționare lucrări, care figurează în capitolul “*Scriptores atheismi suspecti mystici et paradoxi*” din clasa “Theologica”: Voltaire (*Catechisme de l’honnête homme*, Paris, 1758), *Examen de la religion attribué a St. Evremont*, Trevoux, 1745., *Traite des trois imposteurs*, precum și opera ilustrului reprezentant al materialismului francez La Metrie *L’homme machine*. (Leiden, 1748), *Dieu et les hommes, oeuvres theologique mais raisonable*. (Berlin, 1768), *Harmonie des Propheties anciennes avec les modernes*. Köln, 1786. De asemenea a fost consultată lucrarea lui Swedenborg, filosof al naturii și teosof suedez, supranumit Profetul Nordului *Les merveilles du Ciel et de l’enfer*. (Berlin, 1782). Tânărul cancelist a răsfoit mai mult ca sigur catalogul bibliotecii citind și lucrări pro și contra revoluției franceze. Sebastien Ayala¹³ (1744 – 1817) fost ministru al Republicii din Ragusa de pe lângă Curtea de la Viena, a scris numeroase pamflete împotriva revoluției franceze. Lucrarea sa *De la liberté et de l’Egalité des hommes et des Citoyens avec des considerations sur quelques dogmes politiques* (Viena, 1792) a fost populară printre dușmanii noii ideologii franceze. Traducerea franceză a vestitei lucrări *Droits de l’homme* (Hamburg, 1791) a publicistului și omului politic englez Thomas Paine apără și sprijină revoluția franceză. Lucrarea este citită de asemenea de tânărul Fülöp József La ultima înregistrare din 17 noiembrie.

1814 Fülöp József citește în traducere Shakespeare (Paris, 1776–1782. Tom. I-XX). Tatăl, procurator la Tabla Regească citește clasicii: *Le Theatre des Grecs* (Amsterdam, 1732. Tom. I-VI și Anacreon, Sapho, Bion et Moschus *Traduction nouvelle en prose*. (Paphos, 1780.).

¹² Somkuti Gabriella, *op. cit.* p. 299.

¹³ *La Grande Encyclopédie, inventaire raisonné des Sciences, des Lettres et des Arts*. Paris, s. a., Tom. IVe. p. 972.

În decembrie 1813, Teleki Ferenc, fiul fondatorului bibliotecii, studiază mai multe lucrări de arhitectură: Palladio: *Architettura* (Haga, 1726, Tom. I-II), *Les Batimens* (Vicence, 1786. Tom I-IV), *Les Thermes des Romaines* (Vicence, 1785), Blondel: *Cours d'Architecture*. (Paris, 1698), Jombert: *Architettura moderne*. (Paris, 1764. Tom.I-II) și *Les ruines de Palmyre* (Londra, 1753).

Al doilea fiu rămas în viață al fondatorului bibliotecii, Teleki Ferenc (1787–1861)¹⁴, a avut un interes deosebit pentru științele naturii, probleme de optică, și de calcul al suprafețelor agrare. În 1812 a inventat un instrument de măsură catoptric cu lunetă a unghiurilor și azimutului Soarelui, descris în lucrarea *Die Spiegel-Scheibe* editată la Viena în 1817.

Conform jurnalelor de evidență putem conchide că în această perioadă s-au citit cele mai progresiste și revoluționare lucrări, creșterea considerabilă a frecvenței cititorilor determinând deplasarea și evoluția interesului pentru lectură. Se citesc mai ales cărți de istorie și drept, de răspândire a ideilor luminismului, de literatură, științe ale naturii, tehnică, rareori geografie și aproape deloc lucrări teologice. În lectura cititorilor se observă atât influența ideilor ideologice ale timpului, cât și influența pe care o exercită lectura profesorilor asupra elevilor, dar mai ales curiozitatea și dorința tinerilor de a fi informați și de a fi la curent cu evenimentele științifice și politice ale Europei. Fondul bibliotecii satisface întru totul aceste cerințe, catalogul oferind chiar și bibliografia aferentă.

Începând cu anii 1820 frecvența cititorilor stagnează, iar de la sfârșitul anilor '40 scade foarte mult, deoarece după moartea fondatorului încetează și îmbogățirea curentă a fondului de carte. Literatura învechindu-se, cititorii solicită mai ales lucrările clasicilor, istoria Ungariei și Transilvaniei, lucrările de bază ale istoriei iluminismului, dicționare: Deseori a fost solicitată lucrarea filosofului francez, precursor al iluminismului, P. Bayle: *Dictionnaire historique et critique*. (Amsterdam, 1740. Tom I–IV.).

Ca urmare a influenței mișcărilor politice și progresiste se înmulțesc foarte mult și cititorii de periodice, în noiembrie 1831 de exemplu, din frecvența lunară de 96 de cititori, 69 solicită numai ziare. Se accentuează de asemenea interesul pentru studii socio-politice. O lucrare care a reținut interesul intelectualității târgumureșene în anii 1820, 1831 și 1837 este

¹⁴ Deé Nagy Anikó, *op. cit.*, p. 88.

Lettre seconde d'un défenseur du peuple a l'Empereur, Josef II sur... la revolte des Valaques (Dublin, 1787).¹⁵ Autorul, Jacques-Pierre Brissot (1754-1793), jurnalist și pamfletar, personalitate reprezentativă a filoamericanilor francezi, a cărui paternitate asupra scrisorii s-a stabilit mult mai târziu, examinează realitățile politicii iosefine și mișcările populare din Imperiul Habsburgic. Autorul se ridică în apărarea țărănimii răsculate din Transilvania, pledând pentru dreptul ei la luptă și incriminând supliciiul conducătorilor ei.

Intelectualii români frecventează sala de lectură a bibliotecii: Dimitrie Dunca – elev, Iacob Bologa – cancelist, Gavrilă Drăgan – seminarist, dar în limba franceză citește numai filologul și lingvistul român Timotei Cipariu, care în perioada 22 august–13 septembrie 1828 studiază 75 de ore la sala de lectură, înainte și după-masă: Bawr: *Memoires historiques et geographiques sur la Valachie* (Frankfurt et Leipzig, 1778); Guthrie, W.: *Abrégé de la nouvelle Geographie* (Paris, 1811), Voltaire: *Théâtre* (Genève, 1756. Tom I-IV).¹⁶

Au existat și cititoare în sala de lectură a bibliotecii, de exemplu nora fondatorului, Bánffy Erzsébet și Rose Buisson din Paris, care în cursul anului 1816 citește mai ales cărți de istorie: Sacy: *Histoire generale de Hongrie* (Paris, 1778. Tom I-II), Desodoards-Fantin: *Histoire de France* (Paris, 1789. Tom I-VIII); Peyssonel: *Observations historiques sur les peuples barbares qui ont habite les bords du Danube et du Pont Euxin* (Paris, 1765), și *Histoire de l'Academie Royale des Inscriptions et Belles Lettres* (Paris, 1736–1793. Tom. I-XLVI.).

Un cititor șarlatan al bibliotecii, al cărui nume sub diferite variante îl întâlnim frecvent în jurnalele de evidență începând cu anii 1817 până prin ianuarie 1838 *Moricz Ur, Sculpteur Moricz Ur, Moricz Károly pictor, Maurice Dupont*¹⁷, a fost francezul care solicită mai ales enciclopedia

¹⁵ Teodor Pompiliu: *Interferențe iluministe europene*. Cluj Napoca, Ed. Dacia 1984. p.156–173.

¹⁶ Vezi: Blédy Géza: *Contribuții la istoria filologiei române. Tânărul Cipariu cercetând la Biblioteca Teleki din Tg. Mureș*, în: *Omagiul lui Iorgu Iordan*. București, 1958.

¹⁷ Zsigmond Irma, *op. cit.*, p. 211.

franceze: *Encyclopedie ou Dictionnaire raisonné des Sciences des Arts et des Metiers* (Livourne, 1770-1779. Vol I-XXXIII); *Descriptions des Arts et Metiers* (Paris, 1761, Tom I-XXV), dar și cărți de istorie și o ediție frumos ilustrată a lui Ovidiu: *Les metamorphoses*, (Amsterdam, 1732. Tom. I-II.). El este primul cititor care decupează din Enciclopedie o filă cu blazonul familiei Bourbon pentru a-și dovedi originea ca descendent al lui Ludovic al XVI-lea.

Prin înființarea bibliotecii sale, Teleki Samuel a dorit să satisfacă gusturile tuturor categoriilor de cititori, dar fondul de carte nu a fost valorificat în întregime. Cele 6 655 de volume în limba franceză au fost solicitate de cititori numai în proporție de 12% .

Cărțile franceze consultate oferă date despre moda și preferințele de lectură ale cititorilor, interesul pentru știință, influența evenimentelor europene asupra lecturii și legătura pe care a stabilit-o orașul nostru cu spiritualitatea europeană în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

**Books written in french language and studied at the reading hall of
Teleki Library in the first part of the 19th century.**

Abstract

At the beginning of the 19th century, the creation of Teleki Library (1802) represents a significant moment of cultural evolution. The founder, count Samuel Teleki, understood the importance of informations, the need of culture and education. He succeeded in creating an encyclopaedic library for the scholars from Tărgu Mures.

There were 6.655 copies of books written in french language at Teleki Library, that confirms the count's passion for french culture and also that the french language was spoken by some of the local scholars. According to official statistics, 120 readers were asking for books written in french. After 1840, statistics do not mention the names, but the titles of the books requested.

The most appreciated and requested authors were: Rousseau, Racine, Voltaire, Machiavelli etc. Readers are especially interested in law and history. They do not seem to appreciate geography and almost refuse to read religious books.

Statistics confirm the presence in the reading hall of some of the well-known local personalities, such as: Teleki Ferenc, the count's son who is interested in architecture: count Bey Károly, ex-officer in austrian army, interested in literature, law and natural sciences; Timotei Cipariu, who's presence is confirmed during the summer of 1828. Women are also allowed to read: Bánfy Erzsébet, Teleki's daughter-in-law, Rose Buisson from Paris.

After 1840 the frequency of readers is diminuated because of the lack of novelities.

Inspite of the numerous copies and various subjects, only 12% of the french books from Teleki Library were requested.

Biblioteca Telekiană în perioada interbelică (1918 – 1940)

Aurelia Veronica Filimon
Târgu-Mureș

Între manuscrisele rămase după Aurel Filimon, se află un dosar pe care scrie m.p. „Biblioteca Telekiană”, ce conține documente din perioada 1920 – 1939 necunoscute până acum, scăpate nevătămate vicisitudinilor războiului.

În anul 1937 Aurel Filimon este delegat de către Ministerul Cultelor și Artelor pentru a efectua controlul Bibliotecii Telekiene, conform actului constitutiv din 5 decembrie 1913. Dosarul conține documente originale legate de această numire, acte oficiale premergătoare delegației, corespondența lui Aurel Filimon către contele curator Teleki Carol, scrisori către contele Teleki Ádám, către contele Teleki Domokos, către jurisconsultul Fundațiunii, precum și către bibliotecarul profesor Gulyás Carol și răspunsurile acestora în original.

Aurel Filimon a fost onorat cu această numire fiind un bun cunoscător al cărților și manuscriselor din Biblioteca Telekiană, în anul 1921 încredințându-i-se, din partea Institutului de istorie națională din Cluj, întocmirea unei lucrări despre cărțile aflătoare la această bibliotecă, referitoare la istoria românilor. El lucrează mai mulți ani la Biblioteca Telekiană, în lunile de vară, la acest studiu. Ca urmare, apare articolul său în revista *Boabe de grâu* 1931, iunie – iulie, p. 330 – 338, articol în care comunică câteva izvoare importante privitoare la istoria Transilvaniei și a Țărilor Românești. Acest articol este în același timp și prima descriere în limba română a Bibliotecii Telekiene, fondată de cancelarul Transilvaniei, contele Samuil Teleki.

Ziarul *Curentul* din 26 martie 1937 comunică știrea că a fost numit delegat ministerial la Biblioteca Telekiană din Târgu-Mureș Aurel Filimon, directorul Bibliotecii municipale din acest oraș. Ziarul menționează că „*Punerea bibliotecii la dispoziția cercetătorilor români corespunde unei mari necesități, întrucât biblioteca are un mare număr de cărți și documente unice, indispensabile cunoașterii trecutului Ardealului*”.

De fapt, după anul 1919 Biblioteca Telekiană intră în sfera de interes a oamenilor de știință și cultură românească, astfel că între vizitatorii bibliotecii îi aflăm pe Nicolae Iorga, Coriolan Petran, Alexandru Lepădatu,

Ion Lupaș, Ion Simionescu și alții. Între vizitatorii străini de după primul război mondial îi găsim pe Friedrich von Hohenzollern, arhiducele Franz Iosif, von Hardt, mareșalul Italiei, care și-au înscris numele în Cartea de vizitatori a Bibliotecii Telekiene, dedicând cuvinte de omagiu acestui lăcaș de cultură de o valoare inestimabilă.

În anul 1935, prin adresa nr. 628 a Ministerului Instrucțiunii, Cultelor și Artelor, Aurel Filimon este rugat să trimită *„o copie de pe Testamentul contelui Teleki Samuilă, o copie după autorizarea de dobândire a personalității juridice a bibliotecii din 1913 și o copie de pe actele de înscriere ca persoană juridică din 1924, conform Legii persoanelor juridice”*.

După primirea acestei adrese, Aurel Filimon apelează la Avocatul Statului din localitate și îl roagă să se documenteze la Tribunalul din Tîrgu-Mureș privitor la problema pusă de Minister. Acesta îi trimite un studiu amănunțit al documentelor dosarului nr. 2624/1924, în care contele Teleki Carol a cerut, la 3 august 1924, înscrierea Bibliotecii Telekiene ca persoană juridică, referindu-se la actul de constituire și regulamentul fundației din 6 decembrie 1913. Tribunalul cere avizul Ministerului Cultelor și Artelor, aviz ce este trimis la 20 noiembrie 1924 *„Ministerul ținând seama de utilitatea publică culturală a acestei fundațiuni, precum și de faptul că administrația averilor ei imobiliare și mobiliare este încredințată Ministerului Cultelor și Artelor ceea ce prezintă garanție suficientă de bună chivernisire a ei, este de părere să se acorde numitei fundațiuni personalitate juridică.”* La acest aviz Tribunalul din Tîrgu-Mureș prin Hotărârea cu nr. 2624/1924 din 17 ianuarie 1925 ordonă înscrierea Fundațiunei Biblioteca Contele Samuilă Teleki în registrul persoanelor juridice conform art. 2 din lege și art. 98 din regulament.

Cabinetul Ministrului Cultelor și Artelor, cu adresa nr. 166 din 24 februarie 1937, îl anunță pe Aurel Filimon că: *„prin deciziunea noastră nr. 165 din 24 februarie a.c. sunteți numit delegat onorific al Ministerului Cultelor și Artelor pe lângă Biblioteca Contelui Samuil Teleki din Tîrgu-Mureș. În această calitate veți supraveghea aplicarea strictă a dispozițiilor cuprinse în „actul constitutiv” din 5 decembrie 1913 al fundațiunii numitei biblioteci. Vă rugăm ca după examinarea atentă a situației bibliotecii să ne trimiteți un raport amănunțit despre starea ei, stabilind, cu mijloacele pe care le veți găsi utile dacă au fost înstrăinate*

cărți și manuscrise din bibliotecă, de cine, când și unde se găsesc azi lucrurile înstrăinate.”

Conform delegației, Aurel Filimon își începe activitatea la 6 martie 1937, trimițând o scrisoare către juriconsultul contelui Teleki Carol înștiințându-l: *„pentru a putea începe lucrările necesare misiunii cu care sunt încredințat, având în vedere că ele vor dura luni de zile, am onoarea a Vă aduce la cunoștință că pe acestea le voi începe luni 8 martie p.m. la orele 5 în sala de lectură de pe lângă Bibliotecă, Vă rog să binevoiți a aviza pe Dl. bibliotecar profesor Gulyás despre aceste lucrări, rugându-l că voi avea nevoie numai de catalogul pe care astăvară l-a confruntat cu cărțile din Bibliotecă, făcându-se verificarea lor”*.

Că această invitație n-a avut rezultatul scontat deducem din corespondența care a urmat, „catalogul revizorius” cerut punându-i-se la dispoziție de-abia după mai mult de o lună de zile. Motivul era lipsa din țară a contelui curator Teleki Carol, la dispoziția acestuia aflându-se catalogul menționat.

Între timp, Aurel Filimon poartă o corespondență perseverentă atât cu contele Teleki Domokos, cu contele curator Teleki Carol, cu juriconsultul bibliotecii, cât și cu bibliotecarul profesor Gulyás Carol, insistând asupra problemelor legate de misiunea încredințată de Minister, punând întrebări asupra lipsurilor (Codex, manuscrise), de cine au fost scoase din bibliotecă acestea, când și unde se găsesc în prezent aceste opere? La întrebările sale, de multe ori incomode, primește răspunsuri evazive. Contele Teleki Carol la întoarcerea în țară îi răspunde printr-o carte poștală, într-un stil arogant – ironic, în care îi aduce la cunoștință că revizorius catalogus îi va fi pus la dispoziție de către Gulyás.

La două scrisori recomandate ale lui Aurel Filimon, din 10 aprilie și 13 iulie, contele nici măcar nu crede de cuviință să-i răspundă. La 30 iulie 1937 Aurel Filimon îi transmite juriconsultului o nouă scrisoare adresată contelui Teleki Carol *„de astă dată încerc prin Ds, rugându-Vă a avea amabilitatea de a înmâna scrisoarea anexată Dlui curator, în calitate de juriconsult a-i pune în vedere răspunsul, măcar de complezanță, la cele trei întrebări cuprinse în scrisoare, autenticitatea răspunsului fiind o chestie personală a Dniei Sale, scutindu-mă a apela la proceduri cari nici decum n-ar ridica prestigiul Instituției, poate nici a Dniei Sale Dlui curator”*. Cităm din scrisoarea adresată contelui Teleki Carol: *„Două*

scrisori au rămas fără răspuns, vă rog a-mi răspunde la întrebările de mai jos, căci contrar voi socoti că n-ați primit prezenta, când voi pune aceste întrebări prin diferite ziare, invitându-Vă la răspuns. Rog răspunsul până la 8 august 1937.” Mai departe: „*Sper că de astă dată veți avea mai multă bunăvoință pentru a-mi putea aduce la îndeplinire misiunea cu care sunt încredințat, dându-mi informația cerută, având și Ds tot interesul ca operele înstrăinate să ajungă din nou la biblioteca al cărei curator sunteți.”*

Răspunsul sosește la 10 august. Conceput în limba română, probabil de jurisconsult, acest text pune accentul în special pe aportul curatorului, contele Teleki Carol, care a cheltuit din averea proprie trei milioane de lei în favoarea Fundației. Tot în acest răspuns se face și un raport mai detaliat privitor la situația bibliotecii. Informațiile cele mai realiste și mai amănunțite Aurel Filimon le primește de la bibliotecarul Gulyás Carol, în multele scrisori ale acestuia.

În sfârșit, la 10 noiembrie 1937, Aurel Filimon este în măsură să-și înainteze raportul deosebit de cuprinzător Ministerului Cultelor și Artelor. Pe lângă istoricul bibliotecii și descrierea localului ei, analizează fondurile de cărți și manuscrise, făcând un studiu amănunțit referitor la verificările și constatările de lipsuri ivite, începând cu verificarea din 1830.

Din raport cităm: „*În anul 1936 luna mai, din inițiativa proprie a curatorului contele Teleki Carol, dorind a cunoaște adevărata situație reală a bibliotecii, începe o lucrare de verificare a depozitului de cărți cu catalogul revizoriu și catalogul tipărit. Catalogul revizoriu este același care a fost utilizat cu ocazia controlului din anul 1840”.* În raport descrie mersul anevoios al lucrărilor de inventariere, deoarece se poate lucra numai vara, clădirea bibliotecii neavând nici un fel de încălzire conform dorinței fondatorului. După primirea delegației Aurel Filimon, începând din 1937, participă la verificarea cărților controlate, până la acea dată existând un număr de 96 de volume lipsă. În raport specifică faptul că nu se poate ști când și în ce împrejurări au dispărut aceste cărți. „*Nu putem ști nici aceea dacă în anul 1916 când s-au împachetat și transportat cărțile la Budapesta au sosit toate înapoi în anul 1918, deoarece nu s-a făcut nici o listă, ba mai mult nici nu s-au numărat măcar. [...] Un singur lucru este absolut garantat cum că în timpul de după război din bibliotecă nu s-a scos nici o carte. Mă întemeiez în această afirmație pe motivul că Carol Gulyás, bibliotecarul, este în același timp și un bibliograf, iară ca persoană de*

încredere nu lasă nimic de dorit. De 30 de ani de când este bibliotecar n-a fost bănuț niciodată cu cea mai mică incorectitudine. [...] Un fapt este absolut cert, că din bibliotecă pe cum am văzut mai sus lipsesc cărți, indiferent că acestea nu s-au adus de la Viena încă în viața fondatorului sau după moartea lui la Bibliotecă, sau pe lângă împrejurări cunoscute sau necunoscute au dispărut din bibliotecă, ele astăzi se află în posesiuni străine și formează din când în când subiectul vânzării publice sau tacite [...]. Faptul că o carte formează astăzi sau va forma în viitor subiectul vânzării indiferent că în comerțul intern sau extern, nu înseamnă că aceea operă a fost scoasă din bibliotecă și valorizată la aceea dată.”

„Astăzi mă găsesc în fața unei situații absolut imposibile de a mă declara asupra misiunii cu care sunt încredințat și a face precizări, deoarece nu există mijloace cari ar putea să indice persoane precise cărora s-ar putea atribui unele înstrăinări din inventarul bibliotecii. Forțat de împrejurările constatate și descrise mai sus, nu vreau să mă bazez pe prezumțiuni cari eventual la aparență ar fi întemeiate, însă nu pot fi absolut sigure. Doresc a evita și faptul de a pune Ministerul într-o situație bazat pe raportul meu, de a lua oarecari măsuri, când în decursul procedurii s-ar dovedi că afirmațiile mele sunt neîntemeiate, nefondate, când opinia publică ar clasifica demersurile de tendențioase, urmărind numai scopuri ascunse explicabile în diferite feluri.”

„În calitate de delegat al Ministerului și în calitate de director al bibliotecii municipale, în urma lucrărilor depuse pentru a cunoaște temeinic organizarea, istoricul acestei biblioteci, având în vedere și actul de fondare din 5 decembrie 1913, care nu numai că trece controlul asupra Ministerului Cultelor și Artelor, dar îl roagă insistent ca să-și exercite acest drept, interesul meu științific fiindu-mi profesiunea, cât și în interesul Ministerului de ași putea îndeplini rolul de control, prin delegatul său, am onoarea de a face următoarea propunere:

1. *Întocmirea unui inventar care să cuprindă exclusiv numai operele care se află în bibliotecă aducându-se în scădere acele opere cari conform diferitelor acte nu se află în bibliotecă și asupra cărora s-a dispus deja mai de mult scăderea. Cu întocmirea noului inventar se vor rectifica și numerele de ordine eliminându-se lipsurile de continuitate constatate deja în anul 1843, în consecință se vor rectifica și numerele volumelor,*

aducându-se numărul atât al cărților cât și al inventarului în concordanță. Cu ajutorul acestui inventar se va putea face controlul în orice moment putându-se stabili orice lipsă.

2. În fiecare an se va face verificarea depozitului de cărți conform inventarului pentru eventualele lipsuri ce se vor constata, se vor lua măsurile necesare conform legilor în vigoare.

3. Pentru ușurarea cercetărilor se simte nevoia unui fișier, fără de care biblioteca este numai un depozit de cărți fără rolul și menirea pe care a dorit fondatorul s-o realizeze.

4. Curatorul contele Teleki Carol este personal responsabil pentru scoaterea din inventar a cărților cari în decursul timpurilor indiferent sub ce formă nu mai fac parte din depozitul de cărți, îngrijindu-se a se trece în noul inventar toate cărțile din bibliotecă.

5. Ministerul va verifica aceste lucrări precum și controlul anual prin delegatul său făcându-se în fiecare an un raport de către curatorul Bibliotecii.”

În încheiere Aurel Filimon scrie: „Prin acest raport sper că am lămurit destul de detaliat informațiile care mi se cer cu delegația nr. de mai sus, rugându-Vă să binevoiți a-l lua la cunoștință și în interesul bunului mers al Fundației a Vă însuși propunerile făcute, intervenind pe lângă curatorul fundației contele Teleki Carol a lua măsurile necesare pentru executarea acestor lucrări.”

Prin această comunicare am urmărit să prezint în 10 minute materialul unor evenimente deosebit de importante și variate, petrecute timp de 20 de ani, insistând doar la câteva momente ce mi s-au părut mai relevante. Prezentarea documentelor specifice in extenso urmează să se facă într-un viitor apropiat.

Documente

1935	Raportul avocatului statului
638/1935	Ministerul Instrucțiunii, al Cultelor și Artelor.
Contenciosul	
165/24 feb 1937	Ministerul Instrucțiunii, al Cultelor și Artelor,
delegație pentru Aurel Filimon	
10 noiembrie 1937	Raportul lui Aurel Filimon

6 martie 1937	Adresa lui Aurel Filimon către jurisconsultul de
pe lângă Biblioteca Teleki	
9 martie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către Teleki Ádám
la Uioara	
15 martie 1937	Scrisoarea lui Gulyás Carol către Aurel Filimon
15 martie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către contele Teleki
Domokos, Budapesta	
20 martie 1937	Răspunsul contelui Teleki Domokos
22 martie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către contele Teleki
Domokos, Budapesta	
25 martie 1937	Răspunsul contelui Teleki Domokos
23 martie 1937	Scrisoarea lui Gulyás Carol către Aurel Filimon
23 martie 1937	Raportul lui Gulyás Carol
24 martie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către contele
curator Teleki Carol	
5 aprilie 1937	Carte poștală – răspunsul curatorului către
Aurel Filimon	
10 aprilie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către Teleki Carol
13 iulie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către Teleki Carol
13 iulie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către Gulyás Carol
26 iulie 1937	Răspunsul lui Gulyás Carol
13 iulie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către jurisconsultul
Fekete Gyula	
26 iulie 1937	Răspunsul jurisconsultului
30 iulie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către jurisconsult
30 iulie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către curator
10 august 1937	Răspunsul curatorului contele Teleki Carol
5 august 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către jurisconsultul
Fekete Gyula	
5 august 1937	Răspunsul jurisconsultului
9 octombrie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către jurisconsultul
Fekete Gyula	
24 noiembrie 1937	Scrisoarea lui Aurel Filimon către bibliotecarul
Gulyás Carol	
26 noiembrie 1937	Răspunsul lui Gulyás Carol
5 foi cu lipsurile	constatate, veniturile fundației – 1935, 1936,
manuscris Aurel Filimon	

Teleki Library in the Period between Wars (1918-1940)

Abstract

The present paper tries to present the documents that refer to Aurel Filimon's activity at Teleki Library from Târgu-Mureș and can be found in the Filimon's archives.

In 1937, The Ministry of Culture and Arts, according to the constitutive document from 5th of December 1913, appoints Aurel Filimon as honorific representant at the count Samuil Teleki's Library. His mission was to examine the condition of the library and to find out if some books or manuscripts have been estranged, who has them and how can they be recovered.

The paper is based on original / official documents and on the correspondence between Aurel Filimon, on one side, and count Teleki Carol, count Teleki Ádám, count Teleki Domokos and the librarian Gyulás Carol, on the other side.

In his statement, Aurel Filimon analyses the collections of books and manuscripts, and refers to those that have disappeared starting with 1830 (one of the documents used for this paper is the list drawn up by Filimon and contains 96 titles). More than that, he realises a very important study concerning the history of Teleki Library and a description of its building. He also submits a lot of proposals concerning the better organization of the future inspection and his solutions are based on scientific bibliotheconomical principles.

Primul document privind conservarea Bibliotecii Teleki. Tabula legum bibliothecarum

Călin Ovidiu Pop
Muzeul Județean Mureș

Samuel Teleki a fost un baron transilvănean, având și funcții de guvernator și vice guvernator. Pasionat de cultură, el și-a constituit o valoroasă bibliotecă: *„Eu, Samuel Teleki, de la vârsta mea de 19 ani am cumpărat bibliotecă de pretutindeni cu sârguință, oboseală și multe cheltuieli; pe care, am înzestrat-o cu lucrări științifice ale tuturor epocilor; pe care, dacă voi trăi, o voi înzestra și în continuare cu un muzeu de științe naturale și colecția de cărți a iubitei mele soții, Ictari Bethlen Susana, pe care ea a colecționat-o sârguincios de-a lungul vieții, și pe care ea însăși a dorit să o alipească bibliotecii.”*

Considerând că biblioteca va constitui un instrument de informație și educație, a hotărât să pună la îndemâna publicului valoroasa sa colecție: *„În cele din urmă, ca mărturie a ultimei mele dorințe dedicată științelor țării, urmașilor mei și uzului cetățenilor. Aceasta o las fidelității urmașilor testamentari, dorind de asemenea să pun cunoștințele savanților să fie folosite de toți.”*

Dându-și seama că, prin utilizarea cărților de către diverși cititori acestea se vor uza, pentru evitarea deteriorărilor el a stabilit reglementări privind organizarea, funcționarea și conservarea bibliotecii: *„Aduc și ordon următoarele legi.”* Privind moștenirea bibliotecii, hotărăște: *„Să fie aceste biblioteci ca fii de comisiune, curator perpetuum, moștenitorilor mei legitimi scriși în testament, cărora le încredințez dreptul proprietății; pentru că cei 5 copii mai în vârstă au murit, Francisc, cel rămas în viață, și după aceasta, în ordinea succesiunii nepoților mei următori de sex masculin și după aceea feminin, celui mai în vârstă, sau, dacă acesta nu va fi capabil, celui în etate următor, sau tutorelui, sau celui care va fi ales cu consimțământul rudelor și prin autoritatea Senatului Consistoriului Principal (senatul bisericii de confesiune helvetică sau reformată). Cărțile între moștenitori să nu se împartă, aceștia obligându-se în scris că nu le înstrăinează și le predau nevătămate.”* Referitor la organizarea bibliotecii,

hotărăște ca aceasta să fie administrată de un curator, care: „să aleagă și să numească un custode al bibliotecii, care să se priceapă și să se oblige să-și îndeplinească punctual obligațiile din creditele pecuniare, lăsate lui pentru acest scop prin testament; la care să se adauge un librar cu tărie de caracter, care să primească un salariu cinstit și să aibă un bibliotecar și o slugă, pe care să se poată bizui.”

Cele mai importante prevederi erau stabilite cu privire la evidența și conservarea fondului de carte: „Întreaga bibliotecă, dimpreună cu colecția de științe naturale, să fie ordonate după cataloage și să fie păstrate cu grijă în casa mea din Târgu Mureș, să fie predate intacte urmașilor, să fie păzite de mucegai, murdărie, șoareci și molii, să fie ferite de focul cu lampa, de gaz și de lumânări, acestea să rămână dincolo de pragul bibliotecii.” Stabilește măsuri de sancționare a personalului bibliotecii în cazul nerespectării obligațiilor ce li se impun: „Curatorul, în fiecare an, vara, să ordone luarea în seamă a cărților și a colecției de științe naturale, controlarea și valorificarea acestora; lângă el să fie doi martori: următorul la succesiune sau tutorele acestuia, iar celălalt dintre profesorii cu catedră întreagă desemnat de Senatul Bisericesc, pentru mărturie, și, în caz de neglijență sau vină, curatorul și custodele să fie dați în judecată.” Nu neglijează nici măsurile privind funcționarea bibliotecii: „Biblioteca și muzeul de științe naturale să fie deschise pentru vizitatori și pentru cei care practică științele în zilele și orele hotărâte. Cărțile să fie date una câte una pentru cei care le cer, și aceștia să semneze împreună cu adresa lor și să le folosească în camera de lângă bibliotecă, și de acolo niciodată să nu le ducă afară, nici pe ascuns și nici pe față, să nu le schimbe și, după o verificare amănunțită, să fie puse la locul lor.” De asemenea, ia măsuri împotriva cititorilor care nu respectă aceste legi: „Celor ce mutilează cărți să le fie interzisă intrarea”; „Cei care nu se supun acestor legi să fie șterși din lista cititorilor și să fie interziși.” A stabilit și o măsură pentru cărțile cenzurate: „Cărțile interzise de autoritatea publică să fie separate de celelalte și adunate la un loc să fie închise după gratii, să fie lăsate, citite și folosite doar bărbaților cu judecata matură: savanți, profesori, doctori și cei care poartă sarcinile publice.”

Dă recomandări cititorilor despre felul cum trebuie să se comporte în incinta bibliotecii „Tu, cel care vrei să folosești biblioteca, să intri cu

reverență ca și în sanctuarul muzelor, custodele să-l saluți, să i te adresezi modest și, în spațiul liber al bibliotecii, să nu miști cărțile, să nu le pipăi, să nu le scoți din dulap. Paginile și coperta cărților împrumutate să nu le scri cu linii și cu desene, să nu le faci paguba cu: ulei, cerneală și apă, să nu le mânjești cu salivă și muci, să nu le mâzgălești, să nu le mototolești, să nu le îndoi, să nu le rupi, să nu umbli cu mâinile nespălate, să nu te sprijini pe cărțile deschise. Cărțile citite să le aduci înapoi cu grijă, să nu fumezi în bibliotecă, să nu fi o povară pentru ceilalți, să te abții de la ceartă și dispute.”

„Aceasta este voința și ordinul meu și vreau să fie ferme. Rata justa anno 1798.”

**The First Document Referring to the Conservation of
Teleki Library.
*Tabula Legum Bibliotecarum.***

Abstract

Samuel Teleki was not just a man of culture whose interest in books was connected to his social image. He was passionately fond of books; he understood, at an early age, the importance of education, the necessity of a library.

When he was 19, he began to acquire books from 25 important typographical centers from Europe. He was very interested in making a library of encyclopedic nature.

The first document concerning the organization and conservation of his library was written in 1798. Through its indications, this document proves quite current, because it underlines some basic rules concerning the use of the books: the readers must take care of books, they must not touch them with dirty hands etc. There are some rules for the librarians too: the way the library must be organized, the way the building must be cleaned and maintained etc.

CARTEA VECHĂ

**Incunabilele din județul Mureș între Lista lui Constantin Karadja și
Catalogul Colectiv al incunabilelor din România**
(în curs de elaborare)

Elena Maria Schatz
Institutul de Memorie Culturală
(clMEC) – București

Constantin Ioan Karadja (Haga 1889–București 1950) și-a făcut studiile la Cambridge și la Școala de drept din Londra, ajungând, la scurt timp de la absolvire, membru al baroului englez. Între 1920 și 1944, ca înalt funcționar al Ministerului de Externe al României, a îndeplinit diverse funcții în diplomație și în comerțul exterior, a publicat cărți, studii și articole pe teme economice, probleme valutare, comerț mondial, diplomație și drept internațional. O atenție deosebită merită activitatea sa de cercetător și publicist pe teme din istoria poporului român și din istoria culturii românești. În sprijinul cercetărilor întreprinse, Constantin Karadja a colecționat antichități, obiecte de artă și, în special, valori bibliofile, multe dintre acestea pentru conținutul lor, ca surse ale istoriei românilor. Colecția sa, deschisă publicului, conținea unele exponate valoroase, unele dintre acestea fiind chiar unicate pe plan național.

În ședința din 3 iunie 1946 a Academiei Române, generalul Radu Rosetti, propunând alegerea lui Constantin Karadja ca membru de onoare al Academiei, spunea: „Ca bibliofil, domnia sa a adunat o bibliotecă bogată de incunabile, de ediții rare și de studii asupra trecutului nostru, de cel mai mare folos pentru cercetările istorice... De asemenea, trebuiește menționat că editorii catalogului internațional al incunabilelor i-au încredințat întocmirea și publicarea părții privitoare la incunabilele aflate în bibliotecile publice și private din România, lucrare pe care a dus-o la bun sfârșit.”

Într-adevăr, în perioada șederii la Berlin (1932-1941), Constantin Karadja și-a continuat opera de colecționare și cercetare a incunabilelor și, sub îndrumarea directă a savantului Konrad Haebler, director al Comisiei pentru Catalogul colectiv al incunabilelor (Kommission für den Gesamtkatalog der Wiegendrucke, prescurtat în continuare GW), a realizat

un prim catalog colectiv al incunabilelor din România, înaintându-l redacției GW sub forma unei liste dactilografiate, în care 1.470 de titluri/ediții de incunabile, depistate în 38 de colecții, erau scrise 1) alfabetic, 2) pe biblioteci (citește colecții).

Cercetări ulterioare ne-au arătat că, încă la acea dată, mai existau colecții de incunabile care nu au fost cunoscute de Constantin Karadja și cuprinse în Listă (la Oradea, Satu-Mare, Baia-Mare, Iași etc.), iar în privința titlurilor descrise, în majoritatea cazurilor, nu au fost evidențiate toate lucrările cuprinse într-un coligat compus din mai multe incunabile și nici titlurile incunabilelor legate împreună cu lucrări publicate în secolele următoare (în special în secolul al XVI-lea).

Anii care au urmat celui de al Doilea Război Mondial au adus importante prefaceri în toate domeniile de activitate, colecțiile de cărți anterior constituite nefiind nici ele cruțate de valul de schimbări impus de noua orânduire.

De aceea, începând cu anul 1960, s-a pus problema realizării Catalogului colectiv al incunabilelor, merit să consemneze noua configurație și componență a colecțiilor de incunabile din România. Cum avatarurile acestei inițiative nu constituie subiectul prezentei comunicări, ne vom limita la a spune că abia în ultimii doi ani lucrarea a început să prindă contur, Institutul de Memorie Culturală (clMeC) din subordinea Ministerului Culturii și Cultelor, ca deținător al bazelor de date privind patrimoniul cultural național, asumându-și sarcina realizării și publicării acestui catalog. Mulțumim în mod deosebit domnului Ministru Secretar de Stat Florin Rotaru pentru susținerea realizării și publicării marilor cataloage de interes național și internațional, acum în lucru la clMeC, Catalogul colectiv al cărții vechi românești și Catalogul colectiv al incunabilelor din România.

În Lista lui Constantin Karadja, pentru zona cuprinsă actualmente în județul Mureș sunt menționate următoarele colecții de incunabile:

Mănăstirea franciscanilor de la Călugăreni (Mureș), cu 23 de incunabile, iar în orașul Târgu Mureș: Colegiul Reformat, cu 7 incunabile, Biblioteca Teleki, cu 29 de incunabile și Mănăstirea franciscanilor, cu un incunabil.

În total, 60 de incunabile, cuprinse în colecții.

În anul 1971 a apărut la Târgu-Mureș Catalogul incunabilelor din Biblioteca Teleki-Bolyai, rod al strădaniei a doi bibliografi care, pentru calitatea științifică a lucrării, merită respectul și gratitudinea tuturor specialiștilor în studiul incunabilelor: domnii Laslo Fikk și Lajos Balász (care au folosit și fișele mai vechi realizate de bibliografii Endre Bustya și dr. Elek Farczády). Fondul descris este deosebit de valoros, atât prin conținutul, varietatea și raritatea titlurilor și a edițiilor cuprinse în colecție, cât și prin însemnele de proprietate care atestă o interesantă circulație, în timp, a fiecărui exemplar. Și sub aspect editorial, lucrarea este o reușită prin calitatea hârtiei, eleganța tipăriturii, calitatea ilustrației și a legăturii. Catalogul cuprinde descrierea a 70 de titluri de incunabile: 66 incunabile ale Bibliotecii Teleki-Bolyai și 4 incunabile ale Bibliotecii Județene Mureș, preluate de la Mănăstirea franciscană din Lăzărea (județul Harghita).

Atât Introducerea cât și indexul intitulat *Possessores antecedentes* ne informează că majoritatea incunabilelor descrise (52 din 70) provin din colecția Teleki-Samuel. În Lista lui Constantin Karadja, la Biblioteca Teleki figurează, în 1937, 29 de incunabile, care se regăsesc toate în catalogul publicat¹. Restul de 23 de titluri², aparținând tot colecției Teleki, nu i-au fost comunicate lui Constantin Karadja când a întocmit Lista, deoarece încă nu fuseseră identificate și fișate de bibliotecarii custozi ai colecției din perioada respectivă.

Tot din Introducere și din indexul *Possessores antecedentes* aflăm că 10 incunabile provin din fondul Bolyai (fosta Bibliotecă a Colegiului Reformat), iar 4 incunabile provin din biblioteca fostei Mănăstiri franciscane de la Călugăreni (Mureș).

În Lista lui Constantin Karadja, la Colegiul Reformat apar 7 incunabile care se regăsesc toate în catalog³, dar acesta mai cuprinde în plus trei titluri⁴, provenind și ele din colecția Colegiului Reformat, titluri care, la fel ca și în cazul celor 23 de la Teleki, în momentul întocmirii Listei nu fuseseră identificate ca incunabile în respectiva colecție și nu-i fuseseră comunicate lui Constantin Karadja.

¹ Pozițiile 1, 2, 5, 7-11, 13-16, 21-23, 25, 26, 32, 37, 41, 42, 45, 47, 52, 56, 57, 62, 63, 65.

² Descrise în catalog la pozițiile: 6, 12, 17, 19, 33, 36, 38, 39, 43, 46-61, 64, 66.

³ La pozițiile: 3, 20, 27, 28, 31, 40, 44.

⁴ Descrise în catalog la pozițiile: 4, 29, 30.

Mănăstirea franciscană de la Călugăreni (Mureș) figurează în Lista lui Constantin Karadja cu 23 de incunabule. Dintre acestea, nici unul nu apare în catalogul publicat; în schimb, apar alte 4 cu ex-librisul mănăstirii, dar care nu figurează în Listă⁵. Este posibil ca aceste 4 incunabule să fi intrat în fondul Teleki înainte de întocmirea Listei și să fi fost identificate și descrise abia cu ocazia redactării catalogului. Aceste presupuneri sunt bazate pe informații primite de la domnul Spielmann Mihály, șef de serviciu la Biblioteca Teleki-Bolyai, căruia îi mulțumesc și pe această cale. Pentru a da un răspuns și mai amănunțit, s-ar impune studierea arhivelor și inventarelor fondului Bibliotecii Teleki-Bolyai, urmărind să surprindem momentul exact al intrării în colecție, calea de intrare și proveniența fiecărui volum.

Analizând cele 23 de incunabule de la Călugăreni descrise în Lista lui Constantin Karadja, constatăm:

a) Toate lucrările sunt de teologie și drept canonic;

b) 4 incunabule au intrat ulterior în fondurile Mănăstirii franciscane de la Odorheiul Secuiesc și se află în prezent în custodie la Mănăstirea franciscană de la Șumuleu-Ciuc. Este vorba de un coligat format din lucrările *Imitatio Christi* / Thomas a Kempis – Brescia: Jacobus Britannicus, 6 Iun. 1485; 8° (Karadja 654) și *Sermones ad heremitas* / [Pseudo-] Augustinus, Aurelius.- Brescia : Jacobus Britannicus , 5 Ian. 1486 ; 8° (Karadja 656), de lucrarea *Manipulus curatorum* / Guido De Monte Rochen .-Strassburg : Georg Husner, 29 Nov. 1490 ; 4° (Karadja 660) și de un alt coligat format din *Vocabularius brevilocus* / Johannes Reuchlin .- Nürnberg : [Anton Koberger] , 21 Feb. 1494 ; 4° (Karadja 663) și din lucrarea *Lavacrum conscientiae* / Jacobus de Gruytrode .- [s.l.] : [s.n.] , [s.a.] , [s.a.] ; 4°, nemenționată în Lista lui Constantin Karadja (am spus deja că, în majoritatea cazurilor, lui Constantin Karadja nu i-au fost semnalate toate lucrările cuprinse într-un coligat).

c) 6 incunabule mai figurează ca titlu/ediție și în alte colecții, precum Brukenthal, Batthyaneum, Șumuleu-Ciuc, Biblioteca Academiei filiala Cluj-Napoca, Biblioteca Centrală Universitară Cluj-Napoca, dar, cum la cărțile vechi fiecare exemplar al unei ediții este o valoare în sine prin

⁵ Descrise în catalog la pozițiile: 18, 24, 34, 35.

particularitățile lui, existența altor exemplare din aceeași ediție nu ne dispensează de a le mai căuta pe cele care au aparținut Mănăstirii Călugăreni (Mureș).

d) 14 incunabule de la Călugăreni sunt unicate, nu mai figurează în nici o altă colecție din cele menționate de Constantin Karadja și nici în fișele adunate până în prezent pentru catalogul colectiv.

Nici aceste 14 incunabule, nici cele 6 menționate la punctul c) nu pot fi încă declarate pierdute. Așa cum prin bunăvoința colegei de la Miercurea-Ciuc, Muckenaupt Erzsebet, am aflat de cele transferate în fondurile Mănăstirii franciscane de la Odorheiul Secuiesc, depuse actualmente în custodie la Șumuleu-Ciuc, este posibil ca, dacă și când voi putea lua contact cu fondurile de incunabule ale tuturor mănăstirilor franciscane din țară (pe care încă nu le-am putut vedea, din varii motive, independente de voința mea), să dau de urma incunabulelor de la Călugăreni, mutate – să sperăm – în altă mănăstire.

Tot din Lista lui Constantin Karadja aflăm că Mănăstirea franciscanilor din Târgu-Mureș a avut un singur incunabul: *Cornucopiae linguae latinae...* / Nicolaus Perotus .-Venezia : Bernardinus de Choris , 25 Mai. 1492 ; 2° (Karadja 1338). Acest exemplar a intrat după 1948 în colecția lui Francisc Mayerhofer din Arad, iar la plecarea acestuia din țară, a fost confiscat, împreună cu ceea ce posesorul încă nu vânduse, prin anticariat, din colecția sa de valori bibliofile și inclus în Fondul de Stat al Cărții, de unde a intrat în 1957 în Colecțiile Bibliotecii Centrale de Stat, actuala Bibliotecă Națională a României.

În prezent, această ediție figurează la nr. 90 în Catalogul colecției de incunabule (autor Elena Maria Schatz), publicat la București, în 1995. Lucrarea are ex-librisuri care arată că, la un moment neprecizat, a aparținut Mănăstirii franciscane Sf. Petru din Cluj-Napoca (Conventus Claudiopolitani Ord. Minor Conventualium ad S. Petrum), de unde a fost dăruită, probabil, Mănăstirii franciscane din Târgu-Mureș, după reîntemeierea acesteia din 1711.

Deși nu are nici un semn de apartenență la această mănăstire, am presupus că acesta este exemplarul semnalat în Karadja 1338, pentru că, în Listă, această ediție nu figurează decât în două exemplare: unul la Biblioteca Academiei Române, unde se află și în prezent, descris la poziția 48 în Catalogul incunabulelor realizat de doamna Livia Bacâru și publicat în anul

1970, și al doilea exemplar la Târgu-Mureș, la Cluj nefiind semnalat nici un exemplar din această ediție.

După cum se poate ușor observa din cele spuse până acum, în această fază a cercetării mai sunt încă unele aspecte neelucidate privind amplasarea actuală a unora dintre incunabilele mureșene (în special a celor de la Mănăstirea franciscană de la Călugăreni) cuprinse în Lista lui Constantin Karadja. Dar nu suntem decât la începutul unui drum care, dacă va putea fi continuat și dus până la capăt, ar putea să dea un răspuns nu numai problemelor obișnuite pe care le ridică un catalog colectiv: ce titluri/ediții, câte exemplare de incunabile avem în țară și care sunt colecțiile care dețin aceste valori, ci și unor întrebări privind istoricul mai amănunțit al colecțiilor, felul în care au circulat aceste cărți, dacă nu din oficina tipografică în care au fost multiplicare, cel puțin din colecția în care le-a surprins Constantin Karadja, în 1937, până în colecția în care le va consemna Catalogul colectiv al incunabilelor din România, programat să apară în următorii doi ani.

BIBLIOGRAFIE

❖ *Catalogul colecției de incunabile* / Elena-Maria Schatz.-București: Biblioteca Națională a României , 1995.

❖ *Catalogul incunabilelor* / Livia Bacâru.-București : Biblioteca Academiei Române , 1970.

❖ *Catalogul incunabilelor din Biblioteca Teleki-Bolyai = Catalogus incunabulorum Bibliothecae Teleki-Bolyai.*-Târgu Mureș , 1971.

❖ *Comorile unei arhive : Fondurile Constantin I. Karadja* / Georgeta Penelea-Filitti ; Lia Brad-Chisacov.-București : Editura Demiurg , 1996.

❖ *Constantin I. Karadja (1889-1950), bibliofil și bibliolog : Noi contribuții* / Adriana Ștefănescu-Mitu. În: Biblioteca și cercetarea, X.-Cluj-Napoca , 1985 , pag. 274-291.

❖ *Lista incunabilelor din România* / Constantin Karadja (fotocopie după manuscrisul dactilografiat trimis de autor, în 1937, redacției GW de la Berlin).

Incunabula from Mureș County between Constantin Karadja's List and the Collective Catalogue of Incunabula from Romania

Abstract

Constantin Karadja is famous not only because of his collections of valuable antiquities, but also for his interest concerning the ancient books – incunabula. In the first half of the 20th century, while he was living in Berlin, The Committee for the Collective Catalogue asked him to realize a catalogue of incunabula from Romania. His list, including 1.470 copies, was not complete; there were some still unknown incunabula at Oradea, Iași, Satu Mare, Baia Mare etc.

In the list presented in 1937 he gives us informations about incunabula found in Mureș county, at different libraries: Franciscan Monastery from Călugăreni, with 23 copies; the Reformed College – 7 copies; Teleki Library – 29 copies; Franciscan Monastery from Târgu Mureș – 1 copy.

There are some differences between Karadja's List and the Catalogue of Incunabula from Teleki Library, published in 1971, suggesting that he was not informed about all the copies that existed at that moment in this area. It is also possible that the incunabula from different libraries of Mureș county were identified only after Karadja's List in 1937.

Contribuții la istoria României într-o carte din secolul al-XVII-lea

Luana Troia
Biblioteca „Gheorghe Asachi” Iași

Colecția de carte veche a Bibliotecii „Gheorghe Asachi” Iași, cuprinde un număr mare de cărți cu conținut istoric. Între aceste volume, ne-a atras atenția cel care se referă, în aproape 400 de pagini, la Columna lui Traian, acest monument care a immortalizat efortul trupelor traiane de a cuceri Dacia, și care va fi întotdeauna întâlnirea cu una din creațiile hărăzite să țină aprinsă flacăra romanității în sud - estul european.

Cartea se intitulează *De Columna Traiani Syntagma* și este scrisă de Fabretti Raphael. Ea a apărut în 1683 la Roma, în oficina tipografică aparținând lui Angelus Tinassius, în formatul in quatro (32 cm). Numărul de rânduri pe pagină este de 40, iar dimensiunile oglinzii textului sunt de 25x16 cm.

Autorul este de origine italiană, anticar. S-a născut la Urbino în anul 1618 și a murit la Roma în 1700. Protejat de papii Alexandru al VII-lea și Inocent al XII-lea, el a avut acces liber în diverse depozite de arhive, închise pentru cea mai mare parte a savanților. A profitat de această favoare și a redactat trei lucrări:

De Aquaeductibus veteris Romae (Roma, 1680);

Columna Traiani (Roma, 1683);

Inscriptiorum antiquarum quae in oedibus paternis asservantur descriptio (Roma, 1699).

Fabretti deschide cartea închinată Columnei lui Traian cu o prefață, „*Ad lectorem*”, în care motivează apariția lucrării sale, ca o necesitate cerută de istorie și artă totodată, pentru că nu s-au păstrat prea multe documente privind domnia împăratului Traian. Fabretti își exprimă regretul că au pierit fără urmă *Comentariile* pe care însuși împăratul Traian le scrisese. La fel și lucrarea intitulată *Getica* a medicului Criton, însoțitor al împăratului roman în campaniile sale. N-au parvenit istoriei, spune Fabretti, nici cărțile închinete războaielor dacice de către istoricii Appian, Arrian și Ammianus

Marcellinus, sau Caius Suetonius Tranquilius, a cărei relatare despre viețile împăraților romani s-a păstrat, dar care își încheie opera cu Domițian, fără a mai ajunge la cuceritorul Daciei.

Autorul deplânge soarta marelui istoric Tacitus, care își mărturisise intenția de a scrie istoria domniilor lui Nerva și Traian, dar care nu a mai avut timp să o facă. Se fac referiri și la lucrarea lui Girolamo Muziano, apărută în 1528, pe care el o socotește incompletă din punct de vedere al interpretării scenelor de pe Columnă.

Finalul prefeței relevă speranța autorului ca această lucrare să aducă lumină și înțelegere asupra domniei lui Traian.

Cartea este structurată pe nouă capitole. În primele șapte, autorul încearcă să refacă epoca lui Traian, din puținele surse istorice și literare rămase. Toate aceste surse sunt raportate la scenele de pe Columnă. Din documentele pe care le studiasse în depozitele de arhive, extrage fapte inedite sau, cum spune el, „*quae ad historiam pertinent omissio.*”

După părerea noastră, lucrarea este încărcată cu citate din operele literare, pe care, de multe ori, fără un suport argumentat, încearcă să le regăsească în scenele sculptate pe Columnă.

În același timp, Fabretti face considerații asupra realizării artistice a sculpturilor de pe Columnă. El consideră că omul trebuie să ocupe întotdeauna un loc important, pe când natura, peisajul în care se desfășoară acțiunea, vin în al doilea rând. De aceea, consideră el, artistul a înfățișat figura omenească în proporții cu mult mai mari decât munții și codrii, cetățile, sau, în general, locuințele omenești. Firește, aceste nepotriviri între om și lucrurile din jurul lui sunt neplăcute; ele se impuneau însă artistului. O altă dovadă de măiestrie artistică constă în coordonarea și, în același timp, armonizarea diferitelor mișcări cu singura mișcare a Columnei, care ne desfășoară acțiunile într-o continuă progresie, de la stânga spre dreapta și de sus în jos.

Autorul combate ideea că scenele de pe Columnă nu ar avea nici o legătură cu realitatea. Pe Columnă apar reliefuri care sunt prinse ca într-o ramă de tablou, unde pe linia de jos se înfățișează un râu, în spatele lui o câmpie, la rândul ei străbătută de o apă; de o parte și de alta a acestei ape se zăresc două stânci: cea dinspre nord poartă pe vârful o cetate triunghiulară ș.a.m.d. Toate aceste elemente topografice indică un anumit loc; nu un loc oarecare, ci unul real. Fabretti însă nu merge cu analiza până la a descoperi aceste locuri reale; se mărginește numai la observarea lor din punct de vedere artistic.

Capitolul al VIII-lea se ocupă de imaginile de pe Columnă care înfățișează cele două războaie dacice. Autorul culege din diverse surse istorice și arheologice un număr mare de inscripții pe care le compară minuțios cu cele care apar pe Columnă, referitoare la daci, la luptele romanilor, la Decebal. Una din sursele folosite de Fabretti este lucrarea *Inscriptiones antiquae totius orbis Romani in absolutissimum corpus redatae* (Francfort, 1603), care aparține lui Jan Gruterus.

Gruterus, filolog belgian născut la Anvers în 1560, mort în 1627, a ocupat o catedră de istorie la Universitatea din Wittenberg, de unde și-a dat demisia în 1592. Apoi a devenit profesor și bibliotecar la Heidelberg. Cartea menționată mai sus, este o colecție completă a inscripțiilor din timpul Imperiului Roman, clasate într-o ordine metodică.

Fabretti comentează inscripțiile din opera lui Jan Gruterus, separând pe cele care se referă în special la daci, la războaiele purtate în timpul lui Traian. Pe acestea din urmă, le compară cu inscripțiile și cu scenele de pe Columnă.

Ultimul capitol se ocupă de numismatică. Sunt comentate și comparate diferite monede din timpul lui Traian, din timpul războaielor dacice, și chiar de după domnia lui Traian. Printre monedele analizate de Fabretti, întâlnim denarul bătut după cucerirea Daciei. Efigia lui Traian, gravată pe acest denar, după cum observă autorul, sugerează echilibru sufletesc și siguranță, deduse din atitudinea hotărâtă a capului, din privire și din armonia formelor anatomice. Capul rotund, părul tăiat în șuvițe scurte, acoperă parțial fruntea. Gâtul puternic este bine reliefat. Nasul drept, obraji plini, bine delimitați, gura fermă, bărbia energetică, sunt elemente care, în ansamblu, conferă figurii armonia. Siguranța, echilibrul, ar putea fi interpretate ca reflectare a stării de înflorire și stabilitate a imperiului. Realismul portretistic monetar face posibilă intuirea unor trăsături psiho-temperamentale în fizionomiile redate. Toate aceste comparații și demonstrații făcute de-a lungul lucrării sunt însoțite de ilustrații care nu întotdeauna reprezintă scene de pe Columnă, ele folosind ca termen de comparație. Fabretti își încheie cartea cu un „index de lucruri și cuvinte memorabile” și cu un tabel cu explicații privitoare la Columnă, orânduite alfabetic, având și pagina de unde se pot citi.

De Columna Traiani Syntagma se numără printre puținele cărți de secol XVII care se ocupă în totalitate de acest monument, comentând scenele în care apar obiceiurile dacilor, îmbrăcămintea lor, armele și stindardele. De asemenea, sunt relevate principalele calități ale monumentului sculptural: relieful pregnant, dar destul de jos pentru a nu rupe linia arhitectonică a coloanei, energia de care sunt încărcate figurile, indiferent dacă sunt reprezentate în mișcare sau static, compoziția echilibrată a scenelor complexe, menținerea unei înalte tensiuni a tonului poetic al narațiunii istorice, rezolvarea, extrem de izbită, a raporturilor spațiale.

Legătura volumului este originală, simplă, în pergament. Pe cotor, se găsesc două chenare mici, aurite. În partea de sus este chenarul care cuprinde numele autorului și titlul cărții; chenarul din josul cotorului cuprinde anul de apariție al cărții.

În țara noastră, cea mai completă lucrare privitoare la Columnă, este cea intitulată *Columna traiană* de Teohari Antonescu, apărută la Iași în 1910 și unde se fac referiri la cartea lui Fabretti în subsolul unei singure pagini - fără să pară a fi cunoscută îndeaproape.

Faptul că istoricii Constantin și Hadrian Daicoviciu, A. D. Xenopol, Vasile Pârvan, în operele consacrate perioadei romane în Dacia nu menționează lucrarea lui Fabretti, este încă o dovadă a rarității ei.

De Columna Traiani Syntagma – A Rare Old History Work

Abstract

The library „Gheorghe Asachi” from Iași has an interesting collection of old books belonging to the XVIth and XVIIth centuries. This collection comprises a great number of historical works. Among them, we have to mention Raphael Fabretti’s book *De Columna Traiani Syntagma*, which came out printing at Angellus Tinassius printing house in Rome, about 1683.

Fabretti opens his book with a preface *Ad lectorem*, explaining away the importance of this work for history, taking into consideration that there are preserved few documents belonging to Traian’s period.

The work is divided in nine chapters; seven of them remark Traian’s reign, the author using a few known historical and literary sources about those times. At the same time, the author tries some considerations

on the artistical achievement of the sculptures on the Column. The eight chapter is a comparative study concerning the existing inscriptions from the Roman empire period and the ones on the Column.

The last chapter of the work deals with numismatics. There are commented and compared various monies belonging to Traian's reign (during the Dacian Wars) and even after Traian's reign.

Fabretti ends the book with an index of works and memorable words. We consider this book very important for the collection of our library, because the Traian's Column is an authentic birth certificate for the Romanian people.

**Texte standard în cultura românească veche.
Noul Testament de la Bălgrad. (1648)**

*dr. Mihai Alin Gherman
Biblioteca Academiei Române
Filiala Cluj-Napoca*

Pentru cultura veche s-au vehiculat afirmații diferite referitoare la circulația, ecourile și importanța diferitelor tipărituri, nu toate dintre ele însă fiind susținute și de argumente.

Unul din criteriile prin care putem verifica soliditatea acestor afirmații este cercetarea posterității respectivelor texte, căci doar când acestea s-au bucurat de ecouri în rândul urmașilor se poate vorbi de o influență reală a acestora. Un astfel de exemplu îl aflăm, de pildă, în *Viețile Sfinților* a lui Dosoftei unde, referindu-se la viața sfântului Dumitru, el citează *Cartea românească de învățătură* a Mitropolitului Varlaam, neconsiderând necesar să mai redacteze o altă variantă a vieții a sfântului în cauză. Tot astfel, text de referință putem considera și citarea, respectiv continuarea cronicilor moldovenești din secolul al XVII-lea, Miron Costin continuând de acolo de unde a întrerupt Ureche, iar Neculce continuându-l explicit pe Miron Costin.

Mai dificilă este cercetarea posterității traducerilor biblice. Aici nu simpla citare, ci compararea textelor ne poate edifica asupra acesteia. Doar astfel ne putem pronunța dacă o anumite versiune a textelor biblice se bazează pe o traducere precedentă sau dacă, dimpotrivă, este o traducere independentă. Tot în domeniul posterității intră și citarea textelor respective în diferite alte lucrări.

Pentru secolul al XVI-lea se poate constata o anumite continuitate a textelor, o anumite respectare a autorității unor texte doar în cazul tipăriturilor coresien. Fragmente din *Noul Testament* (1561) sunt reluate în *Tâlcul evangheliilor (Cazania I-a)* (1564) și în *Evanghelia învățătoare (Cazania a II-a)*, dar cu unele mici modificări.

În cazul *Psaltirilor*, tipărite în mai multe ediții, nu se poate constata aceeași continuitate textuologică.

Situația se schimbă fundamental în secolul al XVII-lea, când încep să apară așa-numitele texte autoritative sau de referință, respectate ad litteram în citarea lor și remodelate prin înnoirea formelor de limbă, îmbogățire, nuanțare sau stilizare în edițiile ulterioare. O astfel de situație o avem în cazul celor două tipărituri bălgrădene de la mijlocul secolului al XVII-lea, *Noul Testament* (1648) și *Psaltirea* (1651).

Tipărirea la 1648 a *Noului Testament* a fost un moment de cotitură a culturii noastre vechi românești. Nu intenționăm să reproducem multe observații presărate în nenumărate și pertinente studii dedicate lui, epocii în care a fost tipărit sau, în general, istoriei românești, dar și a celei literare și bisericești. Menționăm doar înnoirea fundamentală în lectura textului biblic făcută din punctul de vedere al unui umanism filologic european care, deasupra luptelor confesionale – și a doua jumătate a secolului al XVI-lea și secolul al XVII-lea au excelat prin asemenea lupte, mai ales între Reformă și Contrareforma Catolică – încerca să facă o lecțiune științifică a *Sfintei Scripturi*, punând la contribuție atât *Septuaginta*, cât și *Vulgata*, atât manuscrisele ebraice ale *Vechiului Testament*, cât și nou descoperitele manuscrise siriace. Acestui curent științific, care era una din căile de comunicare între savanții europeni dincolo de barierele sau opțiunile lor confesionale, i se încadrează și textul bălgrădean apărut prin osârdia mitropolitului Simion Ștefan.

Dacă asupra importanței *Noului Testament de la Bălgrad* există o unanimitate a cercetătorilor, părerile sunt relativ împărțite în ceea ce privește posteritatea sa. Mergând pe modelul culturilor occidentale (germană, în mod special), în care prima traducere și, mai ales, tipărire, a *Bibliei* a jucat un rol modelator în dezvoltarea limbilor naționale, creând un text standard care a fost reluat și modernizat de edițiile ulterioare ale sale, s-a acreditat – fără susținere filologică – că același lucru s-a întâmplat și în cazul tipăririi de la 1648; s-a afirmat chiar că *Biblia de la București* a pus la contribuție masiv experiența acestui text. Implicit, deci, prin posteritatea ei, *Noul Testament de la Bălgrad* s-a bucurat de o posteritate deosebită.

Editarea aproape concomitentă, în 1988¹ a pus cercetătorii în situația reevaluării unora dintre afirmațiile preluate, fără control, dintr-un studiu într-altul². Munca personală la ediția *Bibliei de la București* ne îndreptățește să afirmăm că relația dintre textul de la 1648 cu cel tipărit cu patruzeci de ani mai târziu este mult mai complexă și că în nici un caz nu se poate vorbi de o influență directă a textului bălgrădean³. O cercetare viitoare, pe care ne-o propunem va rezolva, probabil, o parte dintre relațiile dintre cele două texte.

Pentru tipăriturile transilvănene din a doua jumătate a secolului al XVII-lea *Noul Testament de la Bălgrad* a reprezentat, însă, un text de referință. În rândurile care urmează vom analiza relațiile dintre textul acestor tipărituri și *Noul Testament*.

Sicriul de aur tipărit de Ioan Zoba din Vinț la Sas-Sebeș în 1683 conține un mare număr de citate din *Noul Testament*. Menționăm doar câteva, extrase în ordinea lor din text⁴:

SA: 2 Timoth. 3.15: "*și tu din porobocie ai știut scripturile sfinte, carile te pot face pre tine înțelept spre spăsenie*";

NT: "*și tu din porobocie ai știut scripturile sfinte, carile te pot face pre tine înțelept spre ispăsenie*";

SA: Math. 10.29-30: "*Au nu doao păsăreale să vând într-un fileariu și una de eale cade pre pământ fără voia Părintelui nostru*";

NT: "*Au nu doao păsăreale să vând într-un fileariu și una de eale cade pre pământ fără voia Părintelui nostru*";

¹ Și nu putem decât să subliniem importanța acestor reeditări atât pentru filologia românească, cât și din punctul de vedere al culturii noastre din această perioadă. În calitate de colaborator la ediția *Bibliei de la București*, trebuie să mărturisesc că am privit acest lucru ca un act de frondă culturală și am participat cu conștiința acută a solidarității unui grup de iubitori ai adevărului. Poate într-o istorie a acestei perioade ar merita să fie surprinsă și această formă de protest a Bisericii noastre - și nu numai - împotriva regimului.

² În primul rând a fost reevaluată contribuția editorilor, Simion Ștefan în cazul *Noului Testament de la Bălgrad* și frații Greceanu, respectiv Mitrofan, în cazul *Bibliei de la București*.

³ Acest punct de vedere mi-a fost confirmat de eminentul specialist Mihai Moraru, secretarul de redacție al ediției *Bibliei de la București*.

⁴ Textele din *Sicriul de aur* vor fi notate cu SA.

SA: 1 Petru 5.6-8: "*Plecați-vă, drept aceea, supt putearnica mâna lui Dumnezeu, ca să vă rădice pre voi în vreme. toată grija voastră aruncând spre Dânsul*";

NT: "*Plecați-vă, drept aceea, supt putearnica mâna lui Dumnezeu, ca să vă rădice pre voi în vreme. toată grija voastră aruncând spre Dânsul*";

SA: Apocalips 14.13: "*Și auziu glas din ceriu, zicându-mi: `Scrie: Fericiți-s morții care mor de acum în Domnul. Așa-i, zice Dubul, ca să să odihnească de ostenealele sale, că faptele lor vor merge după ei*";

NT: "*Și auziu glas din ceriu, zicându-mi: `Scrie: Fericiți-s morții carii mor de acum în Domnul. Așa-i, zice Dubul, ca să să odihnească de ostenealele sale, că faptele lor vor merge după ei*";

SA: Math. 26-38: "*Trist iaste sufletul Mieu până la moarte*";

NT: "*Trist iaste sufletul Mieu până la moarte*";

SA: 1 Ioan 1.7: "*Sângele lui Is. Hs. a Fiiului Său, ne curățește pre noi de tot păcatul*";

NT: "*Sângele lui Is. Hs. a Fiiului Său, ne curățește pre noi de tot păcatul*";

Deși au paginație continuativă și se află la sfârșitul unor exemplare din *Sicriul de aur, Cazanii la oameni morți*⁵ au o atitudine diferită față de citatul biblic, permițându-și unele libertăți în citare. Am considerat un motiv suplimentar să le considerăm un text aparte și nu doar o anexă accidentală a tipăriturii lui Ioan Zoba din Vinț.

COM Math. 25.13: "*Fiți gata, că nu știm dzua, nice ceasul în carele va veni Fiiul omuenesc*"

NT: "*Prevegheați-vă, că nu știți zioa, nece ceasul în care fiiul omenesc va veni*;

COM Luca, 23, 34: "*Părinte, iartă lor, că nu știu ce fac*";

NT: "*Părinte, iartă lor, că nu știu ce fac*";

COM Luca 8, 52: "*N-au murit feciorul, doarme*";

NT: "*N-au murit, ce doarme*";

COM Ioan 1.11: "*Lazar, priiatenul nostru, doarme; ce voiu merge să-l deștept pre dânsul*";

⁵ Prescurtat COM.

NT: "*Lazar, priiatenul nostru, doarme; ce voiu merge să-l deștept pre el*";

COM solun. 4.13: "*N-aș vrea să nu știți voi, fraților, de ceia ce-au adormit, ca să nu vă întristați ca ceia ce n-au nădeajde*";

NT: "*Iară nu voiu să nu știți voi, fraților, de ceia ce-au adormit, ca să nu vă întristați ca ceia ce n-au nădeajde*";

COM Math. 25.46: "*Mearge-vor aceștia ce-au greșit în munca de veaci, iară direpții în viața cea de veaci*";

NT: "*Și vor merge aceștia în munca de veaci, iară direpții în viața cea de veaci*";

COM Ioan 11.25: "*Cela ce va creade întru Mine, de va și muri, viu va fi*";

NT: "*Cela ce va creade în Mine, să va și muri, învii-va*";

COM Marcu 14.38: "*Prevegheați și vă rugați, ca să nu intrați în păcate*";

NT: "*Prevegheați și vă rugați, ca să nu intrați în năpaste*".

Cărare pre scurt spre fapte bune îndereptătoare, tipărită (și probabil tradusă) de protopopul Ioan Zoba din Vinț la Sebeș în 1685 conține, ca și **Sicriul de aur** multe citate din textul biblic. Vom examina câteva dintre citatele din **Noul Testament** așa cum le găsim în **Cărare pre scurt**⁶ și corespondentul lor în **Noul Testament de la Bălgrad**.⁷

CS: *Mathei, 24, stih 42: "Derept, însă, prevegheați, că nu știți în care ceas Domnul vostru va veni"*;

NT: "*derept, însă, prevegheați, că nu știți în care ceas Domnul vostru va veni*";

CS: *Și iară, cap 25, stih 13: "Derept aceea, prevegheați-vă, nu știți zua, nice ceasul în care Fiiul Omenesc va veni"*;

NT: "*Derept aceea, prevegheați-vă, că nu știți zua, nece ceasul în care Fiiul Omenesc va veni*";

CS: *Math. 26, stih 41: "Prevegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită, că sufletul e gata, iară trupulu-i slab"*;

NT: "*Prevegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită, că sufletul e gata, iară trupu-i slab*";

⁶ Marcate cu CS.

⁷ Marcate cu NT.

CS: 2 Solun., cap 2, stih 18: "Am vrut să vii cătră voi (eu, Pavel), iară satana m-au smintit";

NT: "Pentru că vream a veni cătră voi (ales eu Pavel) o dată și a doaoa oară și ne zminti pre noi Satana";

CS: Deaanie, 23, stih 1: "Eu (Pavel), cu toată cunoștința bună am slujit lui Dumnezeu până într-această zi";

NT: "Eu, cu toată știința bună am slujit lui Dumnezeu până în ceastă zi";

CS: Math., cap 5, stih 16: "Așea să lumineaze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vază faptele voastre ceale bune și să proslăvescă pre Tatăl vostru cela ce iaste în ceriure";

NT: "Așea să lumineaze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vază faptele voastre ceale bune și sp proslăvească pre Tatăl vostru cela ce iaste în ceriure";

CS: Efeseani, cap 5, stih 15, 16: "Răscumpărând vreamea, că zilele sânt reale";

NT: "Răscumpărând vreamea, că zilele sânt reale";

CS: 1 Coreinteani cap 6, stih 20: "Derept aceaea, slăviț pre Dumnezeu în trupurile voastre și întru sufletele voastre";

NT: "Derept aceaea, slăviți pre Dumnezeu în trupurile voastre și întru sufletele voastre";

CS: 1 Petru 1, stih 15, 16: "ce cumu-i Cela ce v-au chemat sfânt, voi încă fiț sfinți în toată vviața, pentru că iaste scris: 'Fiț sfinț, că eu încă-s sfânt'";

NT; "Ce cumu-i Cela ce v-au chemat sfânt, voi încă fiți sfinți în toată vviața, pentru că iaste scris: `Fiți sfinți, că Eu încă-s sfânt";

CS: Mathei 15, stih 18, 19: "Carele ies din gură, din inimă ies și acealea spurcă pre om";

NT: "Dar carele ies din gură, din inimă ies și acealea spurcă pre om";

CS: Colaseani 2, stih 8: "Iară acum lăpădați și voi aceastea toate: mâniia, urgiia, răutatea, hula, cuvinte grozave din gurile voastre";

NT: "Iară acum lăpădați și voi aceastea toate: mâniia, răotatea, hula, cuvinte grozave den gurile voastre";

CS: *Colaseani 3, stih 1, 2: "derept aceea, să v-ați sculat cu Hristos, ceale de sus căutați"*

NT: *"Derept aceea, să v-ați sculat cu Hristos, ceale de sus căutați";*

CS: *Filipuseani 3, stih 20: "Iară a noastră viață iaste în ceriu";*

NT: *"Iară a noastră viață iaste în ceriu";*

CS: *1 Corinteani, 10, stih 31: "Au mâncați, au beați, sau varece faceți, toate întru slava lui Dumnezeu faceți"*

NT: *"au mâncați, au beați, sau varece faceți, toate întru slava lui Dumnezeu faceți";*

CS: *1 Timothei, 6, stih 8, 9: "Având hrană și îmbrăcăminte acestea să ne agiungă"*

NT: *"Având hrană și îmbrăcăminte, acestea să ne agiungă";*

CS: *Filipuseani 2, stih 2, 3, 4: "Nu socotireți numai cineș de ale sale, ce și carele-s ale altora";*

NT: *"Nu socotireți numai cineși de ale sale, ce și carele-s ale altora";*

CS: *1 Timothei 4, stih 16: "Să rămâi întru aceasta, că, de vei face acestea și tu vei spăsi și ceia ce vor asculta pre tine";*

NT: *"Să rămâi întru aceasta, că, de veți face acestea și tu te veri spăsi și ceia ce vor asculta pre tine";*

CS: *Colaseani 4, stih 6: "Cuvântul vostru să fie în toată vremea cu dragoste sărat, ca să știți cum să cade voao fitecărui a răspunde";*

NT: *"Cuvântul vostru să fie în toată vremea cu dragoste sărat, ca să știți cum să cade voao fitecărui a răspunde";*

CS: *Efeseani 4, stih 29: "Nice un cuvânt putred să nu iasă din gura voastră, ce numai ce e bun spre întrămare, să placă celor ce aud";*

NT: *"Nece un cuvânt putred să nu iasă din gura voastră, ce numai ce e bun spre întrămătură, să placă celor ce aud";*

CS: *1 Pătru 4, stih 11: "Să grăiaște cineva, grăiască ca cuvintele lui Dumnezeu";*

NT: *"Să grăiaște cineva, grăiască cu cuvinte lui Dumnezeu";*

CS: *Luca 2, stih 18, 19: "Toți să mira de carele zisease păstorii";*

NT: *"Și toți carii auzii, să mira de carele zicea păstorii către ei";*

CS: *Mathei 18, stih 15: "Să va greși fratele tău, ție pasă și ceartă pre el între tine și între el sângur";*

NT: "Să va greși fratele tău ție, pasă și ceartă pre el, între tine și între el singur" etc.

Poveaste la patruzăci de mucenici, tipărită la Bălgrad în 1689 nu conține nici un citat biblic.

Molitvenciul⁸, tipărit la Bălgrad în 1689 conține doar câteva citate din **Noul Testament**:

M Corinth. 7.7-8: "Că aș vrea toți oamenii să fie cumu-s și eu, ce fieștecarele are darul său de la Dumnedzău; unul așa, iară altul într-alt chip. Grăiesc, drept aceaea, necăsătoriților și văduolor: bine ară fi să rămâie ca și eu";

NT: "Că aș vrea toți oamenii să fie cumu-s și eu, ce fietecarele are darul său de la Dumnedzău; unul așa, iară altul într-alt chip. Grăiesc, drept aceaea, necăsătoriților și văduilor: bine ară fi să rămâie ca și eu";

M Math. 2.1: "nuntă fu în Cana Galileii; și era Muma lui Is. acolo. Și fu chiebat și Is. și ucenicii Lui la nuntă. Și, săvârșindu-să vinul, dzisă Muma lui Is cătră Dânsul: `N-au vin!`";

NT: "nuntă fu în Cana Galileii; și era Muma lui Is. acolo. Și fu chiebat și Is. și ucenicii Lui la nuntă. Și, sfârșindu-să vinul, dzisă Muma lui Is cătră Dânsul: `Vin n-au!`"

M Math. zaceala 30: "Și trecând Is. de acoloa, văzu un om șezând la o vamă, de-l chema Mathei. Și dzise lui: `Vino după Mine!` Și să sculă de mearse după El";

NT: "Și trecând Is. de acoloa, văzu un om șezând la o vamă, de-l chema Mathei. Și dzise lui: `Vino după Mine!` Și să sculă de mearse după El";

M Ioan 5.1-2: "Să sui Is. în Ierusalim. Iaste în Ierusalim la Poarta Dobitoacelor un loc carele să chiamă ovreiaște Vithezda; cinci foișoare are";

NT: "Să sui Is. în Ierusalim. Iaste în Ierusalim la Poarta Dobitoacelor un loc carele să chiamă ovreiaște Vithezda; cinci foișoare având";

⁸ Prescurtat în citatele noastre cu M.

M Math. zaceala 34: "*chemă Is. pre cei doisprăzeace ucenici ai săi; deade lor puteare spre duburile necurate ca să le scoată pre eale și să vindece toată boala și toată neputința*";

NT: "*chemă Is. pre cei doisprăzeace ucenici ai săi; deade lor puteare spre duburile necurate ca să le scoată pre eale și să vindece toată boala și toată neputința*" etc.

Ceaslovețul tipărit la Sibiu în 1696 are un singur citat din textul **Noului Testament** :

C. Luca 1.39-41: "*sculându-să Mariia, mearse în susurile cu degrabă în orașul Iudeii. Și întră în casa Zaharii și să închină Elisaftei. Și fu când auzi Elisaftea închinăciunea Mariei*";

NT: "*sculându-2ă Mariia, mearse în susurile cu degrabă în orașul Iudeii. Și întră în casa Zaharieei și să închină Elisaftei. Și fu când auzi Elisaftea închinăciunea Mariei*";

Bucoavna de la Bălgrad conține și ea un citat din **Noul Testament**, intitulat **Șase săvârșiri ale Legii Noao ce plinesc poruncile Legii Vecchi; Mabei, glava 5, stih 21**:

"1 *Grăit-au Domnul nostru Isus Hristos: "Auzit-ați că s-au zis celor de demult: `Să nu ucizi, că cine ucide, vinovat iaste giudecății`. Iară eu grăiescu voao că tot cela ce să minte în deșert spre fratele său vinovat va fi giudecății; că cine va zice fratelui său: `Fără minte!` vinovat va fi săborului; iară cine va zice: `Nebune!`, vinovat va fi matcii focului.*

Zis au fost celor de demul: `Să nu curvești!!`. Iară eu grăiescu voao că tot cela ce va căuta spre muiare cu pohtă spre dânsa, iată au curvit cu dânsa întru inima sa.

Zis au fost celor de deemult: `Că orine-și va lăsa muiarea sa, să-i dea ei carte de slobozire`. Iară eu grăiesc voao că tot cela ce-și lasă muiarea sa, fără de cuvânt de curvie, o face pre dânsa să curvească; și cine ia pre cea lăsată, preacurveaște".

Acestui text îi corespunde în NT: "1 (*Grăit-au Domnul nostru Isus Hristos): "Auzit-ați că s-au zis celor de demult: `Să nu ucizi, că cine ucide, vinovat iaste giudecății`. Iară eu grăiescu voao că varecine să minte pre pre fratele său pre nemică, vinovat va fi giudecății; dară cine va zice fratelui său: `raha!`, vinovat iaste săborului; dară cine va zice: `Nebune!`, vinovat iaste focului gheenului. Auzit-ați că fu zis celor dentâi:*

‘Nu curvi!’ Iară eu grăiescu voao că fietecine ce caută spre muiare cu pohtă rea, iată face cu dânsa curvie cu dânsa întru inima sa.

Diferențele sunt frapante și ne obligă să ne îndreptăm privirea spre o altă variantă a textului în limba română, și anume cea găsită în ***Biblia de la București***: *"Auzit-ați că s-au zis celor de demult: ‘Să nu ucizi, iară carele ucide, vinovat iaste judecâții.’ Iară eu grăiescu voao că tot cel ce urgiseaște pre fratele său în deșărt, vinovat iaste judecâții; iară cela ce zice fratelui său: ‘raca!’, vinovat iaste săborului; iară cine va zice: ‘Nebune!’, vinovat va fi la matca focului.*

Auzit-ați că s-au zis celor dentâiu: ‘Să nu preacurvești!’. Iară eu grăiescu voao că tot cela ce caută spre muiare ca să o poftească pre ea, iată au preacurveit cu dânsa întru inima lui etc.

Asemănările textului din ***Bucoavna*** cu cel din ***Biblia de la București*** sunt mai mari, decât cele cu textul corespunzător din ***Noul Testament de la Bălgrad***. Putem bănuși, după formele de limbă ușor arhaizante față de limba ***Bibliei*** că editorul ***Bucoavnei***, Mihail Iștvanovici a preluat textele dintr-o variantă anterioară a traducerii care a stat la baza ***Bibliei de la București***. De asemenea, asemănările cu textul bucureștean ne îndreptătesc să credem că editorul a publicat un text adus din Muntenia. Nu am găsit citate biblice semnificative în ***Chiriadromionul*** tipărit la Bălgrad în 1699, care, în cea mai mare parte, de altfel, este o reeditare a ***Cărții românești de învățătură*** a Mitropolitului Varlaam din 1643.

O privire de ansamblu ne îndreptătește să afirmăm că pentru spațiul culturii transilvănene textul ***Noului Testament de la Bălgrad***⁹ a jucat un rol de text standard sau de referință, bucurându-se de o deosebită autoritate.

Constatăm cu surprindere că acest lucru nu s-a întâmplat în aceeași măsură cu textul ***Bibliei de la București***, citatele biblice din textele de cult tipărite în limba română, tipărite fie în Moldova, fie în Țara Românească după 1688, nu reproduc varianta textului bucureștean decât foarte rar. O explicație ar fi faptul că unele din aceste tipărituri sunt reeditări ale unor

⁹ Aceeași posteritate o putem constata pentru ***Psaltirea de la Bălgrad*** din 1651. O viitoare investigație o va cerceta în detaliu.

texte tipărite anterior, dar explicația nu mai este valabilă în cazul celor care au văzut pentru prima oară lumina tiparului doar după 1688.¹⁰

Dacă se vorbește de o posteritate a *Noului Testament de la Bălgrad* și a *Psaltirii* din 1651, trebuie să observăm că ea a fost asigurată în primul rând prin folosirea lor de cărturarii transilvăneni ca texte de referință.

Într-o cercetare viitoare vom analiza felul cum alte texte biblice au devenit, începând cu secolul al XVIII-lea, texte de referință în cultura noastră.

Standard Texts in Ancient Romanian Culture. The New Testament from Bălgrad (1648).

Abstract

The researches over the different translations of ancient religious books prove to be a very difficult job. First of all, the scientific explorer has to find out which is the most appropriate version; then, he has to ascribe the other versions to it.

Such a version would be *Viețile sfinților* written by Dosoftei, a very famous book. In the same way, we could speak about a continuity concerning the texts printed by Coresi; also, fragments from *Noul Testament (1561)* can be read in *Tâlcul Evangheliilor (Cazania I, 1564)* and in *Evanghelia Învățătoare (Cazania II)* with only a few changes.

Noul Testament de la Bălgrad (1648) had a significant influence over the books printed at those times; for example, *Biblia de la București* took it as a pattern. Its contribution to the development of romanian language and culture is indisputable; it soon became a standard, an example to follow and all other editions printed latter took it as a pattern. For example, *Sicriul de aur* written by Ioan Zoba din Vinț in 1683 is made up of numerous fragments from it.

Because of that, the posteriority of *Noul Testament de la Bălgrad (1648)* and of *Psaltirea din 1651* is due to their use as standard texts.

¹⁰ O viitoare investigație va cerceta posteritatea *Bibliei de la București*.

De la tradiția lecturii la partizanatul confesional:
Chiriacodromionul (1699) în mediile ardelen
 (sfârșitul secolului al XVII-lea – secolul al XVIII-lea)

Corina Teodor
 Universitatea „Petru Maior” Târgu-Mureș

La 20 decembrie 1699 din tipografia Bălgradului ieșea o nouă carte: *Chiriacodromionul*, după un efort tehnic ce a durat aproape zece luni. Tipograful, Mihail Iștvanovici, venise de curând din Țara Românească, fiind cel mai priceput ucenic al lui Antim Ivireanul. De fapt, el va avea o spectaculoasă carieră după închiderea tipografiei ardelen, la Râmnic, Snagov, în Gruzia și probabil Olanda.¹ Din prefața pe care o semna, adresându-i-se lui Atanasie Anghel, se părea că noua lucrare se înscria pur și simplu în tradiția tipografică a secolului al XVII-lea, a literaturii religioase în limba română. Poate doar o mai minuțioasă etalare a jurisdicției ierarhului să-i fi conferit o coloratură aparte: „*prea Sfințitului și de Dumnezău alesului păstoriu Kyr Athanasie Archiepiscopul și Mitropolitul scaunului Belgradului, al Vadului, al Maramurășului, al Silvașului, al Făgărașului și a toată țara Ardealului și a părții Ungurești, Vidicului, Chioarului, Selagiului și al Crasnei...*”² Și totuși, o simplă rememorare a evenimentelor din Transilvania, petrecute doar în ultimul an, ce au schimbat brusc cadrul eclesastic de până atunci (sinodul din octombrie 1698 la care Atanasie împreună cu 38 de protopopi semnaseră declarația de unire cu biserica Romei; prima diplomă a unirii din 16 februarie 1699 a împăratului Leopold I) transformă apariția acestei tipărituri într-un subiect de meditație pentru istorici. Aceeași prefață învederează asociații aparent paradoxale: tipograful ce-l numea pe Atanasie „*adevărat stăpân*”, elogia sprijinul pe care i l-a oferit domnitorul Țării Românești, Constantin

¹ E. Pavel, *Meșteri tipografi bălgrădeni între anii 1567-1702*, în *Apulum*, XVII, 1979, p. 307; E. Mârza, *Din istoria tiparului românesc. Tipografia de la Alba Iulia 1577-1702*, Sibiu, 1998, p. 93-104; S. Jakó, *Philobiblon transilvan*, București, 1977, p. 172.

² I. Bianu, N. Hodoș, *Bibliografia românească veche 1508-1830*, vol. I, București, 1903, p. 373.

Brâncoveanu, ca „*luminătoriu credinței praslavonice.*” De asemenea, chiar foaia de titlu preciza noul climat politic: „*supt biruința prealuminatului și înălțatului Iosif Leopold Craiul Budei și al Țării Ungurești și al Ardealului...*”³.

Istoriografia română a considerat această carte drept un instrument al politicii de ripostă ortodoxă în fața catolicismului. Dar n-ar fi fost oare mult mai facilă publicarea ei în Țara Românească și difuzarea ulterioară în Transilvania? Dacă ne limităm să judecăm această tipăritură doar ca mijloc de propagandă ortodoxă munteană, nu apare insolit sprijinul lui Atanasie Anghel, ce îmbrățișase la data apariției cărții, unirea cu biserica Romei, ca și cel al protopopului Gheorghe din Daia, menționat și el în prefață, unul din semnatarii actului de unire din 1698?⁴ Aceste bizare asociații ne-au determinat ca prin textul de față să încercăm să oferim răspunsuri la următoarele interogații: ce fel de carte era *Chiriadromionul*, care apărea chiar în anii unirii eclesiastice? De ce a fost necesară apariția sa atunci? Cum a fost judecată această tipăritură de ierarhia din Ardeal, de cei din Țara Românească, iar mai apoi, în secolul al XVIII-lea, chiar de cititorii ardeleni cărora le fusese destinată?

În general, istoriografia tradițională și istoricii literari s-au limitat să caracterizeze *Chiriadromionul* drept o reeditare a celei mai de succes cărți din secolul al XVII-lea, *Cazania lui Varlaam* (1643).⁵ Foile de titlu lasă să se întrevadă o mare asemănare, oricum apartenența la același gen, literatura omiletică și didactică: *Carte românească de învățatură la duminicile de peste an și la praznice împărătești și la svinții mari* (1643) ori *Chiriadromion sau Evanghelie învățătoare care are întru ea Cazanii la toate duminicile de peste an și la Praznicele domnești și la sfinții cei amintiți* (1699).⁶ Numai că, un prim semnal al faptului că lucrarea din 1699 nu era o reeditare fidelă a celei din 1643 ni-l oferă chiar

³ *Ibidem.*

⁴ *Ibidem.* Aurel Răduțiu în articolul *Dacia Română la 1785* din *Apulum*, XVI, 1978, p. 312, a subliniat rolul material al protopopului Gheorghe Pop pentru refacerea tipografiei din Alba Iulia, ca și cel avut în anul 1698 când, se pare, ca notar al soborului, a redactat actul Unirii.

⁵ Vezi, de exemplu, L. Hațegan, *Kiriadromion*, în *Îndreptar pastoral*, I, 1977, p. 139.

⁶ I. Bianu, N. Hodoș, *op. cit.*, vol. I, p. 137 și 372.

tipograful în epilogul către cititori: „căci că pre multe locuri nu precum în izvodul cel vechiu am lăsat, ce am schimbat au fața cuvântului, au a vremii, au am mai scăzut, au am mai adaos...”⁷ Așadar, s-au introdus atât modificări *stilistice*, unele *istorice* și altele de *conținut*.

Primii cercetători care, pornind de la acest avertisment al tipografului-editor, au făcut o analiză comparată a *Cazaniei* și *Chiriacodromionului*, chiar dacă sumară, au fost Ștefan Ciobanu și Ioan Lupaș. Observațiile lor au fost în general ignorate. Ei au semnalat că din cele 81 de predici ale *Chiriacodromionului* 75 provin din *Cazania lui Varlaam*, restul de 6 fiind preluate din alte izvoare.⁸ A fost meritul lui Ștefan Ciobanu de a depista că 5 din acestea provin dintr-o celebră lucrare ortodoxă a secolului al XVII-lea, *Cheia înțelesului*, a lui Ioanichie Galeatovschi⁹, iar mai recent Eugen Pavel a identificat și ultima cazanie, ca fiind preluată dintr-o tipăritură bălgrădeană, *Poveste la 40 de mucenici*.¹⁰

Așadar, datorită acestor investigații cunoaștem azi cele trei surse ce formează conținutul *Chiriacodromionului* (*Cazania lui Varlaam*, *Cheia înțelesului*, *Poveste la 40 de mucenici*). Numai că analiza nu trebuie să se oprească aici. Rămâne să descoperim filierele prin care aceste texte au ajuns la îndemâna tipografului și mai ales, să stabilim semnificația acestei noi compoziții, imprimată într-un moment de turnură pentru istoria ardeleană.

Că s-a folosit ca punct de plecare *Cazania lui Varlaam* (Iași, 1643) e de la sine înțeles dacă avem în vedere interesul de care s-a bucurat această carte în Transilvania, în a doua jumătate a secolului al XVII-lea.

⁷ *Ibidem*, p. 376.

⁸ I Lupaș, „*Cartea Românească de învățătură*” de la 1643, într-o ediție transilvană la Alba Iulia în 1699, în *Mitropolia Moldovei și Sucevei*, 1957, nr. 10-12, p. 791-806; Șt. Ciobanu, *Din legăturile culturale româno-ucrainiene. Ioaniche Galeatovschi și literatura românească veche*, București, 1938.

⁹ Șt. Ciobanu, *op. cit.*, p. 56-62.

¹⁰ E. Pavel, *Considerații asupra tipăriturilor bălgrădene de la sfârșitul secolului al XVII-lea*, în *Cercetări de lingvistică*, 1981, nr. 2, p. 196.

Editată într-un tiraj special pentru această provincie, îi va fi fost ușor tipografului să aibă pe masa de lucru un exemplar din cele peste 350 care au circulat aici.¹¹ Mai interesantă apare maniera în care s-au introdus în textul tipăriturii bălgrădene fragmentele din *Cheia înțeleșului*. Aceasta era o carte scrisă de cel mai important scriitor ortodox ucrainean de la jumătatea secolului al XVII-lea, Ioanichie Galeatovschi, aflat în legătură cu mediul umanist, erudit, din jurul lui Petru Movilă, mitropolitul Kievului, și implicat cu reședința domnească de la Iași.¹² Lucrarea s-a bucurat de o mare audiență și a cunoscut patru ediții succesive (Kiev 1659, Kiev 1660, Lwow 1663, Lwow 1665).¹³ Numai că originalul fusese scris în ucraineană și cu siguranță nu acesta a fost folosit în 1699 de tipograful Iștvanovici pentru *Chiriadromion*. El a preluat 5 cazanii din cele 64 câte avea cartea ucraineană pe două filiere: a) prin intermediul ediției românești, realizată în 1678 de mitropolitul Varlaam al Țării Românești și ucenicii săi, tipărită la București, după ediția completă din 1665 (era însă o ediție parțială ce includea doar primele 18 replici din 64). Iștvanovici, ce venea din Țara Românească, ar fi putut avea un exemplar din această ediție, dacă nu cumva se găsea unul în Ardeal, din care a reprodus cu fidelitate totală două cazanii: *Cazania la Nașterea Domnului* și *Cazania la Botezul Domnului*;¹⁴ b) prin intermediul celor două copii manuscrise după cartea lui Galeatovschi, ce circulau în Transilvania la începutul secolului al XVIII-lea, dar care cu siguranță erau mult mai vechi. Trei cazanii din Galeatovschi incluse în *Chiriadromion* nu se află în ediția română din 1678, dar au fost semnalate în manuscrise ardeleni: *Cazania II la Rusalii*, *Cazania II la Învierea Domnului*, *Cazania la 20 de zile a lui iulie la sfântul și slăvitul proroc Ilie*.¹⁵

¹¹ În cartea sa *Cazania lui Varlaam în Transilvania*, Cluj-Napoca, 1983, Florian Dudaș a identificat 354 de exemplare și 42 de copii manuscrise.

¹² În limba română, cea mai amplă prezentare a personalității și operei lui I. Galeatovschi la Șt. Ciobanu, *op. cit.* Referințe face și N. Cartoian, *Cărțile populare în literatura românească*, vol. II, București, 1974, p. 149-153, în legătură cu lucrarea sa *Cer nou* (1665) dedicată Anei Movilă, fiica lui Ieremia Movilă.

¹³ Ștefan Ciobanu, *op. cit.*, p. 23-26.

¹⁴ *Ibidem*, p. 37-57.

¹⁵ *Ibidem*, p. 48.

Și ele reproduc cu fidelitate originalul ucrainean și nu excludem posibilitatea ca traducerea să-i fi aparținut tot mitropolitului muntean Varlaam. Acesta s-a aflat în pribegie prin Ardeal între anii 1679-1680¹⁶ și e posibil să fi avut cu sine manuscrise personale.

În fine, *Cazania la 9 zile a lui martie pentru mucenicia celor 40 de mucenici* provenea din textul recent tipărit la Bălgrad în 1689, *Poveste la 40 de mucenici*, astfel că poate ilustra colaborarea tipografului cu cercurile bisericești ardeleni. Fragmentul mai apăruse în 1644 în *Evangelia învățătoare* de la Mănăstirea Dealu¹⁷, astfel încât ne întrebăm dacă nu poate fi în același timp o dovadă a implicării muntene.

După această prezentare a izvoarelor *Chiriacodromionului*, e greu de spus cui îi aparține structura finală a textului. Pe de o parte, se conturează profilul lui Mihail Iștvanovici, nu doar un simplu tipograf, ci un adevărat cărturar, atent la dinamica veacului și mersul istoriei. Că a avut un rol în compoziție ne-o demonstrează metoda sa de lucru: el nu a anexat aceste noi adausuri la mai vechiul text al *Cazaniei*, ci le-a intercalat, conform rostului fiecăruia, într-o compoziție ce dorea să respecte regulile unei scrieri omiletice. În plus, ține să releve explicit semnificația acestor modificări: „unde am mai adaos câte ceva, am socotit mai spre întărire (s.n.)”¹⁸ De asemenea, textul *Chiriacodromionului* a adaptat fraze din *Cazanie* la noua situație istorică: pasajul din cartea din 1643 ce amintea de robia otomană a fost înlocuit cu „venirea altor limbi străine pre noi”;¹⁹ atacurile lui Varlaam din *Cazanie* la adresa „calvinilor și luteranilor, eretici din vremea de acum”, au fost substanțial modificate, având în vedere că lucrarea din 1699 apărea și sub patronajul Guvernatorului de

¹⁶ I. Lupaș, *Pribegia prin Ardeal a mitropolitului Varlaam al Ungrovlahiei (1679-1680)*, în *Studii, conferințe și comunicări istorice*, vol. I, București, 1927, p. 199-202.

¹⁷ E. Pavel, *Considerații asupra tipăriturilor bălgradene de la sfârșitul secolului al XVII-lea*, în *Cercetări de lingvistică*, 1981, nr. 2, p. 196.

¹⁸ I. Bianu, N. Hodoș, *op. cit.*, vol. I, p. 376.

¹⁹ I. Lupaș, „*Cartea românească de învățătură*” de la 1643 într-o ediție transilvană la Alba Iulia în 1699, în *Mitropolia Moldovei și Sucevei*, 1957, nr. 10-12, p. 798.

atunci al Transilvaniei Gheorghe Banffy, un calvin cunoscut.²⁰

Dar, pe de altă parte, dorim să subliniem că o astfel de carte a corespuns atât exigențelor muntene, cât și celor ardelen. Editarea unei cărți ortodoxe la Alba Iulia în anul 1699 ar fi fost practic imposibilă dacă n-ar fi existat o convergență între atenta supraveghere dinspre Țara Românească și acordul total al clerului superior și elitei laice din Ardeal. Într-un fel, rolul Munteniei apare cu claritate chiar pornind de la faptul că Constantin Brâncoveanu fusese cel care l-a trimis pe tipograf în Ardeal, la sfârșitul anului 1698,²¹ la cererea lui Atanasie. Dar și ierarhia ortodoxă de la sud de Carpați avusese un cuvânt de spus, dovadă că menționa în *Înstrucțiunea* dată lui Atanasie la București, în ianuarie 1698, care era rolul *Cazaniei*: Sf. Scriptură să fie „tâlcuită în *Cazanie așa precum o au tâlmăcit Sf. Părinți*.”²²

E greu de apreciat, în stadiul actual al mărturiilor documentare, în ce măsură ortodoxia munteană și biserica din Ardeal l-au consiliat pe Iștvanovici în legătură cu structura cărții. Un lucru e clar: ea a avut aprobarea ambelor părți. Dovadă că Atanasie i-a stabilit în 18 iunie 1700 prețul oficial de vânzare la 20 de zloți²³ sau că o reeditare a ei s-a făcut în mediu pur ortodox, la București în 1732.²⁴ Chiar sugestia pentru titlu, unul împrumutat din limba greacă, putea să vină din Țara Românească, unde sfârșitul secolului al XVII-lea a coincis cu întărirea curentului grec.

Cbiriacodromionul n-a fost în mod voit o reeditare a *Cazaniei lui Varlaam*. Pe lângă textul de bază s-au utilizat fragmente din opera unui autor ortodox care era renumit pentru lucrările sale polemice, împotriva catolicilor, musulmanilor, evreilor, ereticilor. Numele lui Galeatovschi convenea ierarhiei ortodoxe muntene, dovadă interesul manifestat aici în 1678, prin traducerea fragmentară a *Cheii înțelesului*.

²⁰ *Ibidem*, p. 799.

²¹ I. Mărza, *Tipăriturile vechi românești de la Bălgrad*, în *Îndrumător pastoral*, I, 1977, p. 138.

²² M. Păcurariu, *Legăturile bisericii ortodoxe din Transilvania cu Țara Românească și Moldova în secolele XVI-XVIII*, Sibiu, 1968, p. 42.

²³ Datorită unor acuzații că prețul era prea mare, cartea s-a vândut și sub această sumă. E. Mărza, *op. cit.*, p. 102.

²⁴ I. Bianu, N. Hodoș, *op. cit.*, vol. II, București, 1910, p. 45.

Dar el era în legătură cu cercul lui Petru Movilă,²⁵ iar sfârșitul secolului al XVII-lea adusese la București un interes sporit pentru opera acestuia: în 1691 se tipărise pentru prima oară în românește *Mărturisirea ortodoxă* la Buzău, după traducerea lui Radu Greceanu, iar în 1699 textul apărea într-o a treia ediție greacă, la Mănăstirea Snagov.²⁶

Galeatovschi și implicit o asociere cu Petru Movilă stârniseră interes și în Ardeal, din moment ce se aflau copii manuscrise din *Cbeia înțelesului*, iar lui Atanasie patriarhul Dositei îi recomandase în 1698 *Mărturisirea ortodoxă*.²⁷ De asemenea, în Transilvania în 1682 s-a păstrat și o traducere a unei *Cazanii* din 1637 al cărei autor era chiar Petru Movilă.²⁸

Așadar, cercurile politice și eclesiastice din Țara Românească nu puteau decât să privească cu mare satisfacție tipărirea în Ardeal, în anii unirii, a unei cărți pur ortodoxe, chiar mai puternică doctrinar decât *Cazania lui Varlaam*, prin intercalările din textul lui Ioanichie Galeatovschi.

Dar entuziasmul era la fel de mare și pentru elita românească din Ardeal, dintr-un alt motiv însă. Așa cum a subliniat profesorul Cesare Alzati, în concepția autorilor unirii, integrarea în comuniunea cu Roma trebuia să se facă nu prin dispreț față de tradiția răsăriteană, ci tocmai prin păstrarea a tot ce ține de credință, de disciplina canonică și liturgică.²⁹ Atanasie își menținea punctul de vedere și în anii următori, semnificativ

²⁵ Despre umanismul profesat de Petru Movilă au scris P. P. Panaitescu în studiile reunite în volumul *Petru Movilă*, București, 1996 (ed. îngrijită de Șt. S. Gorovei și Maria M. Székely) și mai recent Gh. Bobâlnă, *Idei și tendințe umaniste în activitatea și opera lui Petru Movilă*, în vol. *Un veac de aur în Moldova (1643-1743)*, Chișinău-București, 1996, p. 18-35.

²⁶ P. Movilă, *Mărturisirea ortodoxă*, ed. de Nicolae M. Popescu, Gh. I. Moisescu, București, 1942 (reed. 1996), p. XXXIII și L-LIII.

²⁷ *Ibidem*, p. LIII.

²⁸ P. P. Panaitescu, *op. cit.*, p. 137; F. Dudaș, *Manuscrisele românești din bisericile Biborului*, vol. II, Oradea, 1986, p. 126-127.

²⁹ C. Alzati, *Istorie, teologie și istoriografia unirii*, în vol. său *În inima Europei*, Cluj-Napoca, 1998, p. 179.

fiind gestul său de a-i cere în 1701 lui Brâncoveanu cărți de slujbă ortodoxe, recent editate (*Triod, Pentecostar*).³⁰

Astfel, am putea defini *Chiriacodromionul* drept o carte care a corespuns ideologiei epocii, atât din punctul de vedere al ortodoxiei muntene, cât și din cel al proaspetei ierarhii unite.

În primii ani ai secolului al XVIII-lea, după ce Atanasie (1701) fusese numit și hirotonit episcop al bisericii greco-catolice, această carte ortodoxă își va continua epopeea, intrând în posesia și folosința reprezentanților noii confesiuni. Cărții i s-a rezervat de la început o largă difuzare, care rezultă din numărul mare de exemplare ce ni s-a păstrat. A fost în primul rând o carte de edificare morală, ce interesa clerul secular și lumea parohială. A făcut încă de la început obiectul unor danii, în care s-a implicat chiar Atanasie Anghel, ce încredințase în anul 1700 un exemplar „*mitropoliei din Alba Iulia*”, altul bisericii din Vinț și un al treilea bisericii din Geomal. Ierarhul repeta gestul în 1702, dăruind un exemplar „*fratelui meu, popa Gheorghe din Oradea*.”³¹

Chiar din primii ani de la apariție, difuzarea *Chiriacodromionului* a reflectat interesul clerical: protopopi (ex. Maniu din Broșteni, bunicul lui Samuil Micu),³² dar îndeosebi parohi care apar în postura de cumpărători, difuzori și proprietari. Însemnările validează importanța cărții din moment ce ea face chiar obiectul unor dispoziții testamentare, dar în același scop – al utilității ei în biserici, unde de altfel e și păstrată: „*să stea aceste două sfinte cărți (Chiriacodromion și Evanghelie – n.n.) în besearecă, cărsnicul să le poarte de grijă, să fie slobod tot preotul și cetățul a sluji de pe urma lor*,” scria popa Oprea din Răchita.³³ Există însă și cazuri în care preotul sesizează dubla utilitate: pe de o parte carte de predici necesară în biserică, iar pe de altă parte, carte de edificare morală, destinată unei lecturi generale („*într-acest chip să fie la mănăstire – scrie popa Ionuț despre exemplarul încredințat mănăstirii Mănăstur – până va trebui feciorului*

³⁰ M. Păcurariu, *op. cit.*, p. 45.

³¹ F. Dudaș, *Veci cărți românești călătoare*, București, 1987, p. 180-181.

³² *Ibidem*, p. 181.

³³ E. Mârza, D. Dreghiciu, *Cartea românească veche în județul Alba. Secolele XVI-XVII. Catalog*, Alba Iulia, 1989, p. 190.

meu Simion sau fetii mele Petcă).³⁴ Chiar și atitudinea laicilor față de această tipăritură merită selectată. Ei intervin încă din primii ani în difuzarea ei, continuând tradiția secolului precedent, ca mesageri ai unei solidarități colective ori ca docili asociați ai preotului din sat. Din rândul lor se conturează și motivații desacralizate în cazul cumpărării, în ton cu titlul cărții: ea este privită ca o carte de învățatură la propriu, ca o carte de lectură. Două generații se întâlnesc: cea a părinților și cea a copiilor, pentru care se făceau astfel de achiziții („*de va trăi Petru și de va putea învăța carte, a lui să fie în veci*”).³⁵

Astfel, reflexiile personale de pe filele exemplarelor păstrate demonstrează faptul că această tipăritură s-a bucurat de interes real în mediile românești ardelen. Despre *Chiriacodromion* cititorii se exprimau în termeni similari cu cei folosiți pentru caracterizarea *Cazaniei lui Varlaam (Evanghelie, Ucitelnă, Păucenie, Cazanie, Sf. Carte păucenie...)* Un motiv în plus ca să putem afirma că *Chiriacodromionul*, la fel ca și *Cazania* se înscria și în secolul al XVIII-lea în cadrul unei lecturi tradiționale. Puțini au fost cei care au sesizat diferențele dintre cele două cărți. Intercalările de la 1699 rămâneau străine pentru cultura teologilor și laicilor vremii. Atanasie însă face parte dintre cei care pot sublinia că a donat „*o Păucenie de aceste de ale noastre*.”³⁶

Și totuși, Ardealul secolului al XVIII-lea stă sub semnul inovațiilor politice, religioase, culturale. Confruntările dintre ortodocși și greco-catolici au dus în cele din urmă la retrasarea hărții confesionale ardelen. E aproape inevitabil să nu ne interogăm cum au afectat transformările religioase din secolul al XVIII-lea interesul pentru lectură al românilor ardeleni. Conform însemnărilor marginale, *Chiriacodromionul* – o carte ortodoxă, s-a aflat pe tot parcursul veacului și în posesia ortodocșilor, și în posesia greco-catolicilor. Este doar o întâmplare? Este efectul conservatorismului mental? Este rezultatul păstrării inventarelor bisericești după „*dismembratio ecclesiarum*” din 1761?

³⁴ E. Mosora, D. Hanga, *Catalogul cărții vechi românești din colecțiile B.C.U. „Lucian Blaga” Cluj 1561-1830*, Cluj-Napoca, 1991, p. 34.

³⁵ T. L. Roșu, *Însemnări și inscripții biborene*, Beiuș, 1941, p. 89.

³⁶ F. Dudaș, *Cartea românească veche în Bihor în secolele XVI-XVII. Catalog*, Oradea, 1977, p. 94.

Răspunsuri ar trebui să căutăm în programul cultural al proaspetei episcopii unite și în rescripțele imperiale. Nu stă în atenția noastră să analizăm producția tipografică a noului centru de la Blaj, inaugurat la mijlocul secolului al XVIII-lea. Vom observa doar că politica editorială urmează două linii: una practică, care se adresează parohiilor, oferindu-le cărți indispensabile serviciului religios (ca de exemplu: *Liturghier, Bucoavna, Acatist, Strastnic, Octoib, Triod, Evanghelie*) și una doctrinară, care se adresează unui restrâns cerc de intelectuali, cu lucrări ce stau la temelia identității noii confesiuni greco-catolice (*Floarea adevărului, Învățătura creștinească, Doctrina christiana*).³⁷ Pentru pregătirea viitorilor clerici, deciziile episcopale stabileau lecturi obligatorii din același tablou al cărții religioase: P. P. Aron indica în anul 1755 fiecărui preot să dețină un *Ceaslov* și o *Psaltire* „pentru plinirea pravilei cea de toate zilele.”³⁸

În ciuda bipolarității confessionale, cărțile rituale editate la Blaj au fost folosite și de ortodocși, iar *Chiriacodromionul* a continuat să fie la îndemâna greco-catolicilor. Dacă au existat interdicții de lectură acestea au venit în primul rând din partea autorităților imperiale. Prin decrete repetate (din anii 1746, 1765, 1768) Maria Tereza interzisesse importul de carte de peste munți și a încredințat cenzura eclesiastică episcopului greco-catolic.³⁹ Dar circulația *Chiriacodromionului* nu a fost afectată. Doar era o carte pe a cărei foaie de titlu apărea numele primului ierarh unit, Atanasie Anghel.

Este greu de spus când se încheie epopeea acestei cărți. Oricum, în secolul al XVIII-lea ea reprezintă o lectură tradițională și pentru comunitățile greco-catolice și pentru cele ortodoxe. Și într-un fel, a demonstrat menținerea ritului și tradiției Răsăritului de către noua biserică

³⁷ P. Teodor, *Reformă catolică și Aufklärung în epoca Luminilor*, în vol. *Spiritualitate transilvană și istorie europeană*, ed. I. Mârza și A. Dumitran, Alba Iulia, 1999, p. 173.

³⁸ Z. Pâclișanu, *Istoria Bisericii Române Unite (partea a II-a, 1752-1783)*, în *Perspective*, 1991-1993, nr. 53-60, p. 80.

³⁹ A Bunea, *Episcopii Petru Paul Aron și Dionisie Novacovici sau istoria românilor transilvăneni de la 1751 până la 1764*, Blaj, 1902, p. 357, 360, 360.

unită. Sau, pentru a prelua expresia lui Michel de Certeau, a orientat lectura spre „fabricarea” unei biserici.⁴⁰

**From Traditional Reading to Confessional Subjectivism:
Chiriacodromionul (1699) in Transylvanian Background
(the end of the 17th century – 18th century)**

Abstract

The purpose of this study is to analyse the Transylvanian destiny of one of the most important religious books that has been printed in the 17th century at Alba Iulia printing house: *Chiriacodromion*. The first part of this study presents the political and confessional background – from Transylvania and Wallachia – of the publication of this book in 1699. We were also interested in the structure of the book, which is only a republication of the most succesful Romanian printed work from the 17th century, *Cazania lui Varlaam*.

The second part of the study reffers to the way this book – *Chiriacodromion* – has been accepted in Transylvanian background during the 18th century by different confessional orders: orthodoxy and catholicism, archpriests, priests and also by irreligious persons.

⁴⁰ Apud *Storia della lettura nel mondo occidentale*, a cura di G. Cavallo e R. Chartier, Ed. Laterza, 1995, p. XI.

Receptarea *Istoriei Imperiului Otoman* de Dimitrie Cantemir la maghiari

Grigore Ploșteanu
Institutul de Cercetări Socio-Umane
„Gheorghe Șincai” Târgu Mureș

Cărturar umanist și preiluminist, cu preocupări enciclopedice, scriitor, istoric, geograf, filosof, muzician, Dimitrie Cantemir (1673-1723) este autorul unei opere care „apartine deopotrivă culturii românești și universale”¹. Membru al Academiei de Științe din Berlin, fostul principe al Moldovei și-a dobândit un renume european ca autor al vestitei *Incrementorum et decrementorum Aulæ Othmannicæ (Creșterile și descreșterile Imperiului Otoman)*², tipărită în limbile engleză (1734-1735), franceză (1743) și germană (1745). Scrisă de un cunoscător profund al realităților Imperiului Otoman, ea a fost singura lucrare care timp de aproape un secol a oferit o privire de ansamblu asupra istoriei acestuia și în general a civilizației otomane³, cunoscând o largă răspândire și receptare. Astfel, a fost utilizată în secolele XVIII-XIX ca sursă de informații de numeroși istorici, scriitori, geografi, diplomați, publiciști etc., între cei care au recurs la lucrarea cantemiriană numărându-se Voltaire, Prevost, Winckelmann, Gibbon, Byron, Hugo, Pușkin⁴.

Opera învățatului polihistor a atras atenția și s-a bucurat de prețuire și în rândul istoricilor și cărturarilor maghiari, încă din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, ei manifestând interes nu numai față de *Istoria*

¹ Virgil Cândea, *Prefața ediției* la Dimitrie Cantemir, *Opere Complete*, vol. I, București, Ed. Academiei R.S.R., 1974, p. 5.

² Titlu conform textului original latin în forma finală revizuită de autor, publicat de Virgil Cândea la Editura Roza Vânturilor, București, 1999.

³ Vezi Virgil Cândea, *Introducere* la Dimitrie Cantemir, *Incrementorum et decrementorum Aulæ Othmannicæ libri tres* și Niederhauser Emil, *A történetírás története Kelet-Európában*, Budapest, 1995, p. 367.

⁴ Vezi și Nicolae Liu, *Dimitrie Cantemir - ecouri literare europene*, în *România literară*, VI, 43, 1973, p. 14-15.

Imperiului Otoman, ci și, unul chiar mai mare, pentru o altă lucrare a lui Dimitrie Cantemir, cunoscută și aceasta pe plan european, *Descriptio Moldaviae*, apărută în traducere germană cu titlul *Beschreibung der Moldau* (Frankfurt, Leipzig, 1771)⁵.

De altfel, după titlu, erau cunoscute și celelalte scrieri ale principelui, menționate în biografia sa publicată la sfârșitul ediției engleze a *Istoriei Imperiului Otoman*, ca și înainte de textul *Descrrierii Moldovei*, și reprodusă de istoricul literar Horányi Elek care, din interese politice, a inclus și personalități românești în *Memoria Hungarorum et provincialium scriptis editis notorum* (I - III, Viena, 1775-1777), exemplul său fiind urmat de Wallaszki Pál, în *Conspectus rei publicae litterariae in Hungaria ab initiis regni ad nostra usque tempora delineatus* (Bratislava și Leipzig, 1785)⁶.

Știința impresionantă a domnitorului-cărturar, reflectată în opera sa enciclopedică, i-au atras lui Dimitrie Cantemir aprecieri din cele mai elogioase din partea unor autori maghiari. Horányi Elek se referă la „*principele de amintire nemuritoare*“ („*immortalis memoriae Princeps*“)⁷; istoricul și publicistul Decsi Sámuel, într-o lucrare asupra căreia vom reveni, îl caracterizează de mai multe ori ca „*învățatul principe al Moldovei*“ („*Moldvai tudós Fejedelem*“), autorul „renumitei“ („*nevezetes*“) cărți despre Imperiul Otoman⁸, considerându-l, în același timp, ca „*maestrul îndrumător în înțelepciunera vieții*“ („*a világi böltsességben vezérlő mestere*“)⁹; profesorul și istoricul iluminist Cornides Dániel, în corespondența sa, îl aprecia pe D. Cantemir, ca „*luminatul și distinsul, preainvățatul principe al Moldovei*“ („*Clarius et distinctuis doctissimus*

⁵ Vezi Grigore Ploșteanu, *Dimitrie Cantemir-ecoul operei și personalității sale la maghiari*, în *Vatra*, XIII, 144, 20 martie 1983, p. 144.

⁶ *Ibidem* și Virgil Cândea, în *Studiu introductiv la Sistemul sau întocmirea religiei mubammedane*, în Dimitrie Cantemir, *Opere complete*, VIII, tom. II, București, Ed. Academiei R.S.R., 1987, p. XXXVII.

⁷ Alexius Horányi, *Memoria Hungarorum et provincialium scriptis editis notorum*, Pars II, Viennae, 1776, p. 277.

⁸ Decsi Sámuel, *Osmanografia*, Második rész, Betsben, MDCCLXXXVIII, p. 342 și 350.

⁹ *Ibidem*, p. 358.

*Princeps Moldaviae*¹⁰, iar K. Emilia, într-o lucrare dedicată celor mai cunoscuți bărbați, începând din secolul al XII-lea, publicată în 1834, în care l-a inclus și pe fostul domnitor, afirmă despre acesta că „*a fost cel mai mare învățat pe care l-a putut înfățișa Răsăritul*“ („*Moldova fejedelme, a legnagjobb tudós volt, kit napkelet előmutatbat*“)¹¹.

În timpurile mai apropiate de noi, s-a apreciat că Dimitrie Cantemir, pe care Gáldi László îl consideră „*personalitatea cea mai mare, cea mai multilaterală a literaturii române vechi*“¹², marchează și un moment al confluențelor literar-culturale româno-maghiare¹³. Dacă autori maghiari s-au inspirat din scrieri cantemiriene, și fostul domnitor a cunoscut lucrări ale unor reprezentanți ai istoriografiei umaniste maghiare, la istoricul italian de la curtea lui Matei Corvin, Bonfinius¹⁴, apelând atât în *Descrierea Moldovei*, cât mai ales în *Hronicul vechimei a romano-moldo-vlabilor*, opera sa capitală pentru cultura românească, în care stăruie asupra unității, originii romane și a continuității poporului român¹⁵.

În același timp s-a relevat faptul că în perioada în care s-a aflat la Constantinopol, Dimitrie Cantemir a fost prieten cu Thököly Imre, principe al Ungariei de Sus, apoi al Transilvaniei, a cărui năzuință a fost „*să-și elibereze patria de un jug străin*“¹⁶ și care i se adresa ca unui „*frate*“¹⁷, iar

¹⁰ Dr. Andrei Veress, *Vechi istorici unguri și sași despre istoria românilor (1760-1787)*, București, 1929, p. 47.

¹¹ K. Emilia, *Nevezetes férfianknak rövid eleteírásuk a 12-ik évszáz óta idönkig*, I Fűzet, Pozsonyban, 1834, p. 52.

¹² Gáldi László, *Cantemir Dimitrie*, în *Világirodalmi Lexikon, Második kötet, Cam-E, Akadémiai Kiadó*, Budapest, 1972, p. 36.

¹³ Köllő Károly, *Két irodalom mezsgyéjén. Tanulmányok a román-magyar irodalmi kapcsolatok történetéből, Kriterion Könyvkiadó*, Bukarest, 1984, p. 53-54, vezi și *Idem, Confluente literare. Studii de literatură comparată româno-maghiară*, București, Ed. Kriterion, 1993, p. 55, 59-60.

¹⁴ Gáldi László, *Dimitrie Cantemir, költő és humanista (1673-1723)*, în *Helikon*, XIX, nr. 4, 1973, p. 636.

¹⁵ Pompiliu Teodor, *Evoluția gândirii istorice românești*, Ed. Dacia, Cluj, 1970, p.45.

¹⁶ Dimitrie Cantemir, *Geschichte des osmanischen Reichs nach seinem Anwachse und Abnehmen*, Hamburg, 1745, p. 461, n. 43.

¹⁷ *Ibidem*, p. 452, n. 33.

ca domnitor, după înfrângerea războiului de eliberare condus de Francisc Rákóczi al II-lea, i-a primit și luat sub ocrotirea sa pe curuții refugiați în Moldova¹⁸.

Dorința de cunoaștere a propriei origini, contactele și confluențele cu turcii și alți factori, au stimulat interesul maghiarilor pentru cunoașterea acestora și a istoriei Imperiului Otoman, căruia au căutat să-i răspundă, prin lucrările lor, istorici, diplomați, călători¹⁹. Dintre scrierile apărute în secolul al XVIII-lea, menționăm *Imperatores Ottomanici a capta Constantinopoli, cum epitome principum Turcarum* (Trnava, 1747-1752) de Nicolaus Schmitth, a cărei tipărire a început nu mult timp după publicarea ediției germane a *Istoriei Imperiului Otoman* a lui D. Cantemir, care se pare însă că nu i-a parvenit profesorului iezuit de la Trnava.

Interesul manifestat față de aceeași problematică, este reflectat semnificativ și de prezența în biblioteci particulare și ale unor instituții maghiare de lucrări referitoare la turci și la istoria otomană datorate unor autori englezi, francezi, italieni, germani. Cercetând cataloagele unor astfel de biblioteci, constatăm prezența în fondurile lor și a *Istoriei Imperiului Otoman* de Dimitrie Cantemir, mărturie a prețuirii operei sale de cercurile învățate maghiare. Astfel, *Geschichte des osmanischen Reichs* (Hamburg, 1745) a fost achiziționată de cărturari sau oameni politici ca și contele Széchényi Ferenc²⁰ (exemplarul trecând apoi în proprietatea Bibliotecii Naționale Széchényi), cardinalul Simor János, principe primat al regatului Ungariei, arhiepiscop de Esztergom²¹, palatinul Iosif (de la care a trecut în

¹⁸ Demény Lajos, *Kiteljesedő Cantemir-Képünk*, în *A Hét*, IV, 43, 26 octombrie 1973, p. 17.

¹⁹ Pentru preocupările de turcologie și orientalistă la maghiari, vezi Márki Sándor, *A törökség története és a magyar tudomány*, în *Turan*, 3, 1918, p. 461-471; Halasi-Kun Tibor, *A magyarország turkológia könyvészete* (Ms.), Budapesta, 1936, (copie xerox, Budapesta, 1991) și Czeglédy Károly, *Oriental Studies*, în *Science in Hungary*, Corvina Press, Budapest, 1965, p. 287 ș.u.

²⁰ *Catalogus Bibliothecae Hungaricae Francisci Com. Széchényi*, Tomus I, Pars 1, A-L, Sopronii, 1799, p. 563.

²¹ *Catalogus Bibliothecae Joannis Cardinalis Simor, Principis-Primati, Regni Hungariae Archi-Episcopi Strigoniensis*, Strigonii, 1887, col. 692.

proprietatea Bibliotecii Universității din Budapesta)²², în Biblioteca Gimnaziului reformat Kiskunhalas (aflat acum în posesia Secției orientale a Bibliotecii Academiei de Științe Maghiare)²³. În Transilvania, lucrarea a fost cumpărată de contele Bánffy Dénes de la Sibiu, tatăl viitorului guvernator al Transilvaniei, Bánffy György²⁴; de cancelarul Teleki Sámuel pentru biblioteca sa din Târgu-Mureș (ediția franceză *Histoire de l'Empire Otoman*, I-II, Paris, 1743)²⁵; pentru biblioteca Bethlen din Aiud²⁶, ea găsindu-se și în alte biblioteci.

Odată cu afirmarea iluminismului în cultura maghiară s-a exprimat și necesitatea lărgirii orizontului de cunoștințe și a transmiterii acestora în limba maternă (națională). În astfel de împrejurări și în contextul izbucnirii ultimului război austro-ruso-turc, a apărut și prima lucrare în limba maghiară consacrată Imperiului Otoman²⁷, datorată lui Decsi Sámuel și intitulată *Osmanografia, az az A török birodalom természeti, erköltsi, egyházi, polgári's hadi állapottyának, és a Magyar Királyok ellen viselt nevezetesebb hadakozásinak summás leirása* (I - III, Viena 1788-1789).

Decsi Sámuel (1742-1816) a fost un reprezentant de seamă al iluminismului maghiar(moderat) și un popularizator al ideilor iluministe între conaționali săi. De origine nemeșească, a studiat la Trnava și la universități din Germania și Olanda, obținând titlul de doctor în filosofie și medicină, după care s-a stabilit la Viena. Membru al Societății Științifice

Regale din Frankfurt pe Oder, el este cunoscut și apreciat îndeosebi ca autorul pamfletului *Panóniai Féniksz avagy hamvából fel-támadot magyar nyelv* (Viena, 1790), în care a susținut că fericirea unei societăți este legată de „știință“, a pledat pentru cultivarea limbii maghiare și pentru

²² Cota Ga (4 r) 459.

²³ Cota 704.524.

²⁴ Jakó Zsigmond, *Philobiblon Transilvan*, București, Ed. Kriterion, 1977, p. 121-126.

²⁵ *Bibliothecae Samuelis S.R. I.Com. Teleki de Szék*, Pars secunda, Viennae, 1800, p. 397.

²⁶ *Biblioteca Bethlen din Aiud*, Ed. de Stat Didactică și Pedagogică, 1957, p. 25.

²⁷Márki Sándor, *st. cit.*, p. 461.

întemeierea unei academii²⁸. Redactor al periodicului *Magyar Kurir* din Viena, între anii 1793-1816, editorul almanahurilor *Magyar Almanak* (1-3, 1794-1796), el este și autorul lucrărilor de istorie dedicate Imperiului Otoman, *Osmanografia*, coroanei maghiare, *A Magyar Szent Koronának és az ahoz tartozó tárgyaknak históriája* (Viena 1792), și al unei scurte istorii a Egiptului, *Egyiptom ország rövid históriája* (Viena 1803)²⁹.

După propria-i mărturisire, Decsi Sámuel a publicat *Osmanografia* din dorința de a-i face cunoscuți pe turcii maghiarilor, rămași în această privință în urma altor națiuni europene, cu cât ideile și judecățile despre ei erau greșite³⁰. Deși lucrare de popularizare științifică, ea a fost nu numai prima de acest fel, ci și „cea mai remarcabilă descriere a Imperiului turc“³¹ în limba maghiară până în perioada interbelică. Autorul a elaborat-o pe baza unei vaste bibliografii, în care se regăsesc autori de la Leunclavius la Herbelot, Reland, Pococke, Rycaut, Marsigli, Porter ș.a., inclusiv a lecturii *Coranului*.

Încadrându-se în curentul „statisticii“, care se afirma în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, *Osmanografia* înfățișează stările naturală, morală, bisericească, civilă și militară a imensului Imperiu Otoman și prin intermediul acestora însușirile „națiunii“ turce³². Partea a treia, cea mai voluminoasă a lucrării, prezintă istoria contactelor și luptelor dintre „națiunile“ maghiară și turcă începând din secolul al XIV-lea și până

²⁸ *Irodalom és felvilágosodás. Tanulmányok*. Szerkesztette Szauder József-Tarnai Andor, Budapest, Akadémiai Kiadó, 1974, p. 324, 754-755 și Kosáry Domokos, *Művelődés a XVIII. századi Magyarországon*, harmadik, kiegészített kiadás, Budapest, Akadémiai Kiadó, 1996, p. 314, 569.

²⁹ *Új magyar irodalmi lexikon. I A-Gy*, Főszerkesztő Péter László, Budapest, Akadémiai Kiadó, p. 417. O prezentare a lucrărilor și ideilor lui Decsi Sámuel, mai puțin a *Osmanografieii*, la Fried István, *Egy lapszerkesztő arcképéhez* (Decsi Sámuel), în *Magyar Könyv-Szemle*, 100, 1-2, 1984, p. 45-59. Istoricul maghiar n-a fost un nume necunoscut istoriografiei românești. Vezi Teodor V. Păcățian, *Istoriografii vechi. Istoriografii noi*. Studiu critic în chestia vechei metropolii ortodoxe române, Sibiu, 1904, p. 21.

³⁰ Decsi Sámuel, *Előjáró beszéd la Osmanografia*, Első rész, Betsben, MDCCLXXXVIII, p.3 r + v.

³¹ Márki Sándor, *st. cit.*, p. 461.

³² Decsi Sámuel, *Előjáró beszéd la Osmanografia*, Első rész, p. 3 v.

la moartea împăratului Iosif al II-lea. Lucrarea s-a bucurat de un larg interes în rândul cititorilor, primele două volume fiind reeditate în anul 1789³³.

Pentru a face cunoscut Imperiul Otoman, Decsi Sámuel a recurs ca la o sursă de bază la istoria consacrată acestuia de Dimitrie Cantemir, considerat o mare autoritate, atât prin știința sa, cât și prin experiența dobândită în timpul îndelungatei sale șederi la Constantinopol, care i-a prilejuit un contact direct cu turcii și societatea otomană, principele participând totodată și la operațiuni militare alături de ei. Este deosebit de elocvent în această privință, ceea ce scrie autorul maghiar în cartea sa: „*Cine nu-l cunoaște pe învățatul voievod al Moldovei Cantemir care a trăit la începutul acestui secol, a cărui istorie despre sultanii domnitori o prețuiește întreaga lume savantă*”? („*Ki nem ismeri e folyó száznak elein élt tudós Moldvai Vaydát KANTEMIR-t, kinek az Osmani uralkodó Sultanokról írott historiáját az egész tudós világ betsülli ?*”)³⁴. O lucrare, așadar, de mare prestigiu, din care însă au fost preluate și informații și relatări neconfirmate, erori și chiar ficțiuni ale autorului.

Osmanografia, după cum constatăm prin compararea textelor, este îndatorată într-o măsură importantă, prin împrumuturi și influențe, *Istoriei* lui Dimitrie Cantemir, ***Geschichte des osmanischen Reichs***. Dar, înainte de a releva împrumuturile, credem de interes să remarcăm că ambii autori, prin lucrări de factură diferită, elaborate la o distanță de aproape trei sferturi de secol, au dorit să ofere cititorilor o imagine cât mai veridică și mai completă, asupra turcilor și Imperiului Otoman, acordând prioritate informațiilor și relatărilor provenite din „prima sursă”, adică celor otomane, respectiv de la cunoscătorii nemijlociți ai realităților turcești³⁵. Turcii nu vor mai apărea astfel doar ca niște „barbari cruzi” dușmani ai religiei creștine, ci li se arată atât „greșelile”, cât și „virtuțile” laudabile³⁶. În același timp, integrând în scrierile lor fapte de istorie ale propriilor popoare, Decsi

³³ Vezi și Szilágyi Márton, *Adalékok Decsi Sámuel Osmanografiájának kiadástörténetéhez*, în *Magyar Könyv-Szemle*, 107, 3, 1991, p. 264-266; Între cititorii *Osmanografieii* s-a numărat și poetul Arany János. Tolnai Vilmos, *Arany János és Decsy Sámuel Osmanografiája*, în *Egyetemes Philologiai Közlöny*, 28, 1904, p. 520.

³⁴ Decsi Sámuel, *Osmanografia*, Első rész, p. 359.

³⁵ Dimitrie Cantemir, *op. cit.*, p. 4-5; Decsi Sámuel, *Előjáró beszéd*, p. 5r.

³⁶ Decsi Sámuel, *Előjáró beszéd*, p. 5r.

Sámuel dedicându-le chiar un întreg volum, și contrapunând trecutul lor demn și glorios realităților contemporane, ambele lucrări au avut o finalitate politică, vizând eliberarea românilor și a maghiarilor. Dar ce a utilizat Decsi Sámuel din ceea ce numește „renumita carte“ a lui D. Cantemir?

Să constatăm mai întâi faptul, că autorul maghiar și-a numit lucrarea *Osmanografia*, ceea ce înseamnă „descrierea Împărăției turcești“, evitând în titlul ei cuvântul turc, datorită semnificațiilor sale negative, evidențiate și de Dimitrie Cantemir în prefața *Istoriei Imperiului Otoman*³⁷.

Pentru prima parte a lucrării sale, care se referă la originea și numele turcilor și ale Imperiului Otoman, lui Decsi Sámuel i-a fost de folos lectura prefeței lui Dimitrie Cantemir la *Geschichte des osmanischen Reichs*, din care a putut cunoaște opiniile diferiților istorici în problema obârșiei turcilor, el optând pentru originea lor din Sciția, din tătarii oguzani³⁸. De aici și dreptul la tron al tătarilor din Crimeea, în cazul stingerii dinastiei sultanilor pe linie bărbătească, fiind citată ca argument, după Dimitrie Cantemir, și o afirmație a muftî-ului cu ocazia unei răscoale contra sultanului Mustafa II³⁹. Și la succinta prezentare a sultanilor, Decsi Sámuel a utilizat lucrarea cantemiriană și a reprodus din aceasta ultimul cuvânt pe care l-ar fi adresat Osman lui Orhan⁴⁰. La fel, când explică termeni, ca cel de Hân⁴¹.

³⁷ Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, *Vorrede des Verfasserss*, p. 38-44; Decsi Sámuel, *op. cit.*, *Előjáró beszéd*, p. 4 și *Idem, op. cit.*, p. 4. Într-un anumit moment, în Imperiul Otoman noțiunea de *Türk* a însemnat „om simplu“ sau „țăran“. Despre semnificația cuvântului, vezi și Mustafa Ali Mehmed, *Istoria turcilor*, București, Ed. științifică și enciclopedică, 1976, p. 14-17.

³⁸ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 2 și Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, *Vorrede des Verfasserss*, p. 43.

³⁹ Decsi Sámuel, *op. cit.*; Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, *Vorrede des Verfasserss*, p. 60. Potrivit unei genealogii, otomanii și-au legat linia lor genealogică de vechii Hân-i turci, și pretindeau că descind din legendarul Oguz Hân. Halil Inalcik, *Imperiul Otoman. Epoca clasică 1300-1600* (Ediție și studiu introductiv de Mihai Maxim, traducere, note, comentarii de Dan Prodan), București, Ed. Enciclopedică, 1996, p. 108. Descendența turcilor otomani din turcii selciukizi și legătura directă dintre aceștia și familia turco-oguză de dinaintea lor sunt fapte istorice. Mustafa Ali Mehmed, *op. cit.*, p. 13.

⁴⁰ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 7-8, n (d); Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 30-32.

⁴¹ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 3; Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 5, n .4.

Prezentând, în continuarea *Osmanografiei*, despre „provinciile“ europene ale Imperiului Otoman și referindu-se la Moldova, autorul reproduce din lucrarea lui D. Cantemir numeroase informații, ca cele privind trecerea Moldovei, ca de altfel și a Țării Românești, sub suzeranitatea otomană, acestea păstrându-și, pe temeiul înțelegerilor cu Poarta („capitulații“-n.n.) autonomia⁴², titlul acordat principilor celor două țări, pompa strălucită cu care avea loc consacrarea domnilor Moldovei și Țării Românești la Constantinopol⁴³. Acea Moldovă care, așa cum a înfățișat-o fostul ei domnitor, dintr-o „foarte renumită“ țară, care s-a putut opune „celui mai sălbatic dușman, după cum o dovedesc victoriile renumite ale principelui Ștefan al II-lea (Ștefan al III-lea-n.n.) al Moldovei asupra polonezilor și turcilor“, a ajuns în urma oprimirii o provincie „nefericită“⁴⁴.

Din aceeași sursă s-a inspirat autorul maghiar când se referă la Basarabia, teritoriu care a aparținut odinioară Moldovei, și când amintește de orașul Akkerman, unde a trăit o perioadă poetul exilat Ovidiu, reproducând informația că nu departe de oraș se află un lac pe care moldovenii îl numeau încă Lacul Ovidiului⁴⁵.

Înfățișând apoi geografia fizică a Imperiului Otoman, la munții Sinai, Decsi Sámuel face o digresiune și amintește de mănăstirea construită de călugării greci, menționând, din lucrarea principelui, privilegiul „adevărat sau inventat“ al lui Muhammad, obținut de călugări și respectat de sultani, potrivit căruia ei nu plăteau nici un fel de impozit⁴⁶.

Într-un alt capitol, referindu-se la turci, pentru a releva sensibilitatea față de muzică a sultanului Murâd al IV-lea Decsi Sámuel reproduce relatarea lui D. Cantemir despre un muzicant persan care l-a impresionat

⁴² Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 22-23 și *Idem, op. cit., Második rész*, Bétsben, MDCCXXXVIII, p. 149; Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 279-282. Cu privire la vechile capitulații, vezi Mihai Maxim, *Țările Române și Înalta Poartă. Cadrul juridic al relațiilor româno-otomane în evul mediu*, București, Ed. Enciclopedică, 1993.

⁴³ Decsi Sámuel, *op. cit.*, Első rész, p. 24-25 și Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 284, n. 33 și 34.

⁴⁴ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 22.

⁴⁵ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.36; Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p.185, n. 25 și p. 281, n. 30.

⁴⁶ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 55-56, n. (t); Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 250-252, n. 50.

într-o asemenea măsură pe cuceritorul Bagdadului încât acesta a dat ordin ca prizonierii rămași în viață să fie eliberați, iar pe muzicant l-a luat cu sine la Constantinopol⁴⁷.

Înfățișând trăsăturile de caracter ale turcilor, asemenea lui D. Cantemir, Decsi Sámuel se referă la o conștiință a superiorității, argumentându-și afirmația și cu poreclele date de ei celorlalte popoare, menționate în *Geschichte des osmanischen Reichs*⁴⁸.

Tot în primul volum al al lucrării sale, referindu-se la religia muhammedană (islamică), autorul îl citează pe D. Cantemir când scrie despre interpretarea diferită a Coranului de către turci și perși, care și-a găsit reflectarea și cu prilejul primirii reciproce a reprezentanților la cele două Curți⁴⁹. Iar pentru a releva intoleranța turcilor față de orice punere în discuție a doctrinei Coranului, autorul *Osmanografiei* invocă exemplul, preluat de la Cantemir, al unui învățat „Kabyzi Aime“ (la Cantemir, Kabisi Nedjem-n.n.), care a vorbit despre superioritatea credinței creștine și, în consecință, a fost strangulat din porunca sultanului Süleymân I, cu același prilej publicându-se legea care pedepsea cu moartea îndoiala de adevărul religiei muhammedane⁵⁰. De la D. Cantemir parvine și afirmația că sultanul Selâm I ar fi transformat toate bisericile grecești (ortodoxe) în moschei, cu excepția uneia, principele invocând relatarea unui anume Ali Effendi din Filipopoli, care însă probabil că n-a existat⁵¹.

Deci Sámuel a recurs la lucrarea cantemiriană pentru informații și relatări diferite, ca cele privind călugării *derviși*, susținând că fostul domnitor al Moldovei și Reland au tratat chestiunea cel mai bine⁵², dar și

⁴⁷ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.164-165; Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 375-377, n. 10.

⁴⁸ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 172-173, n. (l). Dimitrie Kantemir *op. cit.*, p. 346-347, n. 1.

⁴⁹ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 300, Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 200-201, n. 41.

⁵⁰ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.315-316; Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p.272-273.

⁵¹ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.331; Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p.150, n. 17. Vezi Alexandru Elian, *Postfață* la Steven Runciman, *Căderea Constantinopolului 1453*, Ed. Științifică, București, 1971, p. 291.

⁵² Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 282, Dimitrie Kantemir, *op. cit.*, p. 55-57, n.15.

când amintește de obiceiurile de căsătorie ale tătarilor Mârzești din Basarabia⁵³.

În ultimul capitol al primului volum al *Osmanografieii*, în care este prezentată situația religiei creștine și a creștinilor aflați în Imperiul Otoman, Decsi Sámuel, admirator al Greciei antice și care împărtășea sentimente filoelene, pentru a infirma o opinie mai generală dominantă în Europa cu privire la decăderea grecilor, a preluat, asemenea altor autori, de la Dimitrie Cantemir, prețioasa lui mărturie despre Academia Patriarhiei din Constantinopol, unde se învăța în limba greacă, au predat mulți învățați greci, pe care îi menționează din cartea principelui : Ioan Carofil, Spandonis, Vizantios, Alexandru Mavrocordat, Nicolae Mavrocordat, etc., amintindu-l și pe Dimitrie Cantemir, care nu era însă grec, renumiți cărturari ca Meletie de Arta, Ilie Miniati, ori Ieremia Cacavela și alții⁵⁴.

Și în volumul al doilea al lucrării iluministul maghiar se resimte influența lui Dimitrie Cantemir, de la care, de altfel, sunt preluate informații, ca, de exemplu, atunci când se referă la caracterul despotice al regimului turcesc, și arată, între altele, că sultanul putea ucide, în fiecare zi, fără a i se reproșa, 14 supuși⁵⁵.

În privința modului de luptă al armatei turcești, după cum însuși o mărturisește, Decsi Sámuel a scris după lucrările lui Cantemir, Marsigli, Rycaut, Warnery și ale altor oameni învățați⁵⁶. Reproduce, de pildă, sfaturile date de fostul domnitor de urmat în lupta cu turcii⁵⁷. Din aceeași sursă se

⁵³ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.252-253, n. (e); Dimitrie Cantemir, *op. cit.*, p.192-196, n. 30.

⁵⁴ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.358-360 și Dimitrie Cantemir *op. cit.*, p. 143-145, n. 10. Menționăm că, în contextul aspirației grecilor la libertate, conducătorul spiritual al grecilor de pe teritoriul Ungariei, Georgios Zaviras, a tradus lucrarea lui D. Cantemir, *Evenimentele Cantacuzinilor și ale Brâncovenilor* în greaca nouă, după ediția germană din 1775, cartea apărând la Viena în 1795. O copie a manuscrisului traducerii se găsea până la al doilea război mondial în Biblioteca Bisericii grecești din Kecskemét. Fűves Ödon, *Demeter Cantemir et les Grecs de Hongrie*, 1974, (extras).

⁵⁵ Decsi Sámuel, *op. cit.*, II, p. 109-110; Dimitrie Cantemir, *op. cit.*, p. 100, n. 2. Cu privire la caracterul despotice al regimului otoman, vezi Robert Mantran, *Istoria Imperiului Otoman*, Ed. Bic All, 2001, p. 146-151.

⁵⁶ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.380.

⁵⁷ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.350; Dimitrie Cantemir, *op. cit.*, p. 686-689, n. 25.

inspiră și când menționează precizia turcilor în trasul cu săgeata (girid), invocând exemplul lui Mehmed Aga, care a străpuns o poartă groasă de trei toli a unei mănăstiri din Moldova⁵⁸. Dar și când se referă la cunoștințele geografice ale tătarilor⁵⁹.

Chiar și în partea a treia a *Osmanografiei*, autorul mai preia informații de la D. Cantemir, ca atunci când evocă episodul uciderii sultanului Murâd I de către un soldat sârb, după lupta de la Kosovo⁶⁰.

Și alte știri din *Geschichte des osmanischen Reichs* pot fi identificate în cartea lui Decsi Sámuel, îndreptățind constatarea că lucrarea i-a fost de mare folos în elaborarea primei Osmanografii în limba maghiară.

Opera lui Dimitrie Cantemir va continua să-și păstreze interesul și este folosită ca sursă de informații de diferiți autori maghiari la sfârșitul secolului al XVIII-lea și la începutul secolului al XIX-lea. Colaboratorul revistei *Tudományos Gyűjtemény*, căpitanul Miháلكovics trimite și la opera lui D. Cantemir într-un studiu referitor la bătălia de la Varna din 1444, în care, după cum se știe, Vladislav, regele Ungariei și Poloniei și-a pierdut viața⁶¹.

În Transilvania, *Istoria Imperiului Otoman* este utilizată și în învățământ. Profesorul și istoricul piarist Bolla Márton, în manualul *Primae lineae Historiae universalis* (Cluj, 1799), indică lucrarea ca izvor auxiliar pentru cunoașterea istoriei turcilor⁶², iar profesorul de filosofie de la Colegiul reformat din Aiud și gânditorul iluminist Köteles Sámuel, se folosește de *Geschichte des osmanischen Reichs* în prelegerile sale reunite sub titlul *Statiztika* (1805), pentru a exemplifica despotismul sultanilor osmani, pereluând afirmația lui D. Cantemir că un sultan putea ucide 12 (în *Geschichte* ...se scrie de 14-n.n.) turci⁶³.

⁵⁸ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.254; Dimitrie Cantemir, *op. cit.*, p. 129-131, n. 41.

⁵⁹ Decsi Sámuel, *op. cit.*, p.342; Dimitrie Cantemir, *op. cit.*, p. 290, n. 37.

⁶⁰ Decsi Sámuel, *op. cit.*, Harmadik rész, Bétsben, MDCCLXXXIX, p.48; Dimitrie Cantemir *op. cit.*, p. 61, n. 25. Vezi și Decsi Sámuel, *op. cit.*, p. 621.

⁶¹ *Tudományos Gyűjtemény*, III, 1818, Pesten, p. 22, n(b).

⁶² Martinus Bolla, *Primae lineae Historiae universalis*, II, Claudiopoli, 1799. Vezi și Adam Dankanits, *Manuale de istorie universală din secolul al XVIII-lea*, în *Lucrări științifice*, Târgu-Mureș, vol. I, 1969, p. 302.

⁶³ Hajós József, *Köteles Sámuel, Irodalmy Könyvkiadó*, Bukarest, 1969, p. 112; vezi și *Idem, Kétszáz éves az első filozófiai enciklopédiánk*, în *Könjvtár*,

În 1828 apărea la Pesta *A Török Birodalom státtistikai, geographiai és históriai leirása*, prelucrarea lui Lassú István, autorul neindicând însă sursele utilizate, nu putem deocamdată preciza dacă și în ce măsură el s-a folosit și de scrierea cantemiriană, pe care însă putem presupune că a cunoscut-o. Mai înainte însă, cu un an, a început publicarea, tot în Pesta, a celebrei istorii a lui Joseph von Hammer-Purgstall, *Geschichte des osmanischen Reiches, grossentheils aus bisher unbenützten Handschriften und Archiven* (vol. I-X, Pest, 1827-1833), opera învățatului orientalist austriac devenind și pentru istoricii maghiari sursa principală de cunoștințe privitoare la Imperiul Otoman. Se încheia astfel itinerarul receptării *Istoriei Imperiului Otoman* a lui Dimitrie Cantemir de către maghiari, ceea ce nu înseamnă că nu se vor mai face trimiteri la opera sa⁶⁴, dovedindu-se, și în acest caz, ca în general pe plan european, îndreptățirea afirmației unui autor francez, că „*cet ouvrage sera toujours consulté avec fruit*”⁶⁵.

4, 1979, p. 22; lucrarea cantemiriană din care a preluat Köteles, neprecizată de autor, a fost identificată de noi.

⁶⁴ Vezi, de exemplu, Teleki József, *Hunyadiak kora Magyarországon*, negyedik kötet, Pesten, MDCCCLIV, p. 422 și 423.

⁶⁵ *Biographie universelle (Michaud) ancienne et moderne*, nouvelle édition, tome sixième, Paris et Leipzig, p. 581.

The Reception of D. Cantemir's History of the Ottoman Empire at Hungarians

Abstract

The author of the study talks at its beginning briefly at the European fame of the scholar D. Cantemir (1673-1723) and of his work, *The History of the Ottoman Empire* and mentions praises which the former ruler of Moldavia and his work enjoyed in the circle of Hungarian historians and scholars.

In the context of the interest shown for the knowledge of the Ottoman history D. Cantemir's book was bought by important Hungarian men and institutions from the 18th century.

Concentrating his research on the analysis of the first work published in Hungarian about the Ottoman Empire, the *Osmanography* of Samuel Decsi, using the method of comparing the texts, the author reveals that the Hungarian representative of Enlightenment took numerous information from the work of D. Cantemir which influenced his overall vision of the history of the Turks.

Contribuții la istoria cărții religioase

Prof. drd. Nuțiu Florica-Elisabeta

Biblioteca Universității de Medicină și Farmacie - Târgu-Mureș

Naționalizarea serviciului divin, produsă la sfârșitul secolului al XVII-lea și în primele decenii ale secolului al XVIII-lea, a atras după sine o intensă activitate de traducere și de tipărire a cărților bisericești de slujbă și, implicit, o difuzare neobișnuită a tipăriturilor muntenești, în condițiile în care activitatea tipografiilor din Moldova și Transilvania devenise cu totul sporadică. Ulterior, prin reluarea activității acestora, în jurul anului 1750, tipăriturile muntenești vor fi luate drept model al cărților ieșite de sub teascurile tiparnițelor moldovenești și ardelenesti.

După cum se știe, tipografiile funcționau pe lângă mitropolii, episcopii sau mănăstiri și se aflau în directa subordine a mitropolilor sau a episcopilor.

În Transilvania, abia în 1747 ia ființă tipografia din Blaj, unde, mai spre sfârșitul veacului, s-au tipărit și retipărit numeroase cărți românești. Printre lucrările religioase, de mare importanță pentru limba română și literatura religioasă, tipărite la Blaj, se numără *Arhieraticon* 1777, tipărit de Grigore Maior și *Biblia* din 1795, tradusă de Samuil Micu, lucrare de mare dificultate tehnică, ce marchează la noi începutul epocii moderne a tiparului românesc.

Opera de căpetenie a școlii spirituale din sânul Bisericii Române Unite este *Biblia* românească, tipărită la Blaj, în 1795, în traducerea originală a lui Samuil Micu.

Tipărirea Bibliei proprii pentru un popor întreg a fost întotdeauna un fapt istoric notoriu, făcând din respectivele centre tipografice niște mari repere pe harta creștinismului universal. Realizată pe un fond de competență teologică, istorică și filologică nemaîntâlnite în lumea românească, *Biblia de la Blaj* din 1795 a preluat cu respectuoasă fermitate făclia mai vechii Biblii tipărite la București, în 1688, purtând-o la un nivel superior spre secolele următoare. Primenită în grai la limita perfecțiunii, după aprecierea exegeților, găsind cuvintele cele mai potrivite pentru a face înțeleasă „cartea trimisă de la Dumnezeu”, *Biblia lui Samuil Micu* a

devenit instantaneu Biblia națională a tuturor românilor, indiferent de confesiune. Prin cele trei reeditări din secolul al XIX-lea (Sankt Petersburg 1819, Buzău 1854-1856 și Sibiu 1856-1858), *Biblia de la Blaj* a dominat graiul biblic românesc în epoca formării culturii și literaturii noastre clasice, oferind modelul optim de exprimare în limba română.

Reeditarea *Bibliei de la Blaj*, supranumită și *Biblia lui Samuil Micu* marchează repunerea în circuitul științific, filologic și teologic, în același timp a unui moment de referință al culturii scrise din secolul al XVIII-lea, cu un rol deloc neglijabil în procesul de unificare a limbii române literare.

O premieră absolută în cultura română, recenta ediție a *Bibliei de la Blaj* este impresionantă atât prin monumentalitatea ei, cât și prin complexitatea pe care i-o conferă unele studii incluse în volum, alături de aparatul critic. Tipărirea propriu-zisă s-a realizat la Editura „Vaticana” din Roma. Biblia a fost scoasă într-un tiraj de 2000 de exemplare. Are 2630 de pagini și cântărește 7,5 kg. Tipărirea ei a fost susținută financiar din fondurile Papei Ioan Paul al II-lea. La această lucrare au colaborat specialiști de la Institutul de Istorie „George Bariț” și de la Institutul de Lingvistică și Teorie Literară „Sextil Pușcariu”, având girul Academiei Române. Cartea se deschide cu o dedicație în limba latină pentru Papa Ioan Paul al II-lea, se continuă cu o precuvântare semnată de Înalt Preasfinția Sa, Lucian Mureșan, Mitropolitul Bisericii Unite cu Roma, și un eseu semnat de acad. Camil Mureșanu, intitulat *Cartea Cărților*.

De asemenea, noua ediție are un bogat aparat critic: „un indice” de concordanță a numelor proprii, premieră absolută în cultura română, indice realizat de colega noastră, Sidonia Puiu, un glosar amplu, realizat de Elena Comșulea, Valentina Șerban și Sabina Teiuș. Urmează studiul istoric, semnat de dl. Ioan Chindriș, coordonatorul acestei lucrări, studiul filologic *Un monument de limbă literară*, semnat de Eugen Pavel. La transcrierea textului au colaborat: Elena Ardeleanu, I. Chindriș, N. Edroiu, Elena Mișu, Florica Nuțiu, Dora Pavel, Eugen Pavel, Șerban și Veronica Turcuș.

Dacă ne reamintim că, traducerea lui Samuil Micu se datora îndemnului lui Ignatie Darabant, ajuns episcop de Oradea, încercăm să regăsim, în mod simbolic, ecurile unui mesaj peste timp, pe care un prelat din aceeași dieceză, episcopul Virgil Bercea, îl va duce la îndeplinire în zilele noastre. Alte cărți religioase asupra cărora m-am aplecat cu deosebit interes sunt Arhieraticoanele.

Arhieraticonul, liturghierul arhieresc sau slujebnicul arhieresc cuprinde rânduiala și conținutul slujbelor bisericești la care este obligatorie prezența arhierelui (episcop, mitropolit, patriarh). Cele mai importante slujbe de acest fel sunt hirotesiiile și hirotoniile.¹

În afara acestora, de competența *Arhieraticonului* s-au impus a fi toate slujbele arhieresti, începând cu Liturghia în sine și până la cele mai diverse sfințiri de antimise și vase bisericești, de biserici, sfințirea Sfântului și Marelui Mir etc. Slujbele ierarhilor se desfășoară nu numai în catedralele eparhiale, ci și în mănăstiri și biserici parohiale².

Arhieraticoanele vestite ale vremii vin din Biserica Orientală, unde au fost, de altfel, create. Marea ediție a arhieraticonului bizantin s-a publicat însă în lumea catolică, la Paris, în 1643 (cu reeditare în 1676), chiar la imprimeria regelui Franței.

Arhieraticonul de la Paris are mai degrabă caracterul unei enciclopedii în materie, decât al unei cărți de altar. Rolul realizării unei asemenea cărți, prin selecționarea și sintetizarea bogatului material furnizat de ediția pariziană, și-l va asuma curând centrul tipografic grecesc de la Veneția, de data aceasta, numai în limba greacă. Școala venețiană creează modelul grecesc al Arhieraticonului, prin ediția de la 1679, care va influența unele Arhieraticoane românești ulterioare. El are în față cele trei liturghii consacrate: a lui Ioan Gură de Aur, a lui Vasile cel Mare și a lui Grigore Dialogul (numită și *Liturghia Înaintesfințitelor*) și abia apoi desfășurătorul slujbelor arhieresti, cu tipiconul, troparele și rugăciunile ce țin de ele. Ediția grecească de la Veneția este un câștig în aspectul practic, de carte de altar.

Cel mai vechi și mai impresionant *Arhieraticon* din cultura noastră este *Slujebnicul mitropolitului Ștefan al Ungrovalahiei*, redactat între 1648-1688 și rămas sub formă de manuscris până astăzi.³

Textul este scris în trei limbi: slavonă, greacă și română, respectiv, ecteniile și rugăciunile în primele două limbi, iar regulile tipiconale în limba română.

¹ Ene Braniște, *Liturgica generală*, București, 1993, p. 661-662.

² Vezi Arhieraticon, adică rânduiala slujbelor săvârșite cu arhieriu, București, 1993, p. 7.

³ Se păstrează la Biblioteca Academiei Române din București, sub cota Ms. Rom. 1970.

Cel mai vechi *Arhieraticon* cu text integral românesc pare să fie – după cunoștințele de până acum – cel copiat de *Axinte Uricariul la 1705*, pentru uzul Mitropoliei Moldovei.

În Ardeal, nu se cunoaște vreun *Arhieraticon* românesc, anterior celui alcătuit de Inochentie Micu-Klein.

Peste 29 de ani, la 1777, episcopul Grigore Maior, spirit practic și european, își va tipări *Arhieraticonul*, având la îndemână propria tipografie. Mai târziu, acest singur Arhieraticon tipărit din întreaga noastră cultură veche va fi întrebuințat în toate ținuturile locuite de români.

Manuscrisul *Arhieraticon* din 1748 a făcut parte din biblioteca lui Inochentie Micu Klein, fapt atestat de ex-libris-ul autograf de pe verso-ul primei coperte, scris de mâna episcopului, care la acea dată se afla în exil la Roma. Aici, Inochentie Micu avea încheată o bibliotecă, care a fost moștenită de nepotul acestuia, Ioan Klein. După moartea episcopului, la Roma, manuscrisul a fost adus în țară de nepotul său, Ioan.

Manuscrisul a ajuns în posesia Bibliotecii Centrale Universitare „Lucian Blaga” din Cluj-Napoca, în 1938, prin donația fraților Liviu și Iuliu Marțian.

Manuscrisul nu are un titlu generic, ci pe acela de intrare în materie: *Rânduiala sfintii ispovedanii pe scurt*. Are formatul apropiat de mărimea foliantelor de altar (23 x 17,5 cm) și conține 50 de file scrise recto și verso, plus 20 de file goale și nenumerate, la sfârșit. Paginile conțin în general 24 de rânduri, exceptându-se aici acele pagini (fețe de file) care au frontispicii și unde rândurile variază între 12 și 21, cu respectarea distanței dintre ele. Literele inițiale sunt realizate în roșu, negru și galben. Scrierea lucrării, în alfabet chirilic, este cea familiară a lui Inochentie, semiuncială, caligrafică, de o singură mână până la capăt. O notă de bogăție grafică imprimă doar frontispiciul de la f. 3, care are și o importanță științifică aparte. Este un desen pe tot latul paginii, care ar putea reprezenta un chivot, cu suprafața dinspre privitor acoperită cu motive artistice. La mijlocul suprafeței figurează un disc rotund, străjuit la stânga și la dreapta de două sfeșnice. Mijlocul discului este ocupat de o cruce cu brațe egale, în jurul căreia este scris numele autorului și posesorului: *IOAN INOCHENTIE MICU KLEIN*.

Modelul Arhieraticonului de tip ardelean îl stabilește Inochentie Micu-Klein. El merge pe linia Arhieraticonului de la Paris, lăsând la o parte textul Liturghiei și trecând direct la rânduielile arhieraticonale:

hirotessii, hirotonii și sfințiri, legate de lăcașul bisericii și de obiectele de cult. Inochentie împarte aceste slujbe în 4 grupe. Din prima grupă fac parte: **hirotessiile** citețului, cântărețului și ipodiaconului, **hirotoniile** diaconului și preotului, precum și „punerea” egumenului mănăstirii. A doua grupă, care este o premieră în literatura noastră arhieraticonală, se referă la sfințirile și „rânduielele” legate de obiectele și materiile de cult din biserică. Începe cu sfințirea discului și potirului, apoi sfințirea antimisului, rezervând în final un spațiu substanțial preparării și sfințirii mirului. A treia grupă o formează slujbele care însoțesc zidirea și târnosirea lăcașului bisericesc. Ultima grupă este ocupată de slujbele aferente **hirotessiilor și hirotoniilor** de grade bisericesti înalte: arhidiaconul, economul mănăstirii, protopopul, episcopul.

Un alt *Arhieraticon* – este Arhieraticonul episcopului Grigore Maior, o lucrare unicat, păstrată la Biblioteca Academiei din București. Cartea a fost tipărită la Blaj în 1777 și conține: rânduiala care se face la **hirotesia** citețului, cântărețului, ipodiaconului, arhimandritului, rânduiala care să face la hirotonia diaconului, preotului, episcopului; se continuă cu slujba Sfântului Mir, sfințirea bisericii, discului, potirului și icoanelor noi.

Al treilea *Arhieraticon*, cercetat de mine, este un manuscris, anonim, de la începutul secolului al XIX-lea, care se păstrează la Biblioteca Academiei din București și conține 27 de file, scrise recto și verso. Rândurile pe pagină variază între 16-24.

Textul *Arhieraticonului* se distinge prin utilizarea a trei categorii de inițiale ornate, hașurate, în funcție de dimensiuni: mici, medii, și mari.

Acest *Arhieraticon* conține **hirotessiile** citețului, ipodiaconului, duhovnicului, **hirotonia** diaconului, preotului, slujba sfințirii pâinilor, slujba înmormântării și cununiei.

Al patrulea *Arhieraticon* este un manuscris, realizat la sfârșitul secolului al XIX-lea, a aparținut episcopului Ion Craioveanu și se păstrează la Biblioteca Academiei Române din București.

Acesta este mai amplu, conține 120 de file. Rândurile pe pagină variază între 24-25, cu respectarea distanței între ele. După cum reiese dintr-o însemnare, acest manuscris a fost cumpărat de către episcopul Iosif Bobulescu, Episcop al Râmnicului, la 15 decembrie 1884, de la arhierarul Teodoritu Sina Ion Craioveanu, locotenent al Sfintei Episcopii Râmnicul Noul Severin. În acest manuscris au fost întrebuițate numeroase inițiale ornate, încadrate în chenar, având linia literei uneori, de culoare albă, plasată pe un fond decorat cu motive fitoforme sau zooforme,

iar uneori, hașurat. Scrierea este caligrafică, realizată de o singură mână până la capăt. Acest Arhieraticon este scris, după modelul Arhieraticoanelor tipărite la Veneția. El are în față cele două **Liturghii: a lui Ioan Gură de Aur și a lui Vasile cel Mare**, după care urmează slujba sfințirii litiei, molitva colivei, rugăciuni de dezlegare de blestem; hirotesiiile citețului, ipodiaconului, duhovnicului, iconomului; sachelarului, protosinghelului; hirotoniile diaconului, preotului, arhierelui; sfințirea antimiselor și se încheie cu rânduiala înmormântării mirenilor.

Comparând cele 4 Arhieraticoane din punct de vedere **fonetic, morfologic, sintactic, stilistic și lexical** am constatat următoarele:

Studierea fenomenelor legate de vocalism a reliefat numeroase fapte legate de conservarea fonetismelor arhaice:

1. **[a] neaccentuat s-a păstrat** în cuvântul **maslin**, consemnat în toate cele 4 texte studiate.

2. **[e] aton s-a păstrat** în: **ceteaște, cetenie, cetirea, cetețului**, exemple înregistrate doar în Arhieraticoanele din secolul al XVIII-lea.

3. **[e] este nesincopat** în: **deregătorii, deregătoriile, dereptății**, fonetism întâlnit doar în Arhieraticonul lui Inochentie.

4. **[o] s-a conservat nesincopat** în: **psalomul**, atestat doar în Arhieraticonul lui Inochentie.

5. **[ă] provenit din [a] latin neaccentuat** este păstrat în cuvintele: **blăstămatul, păreate, părechi**, consemnate în Arhieraticoanele din secolul al XVIII-lea.

6. **[î] s-a conservat** în verbele: **a intra, întră, întrând**, exemple înregistrate în toate cele 4 texte studiate.

Dintre particularitățile fonetice populare cu caracter dialectal putem aminti:

[ğ] conservat în: **împregiurul, împregiurului, încungiurat, încungiurând**, fonetism atestat în Arhieraticoanele din secolul al XVIII-lea.

- **palatalizarea labialei [f] > [h] în exemplele: herb, herbe, pohtesc, pohtim**, particularitate întâlnită doar în Arhieraticoanele din secolul al XVIII-lea.

În domeniul foneticii constatăm și unele **inovații**:

- **epenteza lui [i] în cuvintele: pâine, mâini**, fonetism, consemnat în toate cele 4 texte cercetate.

Inovația populară [să], pentru pronumele reflexiv [se]: este întâlnită, în special în Arhieraticonul lui Inochentie. În Arhieraticoanele lui Grigore Maior și Ion Craioveanu este atestată doar forma nouă [se].

Alternanțe fonetice: pre - pe; au - sau, preste - peste, intrarea - intrarea; sânгур - singur; rădică - ridică; împregiurul - împrejurul; îmblă - umblă; psalomul - psalmul.

În cele 4 *Arhieraticoane* cercetate, majoritatea formelor vechi și populare, specifice limbii secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea se păstrează, însă alături de ele apar unele forme noi, care s-au impus în limba literară modernă.

Dintre faptele de limbă, astăzi învechite, pot fi amintite: formele substantivale de declinarea a III-a: **lature, soarte, peștere**; plurale vechi la unele substantive: **mâni, lacrimi, tocmeale, greșeale**, precum și plurale mai vechi, cu flexiune ca în slavonă, care sunt întâlnite, în textul lui Grigore Maior: **patriarșii** de la **patriarh**; **ieromonașii**, de la **ieromonah**.

Genul substantivelor veac și slugă este oscilant, iar substantivele **genunchi (genunche), umeri (umere)** sunt neutre, nu masculine, ca astăzi.

De asemenea, întâlnim forme de genitiv-dativ analitic construite cu prepozițiile **a, de, de la**: „pacea **a** toată lumea”, precum și dativul cu **la**: „să dă **la** arhiereu”.

Articolul adjectival cea are la genitiv-dativ forma **ceii**, generală în toate scrierile noastre vechi; articolul posesiv-genitival are forma invariabilă **a**.

Adjectivul prezintă o mare stabilitate, în ceea ce privește flexiunea; adjectivul **mare** apare doar la numărul singular, forma de plural **mari** nu este atestată în cele 4 texte, iar adjectivul **nou** are, în primele 3 texte cercetate, forma **noao**, forma analogică **noi** fiind atestată doar în Arhieraticonul Episcopului Craioveanu.

Superlativul la adjective se formează cu: adverbul **prea**, modalitate la care limba literară actuală a renunțat, precum și cu adverbul **foarte**, întâlnit doar o singură dată în textul lui Inochentie.

Pronumele relativ care prezintă forme articulate: **carea, carele, carii**; pronumele posesiv are formele: **mieu, miei** și este atestată encliza particulei **și** la pronumele personal: **luiși, eiși** și la cel nehotărât: **cevași**.

O trăsătură caracteristică a secolului al XVIII-lea, reflectată și de textele cercetate, este prezența facultativă a particulei **-a** și atunci, când

adjectivul demonstrativ este antepus substantivului: „într-**acesta** veac”; „întru **acesta** chip”.

Numeralul cardinal are, pentru genul feminin, formele: **doao**, **doaosprăzeace**, iar forma actuală **două** este înregistrată o singură dată în Arhieraticonul Episcopului Craioveanu.

De asemenea, sunt frecvente **formele iotacizate ale verbelor**: auz, văz, spui, poci, precum și **forma nediferențiată la imperfect, pers. a III-a sg. și pl.:** (el, ei) era; (el, ei) spunea; întrebuințarea auxiliarului **au la perfectul compus, pers. a III-a sg. și pl.**, este încă aproape generală: (el, ei) au fost: „au fost **acesta vreadnic**”.

Apar, de asemenea, **forme de mai mult ca perfect perifrastic**: „au fost venit, au fost pus “ **și de viitor**, construite cu **va+conjunctiv prezent**: „va să să facă oltariul”; „va să le puie jos”.

În ce privește **adverbul**, remarcăm folosirea unor adverbe și locuțiuni adverbiale, formate din elemente de origine slavă, prin compunere cu particule latinești: **așijderea; de iznov**.

Alături de formele morfologice vechi și populare, menținute în toate variantele literare din această perioadă, stau, în aproape toate cazurile semnalate mai sus, și formele noi, care, adesea, le depășesc, ca frecvență, pe cele arhaice, asigurând limbii scrise din acea vreme o înfățișare mai apropiată de cea modernă, și anume: tendința de înlocuire a articolului genitival invariabil **a** cu formele variabile: **al, a, ai, ale**; preferința pentru formele verbale cu dentala refăcută la pers. I sg. a indicativului prezent: **aud, spun**.

În ceea ce privește structura sintactică a propoziției și a frazei, remarcăm mai întâi, prezența anumitor construcții cu caracter arhaic, acordul în caz al substantivelor în genitiv și dativ cu atributele și apozitiile; tendința de a introduce apozitia prin adverbul explicativ **adecă**; cumulul de conjuncții: **căci că, căce**, precum și numeroase elemente relaționale folosite cu altă valoare sintactică, decât cea pe care o au în limba actuală.

Evidentă apare tendința de reluare sau anticipare a complementului direct prin forme atone pronominale: „Ziditu-o-au pre dânsa”.

Frazele ample, formate prin subordonare, sunt mai puțin frecvente. Predominarea frazelor construite prin coordonare, în special, frecvența folosire a coordonatelor introduse prin și, iar(ă), a condiționalelor cu de, amestecul vorbirii directe cu cea indirectă sunt caracteristici care se explică prin înrâurirea vorbirii populare.

Varianta stilistică din cărțile bisericești se caracterizează printr-o terminologie specifică, păstrată în linii mari până azi, chiar dacă în secolul trecut, lexicul bisericesc a suferit modificări importante. O figură de stil, des utilizată de cei patru autori ai Arhieraticoanelor, este enumerația, constând atât în înșiruirea unor substantive: „*Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea păcatelor robului lui Dumnezeu (cutare) și pentru ca să i să iarte lui toată greșala cea de voie și fără de voie, cât și în înșiruirea unor verbe, care au rolul de a amplifica acțiunea: Apără, mântuiaște, miluiaște și ne păzește pre noi Dumnezeule cu darul Tău*”.

Alături de enumerație, repetiția – este realizată, în principal, prin simetrie și paralelism. De exemplu: „*Doamne Dumnezeul nostru, care toate înțelepțește le împarți și care cu împărțirea Trupului Tău ai lucrat mântuirea noastră, care pre înțeleptul împărțitoriu ca stăpânul căsii l-ai laudat, blagoslovește și pre robul Tău acesta (cutare) în econom.*”

O altă figură de stil, consemnată în Arhieraticoane este inversiunea: Exemple: „*cade-i-să să fie de treizeci de ani; îmbrace-să cu mantiia; slăvi-Te-voiu pre Tine; uns-ai cu untdelemn capul mieu; spăla-mă-vei și mai vârtos decât neaoa mă voiu alb.*”

De asemenea, în cele patru Arhieraticoane este frecventă și invocația, constând în apelul direct la Divinitate: *Doamne, Dumnezeul nostru*”; „*Doamne, Dumnezeule Atotțitoriu*”; *Dumnezeule, Mântuitorul nostru*”; *Dumnezeule, carele ești mare în puteri*”.

Un loc aparte între tropii utilizați de autorii Arhieraticoanelor, îl ocupă epitele. Numărul foarte mare de epitete creează posibilitatea diversificării și nuanțării expresiei artistice și, implicit a sensului acesteia prin seriile sinonimice create, de exemplu: *Dumnezeul nostru, nespurcat, neîntinat și nevinovat*”; „*Preasfânta, Curata, Preabinecuvântata, Slăvita Doamna noastră*”; „*Preasfânta, Curata, Preablagoslovita, Slăvita Stăpâna noastră.*”

Materialul lexical, întrebuițat de cei 4 autori, aparține, în marea majoritate, fondului principal de cuvinte al limbii române, din acea perioadă. La acest material, în cea mai mare parte de origine latină, se adaugă o serie, relativ bogată, de cuvinte împrumutate din diverse limbi (în primul rând slavone, apoi grecești), maghiare și turcești.

Dintre toți autorii Arhieraticoanelor, episcopul Inochentie Micu-Klein se remarcă prin bogăția și diversitatea lexicului însă limba folosită de Grigore Maior și Ion Craioveanu, este mai modernă.

Limba lui Inochentie este aceea a unui învățat ardelean, excelent mânăitor al graiului vremii sale. Este demnă de uimire acuratețea pe care autorul a impus-o acestui limbaj rustic, ridicându-l la înălțimea unui stadiu semnificativ în evoluția limbii noastre literare.

Maghiarismele lui Inochentie Micu-Klein se pierd în albia unei frumoase limbi românești cu savoare populară, păstrându-și doar calitatea de martori ai genezei Arhieraticonului. Astfel sunt: **chindeu** pentru **ștergar**, **copârșeu** pentru **sicriu**, **dărab** pentru **bucată**, **deschilinit** pentru **despărțit**, **feredeu** pentru **baie**, **lămpaș** pentru **candelă**, **lepedeu** pentru **giulgiu**, **cearceaf**, **tolceariu** pentru **pâlnie**. Remarcăm ardelenismele: **cocon** pentru **copil**; **scoborî** pentru **coborî**, **cufundos** pentru **adânc**; **oloi** pentru **ulei**; **ștergura** pentru **ștergar**. Întâlnim și numeroase slavonisme, frecvente și astăzi în limbajul religios, ca: **blagoslovi**, **molitvă**, **norod**, **osfeștanie** (sub forma actuală **sfeștanie**) etc. În mod cu totul sporadic apar cuvinte dispărute azi din limbajul bisericesc, ca **dveră**, pentru **ușă**; **liubov** pentru iubire și **iproci** pentru etc.

Cele patru Arhieraticoane cercetate sunt monumente de seamă ale limbii române și totodată ale literaturii religioase românești.

În încheiere, doresc să amintesc caldele cuvinte ale lui Nicoae Iorga, despre importanța tipăriturilor în cultura românească: „*Marele merit al acestor cărți este acela că, trecând hotarele, au adunat sufletește prin viața culturală pe toți românii laolaltă. Prin ele s-a întemeiat ceva neprețuit ce va da formă gândului și simțirii generațiilor care vor urma: limba literară*” (N. Iorga, *Istoria literaturii române*, p. 192).

BIBLIOGRAFIE

- ❖ Bulgăr, Gheorghe. *Studii de stilistică și limba literară*, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1971.
- ❖ Cătănescu, C., Maria. *Limba română - origini și dezvoltare*, București: Editura Humanitas, 1996.
- ❖ Chindriș, Ioan. *Biblioteca lui Inochentie Micu-Klein*, în: *Anuarul Institutului de Istorie Cluj*, XXXIV, 1995, p.347-373 .

- ❖ Coteanu, Ion. *Româna literară și problemele ei principale*, București, Editura Științifică, 1961.
- ❖ Coteanu, Ion. *Structura și evoluția limbii române (de la origini până la 1860)*, București: Editura Academiei R.S.R, 1981.
- ❖ Coteanu, Ion. *Gramatică stilistică compoziție*, București: Editura Științifică, 1990.
- ❖ Cristescu, Mariana; Georgescu, Magdalena.. *Dicționarul limbii române literare vechi*, București: Editura științifică și enciclopedică, 1987.
- ❖ Damsa, Teodor. *Biserica greco-catolică din România în perspectiva istorică*, Timișoara: Editura de Vest, 1994.
- ❖ Diaconescu, Ion. *Probleme de sintaxă a limbii române actuale*, București: Editura științifică și enciclopedică, 1989.
- ❖ Dragomirescu, Gh. *Dicționarul figurilor de stil*, București: Editura Științifică, 1995.
- ❖ Dragoș, Elena. *Elemente de sintaxă istorică românească*, București: Editura Didactică și Pedagogică R.A, 1995.
- ❖ Gheție, Ion *Introducere în studiul limbii române literare*, București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1982.
- ❖ Gheție, Ion; Chivu, Gheorghe et alii, *Contribuții la istoria limbii române literare secolul al XVIII-lea (1688-1780)*, Cluj Napoca: Editura „ATLAS – CLUSIUM” SRL, 2000.
- ❖ Gheție, Ion; Chivu, Gheorghe et alii, *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532-1780)*, București: Editura Academiei Române, 1997.
- ❖ Ionescu, Cristina; Cerkez, Matei. *Gramatică și stilistică*, București: Editura All Educațional S.A, 1997.
- ❖ Ivănescu, Gheorghe. *Studii de istoria limbii române literare*, Iași: Editura Junimea, 1989.
- ❖ Lungu, Ion. *Școala ardeleană*, București: Editura Minerva, 1978.
- ❖ Macrea, Dimitrie. *Probleme ale structurii și evoluției limbii române*, București: Editura științifică și enciclopedică, 1982.
- ❖ Micu-Klein, Inochentie. *Arbieraticon*, Ediție după originalul manuscris, Chindriș, Ioan, Nuțiu Florica-Elisabeta; București: Editura România Press, 2002.
- ❖ Micu-Klein, Samuil. *Biblia de la Blaj* (1795), Roma: Editura Vaticana, 2000.

❖ Munteanu, Ștefan; Țâra, D. Vasile. *Istoria limbii române literare*. Ediție revizuită și adăugită, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1983.

❖ Nuțiu, Florica Elisabeta. *Probleme de transliterare a textelor din secolul al XVIII-lea, Lucrările sesiunii de comunicări științifice a Univ. P. Maior, „Limba și literatura română“*, vol. X, 27-28 octombrie, Târgu-Mureș, 2000, p. 113-128.

❖ Pall, Francisc *Inochentie Micu-Klein, Exilul la Roma, 1745-1768*, vol. I-III, Cluj-Napoca, Fundația culturală română, 1975.

❖ Pamfil, Viorica et alii. *Istoria limbii române*, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1978.

❖ Rosetti, Al.; Cazacu, B.; Onu, Liviu. *Istoria limbii române literare*, vol. I, București: Editura Minerva, 1971.

Contribution to the History of Romanian Religious Books

Abstract

At the end of the 17th century and the beginning of the 18th century on Romanian territories, we are able to observe an intensification of translation and printing activities concerning the religious books. In 1747 a new Romanian printing house is founded – at Blaj – and a lot of important religious books are printed there: *Arhieraticon* (printed by Grigore Maior in 1777), *Biblia* (translated by Samuil Micu in 1795) which is considered as „*the Bible of all Romanians, personal religion being unimportant*”; it will be reprinted for three times during the 19th century – 1819 at Sankt Petersburg, between 1854-1856 at Buzău and finally at Sibiu, between 1856-1858. This book is also known as *Biblia lui Samuil Micu* and represents a significant monument of written Romanian culture during centuries.

Some other important books are the so-called *Arhieraticon*. The oldest one is *Slujebnicul mitropolitului Ștefan al Ungrovlahiei*, written in three different languages (Romanian, Greek and Slavonic) and it remained as a manuscript. The oldest *Arhieraticon*, written only in Romanian, is the one copied by Axinte Uricariul in 1705.

Another *Arhieraticon* is realized in Transylvania by Inochentie Micu-Klein. It has established the main features of Transylvanian *Arhieraticon*, that divides the religious service in four groups.

Another book is printed by Grigore Maior, the bishop, in 1777; an *Arhieraticon* is kept at the Academy's Library, as a manuscript and the most extensive one – 120 pages – belongs to the bishop Ion Craioveanu.

All these books represent real monuments of Romanian culture and language; they had a prominent part in Romanian language formation.

Muzeul bisericesc din Sărmaș:
Cartea veche românească – arma românilor ardeleni

Elena Mihu
Muzeul Județean Mureș

Cartea – spunea Hașdeu¹ – a fost principala armă a românilor ardeleni, în fața căreia sabia și pușca au jucat un rol secundar: „*Ochiul lui Dumnezeu veghia de sus asupra Daciei lui Traian și întocmai când prăpastia desnaționalizării se deschisese amenințător sub picioarele ardelenilor, providența le șopti în taină: Învățați carte românească și-ți fi mântuiți!*”

În anul 1855, episcopul Andrei Șaguna² îi îndemna pe preoți să salveze această carte, atât de prețioasă: „*Bisericile noastre au avut în toate timpurile cărțile trebuincioase pentru slujba dumnezeiască. Aceste cărți fie scrise cu mâna sau tipărite, în limba română sau slavonă, au păstrat cu mare îngrijire, ca proprietate sfântă a caselor lui Dumnezeu... Stricăciunea, pierderea și ruperea lor este o călcare de cele sfinte și o vătămare neiertată a averii bisericești, care în toată vremea trebuie a fi întreagă și neatinsă de mâni rele. Niște asemenea cărți vechi fac literatura noastră bisericească, și pe lângă aceasta se privesc ca niște izvoare și vistierii prețioase chiar și pentru cultura limbei naționale. Prin salvarea lor se va face o slujbă mare bisericii, și limbei poporului, pentru care cei de acum ne vor mulțami, iar urmașii noștri ne vor fi recunoscători.*”

Cartea veche românească – „*podoaba vie a altarului*” – ce se citea în strană duminică și în zilele de sărbătoare pentru a aduce lumină, mângâierea sufletului, dar și încântarea ochiului, fiind decorată în fel și chip, a împodobit altarele bisericuțelor noastre de lemn, timp de secole, stând alături de icoane. Au ajuns până la noi, în satele câmpiei Transilvaniei, tipăriturile lui Coresi, la Miheșu de Câmpie și Valea Largă.³

¹ Bogdan Petriceicu-Hașdeu, *Cartea, arma românilor ardeleni*, în *Răvașul*, 1907, p. 591-597.

² Circulara din 2 aprilie 1855, a lui Andrei Șaguna, în *Mitropolia Ardealului*, 1978, nr. 4-6, p. 332.

³ Câteva file folosite de legător.

Cazania sau **Cartea românească de învățătură** este prima carte tipărită în Moldova, la Iași în 1643, de mitropolitul Varlaam, cu toată cheltuiala domnitorului Vasile Lupu. Prin marea ei circulație „a devenit operă de unitate națională”, cum o numea N. Iorga. Era trimisă în Ardeal, pentru a preîntâmpina propaganda calvină, fiind difuzată de înalții ierarhii Sava Brancovici, Varlaam de Daia, și așteptată de „*toți poporenii*” locului. O așteptau credincioșii de la Oroiu (2 exemplare⁴), Pogăceaua, Răzoare, Sânpetru de Câmpie, Sângeorgiu de Câmpie. Altele au poposit, doar pentru o vreme, la Ațintiș, Bogata, Hădăreni, Iceland, Luduș, Valea Largă⁵.

Noul Testament a fost tipărit la Alba Iulia în 1648 de mitropolitul Simion Ștefan, cel ce pleda pentru crearea unei limbi unice „*una și aceeași pentru toți românii*.” A stat secole alături de **Cazanie**: la Oroiu,⁶ Sângeorgiu de Câmpie.⁷ Un exemplar era al parohiei Ulieș.⁸ A mai fost atestat documentar la: Chimitelnic⁹ în 1681, pe când Mihail Apafi era principele Transilvaniei, la Sărmaș¹⁰ pe la anul 1708 și la Valea Largă¹¹ pe la anul 1765.

Cărțile tipărite la cumpăna noului veac de Șerban Cantacuzino, cel ce dorea transformarea bisericii „*într-o cetate a conștiinței naționale*,” ajung și în satele de pe Câmpie: **Cbeia înțelesului** (București, 1678) ajunge la Sălcud¹², Ion diacul mulțumea că a putut să o citească în anul 1751;

⁴ Un exemplar la parohia din localitate și altul într-o colecție particulară din Târgu Mureș.

⁵ Florian Dudaș, **Vechi cărți românești călătore**, București, 1987.

⁶ Ajuns în colecțiile Muzeului Județean Mureș (furat în iunie 2002, din Muzeul bisericesc Sărmaș).

⁷ Furat de la parohie după 1990.

⁸ Furat împreună cu celelalte 6 cărți, după 1990.

⁹ Vasile Mașca, **Din bătrâni. Povestea unei cărți spusă de ea însăși**, în **Răvașul**, Cluj, 1907, nr. 14, p. 221.

¹⁰ Florian Dudaș, **op. cit.**, p. 122.

¹¹ Menționat pe filele Antologhionului păstrat la parohie.

¹² Ioana Cristache-Panait, **Importante însemnări de pe cărți vechi bisericești tipărite la Vilcea și în alte părți**, II, în **Mitropolia Olteniei**, XXXI, nr. 7-9, 1978, p. 564.

Evanghelia (1682) la Oarba¹³, de unde trece apoi la Iernut și Dileu; *Apostolul* (1683) la Sânpetru de Câmpie.¹⁴

Domnitorul Constantin Brâncoveanu îl va aduce din Gruzia pe Antim Ivireanu, acel „*Aldo Manuzio al românilor*,” care va scoate cărți românești, în cele 5 tipografii; multe vor ajunge și în bisericile noastre. La Alba Iulia îl va trimite pe Mihail Iștvanovici, care va tipări în 1699 *Bucoavna* și *Chiriacodromionul*, pentru că „*ispita e mare în Ardeal*.” *Chiriacodromionul* se păstrează până astăzi la bisericile din Ațintiș, Balda, Bărboși, Dătășeni, Iclânz, Mădărași, Petea.

În secolul al XVIII-lea, cartea, tipărită la București sau Râmnic, ce era adusă chiar de episcopul Inochentie Micu Clain pentru bisericile unite, cât și cea de la Blaj, așteptată de credincioșii ortodocși, refuza să participe la disputele confesionale ce i-a dezbinat pe români în „*uniți*” și „*neuniți*.”

Cărțile lui Petru Maior tipărite la Buda: *Didabiile*, *Propovedaniile*, *Predicile*, care trebuiau să-i învațe pe preoți „*să știe a propăvădui*,” înlocuind *Căzania cea bătrână*, erau cumpărate de episcopul ortodox, Vasile Moga. Acesta îi scria în 1814 lui Petru Maior, următoarele¹⁵ referitor la stocul de 1244 de bucăți: „*Am făcut pe preoții tineri să-și ia câte o carte și acasă să să înțeleagă cu poporenii*,” fapt ce-i aduce reclamație la guvernator „*că fac silă cu cărțile mele, că fac câștig și sărăcesc preoții...Am răspuns cum am putut. De ești tare lipsit de bani și de nu a-i pagubă de tot, eu cu ochii închiși dau pe dânsle 2200 fl...Nici una neîmbulzită nu s-a trecut și îmbulzirea e primejdioasă...De nu se vor trece niciodată, le voi purta cu mine din sălaș în sălaș*”. Se mai păstrează doar la bisericile ortodoxe din Chețani și Ațintiș.

Pe filele cărților, „*cei mici*” cu suflet mare, țărânel român, ne scrie adevărata noastră istorie. Pe tablele de lemn ale cărților, pe filele albe, sau pe dedesuptul textului, însemnările ne povestesc despre drumul cărții, despre cum a trecut *Cazania lui Varlaam*¹⁶ prin cele trei provincii românești, pe la mijlocul secolului al XVIII-lea. Era a lui „*Ioan Delcheul Sava de lângă Marea Neagră*,” de unde trece apoi Carpații și ajunge pe

¹³ Păstrat la Muzeul Militar Central din București.

¹⁴ La parohie (s-a furat în iunie 2002 din Muzeul bisericesc din Sărmaș).

¹⁵ Ioan Lupaș, *Istoria bisericească a românilor ardeleni*, Sibiu, 1914, p. 154.

¹⁶ Sebastian Stanca, *Cărți călătore*, în *Revista teologică*, XXV, 1935, p. 19-23. (astăzi la Episcopia Ortodoxă din Cluj-Napoca).

Târnava Mică, la Jidvei (AB), după găsim consemnat: „*Am dat la cumnatu Constandin două straițe cu cărți, le-au dus la Jidveiu cu felonul și alte haine*”. Trece apoi la Stupini (AB) și de aici pe Câmpie, după cum se mai notează: „*Eu popa Constandin din Stupini am vândut aceasta carte lui Pescar Oprea din Milaș drept 13 florinți.*” Poposește la Bogata, Papiu Ilarian, Soporu de Câmpie, și în 1818 ajunge proprietatea popii Ion, din Iclandu Mare. Un alt exemplar al **Cazaniei**, ce se păstra cu mare grijă în biserica de la Sânpetru de Câmpie¹⁷, se cumpăra în 1721 cu „12 lei bătuți” din târgul Sucevei, de la slugile mitropolitului Ghideon, de popa Luca din satul Manic (SV). Nu știm când trece Carpații, și ajunge la popa Toader care, în anul 1741, o va vinde lui popa Macarie din satul Sânpetru de Câmpie cu 10 florini, grâu și ceară, cum ne spune popa Ion: „*Iată această carte a fost a lui popa Toader și o au dat popei Macarie de la Se(n)petru, drept 10 florinți vonaș. Nu i-au dat toț(i) banii (ci) i-au dat grâu și ciară, la moartea lui. Și când au dat, au fost jinerele Onul și nepotul său Pavel și Mulduvan Irimie și Murășan Florin. Iară de să va afla cineva din feciorii lui popa Toader, ei să o poată scoate la altă sămânță-nu. Scris-am eu di la Sânpetru) popa Ioan, le(at) 1741, me(și)ța mai 23.*” Va ajunge la biserică, prin donația popii Macarie. Exemplarul de la Voiniceni, era adus din Moldova pentru credincioșii de pe Câmpie, în anul 1687, pe când era principe al Transilvaniei, Mihail Apafi și mitropolit ortodox era Varlaam de Daia, cum aflăm din frumoasa însemnare (în limba slavonă și română), făcută de Ion Matei, logofăt: „*Această Poucenie o au cumpărat cu bani gata popa Toader den Sen(șor)z (?), pătrupop Toma de Dămb...de la Cârlig de la Moldova, în bani flor(inți) 14 și bani 8, dezlegată și dentăiu lipsă foile. Fiind Apafi Mihaiu, craiul Ardealului, mitropolit arhie(reu) Kir Varlam de Daia. Apucă la această îngerească, Dumnezeu să-l pomenească și pre mine să mă bl(a)gosl(ovea)ască, mult greșitul Ion Mutei, log(ofăt). Crugul soarelui 27, crugul lunii 13, în vl(eat) 7195, de la nașterea lui H(ristos) 1687. Prin mila lui Dumnezeu. Io voevod, domnul Țării Românești, fiu al marelui și prea bunului, Io voevod din Țara Vropii.*” Cartea va fi „răpită” în 1766, de popa Luca din Toldal, făcându-se „șasă săboară” de judecată pentru recuperarea ei, s-a găsit vinovat și a fost „bintătuît” (amendat) cu 3 florini de protopopul Vasilia cel Negru din

¹⁷ Exemplar furat în iunie 2002 (împreună cu 12 icoane și 8 cărți).

Filipișu Mare. În 1799 cartea va ajunge în satul Ceuașu de Câmpie, în proprietatea lui Tirnoan Dumitru, care o cumpăra de la popa Simion din Păingeni, după care va intra în biblioteca învățătorului Dumitru Maior¹⁸, din aceeași localitate.

Cumpărarea cărților vechi românești, se făcea cu mare efort, asociindu-se uneori întreaga obște a satului. Mărturie stă *Antologhionul* (Râmnic, 1737) de la Șeulia de Câmpie: „*Stăm noi șăulenii, ca să știe că am luat această sfântă carte, anume Minei, de la diacu Ion din țară (?), anume fiind în târg popa Toader și titor(i): întâi Vozsi Oanea și Micușan Alesă și cu alții împreună, până la 28 de oameni. Și o au luat pomană Maicii noastre sfinte besereci, să n-aibă nime a o înstrăina de la sfânta. Și cine o ar înstrăina, să fie supt blestemul (în) veci (a) Domnului. 1742, mesița iunie 8. (Sunt înșirați cei 28 care au plătit). Scris-am noi șăulenii, această sfântă carte, anume Meneiu rumânesc.*” O altă însemnare ne dă numele credincioșilor care au plătit pentru îngrădirea bisericii: „*Carii au conferit de bună volia pentru îngrădirea m(aicii) bes(ericii) gr(eco) cat(olică) din Șiaulia de Câmpie, cu palantu în anul Domnului 1884.*” (Sunt semnate 47 de persoane, care plătesc cu grâu).

Cărțile se vindeau în târg, ca orice obiect, după cum aflăm și despre *Evanghelia* (București, 1723), de la parohia din Ogra: „*Fiind anii Domnului 1753, martie 10 zile, mărg eu popa Pătru la târg în Wasarhei¹⁹, am luat această sfântă carte Evangheliie, cu 15 fl(orinți) de la popa Onu din Sinpaul.*”

Cărțile se cumpărau pe bani și bucate de cele mai multe ori. Dar fata popii Radu din Oroiu, Paraschiva, cerea de la popa Șandru din Merișor, în schimbul vânzării *Cazaniei lui Varlaam*, ce i-a rămas moștenire de la tatăl său, și câțiva metri de pânză subțire: „*În știre să fie a știi, de rândul acestii cărți, anume Poucenie. Că au fost a popei Rad din Oroiu, când au răposat, moare, au lăsat aceasta pop(i) Șandru din Alma, că al(t) nemșug mai aproape el n-au avut, nice au avut feciori, fără o fată anume Paraschiva. După moartea tătine-său au venit Paraschiva la feciorul popei Șandru și au luat 17 florinți și 20 de coți de pânză subțire și 4 punți²⁰ de*

¹⁸ Ex-librisul său mai apare și pe alte cărți vechi românești

¹⁹ Târgu-Mureș.

²⁰ 1/2 kilogram.

chiară. Acestea le-au dat tot în prețul cărții, să n-aibă drept încolo nime a o căuta. Când am făcut această scrisoare, au fost fata popei Rad de față, și-au dat mâna cu Ion Aldea, cu Dumitru Rîiu, cu popa Stoica din Alma, Mandrea popa, Nastasie. Vleat 1696.”

Cărțile se dădeau de multe ori ca zestre, ca în cazul **Penticostarului** (Blaj, 1768) de la Tușin. O primea la anul 1802, de la socru său, popa Toader „dată întâi jestre de la socru, al doilea rând dintr-un săbor mic, iar al treilea rând cu judecarea (sfântului) Consistoriu.” O dădea acesta mai departe tot ca „jestre”, ginerelui său, lui popa Crăciun, la anul 1823. Biserica îl plătește apoi pe popa Dionisie, feciorul popii Crăciun, pentru trece în proprietatea sa, cum consemnează în 10 februarie 1837, protopopul Major Ioszeif. Tot aici se nota „cu voința protopopului Grigorie Rad”, în 17 ianuarie 1837.

Cărțile erau purtate prin procese. La Valea Largă în anul 1763, se făcea „săbor de judecată” din cauza **Antologhionul** (Râmnic, 1737) și a **Noului Testament** (Alba Iulia, 1648), ce au rămas de la popa Macavei: „Să știe că în anul 1763, iunie 25, au fost săbor în satul Ticud, de toată eparhia, poftind această și altă sfântă carte, care se cheamă Testamentul.” Aceste două cărți le cerea biserica și satul pe de o parte, și popa Pintilie pe de alta. Acesta din urmă aduce dovezi că: „că neamului (lui), un unchiu al său, nu bisericii, nice satului. La ceasul morții le-au lăsat popii Pinilie.” În fața „săborului” a venit satul și preotul Pintilie, care are câștig de cauză: „Drept aceea satul nu putu arăta cu mărturii, iar preotul arătă prin preoții credincioși, cum că s-au dat de acel repausat de unchiu său, popa Macaveiu.” Se întărea această hotărâre a „săborului mic”, prin semnătura protopopului Petru Dăianul „a eparhii Kiejii (Gheja)” și popa Șamu din Sînger „juratul eparhii.”

Pentru a nu pleca din sat, cărțile erau însoțite de blesteme, cum găsim pe filele **Triodului** (Blaj, 1771) de la Iclandu Mare: „Acest sfânt Triod l-am câștigat eu popa Toader Creța din Iclănzăl. Să fie a sfintii bisericii din Iclănzăl, să n-aibă nime nici o treabă la dânsul, nici sătenii, nici preoții, nici dinafara bisericii, să să leje de dânsul, ca nu cumva să cază unii ca acei, în blestem ca și Nabucadonosor, împăratul, pentru odoarele bisericii, de au păscut iarbă ca dobitoacele.”

Însemnările așternute pe filele cărților vechi românești, ne aduc date despre slujitorii bisericii – preoții - cei care, cum spunea N. Iorga²¹: „*Au dat toată învățătura, au înzestrat neamul cu o limbă, cu o literatură sfântă, au călăuzit neamul pe drumurile pământului fără a-și desface ochii de la cer. Dând istoriei noastre cărturari, caligrafi, sculptori în lemn, argintari, mucenici și sfinți.*”

Din secolul al XVII-lea îl avem pe popa Radu din Oroiu de Câmpie, în mâna căruia ajunge **Cazania lui Varlaam**²², nu mulți ani după tipărire; neavând fecior să-i urmeze la altar, decât pe Paraschiva, cartea trebuia să treacă în mâna altui preot.

În anul 1686 „*purtăto(r) de gând*” al **Cazaniei lui Varlaam**²³, era popa Nicolae Grama din Zau de Câmpie, care va face și următoarea însemnare: „*Cu vrerea Tatălui și cu îndrumarea (Fiului, s-a cumpărat cu) 26 florinți și am dat (pomana) neamului meu, strămoșilor, moșilor și părinților și fraților și surorilor și a tot rodul meu. Iară de s-o afla cineva din neamul nostru să va depărta să o fure, să fie trecelet, andema. Scris-am în vremea crai(ului) Apafi Mihai și vlădica Varlaam și pop(a) Nicolae Grama, purtăto(r) de gând în aceea vreme. 1686 meșița noemvrie 13.*” Protopopul bisericilor ortodoxe de pe Câmpie era atunci popa Petre din Zau, iar la Suatul de Sus era preot popa Vasilie. Se dăruia, cum ne spune o altă însemnare tot din secolul al XVII-lea, nu știm cărei biserici²⁴ împreună cu Cazania: „*o Evanghelie sârbească, un Triod, o Leturghie, cruce (și un) sfetnic,*²⁵ *de asemenea.*”

Pe la anul 1740 își recuperau **Antologhionul** (Râmnic, 1705) furat și dus la biserica Prundului (Bârgăului), preoții bisericii din Zau, popa Giorgie și Socnea împreună cu protopopul Soporului de Câmpie, Dălianu „*împreună cu vlădica Inochentie (Micu Clain), supt biruința înălțatului împărat Carol al Mare*²⁶.”

²¹ Mircea Păcurariu, *Istoria bisericii ortodoxe române*, vol. 1, București, 1990, p. 4-5.

²² În colecția particulară (amintită mai sus).

²³ Deținător parohia din Pogăceaua.

²⁴ Descifrarea localității incertă.

²⁵ Sfeșnic.

²⁶ Carol al VI-lea.

Zbuciumată a fost în secolul al XVIII-lea viața bisericii, a preoților și a credincioșilor din aceste locuri. Ce ne spun cărțile vechi românești despre disputele confesionale din Valea Largă! Aflăm că, în anul 1763, pe când se făcea judecata pentru cele două cărți, preoții Macavei și Pintilie erau uniți, iar pe când se dona Psaltirea (Râmnic, 1751), de protopopul Irimie, în anul 1767, biserica era neunită. După 12 ani, în 1779, episcopul Blajului, Grigorie Maior dă bisericii unite o *Evanghelie* (Blaj, 1765); preot era Artemon Pop și protopopiatul era la Gheja, iar protopop era popa Șamu. În 1797 se cumpăra pentru biserica neunită „din Țicud”, un *Triod* (Râmnic, 1777): „în zilele preotului popa Gavril Onișor și popa Mihail Vlăsa, și era martor Ioan Cracinovici, protopopul eparhii Turda.”

Pe când popa Atanasie Coț era preot al satului Aștințiș, în anul 1819, se ridică biserica de lemn: „Și s-a gătat în 29 zile, la Tăierea capului Ion Botezătorul. Și au cumpărat sindilă Hodoș Petru, 18 mii sindile, cu 60 florinți și plata meșterilor 40 zloți și 8 merțe de grâu și 5 cupe de vinarsu. Și cu(i)ze zece mii cu 7 zloți (toată) cheltuiala banilor, o sută de zloți,” și la sfințirea bisericii este invitat să participe episcopul Vasile Moga.

L-am lăsat la urmă pe popa Lupu din Chimitelnic care, la anul 1681 ne povestește peripețiile prin care a trecut *Noul Testament*²⁷ (Alba Iulia, 1648), ce era cumpărat de Ștefan Petrișor și dat de pomană bisericii din sat; punându-l în mâna popii Lupu, i-a zis: „Popo Lupule, ia iastă carte în mân(u)rile tale că o dau să fie bisericii și să-i porți de grije, în zilele tale. Iară eu popa Lupul am luat cartea și i-am purtat de grije și de la mine nu s-au streinat.” După moartea lui Ștefan Petrișor, fiul acestuia Ion, vinde averea părinților și, rămas în sărăcie „văzându-se lipsit și flămânzit,” își amintește de carte și vrea să o vândă unui om mai bogat, pe nume Chiorean Lupu. Popa îi atenționează, spunându-le că: „nu ești slobod s-o cumperi, nici el să o vânză, că-i dată de tat-său la biserică pomană.” Și Ion a fost întrebat în biserică, ce merită cel „ce-și vinde pomana părinților, ce i să cade (acelui om)? Și l-am făcut de toată rușinea (l-am) preaobrăzuit și l-am predicăluit – spune popa Lupu – și la biserică înaintea a tot satul Chimitelnicul.” Ion, văzând că nu poate vinde cartea în sat „s-au dus într-alt sat pe la oameni și pe la popi, să o vânză într-ascuns fără știrea popii și a sătenilor,” fapt descoperit de popa Lupu. Acesta îl roagă în cele din urmă

²⁷ Vasile Mașca, *art.cit.*

pe Chiorean Lupu să-l despăgubească pe Ion după cum se vor înțelege, numai să nu plece cartea din sat: „Și i-am zis: *Lupule, văz că cel om, anume Ion va apuca carte(a) cu vr(e)un meșteșug, au de la noi, au de la biserica și o va vinde. Că iată am înțeles de la popi că împlă să o vânză, macar cui. Ce iată, te îndemn să o cumperi precum te vei pute togmi, decât să să înstrăine undeva.*” Și la rugămințile sale, Chiorean o plătește „*togmindu-să*” cu un preț de 22 florini, având și el un fecior „*știut, trăgând nădejde de popie.*” Bani „*gata*” a primit Ion doar 5 florini, restul a fost plătit în natură: „*I-au dat 4 merță de făină de grâu și 4 merță de grâu (de măcinat, merța câte șeptezeci și cinci de bani. Și i-au dat un porc, drept un florinț și 20 de bani și i-au dat o păreche de ciubote muerești, drept 60 de bani. Și i-au dat 2 merțe de grâu de sămânță și grâu se vindea atuncea, câte un florinț merța.*” Și înțelegerea așa a fost făcută să nu poată nimeni din neamul lui Ion, să mai strice „*togmeala.*” Și pe când se cumpăra cartea, erau vremuri de restriște „*lipsă era de bucate și flămânzie și betegi era toți...în zilele mării sale craiului Apafi Mihai, anii Domnului 1681(?), în mai 7.*” După această dată, anul 1702 (presupunem), **Noul Testament**, era proprietatea popii David din Ocișoara (AB), stând alături de **Cazania lui Varlaam**²⁸.

Muzeul bisericesc din Sărmaș a fost deschis în 15 august 1997 în prezența unui mare număr de credincioși, în frunte cu arhiepiscopul Andrei de Alba Iulia. În biserica de lemn, monument istoric, au fost expuse icoane și cărți deținute de parohiile de pe Câmpie. În iunie 2002, lăcașul a fost „*profanat*” de hoți, furându-se 12 icoane și 8 cărți. Icoanele au fost recuperate: 8 prăznicare pictate de popa Nicolae din Feisa, proprietatea parohiei Chețani și 4 icoane împărătești pictate de Toader Zugravul: Iisus Pantocrator, 1745 de la Iclandu Mare, Sfântul Nicolae, Arhanghelul Mihail și Maica Domnului, 1751 de la Sălcud. Din cele 8 cărți, doar trei au fost găsite: **Cazania lui Varlaam** (Iași, 1643) de la Sânpetru de Câmpie și Pogăceaua; **Chiriacodromionul** (Alba Iulia, 1699) de la Balda. Nu au apărut încă: **Noul Testament** (Alba Iulia, 1648) ce a aparținut bisericii din Oroiu, ajuns în colecțiile Muzeului Județean Mureș, **Apostolul** (București, 1683) de la Sânpetru de Câmpie, **Triodul** (Râmnic, 1735) de la Miheșu de

²⁸ La parohia Cornești (MȘ).

Câmpie, *Predicile lui Petru Maior* (Buda, 1811) de la Chețani și *Chiriadromionul* (Sibiu, 1856) de la Ațintiș.

**The Religious Museum from Sărmaș:
Ancient Romanian Book – A Weapon of Transylvanian People**

Abstract

The religious museum from Sărmaș was opened in 15th of August 1997 and it contains a lot of ancient books and icons. Unfortunately, in June 2002 some of those „jewells” have been stolen, only some of them being recovered. However, it stores a lot of national goods which are very important for our culture.

Hașdeu used to say that the book was the most important weapon of Transylvanian people, the sword and the gun being on the second place. Indeed, the book was the only way of keeping the ancient traditions, ancient culture and, more than that, for keeping the national language.

Romanian ancient books could be found during centuries in almost all churches; they were used as base for religious services, but also as textbooks for priests.

The diffusion of books was encouraged by the heads of orthodox church and by voivodes. With their moral and financial support, a lot of religious books have been published and sent in almost all places. More than that, they succeeded sometimes in convincing the young priests to buy at least a book for their personal use.

The inscriptions from the books are very interesting; in almost all cases we find out who has sold the book, who bought it and why, and the price. More than that, we may find informations about the book has traveled through. Sometimes, those inscriptions give us informations about the priests that own them or even about the curses, who's purpose was to prevent the books loss or disappearance.

Nicolae Sulică cercetător al cărților vechi românești

Melinte Șerban
Târgu-Mureș

În rândul intelectualilor din prima jumătate a secolului trecut, profesorul Nicolae Sulică, atât la Brașov cât și, mai apoi, la Târgu-Mureș, se singularizează ca o figură deosebită, preocupată de multiple cercetări, indiferent în ce limbă erau scrise documentele, manuscrisele și cărțile privitoare la istoria culturii și poporului român. Mare patriot și cărturar, cu intuiții surprinzătoare, descoperitor de monumente vechi de limbă, istorie și literatură română, profesorul a fost un adevărat umanist format în disciplina marilor clasici ai culturii antice, cunoscând câteva limbi printre care greaca, latina, slava veche, germana și franceza, maghiara, chiar cea medievală.

Brașovean de origine, din Șcheii Brașovului (n. 14 ianuarie 1877), după gimnaziul din orașul natal urmează cursurile de limba română la Universitatea din Budapesta, apoi limbile clasice cu profesori eminenți la Lipsca (Leipzig), fiind coleg cu Sextil Pușcariu. Scrie și publică încă din anii studenției, apoi ca profesor de „studii clasice” la Gimnaziul „Andrei Șaguna”, importante contribuții despre antichitatea greco-romană, limba română veche, istorie, folclor, dar mai ales istoria literaturii vechi, cu precădere cea coresiană.¹

La venirea la Târgu-Mureș, în anul 1921, aducea cu el – după cum ne mărturisește² – o bibliotecă bogată, conținând, pe lângă cărțile și revistele din epocă, manuscrise rare și o colecție de carte veche românească. Cum cartea românească în general și cea veche în special lipsea din biblioteca orașului, Nicolae Sulică cercetează Biblioteca Teleki, cea a Colegiului Reformat, unde era și profesor, bibliotecile și colecțiile personale ale grofilor Bánffy și Rozsnyai, alte biblioteci, arhivele orașului, cele bisericesti și școlare. Totodată, întreprinde cercetări directe prin orașele și satele din

¹ Melinte Șerban, *Evocări istorice și literare*, Târgu Mureș: Fundația Culturală “Vasile Netea”, Caiete mureșene - 10, p. 83-109. A se vedea și *Anuarul Liceului de băieți “Al. Papiu Ilarian din Târgu Mureș”*, 1919 -1929. Târgu Mureș, Tipografia „Ardeleana”, 1930, p. 133-137.

² *Cea mai veche școală românească din cuprinsul României întregite*, în *Omagiu lui Constantin Kirițescu*, București, Cultura Națională, 1937, p. 742.

pământurile secuizate, obținând informații și de la diferiți cercetători din țară și străinătate, îndeosebi de la fratele său, Constantin Sulică, profesor și custode, iar mai apoi director la muzee și biblioteci din Budapesta și Seghedin.³ În acest fel, descoperă documente istorice, cronici, manuscrise și cărți religioase pe care le și comentează prin adevărate studii, remarcate și apreciate în epocă, concluziile fiindu-i confirmate de cercetări ulterioare.⁴ Așa sunt studiile: *O nouă publicație românească din secolul al XVI-lea, Liturghierul diaconului Coresi, tipărit la Brașov, în 1570*⁵; *Documente din colecția Solyom Fekete și Catehismele românești din 1544 (Sibiu) și 1599 (Brașov)*⁶; *Cea mai veche școală românească din cuprinsul României întregite*⁷; lucrări prezentate de noi⁸ fapt pentru care nu vom mai insista asupra lor. Ne vom opri însă, cu precădere, asupra unui alt studiu, rod al unor cercetări și investigații mai ample și de mai lungă durată: *Contribuții la istoria vechimei elementului românesc și a circulației cărții românești în regiunile săcuizate*.⁹

³ Nicolae Sulică, *Târgu Mureșul, orașul florilor și al muncii seculare românești*, în *Tribuna*, Brașov, III, nr. 790, din 1 Decembrie 1943, p. 60-62. Și Melinte Șerban, op. cit., p. 91-92 și 103.

⁴ George Ivașcu, *Istoria literaturii române*, I, București, Ed. Științifică, 1969, p. 101-104; Ion Gheție și Al. Mareș, *Originile scrisului în limba română*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1985, p. 226-229; Al. Mareș, *Introducere*, în vol. *Liturghierul lui Coresi*, București, 1969; Ion I. Russu, *Românii și secuii*, Ediție îngrijită de Ioan Opriș, București, Editura Științifică, 1990; Ioan Ranca, *Românii din Scaunele secuiești în antroponimele din conscripții. 1699-1821*, vol. I, Scaunul Mureș, Cluj-Napoca, Editura Ciubăncan, 1995 și vol. II, Scaunul Ciuc, Giurgeu, Casin, Târgu-Mureș, Editura Pax historicala, 1997; Vasilie Popp, *Disertație despre tipografiile românești în Transilvania și învecinatele țări de la începutul lor până la vremile noastre*, Sibiu, 1838, Studiu introductiv, ediție, note, rezumat și indice de Eva Mârza și Iacob Mârza, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1995.

⁵ Târgu-Mureș, 1927.

⁶ În *Anuarul Liceului de băieți „Al. Papiu Ilarian” din Târgu-Mureș pe anii 1932-1933, 1933-1934, 1934-35*, Târgu-Mureș, Tipografia „Ardeleana”, 1936, p. 35-101 și în *Extras*.

⁷ În *op.cit.*

⁸ În *op.cit.*, p. 93-99.

⁹ În *Reînvierea*, Târgu-Mureș, I, 1937, p. 11-22 și II, p. 11-29.

Nicolae Sulică a cunoscut bine realitățile siculice, după cum singur mărturisește. În perioada brașoveană a reprezentat ca deputat, în Sinodul arhiepiscopar de la Sibiu, Cercul Trei Scaune¹⁰ și făcea dese deplasări în teritoriul respectiv, vizita localități, sta de vorbă cu preoți și săteni. Probabil că se familiarizase și cu scrierile despre locuitorii scaunelor secuiești, atât cele românești, cât și maghiare și germane, îndeosebi studiile și articolele lui Augustin Paul¹¹ și Nicolae Iorga¹². Dar, cu siguranță, se familiarizase și cu articolele publicate, prin 1899, în *Gazeta Transilvaniei*, din Brașov, la rubrica intitulată *Românii din Trei Scaune* și, mai ales, cu lucrarea profesorului și ziaristului Silvestru Moldovan, din Brașov, care relevă deznaționalizarea românilor din zonele Trei Scaune și Ciuc.¹³ Venind la Târgu-Mureș, participă la dezbaterile pe această temă, de după 1920, când cercetările și studiile se amplifică. Savantul clujean I. I. Russu, în documentata sa lucrare, arată că toate acestea, „*fără să fi adâncit suficient și cam departe de a fi epuizat materialul documentar și a fi elucidat integral problema, au indicat adevăratele proporții și multe detalii cu aspecte locale în marea metamorfoză social - etnică și cultural - lingvistică ce a constituit un dezastru național și social - cultural pentru românimea din zona secuizată în veacul al XIX-lea.*”¹⁴ În același timp, monografiilor și studiilor scrise în perioada interbelică¹⁵ li s-au adăugat numeroase articole publicate de presa românească din Târgu-Mureș, Odorhei, Gheorghieni, Sfântu-

¹⁰ Mitropolia Sibiului, *Calendar pe anul 1920*.

¹¹ *Între Someș și Prut*, București, 1905. Augustin Paul își mai semna lucrările și cu pseudonimul Delaletca.

¹² *Istoria românilor din Ardeal și Ungaria*, vol. I. *Până la mișcarea lui Horea (1784)*, București, 1915.

¹³ *Țara noastră. Descrierea părților Ardealului de la Mureș spre miazăzi și Valea Mureșului*, Sibiu, 1894.

¹⁴ *Op.cit.*, p. 99.

¹⁵ Traian Popa, *Monografia orașului Târgu-Mureș*, Târgu-Mureș, Tip., „Corvin”, 1932 și idem *Documente privitoare la trecutul românilor din vechiul Scaun al Mureșului*, I, Târgu-Mureș [1926]; Theodor Chindea, *Contribuții la istoria românilor din Giurgeul Ciucului*, Gheorghieni, Tip., „Kahan”, 1930; O. M. Dobrotă, *Românii secuizați și regiune secuizată*, Odorhei, 1940.

Gheorghe și Miercurea-Ciuc,¹⁶ scrise de profesori, învățători, preoți, care cunoșteau bine realitățile orașelor și satelor româno-secuiești, date istorice, obiceiuri și chiar amintiri ale unor bătrâni, precum Ion Bozdog, Theodor Chindea, O. M. Dobrotă, A. Nistor, Gh. Târnăveanu, G. Belea, Elie Câmpăneanu, Traian Popa, Vasile Netea ș.a. Printre aceștia se numără, bineînțeles, și Nicolae Sulică.

În acest studiu, profesorul târgumureșean consideră că reconstituirea vieții spirituale de odinioară a românilor din teritoriile secuizate este „o problemă actuală și palpitană”, dar mai ales una „complexă și dificilă sub raportul posibilităților de investigație istorică” și de aceea interesantă și tentantă „prin vraja pe care o exercită și prin curajul pe care îl inspiră speranța unor rezultate nebănuite și revelatoare.”¹⁷ Structurată în trei părți, lucrarea se vrea o demonstrație a permanenței elementului românesc în regiunile secuizate, bazată pe argumente și dovezi istorice, antropologice și religioase, în prima parte; pe viața culturală românească care este

¹⁶ *Gazeta Mureșului. Foaie săptămânală pentru răspândirea culturii în popor.* Redactor Mihail Demetrescu. Târgu-Mureș, 1931-1938; *Gazeta Ciucului, Organ social-cultural săptămânal* (bilunar). Director: Theodor Chindea, redactor responsabil: Theodor Anastasia, I.G.Niculescu, Gheorghieni, 1929-1937; *Gazeta Odorheiului*, Odorhei, 1935; *Astra. Organ săptămânal al despărțământului Mureș.* Director și redactor responsabil: Vasile Al. George, iar ulterior, Ioan Bozdog. Târgu-Mureș, 1926-1929; *Glasul Mureșului. Organ al PNL din județul Mureș.* Redactor M. Costin, ulterior Emil Dandea, Târgu-Mureș, 1934-1940; *Glas românesc din regiunea secuizată.* Redactor O.M.Dobrotă, Odorhei, 1935-1936; *Neamul nostru. Foaie săptămânală pentru cultură, știință și artă.* Director: Ioan N. Țuțuiianu. Sfântu Gheorghe, 1934-1936; *Oituzul. Gazetă independentă de informație culturală, socială și politică.* Sfântu Gheorghe, 1935, 1936; *Reînvierea.* Director: Gh. Târnăveanu, redactor: G.Belea, Târgu-Mureș, I (1937) și (*Reînvierea Românească*), II (1938); *Secuimea.* Girant responsabil: G.N. Gârnețiu, Odorhei, 1931-1940, din care se desprind pe câte o perioadă cele două gazete odorheiene; *Ținuturi secuizate* (bilunar), Director: Roman Robu. Miercurea-Ciuc, 1938-1940. (Dimitrie Poptâmaș și Mózes Júlia, *Publicații periodice mureșene*, 1795-1972, Târgu-Mureș, Biblioteca Județeană Mureș, 2000; Ioan Lăcătușu, *Spiritualitate românească și conviețuire interetnică în Covansa și Harghita*, Sfântu Gheorghe, Ed. Eurocarpatica, 2002, p. 113-119; și I.I.Russu, *op. cit.*, p. 102.

¹⁷ *Idem*, I, p. 11.

asemănătoare cu cea din regiunile compact românești, în special circulația cărții vechi românești, în partea a doua; dar și a manuscriselor de carte veche, partea a treia, pe care n-a mai reușit să o publice din cauza refugului. Referindu-ne la cea de a doua secțiune, vom constata că „și aici a existat aceeași atmosferă culturală românească”, iar „cartea românească s-a bucurat și aici, în epocile de înflorire ale elementului românesc, de aceeași trecere și circulație ca și în regiunile curate românești” (s.a.), traficul cărților începând să se diminueze numai în măsura în care dispăreau bisericile și parohiile românești. Fiindcă, această viață culturală, chiar și una literară, s-a polarizat, ca de altfel în întreaga țară, „tot în jurul vechilor noastre bisericiuțe și era reprezentată tot prin vechii noștri preoți și dascăli.”¹⁸ Este însă foarte greu a determina numărul și aria de răspândire a cărților din mai multe motive: concentrarea cărților de valoare în cele două centre bisericești transilvane, Blajul și Sibiu; înstrăinarea lor unor colecționari particulari sau speculanți de cărți; și, nu în ultimul rând, dispariția lor din cauza vechimei și uzurii, dar mai ales din cauza părăsirii și apoi distrugerii bisericilor în localitățile în care „numărul credincioșilor români a scăzut și apoi a dispărut, prin trecerea la alte confesiuni” și deznaționalizarea lor.¹⁹ În toate cazurile, din păcate, nu există nici o indicație referitoare „la localitatea unde s-au găsit și la locul unde se păstrează aceste cărți”, ceea ce-l îndreptățește pe Nicolae Sulică să susțină, încă în perioada interbelică, o idee foarte importantă, teoretică cel puțin, că în circulația cărții vechi românești important este – și de consemnat - „locul de proveniență, locul unde se păstrează și localitățile pe unde a trecut o carte veche, până ce a ajuns în localitatea unde s-a găsit sau este depozitată astăzi”. Idee susținută și aplicată, în ultima vreme, de cercetători ce-au urmărit iradierea în întreg spațiul românesc a cărții de cult, cu accent pe însemnările ce le conține,²⁰ ceea ce va face, în multe cazuri, și Nicolae

¹⁸ *Idem*, p. 18.

¹⁹ *Idem*, p. 19. v și Ioan Lăcutușu, *op. cit.*, p. 11-20.

²⁰ Câteva exemple dintre cele multe referitoare la aceste locuri: Vasile Netea, *Circulația „Cazaniei lui Varlaam” în Transilvania*, în *Revista Muzeelor*, nr. 4, 1971, p. 333-336; Ioan Ranca, *Circulația cărții vechi românești din Țara Românească și Moldova pe Valea Mureșului*, în S.M., III-IV, 1972, p. 259-264; Elena Mihu, *Cartea veche pe Valea Nirajului, document al continuității de viață și cultură națională*, în *Marisia*, Târgu-Mureș, XI-XII, 1981-1982, p.

Sulică. El era convins că circulația cărții din Principatele Române în Ardeal și, ulterior și invers, a asigurat și sub raport literar și bisericesc „*acea unitate culturală*”, manifestată și în alte domenii ale vieții noastre spirituale, care „*alături de omogenitatea limbei, a credinței și datinelor, a fost întotdeauna temelia unității sufletești a neamului nostru de pretutindeni.*”²¹

Circulația cărții românești în Sud-Estul Transilvaniei formează – crede cercetătorul mureșean – „*unul din capitolele cele mai interesante ale istoriei noastre culturale*”. De aceea, își oprește atenția asupra unor inventare din diferite zone secuizate. Pentru județul Mureș îl interesează inventarele protopopiatului Mureș-Oșorhei (Târgu-Mureș), întocmit, la ordinul consistoriului din Sibiu din 1872, de vrednicul slujbaș al bisericii și culturii românești, protopopul Partenie Trombitaș. Astfel, prezintă numărul cărților din fiecare din cele nouăsprezece parohii cu indicația anului tipăririi celei mai vechi: Berghia – cu 21 de cărți, cea mai veche fiind tipărită în anul 1753; Bandu de Câmpie – cu 15 cărți (1746); Egerseg (Cornățel) – cu 18 cărți (1698); Sângeorgiu de Pădure – cu 25 de cărți (1713); Iclandu Mare – cu 18 cărți (1706); Corunca – cu 15 cărți (1791); Petea – cu 22 de cărți (1689); Malomfalău (Morești) – cu 24 de cărți (1746); Medeșfalău (Mureșeni) – cu 26 de cărți (1720); Cristuru de Mureș (Cristești) – cu 16 cărți (1749); Mureș-Oșorhei (Târgu-Mureș) – cu 10 cărți (1731); Sângeorgiu de Mureș – cu 23 de cărți (1742); Mușom (Moșun) – cu 5 cărți (1779); Veța – cu 19 cărți (1851); Chibeala (Ivănești) – cu 4 cărți (1708); Mureș Oarba – cu 25 de cărți (1706); Nazna – cu 31 de cărți (1726); Sânbenedic (Murgești) – cu 22 de cărți (1768); și Acățari – cu 2 cărți (1813). Pe baza inventarului, Nicolae Sulică constată că „*în total sunt 341 cărți, dintre care una slavă, două slavo-române și una româno-grecească, restul românești.*”

91-97; Florian Dudaș, *Cazania lui Varlaam în Transilvania*, Cluj-Napoca, 1983; Dimitrie Poptămaș, *Tiparul românesc – expresie a unității spirituale a tuturr românilor*, în *Vatra*, XIII, nr. 12, 20 decembrie 1983, p. 5 și Idem, *Cartea românească veche în județul Mureș*, în *Biblioteca*, nr.1, 1986, p. 28-30.

²¹ *Idem*, p. 20.

După localitatea unde s-au tipărit cărțile, avem următoarea distribuție:

I. Țara Românească și Moldova:

1) București, cu 31 de cărți; 2) Râmnic, cu 13 cărți; 3) Târgoviște, cu o carte; 4) Buzău, cu o carte; 5) Iași, cu o carte – în total 47 de cărți.

II. Transilvania și Ungaria: 1) Sibiu, cu 216 cărți; 2) Blaj, cu 38 de cărți; 3) Bălgrad (Alba-Iulia), cu 4 cărți; 4) Buda, cu 8 cărți – în total 266 de cărți.

III. Localitate necunoscută: 28 de cărți”²²

Potrivit acestei statistici se poate ușor observa preponderența cărților tipărite la Sibiu (216 cărți), dar și prezența tipăriturilor de Blaj în bisericile ortodoxe, explicabilă prin aproape același rit și același text al cărților de cult pentru amândouă bisericile. De asemenea, se poate observa că Țările Române „*n-au încetat să alimenteze nevoile literare ale bisericilor noastre, decât numai după ce, deodată cu secolul al XIX-lea, tipografiile din Ardeal au fost puse în situația să producă stocul necesar de cărți pentru acoperirea nevoilor celor două cofesiuni românești*”²³ Din păcate, publicând acest inventar și concluziile care se desprind, Nicolae Sulică, interesat mai mult de fenomenul circulației cărții în general în această parte de țară, a uitat să nominalizeze și „*cartea cea mai veche*” din fiecare parohie. Am fi avut astăzi o informație deosebită pentru circulația vechilor tipărituri. Poate că în inventarul întocmit de protopopiatul Târgu-Mureș, consultat, să nu fi existat asemenea informații, deoarece, în alte situații, el merge până la

²² *Idem*, p. 21-22.

²³ *Idem*. Pornind de la studiul lui Nicolae Sulică și inventarele publicate, Elena Mișu (în *art.cit.*) prezintă cele mai importante însemnări de pe filele cărților descoperite în unele parohii de pe Valea Nirajului, îndeosebi din comunele românești, în urma unui inventar din anul 1989, care consemnează valorile de patrimoniu, o contribuție însemnată la circulația cărții românești vechi în acest spațiu astăzi aproape secuizat. Astfel „*a fost identificat un număr de 60 de cărți vechi românești, care provin din următoarele centre tipografice: Blaj (44 de exemplare), București (5), Râmnic (4), Alba-Iulia (3), Târgoviște (2), Buda (1), Sibiu (1)*”. În acest caz, se poate observa predominarea cărții blăjene, iar dacă în inventarul publicat de Nicolae Sulică cea mai veche carte era tipărită la anul 1689, Elena Mișu descoperă, la Poienița, un sat lângă Târgu-Mureș, *Noul Testament* de la Bălgrad, din 1648.

descrierea cărților pentru *Bibliografia Românească Veche*, așa cum o făcuse și cu *Liturghierul* diaconului Coresi.

Continuându-și cercetările despre circulația cărții românești în teritoriile secuizate, profesorul târgumureșean precizează că pentru credincioșii bisericilor românești, indiferent de nuanța confesională, „reperкусиunile desmembrării confesionale n-au fost atât de dezastruoase, nici în Săcuime, cum ne-am fi așteptat. Căci și după anul 1700, cartea românească – provenind din toate provinciile românești – favorizată de condițiile speciale de ordin geografic, cultural și economic, și-a menținut și în Săcuime puterea sa de circulație până în preajma războiului mondial.”²⁴ De aceea, cărțile de cult care se află aproape în toate bisericile românești din Ardeal se găsesc și în bisericile românești din pământurile secuizate și ele sunt principalele cărți liturgice, indispensabile cultului divin, cum este *Evangeliarul*, *Apostolul*, *Molitvelnicul*, *Penticostarul*, *Triodul* etc., la care se adaugă cărțile auxiliare, cum este câte o carte de predici, *Psaltirea*, *Antologhionul* (*Mineiul* prescurtat, cu viețile sfinților) etc.²⁵ Urmărind unele atestări consemnate de studii de specialitate ori mărturii contemporane, Nicolae Sulică afirmă – teză necontestată până astăzi²⁶ – că printre vechile tipărituri românești, „găsite în Săcuime”, se află „splendidul evangheliar slavonesc al lui Neagoe Basarab din 1512”, găsit de protopopul de Giurgeu, Elie Câmpeanu, în Scaunul Ciucului, probabil la Voșlobeni. Un alt exemplar – mărturisește cercetătorul - „de asemenea defectuos”, „l-a descoperit subsemnatul în Scaunul Mureșului, unde am găsit și un exemplar, tot necomplet, din evangheliarul slavonesc, tipărit probabil în 1569 (de fapt 1579), de către ieromonahul Lavrenție, identic cu tipograful Lorinț.”²⁷ Prezența acestor cărți dovedește legăturile cu Țara Românească încă de la apariția tiparului la Târgoviște. Acestea li se adaugă alte tipărituri românești, de astă dată din Brașovul secolului al XVI-lea, și anume un exemplar din *Cazania* și *Molitvelnicul* calvinesc, tipărite de

²⁴ *Idem*, I, p. 18.

²⁵ *Idem*, p. 19.

²⁶ Dimitrie Poptămaș, *art.cit.*, p. 28.

²⁷ *Idem*, p. 20.

Coresi și descoperite la Săbad (azi Voiniceni, lângă Târgu-Mureș).²⁸ Referindu-se la cărțile descrise de Aurel Filimon, un alt cercetător târgumureșean, în *Daco-Romania*, relevă îndeosebi exemplarul complet al *Triodului Penticostar*, tipărit în slavonește de Coresi, la Târgoviște, în anul 1558, ceea ce dovedește că „regiunea săcuizată, în care s-au păstrat mai bine vechile noastre cărți bisericești, slavonești, ca și românești, este *vechiul Scaun al Mureșului*” (s.a.). În această idee, contribuie și el la îmbogățirea vechii bibliografii românești, descriind două cărți, „păstrate, una în Scaunul Odorheiului, iar a doua în Scaunul Ciucului”. Prima e „o cârtică” intercalată într-un molitvelnic manuscris cu titlul *În Dumineca pogorârei d(u)b(u)lui sfânt*, carte tipărită la București, în 1680. „Formatul, literele și inițialele – constată Nicolae Sulică – sunt identice cu ale liturghierului tipărit în 1680 la București, sub îngrijirea Mitropolitului Theodosie. Amândouă cărțile: liturghierul, ca și slujba Rusaliiilor s-au terminat exact în aceeași zi: 8 iulie 1680.” De fapt, stabilește data tipăririi după epilogul slavonesc care indică: „s-a tipărit la mitropolie în București, în anul 7188 (1680), Iulie 8 zile”, de către Chiriac ieromonahul de la mănăstirea Agapia, „dimpreună” cu ieromonahul Nicodim de la mănăstirea Brâncoveni. Cealaltă carte veche descoperită de Nicolae Sulică, neînregistrată în marea bibliografie, este *Anthologhionul* tipărit în 1667 la București cu cheltuiala lui Scarlat Grigorie Ghica Voevod, deosebită de ediția tipărită cu un an înainte, pe cheltuiala aceluiași voevod, la Râmnic. Cartea făcea parte din inventarul bisericii din Voșlobeni, județul Harghita.²⁹

²⁸ **Idem.** Nicolae Sulică explică, într-o notă, că „exemplarul se păstrează la Blaj, făcând parte din biblioteca fostului canonic I. M. Moldovan, care a primit cartea în 1864, de la preotul de atunci al Săbadului, Vasile Dănilă.”

²⁹ **Idem.** Inexplicabil rămâne faptul că Nicolae Sulică nu semnalează existența sau circulația nici unui exemplar din *Cartea românească de învățătură*, Iași, 1643, deși ea a fost atestată în județul Mureș de protopopul Elie Câmpeanu (v. Dimitrie Poptămaș, *Habet sua fata libelli*, în *Elie Câmpeanu – omul și faptele sale*, Târgu-Mureș, Fundația Culturală „Vasile Netea” – Caiete mureșene-5, 1999, p. 85-86). Raportându-se la studiul lui Florian Dudaș despre circulația *Cazaniei lui Varlaam* în Transilvania, Dimitrie Poptămaș scrie că „un număr de 44 de exemplare din 354 provin ori sunt păstrate în județul Mureș, iar numărul celor cu circulație este și mai mare” (în *art.cit.*). Or, este imposibil ca Nicolae Sulică să nu fi avut informație cel puțin despre un exemplar.

Pentru a demonstra „omogenitatea” vechilor noastre biblioteci parohiale, Nicolae Sulică face „o descriere sumară” a inventarelor a două biserici din scaunele secuiești „în care elementul românesc a înregistrat cele mai catastrofale pierderi: Scaunul Ciucului și al Odorheiului”. Din Scaunul Ciucului a ales parohia din Voșlobeni³⁰, de lângă Gheorgheni care, grație legăturilor cu Moldova, „și-a păstrat caracterul românesc până în ziua de azi”. Cercetând inventare mai vechi, constată că cele mai importante cărți „prin vechimea lor, slavonești ca și românești”, au luat drumul Blajului la cererea canonicului I. M. Moldovan prin protopopul Giurgelui Elie Câmpeanu. De aceea se va limita la „inventarul actual al bisericii”, deci din perioada interbelică, din care semnaleză câteva cărți mai importante provenite din tiparnița blăjeană: *Dumnezeeștile liturghii*, publicate de episcopul Petru Pavel Aron, 1756; *Penticostarion*, 1768; *Triodion*, 1771; *Theologia dogmatică și bisericească*, publicată de episcopul Ioan Bob, 1801; *Dumnezeeștile liturghii*, 1807; iar din cea sibiană: *Evhologion*, adică „Molitvelnic bogat”, publicat de Andrei Șaguna, în 1849; *Ceale opt glasuri* sau *Octoiubul cel mic*, 1866.

Interesat de circulația cărții românești vechi, Nicolae Sulică se oprește cu precădere asupra celor tipărite în Țările Române de dincolo de Carpați, transcriind și însemnările de pe filele acestora: *Apostol*, tipărit la București, în 1683, cu cheltuiala lui Șerban Voevod, sub supravegherea mitropolitului Teodosie. După cum constată cercetătorul mureșean, cartea a ajuns la Voșlobeni mai târziu, probabil în 1704, ca donație a logofătului Finea, originar din Voșlobeni și stabilit în Moldova ca logofăt (diac, pisar), care donează cartea lui Lepădat, probabil cântărețul bisericii din Voșlobeni, după cum reiese din însemnarea: „Această sfântă carte, ce să zice *Apostol*, l-am dat Finea log. lui Lepădat, ca să-i fie de învățătură lui, iar mie de pomeană și părinților mei. Vleat 7212. Eu Finea logofet, 7212.

Scris-am a treia zi de Rusale. Dela Milostivul Dumnezeu sănătate poftesc Dumnilor voastre, părinților mei și celor dinpreună. Amin.” Alte cărți din inventar sunt: *Octoiub*, Iași, 1749, „exemplar defectuos, fără început și fără sfârșit;” *Penticostar*, de asemenea incomplet, tipărit la Iași, în 1753, cu cheltuiala lui Constantin Mihai Racovița Voevod; *Sfânta și*

³⁰ *Idem*, p. 21-22.

dumnezeiasca Evanghelie, tipărită cu cheltuiala lui Scarlat Grigore Voevod, București, 1760, carte ce poartă următoarea însemnare manuscrisă: „*Această ievanghelie am cumpărat-o eu ieromonah Cos. Nectarie în zece lei, iar cine s-ar ispiti să o fure sau să o ia fără de bl(a)gos(lo)venie, să fie neertat de domnul Hs. și blestămat de acești Sft .evanghilești. Amin.*”; și *Antologhion*, București, 1767, publicat pe cheltuiala lui Scarlat Grigorie Ghica Voeved, carte pe care Nicolae Sulică o descrie pentru bibliografia vechilor noastre tipărituri.

Analizând compoziția bibliotecii parohiale din Voșlobeni, cercetătorul mureșean o consideră „*tipică*”, deoarece, deși biserica era greco-catolică de peste două sute de ani, „*s-a servit deavalama(!) de cărți liturgice de proveniență atât ortodoxă, cât și greco-catolică, tipărite în Muntenia, Moldova, la Blaj și la Sibiu. Este nota caracteristică a bibliotecilor noastre parohiale aproape din tot cuprinsul Ardealului: față de nota confesională primează întotdeauna nota românească* (s.a.). *Biserica și preotul – scrie mai departe Nicolae Sulică – puteau să aibă confesiune. Cartea bisericească însă era interconfesională și numai românească* (s.a.) *și ca atare, era un bun comun pentru toate bisericile românești*”.³¹

Fenomenul este similar, dacă analizăm proveniența cărților, și în cazul bisericii, de astă-dată ortodoxă, din Porumbeni Mari, Scaunul Odorhei. Ca și în cazul bisericii din Voșlobeni, Nicolae Sulică a vizitat de mai multe ori Porumbeni Mari, cercetând minuțios biserica, istoria ei, cărțile de aici, oamenii. În inventarul bisericii descoperă următoarele cărți: *Cazaniile lui Ilie Miniati*, București, 1742; *Penticostar*, Râmnic, 1743; *Molitvenic* (defectuos), Râmnic, 1747, *Molitvenic*, (defectuos), Iași, 1749; *Strasnic*, Blaj, 1776, *Octoih*, Râmnic, 1776, *Psaltirea*, Blaj, 1786; *Cazanii* (defectuos), Râmnic, 1792; *Sfânta și Dumnezeiasca Evanghelie*, Sibiu, 1806; *Triodion*, tipărit de Ioan Bob, Blaj, 1813; *Kyriakodromion*, Sibiu, 1859; și *Biblia* lui Șaguna, Sibiu, 1856-1859. Cu siguranță, Nicolae Sulică cercetează cărțile existente în perioada interbelică, atunci când efectuează și cele două anchete în localitatea Porumbeni Mari, poate și unele inventare mai vechi, deoarece enumeră mai multe cărți și reproduce însemnările de pe

³¹ *Idem.*

filele îngălbenite de vreme, decât conține inventarul din 1854, întocmit de parohul Atanasie Oniță, redus doar la breviarul bisericii ortodoxe.³²

Însemnările de pe filele unora dintre cărți sunt interesante și ca „*documente de limbă*”, ele atestând – scrie cercetătorul mureșean³³, documentat și avizat și în acest caz – că „*și în aceste ținuturi, în cari graiul românesc a amuțit cu totul, se vorbea și se scria odinioară aceeași limbă românească, elegantă și curată, ca și în regiunile compacte românești*”. Astfel, pe *Cazania* tipărită a București în anul 1742, se află două însemnări ce atestă trecerea cărții prin patru mâini și locuri înainte de a ajunge, în 1784, la Porumbenii Mari: „*Întru Hristos să să pomenească Kozma. Această sfântă carte, anume Miniatură s-au dăruit de cinstitul jupân Kozma Dumitru din Brașov, de pomeană Sfintei Biserici grecești neunite la Noghi Garofalo (Porumbenii Mari) și cine s-ar afla a o înstrăia să fie blestemat de ceata celor trei și optsprăzăce Sfinți Părinți.*

La anul 1784, Septembrie 30, Brașov.”

Cercetând mai multe surse³⁴, Nicolae Sulică află că donatorul cărții, Kozma (Cosma) Dumitru, era român, originar din Scaunul Săliștei, districtul Sibiului, și se stabilise în Șcheii Brașovului, unde avea casă și era membru al companiei comercianților greci din Brașov, probabil macedoromâni. Cum știa și grecește, Kozma Dumitru și-a completat

³² *Idem*, p. 22-23 și Ana Grama, *Inventare de bunuri ale bisericilor românești ortodoxe din Transilvania. Protopopiatul Sighișoara*, 1854-1855, în *Marisia*, XXV, Târgu-Mureș, 1996, p. 192. Biserica din Porumbenii Mari ținând de protopopiatul din Sighișoara, preotul Atanasie Oniță întocmește inventarul complet, cu toate bunurile, care concordă, în linii mari, cu cel publicat de Nicolae Sulică, printre care și cărțile: *Minei, Triodion*, cumpărat de Ioan Ilea și Nicolaie Puia, *Cazanie de dumineci, Penticostariu, Octoi(c) mare, Ceaslov bogat și Liturghie*. Inventarul este contrasemnat de șapte jurați: Ioan Ilea, Gheorghe Sighiartău, Nicolae Sighiartău, Giorgie Vărgău, Ioan Vărgău, Ioan Flinta și Ioan Duca (curatoru bisearecii). Preotul Atanasie Oniță (Onea, Oniț) era înaintașul, poate chiar tatăl preotului Toma Onea (Oniț) despre care vorbește Nicolae Sulică, „*în mormântat fără odăjdii*”, în 1886, când a decedat, deoarece biserica nu avea decât un singur rând de odăjdii (*Idem*, p. 24).

³³ *Idem*, p. 25-26.

³⁴ B. Baiulescu, *Monografia bisericii Sfintei Adormiri din Cetatea Brașovului*, Brașov, 1898, și N. Iorga, *Acte în românește și câteva grecești din arhivele companiei de comerț oriental din Brașov*, Vălenii de Munte, 1932.

însemnarea românească și cu una, mai scurtă, în grecește. Oricum, circulația prin mai multe zone ale țării se poate constata și din următoarea însemnare, scrisă pe marginea inferioară a câtorva pagini: „*Această sfântă carte, ce să chiamă Mineiat este a me, a lui Gheorghie, diac de Divan: cumpărată de mine: dela un Ungurean, din (?) și am dat pe dânsul: șapte lei: la velet: 7274: iar dela Hs: 1767: av(gust)25: și m-am iscălit: Gheorghie diac de Divan și l-am cumpărat în zilele preluminatului Dumn și oblăditoriu a toată țara Moldovii: Ioan Grigorie Alexandru Ghica Voevoda: și a însemnat, ca să s(ă) știia:*

în domnia dintâiu a Măriei Sale: în anul al trielea:”

Pe ultima pagină a **Octoibului**, Râmnic, 1776, din însemnarea: „*Anul 1792, ianuarie 17 zile. Gheorghie Berinda dela Belgrad”* și din cea de pe dosul paginii: „*Cu multă plecăciune mă închin Dumitale arhon logofete”*, reiese că și această carte trecuse prin mai multe mâini.

Însemnarea de pe **Strasnic**, Blaj, 1776, de pe pagina internă a scoarței de la început, este importantă mai ales pentru pomelnicul însoțitor care atestă caracterul românesc al numelor de botez utilizate în acei ani în Porumbenii Mari: „*Această sfintă (sic) și Dumnezeiesc Strasnic l-am cumpărat îeu Pop(a) Ionaș din N.Galomfalo cu 3 zloș și au ajutat și du(mneaei) Ană Bodroșoie cu un zlot, care să fie pomenită și din (sic) mine, cât va rămânea. Anno 1776”*; „*Mihai. Ana. Ion. Ana”*. Morți: „*Stoica. Măriia. Radu. Stana. Bucura. Mihai. Ana. Măria. Neașa.*” Să recunoaștem că, pe lângă numele des utilizate în comunitățile românești, sunt câteva sugestive: „Bucura”, „Neașa”, „Stana”. **Strasnicul** conține și câteva maxime scrise pe cealaltă scoarță:

„Trei lucruri sântu urâte lui Dmzeu: bogatul nemilos, bătrânul curvar ș săracul trufaș. Mș August 15 zile.

Trei lucruri greale ne arată înțeleptul: calea păsării prin văzduh, calea corăbii prin mare, calea șarpelui prin piatră.³⁵

³⁵ *Idem*, p. 26. Nicolae Sulică explică într-o notă că maximele fac parte din „*Pildele lui Solomon, pe care le găsim reproduse mai târziu și în Floarea Darurilor, tipărită în mai multe ediții la Brașov, la începutul secolului al XIX-lea, pe cheltuiala marilor comercianți români, frații Constantin și Ion Boghici. Menționez această carte, pentru că am găsit-o într-un număr neobișnuit de mare de exemplare, atât în județul Odorheiului cât și al Mureșului, unde n-a putut*

Tot somnurosu va purta haine sparte

P(opa) Ionaș. Naghi Galomfalo 1783”.

O altă însemnare, de data aceasta pe *Evanghelia*, Sibiu, 1806, „scrisă cu litere frumoase cirilice”, consemnează existența și în Bodogaia, localitate lângă orașul Cristuru-Secuiesc, cu locuitori azi complet maghiarizați,³⁶ a unei biserici ortodoxe: „*Această sfântă și dumnezeiască Evanghelie iaste a Sfiții Sale a Părintelui Gheorghe Oniță parohul de la N.Galomfalo și s-au cumpărat cu banii Domnii Sale în preți de 20 nemțești, aducându-o eu cel mai jos iscălit din Sibiu la anul 1810, Iulie 10 zile, ceea ce pentru mai bună adevărință și eu cu drept suflet mărturisesc și cu iscălitura mânilor mele o întăresc. Ioan Boi, Paroch neunit la Bodogaia”.*

În întreg studiul, Nicolae Sulică revine mereu la ideea că același ansamblu de cărți bisericești, provenind din toate provinciile românești, a îmbogățit, cu mici excepții, patrimoniul bisericilor noastre în aceste ținuturi secuizate, omogenitate care constituie, peste ani, simbolul unității spirituale și culturale a neamului nostru. Aici, scrie cercetătorul, „în altarele modestelor noastre bisericuțe de lemn, se întâlneau sub chipul slovei tipărite sau scrise cu mâna, într-o frățească simfonie, glasurile unite ale tuturor ținuturilor românești”. Și mai departe, o concluzie cuprinsă într-o metaforă³⁷: „În slovele acestor cărți palpita, în fiecare bisericuță românească sufletul neamului întreg: conștiința unității lui prin limbă și prin credință. În aceste altare s-a refugiat, și în săcuime, limba veche și înțeleaptă, ca un focar sacru și tăinuit, izvorâtor de speranțe și energie, mai ales după ce graiul românesc, copleșit de mediul înstreinat, dispăruse de pe buzele credincioșilor noștri și amintirea lui nu se mai păstra decât în câteva rugăciuni neînțelese, rostite mecanic”.

pătrunde decât strânselor legături, pe care le aveau comercianții de la Brașov, cu românii din aceste regiuni. Maximele, înregistrate de popa Ionaș de la Porumbeni, le-am găsit, cu mici variați, și în alte cărți, tipărite, ca și manuscrise. Așa este d.e. codicele popii Nicoară din Râpa, cuprinzând o copie de pe Floarea darurilor, tipărită la Snagov, în 1700”. Este vorba de localitatea Râpa de pe Mureșul de Sus, de lângă Deda.

³⁶ Ioan Lăcătușu, *op. cit.* p. 19.

³⁷ *Idem*, p. 21.

Nicolae Sulică Research Worker of Romanian Ancient Books

Abstract

Nicolae Sulică is one of the Romanian scholars who's activity comes to a head in the first part of the 20th century. He was a very educated man (he spoke Greek, Latin, German, French, Hungarian, Slavonic) and his interest was not only in ancient books, but also in Romanian culture and literature.

At his arrival in Târgu Mureș, in 1921, he brings a large library and a very important collection of ancient books. He will make some researches upon the ancient books that could be found in Târgu Mureș and wrote many studies / articles on this matter.

His interest in cultural and spiritual life of Romanians from Szeckler territories is obvious in a large number of studies and articles. He considers that „*there was a Romanian cultural atmosphere*” and the Romanian ancient books were very well received in this area. However, this culturalisation was closely connected to Romanian churches and monasteries and their activity. According to his researches, the major part of the books found in Szeckler territories were published at Sibiu. It is also known that the Romanian provinces used to provide the necessary books for Transylvania and their supply stopped when the Transylvanian printing houses were able to get through.

Cartea românească veche tipărită în Transilvania, existentă în județul Olt

dr. Paul Matiu
Biblioteca Județeană Olt

Cercetarea întregului fond de carte românească veche de pe teritoriul județului Olt fiind încheiată, avem posibilitatea să facem cunoscute aceste valori ale istoriei și culturii românești. Cele mai vechi exemplare sunt cele tipărite la Blaj, lista lor începând cu o *Evanghelie* din 1776, aflată în satul Profa, din nordul județului. În aceeași localitate se mai găsește un *Octoib* blăjean din 1783, un alt exemplar fiind în satul Studina. Un *Molitvenic* din 1784, tot de Blaj, se află în satul Văleni. Din păcate, pe nici una din aceste cărți nu se găsesc însemnări care să ne poată oferi informații asupra circulației lor.

Urmează, sub aspect cronologic, *Octoiubul cel mic*, tipărit la Blaj în 1792, din care există exemplare la Slatina, Oboga și Păroși, ultimul dintre acestea având pe filele sale semnătura unui anume „*popa Vladu*” și anul 1801, date care nu ne pot spune dacă a aparținut de la început satului respectiv. Exemplarul de la Oboga are scris doar anul 1845, iar cel de al treilea *Octoib* poartă însemnarea: „*La leatu 1849 s-au legatu de legătoriu Nicolae cu plată și au datu agiutare diaconu Pătru cu zece lei și parale Ioan zece*”, pe baza căreia însă nu se poate stabili dacă și înainte de 1849 această carte aparținea parohiei „Sf. Gheorghe” din Slatina.

Există un mare număr de cărți tipărite la Blaj, Brașov și Sibiu începând cu anul 1800, care se găsesc în județul Olt. Chiar în anul menționat anterior, de sub teascurile tipografiei Seminarului de la Blaj iese *Triodul* din care există câte un exemplar în 7 localități. Cartea de la Cherlești are o însemnare care atestă că, cel târziu la 16 ani de la apariție, ea se găsea deja aici: „*Acest sfânt triod iaste la brahamul Sf. Neculai la satu Cherlești leat 1816.*” Atât exemplarul acesta, cât și cel de la Mamura, au câte o însemnare referitoare la cutremurul din 1821. *Triodul* din Greci (Osica) poartă însemnări de apartenență datate 1892 și 1895, neputându-se ști unde se va fi aflat înaintea acestor ani. Cartea de la Cornățel nu are nici un fel de însemnare; în schimb, cele de la Alimănești și Vulturești conțin informații referitoare la cutremurul din „*11 ghenarie 1838*”, respectiv în

anul cumpărării exemplarului: „*Această sfântă carte Triodu este cumpărată de mine cântărețu Radu în tal. 90 la leat 1812 săpt. 13 în bâlcu Râurenilor*” (p. 566-570). Pe cele două cărți de la Oboga se află, la aceleași pagini (210-215), aceeași însemnare, diferind doar data (1 sept. 1830, respectiv 1 mai 1830): „*Cumpăratu-s-au această sfântă carte a spășeniei și Triodion de dumnealui căpitanu Nițu Dobriceanul la sfânta biserică la satul Oboga în care se prăznuiaște hramul sfântului Dimitrie și Nicolae și am scris eu robul lui HS Constantin sin Nițu Dobriceanul.*” Știm din alte însemnări, de pe alte cărți, că înzestrarea bisericii s-a făcut, de fapt, între anii 1816-1819, deci și aceste cărți au fost achiziționate în aceeași perioadă.

Ediția *Apostolului de la Blaj* din 1802 are și ea exemplare răspândite în localitățile: Greci, Poboru, Fărcașele (două cărți), Chilia, Stoenеști și Alimănești. Primele două nu cuprind însemnări; în schimb, exemplarele de la Fărcașele au fiecare câte o însemnare care dovedește că, la puținii ani de la apariție, cele două cărți aparțineau acestei localități; în prima se poate citi la paginile 1-9: „*Acest sfânt Apostol l-au dăruit sfintei biserici de la satul Fărcașul Oprea și fomeaia lui Stana, feciorul lui Șerban al popii Oprea la satul Fărcașul celă din jos ca un (c)tititor sfintei biserici la anul 1806 septembrie 14.*” Cealaltă carte are o însemnare referitoare la revărsarea „*Oltului la anul de la HS 1830.*” Satul fiind situat pe valea acestui râu, rezultă că s-a consemnat un eveniment de rezonanță locală, deci, cel târziu la acel an, cartea se afla la Fărcașele. *Apostolul* de la Stoenеști poartă pe filele 1-30 o însemnare repetată, care ne spune că: „*Acest Apostol iaste a lui popa Ispasă de el cumpărată în tl. 12 și lăsată feciorilor lui 1808 iunie 20.*” În *Apostolul* de la Alimănești citim (pag. 35): „*Să să știe că am scrisă eu cel mai jos iscălit în zilele domnului nostru Gheorghie Dimitrie Bibescu Voevodă și am însămnat într-acesta Apostol ca să ție minte că m-am născută la leatu 1802 și că la 1844 m-am aflată de ani 42 și fiul mieu Barbu de ani unsprezece și erea datu la șicoală la învățătură 1844 ghenarie 14 Dinu.*” Semnatarul este dascălul bisericii din Alimănești, deci cartea aparține acestei localități.

Strasnice de Blaj din 1804 se găsesc în 10 localități. Primele 7 exemplare nu au însemnări; cartea de la Ursoaia are o însemnare referitoare la zugrăvirea bisericii în 1837, ceea ce determină și afirmația că, la acea dată, cartea era aici. La pagina 7 a *Strasnicului* de la Cherlești citim: „*Eu Radu sin popa Teodor am cumpărat-o cu toată inima mea la leatu 1841*”

dichemvrie 6”, iar pe exemplarul de la Obârșia, însemnarea de la pagina 24 ne comunică următoarele: „*Acest sfânt Triod (sic!) l-am cumpărat în tal. 85 la hramul Sfintei Adormiri la satul Obârșia 1818 martie 22 Dragu sin popa Costea din satul Obârșia.*”

În 1805 apare la Sibiu un *Penticostar* din care avem exemplare la Fălcoiu, Studina și Comanii de Sus. Primul exemplar nu conține însemnări, dar la pagina a doua a cărții de la Studina citim: „*Acest sfânt Penticostari l-au cumpărat moși Ilie dimpreună cu Bucur din satul Săliște și l-au dăruit la hramul Sfintei Adormiri la satul Studina, ca orice preoți vor sluji să-i pomenească. În zilele preoției noastre popa Ioan, popa Enache, popa Ștefan ot Studina 1822.*” Pe a doua filă de gardă a cărții de la Comanii de Sus stă scris: „*Acest sfânt și dumnezeiesc Penticostari s-au cumpărat din bâlci Drăgănești de dumnealui logofăt Dobre epistatul moșiei Gâlmeelor. Popa Ioan martie 22.*”

Cele două însemnări își au importanța lor, dovedind două din căile de pătrundere a cărților din Ardeal: fie prin cumpărare din satele ardelene, fie prin intermediul marilor bâlciuri care se țineau la sud de Carpați.

La Dobroteasa găsim un exemplar din *Psaltirea* ieșită din tipografia sibiană a lui Ioan Bart la 1805.

În 1806, la Sibiu, apare o *Evanghelie* din care există exemplare la Slatina, Caracal, Drăgănești, Obârșia Veche și Comanca. Exemplarul de la Caracal conține însemnarea: „*Această Evanghelie este adusă de potropop (sic!) Preda de la sfânta mănăstire unde se prăznuiește hramul sfântului Nicolae satu Brâncoveni și este dăruită la hramul Născătoarei de Dumnezeu Caracal pe veci 1812 aprilie 15 marți.*” (pag. 84). Iată un alt mod de răspândire prin intermediul mănăstirilor. Pe cartea de la Drăgănești găsim următoarele rânduri (pag. 1-11): „*Această sfântă Evanghelie este dată de pomană să fie la biserica cea mai mare din mijlocul satului care se numeaște hramul Adormirii Maicii precistii și la altă biserică să nu se mute 1811 Sava ermonab*”, iar pe *Evanghelia* de la Obârșia însemnarea de la pagina 30 ne aduce la cunoștință că: „*s-au cumpărat de părintele popa Constandin de la Obârșia cu tal. 30 la târnosala besericii 1815.*” Pe exemplarul de la Comanca la paginile 1-49 se află următoarele: „*Această sfântă Evanghelie iaste a popei Dragului din satul Comanca sin Mitrofan ermonab cumpărată în tl. 18 de la jupânu Marin 1811.*”

Acest „jupân Marin” este consemnat pe multe cărți, fiind localizat în Craiova, unde deschisese prăvălie și se ocupa și de comerțul cu cartea.

La 1808, „*cu tipariul Seminarului*” din Blaj, apare **Penticostarul** din care există 12 exemplare. Cartea de la Oboga „*este a sfintei mănăstiri (sic!) a lui căpitanului Nițu Dobriceanu cumpărată pentru trebuință sfintei mănăstiri 1819 ghenari 20.*” Pe fila de gardă a **Penticostarului** de la Obârșia există următorul text: „*Acest Pendecostar l-am luat eu cel mai jos iscălit la sfânta biserecă la hramul Adormirei Precestei ca să am a pomeni cât va trăi această sfântă carte și l-am luat cu tl. 35, 1818 mai 23. Gheorghie Dimitriu epistatul moșiei Obârșiei.*” În același an, 1808, Blajul mai tipărește un **Triod**, din care există două exemplare la Slatina (fără însemnări), și un exemplar la Caracal, acesta din urmă având pe paginile 497-500 însemnarea referitoare la achiziție: „*Acest Triod este cumpărat de popa Matei ot satu nostru Boldu cu bani de la ceată din Craiova, de la jupânul Marin cu douăzeci de taleri.*”

La Stoborăști găsim o **Psaltire** brașoveană din 1810 „*cumpărată de Dinu Pătrașcu ot Stoborăști din bâlci de la Urluieni în taleri 7 i pol tocma gata ca să învețe copilul mieu anume badea leat de la HS 1813.*”

În 1811, editorii Constantin și Ioan Boghici tipăresc la Brașov **Molitvenicul** din care există patru exemplare. Un singur exemplar, cel de la Cuvioasa Paraschiva-Balș, are însemnări: la 1819 afurisenie pentru „*cel care va fora această sfântă carte*”; la 1848 „*Să se știe că la anul acela au fost turcii și muscalii*”, iar la 1877, o dispută scrisă între doi preoți, ce fiecare se dorea proprietarul cărții.

Ediția din 1813 a **Triodului** de la Blaj este reprezentată de opt exemplare fără însemnări, și de câteva exemplare cu însemnări: Cherlești (pag. 45-83): „*Acest sfânt Triod este al sfintei biserici Cherlești cumpărat care cu mult și care cu puțin la leat 1816*”; Obârșia (pag. 1-28): „*Această sfântă și dumnezeiască carte s-au cumpărat de popa Diciu cu tl. 85 la adormirea Precestei*” (cel mai târziu la 1825).

Apostolul apărut la Blaj în 1814 este prezent la Oboga (cumpărat la 1818 de amintitul căpitan Nițu Dobriceanu), Strejeștii de Sus („*s-au cumpărat de Constantin Buzăscul și s-au afierosit la sfânta biserică ot Strejești 1820 nov.*” – pagina 1) și alte 8 localități.

În același an, 1814, dar la Sibiu, apare **Liturghierul** din care avem exemplare la Crăciunea și Frunzaru. Pe acesta din urmă găsim o afurisenie,

datată 1841, la adresa celui ce ar îndrăzni să fure cartea. În 1815, Blajul tipărește un *Molitvenic* din care avem exemplare la Constantinești, Baldovinești și Berla, acesta din urmă având o însemnare din 1824 privitoare la decesul „*priotesei*”.

Tipografia sibiană a lui Ioan Bart continuă să fie reprezentată și în 1817 prin exemplarele de *Catavasier* de la Osica de Sus și Gostavățu (pe acesta din urmă existând o semnătură: „*Andrei Costan 1817*” și listele morților pe anii 1833-1837). *Strastnice* blăjene din 1817 sunt în 6 localități, în general fiind coligate cu trioduri ale aceleiași tipografii. Doar cartea de la Balș prezintă o însemnare: „*Această sfântă carte este cumpărată de diaconu Lepădat (c)titoru sfântei biserici Corbeni în lei 98 și este cumpărată din leatu 1824 și am scris eu cu o pană de gâscă. Șerban log. Grămăticu 1824 mart. 6.*”

La Oteștii de Sus, găsim un *Ceaslov* tipărit la Sibiu în 1825, din păcate, fără nici un fel de informație în plus. Tot în 1825, Blajul scoate de sub teascurile tipografiei *Octoibul mic*, din care găsim exemplare, fără însemnări, la Osica de Jos, Clocociov, Slatina și Baldovinești. Un *Octoib mic* sibian din 1826 se găsește în satul Schitu-Greci; tot din aceeași tipografie și din același an provin și două *Psaltiri* care se află la Slăveni și Leotești. Un *Liturghier* de Sibiu din anul 1827 se găsește la Vulturești, iar o altă carte sibiană, *Ceaslov*, apărută în 1830, aparține satului Iancu Jianu.

Cărțile vechi românești tipărite în Ardeal nu apar izolat – geografic și cantitativ- sau parțial – doar un anumit titlu. Din cele cunoscute până acum, se constată că există *Apostol*, *Penticostar*, *Octoib*, *Triod*, *Strastnic*, *Catavasier*, *Ceaslov*, *Liturghier*, *Molitvenic*, *Psaltire*, *Evanghelie*, deci 11 tipuri de cărți, din cele mai des folosite, în diferite ediții. Aria lor de răspândire cuprinde întreg județul, existând o oarecare preponderență cantitativă, destul de fragilă, în nordul lui. Statistic, există 111 cărți din tipografiile de la Blaj, Brașov, Sibiu, ceea ce reprezintă circa 13% din totalul cărților de patrimoniu, procent mare, dacă ținem cont de apropierea geografică a vestitei tipografii a Râmnicului.

Repartiția în aria județului cuprinde 53 de localități, din care 22 (cu 49 de exemplare) se află în partea de sud. Cele mai multe dintre cărțile amintite au ajuns aici prin cumpărare, care s-a efectuat și de către mireni (persoane fizice sau obștea satului), și nu întotdeauna prin intermediul Episcopiei sau al mănăstirilor. Locurile de cumpărare par a fi bâlciurile și, pentru începutul secolului al-XIX-lea, prăvălia „*jupânului Marin ot Craiova.*”

După 1830, cantitatea tipăriturilor ardelenе crește în mod considerabil, deci nu se produce nici un fel de hiatus în circulația acestor cărți în teritoriul actual al județului.

Concluzia ce se impune este aceea că, răspândirea produselor tipografilor ardelenе în județul Olt se constituie drept încă un argument doveditor al existenței unei consolidate unități culturale, care este definitorie pentru formarea națiunii române.

Romanian Ancient Books Printed in Transylvania and Found in Olt County.

Abstract

A long period of study concerning ancient books printed in Transylvania has been finished; today, we are able to offer definite information about those copies that can be found in Olt county.

The oldest copies from this county are those printed at Blaj: *Evanghelia* (1776), *Octoib* (1783), *Molitvenic* (1784), *Octoibul cel Mic* (1792 – three copies with inscriptions).

A lot of books were printed at Blaj, Brașov and Sibiu after 1800 – *Triod* (1800, 7 copies), *Apostolul de la Blaj* (1802), *Strastnic* (Blaj, 1804 – can be found in 10 copies), *Penticostar* (Sibiu, 1805 – 3 copies), *Psaltirea lui Ioan Bart* (Sibiu, 1805), *Evanghelia* (Sibiu, 1806), *Penticostar* (Sibiu, 1808 – 12 copies), *Triod* (Blaj, 1808), *Molitvenic* (Brașov, 1811) etc.

Their importance consist on the information they offer concerning local events – earthquakes, floods etc – through the inscriptions.

Ancient books printed in Transylvania can be found everywhere in Olt county, although the north side is better supplied. According to official statistics, there are 111 copies of books printed in Transylvanian printing houses from Blaj, Brașov and Sibiu; that means 13% of the patrimonial books category.

Tipografi lyonezi din secolul al XVI-lea în colecțiile Bibliotecii Academice Clujene

*Drd. Elena Damian
Biblioteca Academiei Române
Filiala Cluj-Napoca*

Inventarea tiparului a marcat începutul epocii moderne. Gândirea umană a găsit soluția de a transmite peste veacuri atâtea informații necesare progresului. Dorința legendarului inventator al imprimeriei a fost de a scrie „fără pană, trestie sau condei”, ci cu ajutorul caracterelor mobile din metal. Noua invenție face parte din complexul descoperirilor științifice și tehnice ale epocii; ea înmănușează procedee, utilaje și materii prime multiple. Numeroase soluții parțiale premergătoare au permis realizarea lui Gutenberg.¹

Ambiția primilor tipografi a fost de a da o replică mai ieftină și mai rapidă manuscriselor. Textele tipărite de ei sunt cele cerute la mijlocul secolului al XV-lea: cărți religioase, gramatici elementare latine, textele părinților bisericii și unii autori latini.

Tipografia va avea un rol hotărâtor în procesul de reînnoire generală pe care l-a reprezentat Renașterea și în același timp în dezvoltarea limbilor naționale.

Prima tipografie a fost înființată la Mainz (1445), apoi ateliere apar la Strasbourg (1458) și la Bamberg (1460). Prima carte tipărită care s-a păstrat este *Biblia cu 42 de rânduri* sau *Biblia de la Mainz* (Maiența) din 1456 (este versiunea integrală a Vulgatei, o capodoperă a artei tipografice; ea cuprinde două volume de 741 pagini; tipărirea a început în 1452 și va fi terminată în 1456; s-au păstrat 46 de exemplare din tirajul de 200 tipărite).²

Noua descoperire s-a răspândit repede în Europa. Primii tipografi germani din Maiența au plecat spre Italia, Țările de Jos, Franța etc.

¹ Albert Flocon, *Universul cărților*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1976, p. 125-126.

² *Idem*, p. 141.

Granițele lingvistice nu constituiau o piedică deoarece marea majoritate a cărților erau imprimate în limba latină. Din artă, încetul cu încetul, cartea devine o marfă din ce în ce mai căutată.

La moartea lui Gutenberg în 1468, existau tipografiile în mai multe orașe europene: 2 ateliere funcționau la Maiența, altele la Strasbourg și Bamberg înainte de 1460; la Köln și la Subiaco, în 1465; la Basel și Roma, în 1467; la Augsburg, în 1468 (datele diferă în sursele cercetate).

La sfârșitul secolului al XV-lea, în peste 250 de orașe europene existau deja ateliere tipografice: 10 înainte de 1470, 100 între 1470-1479, 90 între 1480-1489 și vreo 40 între 1490-1500. În Germania, patria lui Gutenberg, înainte de 1480 se imprima în peste 20 de centre tipografice. În Italia, în secolul al XV-lea se imprima în vreo 80 de orașe.

O statistică făcută în 1480 menționează 122 de orașe din Europa care își aveau tipografiile lor: în Italia – 50, în Germania – 30, în Franța – 9, în Olanda – 8, în Spania – 8, în Elveția – 5, în Belgia – 5, în Anglia – 4, în Cehia și Slovacia – 2 și în Polonia – 1.³

În 41 de orașe din Franța au sosit tipografi din Germania să-i învețe noua artă pe francezi, dar, practic, trei au fost marile centre ale tipografiei franceze în secolul al XV-lea: Paris – 1470, Lyon – 1473 și Rouen – 1485.

Centrele cele mai active între 1495-1497 au fost: Veneția (447 ediții), Paris (181 ediții), Lyon (95 ediții).

Tipografiile nu s-au menținut în toate orașele unde au luat ființă. Ele au rezistat cel mai bine în centrele comerciale și universitare unde nevoia de carte era mai mare. Conform unor evaluări aproximative, în secolul al XV-lea, producția de carte tipărită a fost estimată la 30-35000 ediții, în aproximativ 20 milioane de exemplare (Europa avea atunci aprox. 100 milioane locuitori); trei sferturi din tipărituri sunt în latină, jumătate fiind tipărituri cu caracter religios, apoi literatură antică, latină și greacă. Tirajul mediu în acest secol este între 200-300 de exemplare pentru o ediție.

Conform altor aproximări, cca. 40000 titluri apărute înainte de 1500 sunt conservate și inventariate; acestea ar reprezenta doar o treime din producția totală. Dintre acestea, 40% sunt tipărite în Italia, 30% în Germania, 15% în Franța, 8% în Țările de Jos și 7% în restul Europei.

³ *Idem*, p. 158.

În secolul al XVI-lea, situația se schimbă din mai multe puncte de vedere. Producția globală se situează între 150-200.000 ediții, reprezentând aproape 200 milioane de exemplare; 45.000 de ediții au fost imprimate în Germania, 26.000 în Anglia, 25.000 la Paris, 15000 la Veneția, 13.000 la Lyon, 3500 în Polonia (tirajul mediu era între 1.000 – 1.500 de exemplare pentru o ediție).⁴

La Lyon, important centru comercial și intelectual, tiparul este introdus în 1473; aici va apărea, în 1478, prima carte franceză ilustrată (*Le Miroir de la Rédemption* sau *Oglinda mântuirii omenеști*), editată de Martin Husz. Aprox. o treime din cărțile apărute înainte de 1500 sunt ilustrate. Setea de imagini era imensă.

Lyon-ul a fost al doilea centru al tipografiei franceze, care s-a impus prin valoarea deosebită a tipografilor, a edițiilor, a măiestriei lor artistice. Acesta are o situație diferită de Paris. El este, în primul rând, un centru economic renumit, în plină prosperitate, unde tipografia se va dezvolta mai liber, fără opreliștile Sorbonei.

Lyon-ul, privilegiat din punct de vedere geografic, era un adevărat centru financiar internațional, cu negoțul orientat spre Italia, Germania și Spania, cu târgurile sale vestite, care se țineau de 4 ori pe an, cu cele aprox. 50 de ateliere tipografice, al treilea oraș european cu activitate tipografică de prestigiu după Veneția și Paris. Până în a doua jumătate al secolului al XV-lea el va rămâne un puternic centru economic și intelectual.

Deși orașul nu avea încă universitate, umanismul a pătruns aici de timpuriu, la curtea arhiepiscopală. Lyon-ul era mai pregătit, mai receptiv pentru schimbări, prin urmare, fizionomia imprimeriei lyoneze este mai puțin ordonată, dar mult mai expresivă față de cea pariziană. Influențele germane, apoi italiene sunt mai sesizabile în edițiile sale, cel puțin la început; Lyon-ul va fi acela care va avea primii tipografi umaniști, acela care va edita operele lui Rabelais și Marot; aici, Bernard Salomon va da cărții franceze forma artistică cea mai originală, aceea a Renașterii de la Fontainebleau.

Foarte devreme, Lyon-ul a fost un centru de fabricare a cărților de joc într-un stil original. Aici au fost publicate primele cărți franceze cu gravuri; tot aici a fost tipărită lucrarea *Guidon de chirurgie* a lui Guy de Chauliac, în 1478, de către Le Roy pentru Buyer.

⁴ Albert Labarre, *Histoire du livre*, Paris, Presses Universitaires de France, 1970, p. 57-70.

În acest oraș a existat o strânsă colaborare a autorilor literari sau științifici, a tipografilor, a librarilor și a artiștilor, el a fost un focar puternic al umanismului și al propagandei religioase. Chiar de la începuturile sale, tiparul s-a remarcat prin corectitudinea textelor și aspectul estetic deosebit.⁵

Începând cu Renașterea, principala forță motrice a evoluției culturale o va reprezenta cartea. Cărțile tipărite au avut ca model manuscrisele, pe care la început le-a imitat; ele erau asemănătoare din punct de vedere grafic și structural, dar scopul lor era să fie mai ieftine, în număr cât mai mare și să aducă profit; aspectul și prețul lor erau elemente hotărâtoare. Secolul al XVI/lea prezintă două mari perioade: în prima, perioadă de tatonări, se imită manuscrisele; în cea de-a doua tehnica se perfecționează, apar multe capodopere tipografice; este o epocă de perfecțiune tipografică.

Începuturile tipografiei lyoneze sunt legate de numele unui negustor de vază, **Barthélemy Buyer**, care studiasse la facultatea de arte din Paris. El s-a lansat în editarea textelor din dragoste pentru literatură și a perseverat din dragoste pentru bani (moștenire de familie: tatăl – doctor în drept, mama – fiica unor bogați negustori de mărunțișuri). El l-a chemat pe tipograful **Guillaume Le Roy** din Liège, l-a instalat în casa sa și i-a finanțat și difuzat lucrările. Acesta lucrase și la Veneția. Prima ediție lyoneză poartă data de 17 septembrie 1473 și este *Compendium breve* a cardinalului Lothaire (prima ediție cunoscută, astăzi rarissimă). După moartea lui Buyer, în 1483, Le Roy va tipări mai ales în franceză traduceri din biblii, călătorii, romane cavaleresti.

Moștenirea lui Barthélemy Buyer a fost împărțită și pusă în valoare de o echipă de personalități puternice: Etienne Gueynard, Simon Vincent, familia Hughetan, erudiți, dornici de a tipări sau de a redacta prefete.⁶ **Martin Husz** – tipograf foarte productiv, venit din Germania, a publicat în 1478, așa cum am menționat, prima carte franceză ilustrată tipărită în Franța, ale cărei 256 de gravuri în lemn fuseseră folosite la Köln (1474) și la Basel (1476). El va tipări un mare număr de lucrări în limba franceză, dintre care unele ilustrate, adesea cu gravuri în lemn, copiate sau răscumpărate de la confrății săi, obicei răspândit pentru imprimăria lyoneză în general.

⁵ Paul Dupont, *Histoire de l'imprimerie*, Paris, L'Harmattan, 1998, p. 440.

⁶ *Histoire de l'édition française. I. Le livre conquérant, Du Moyen Age au milieu du XVIIe siècle*. Sous la direction de Roger Chartier et Henri-Jean Martin. Paris, Fayard, 1989, p. 258.

Alți doi germani se impun la Lyon: **Michel Topié** și **Jacques Heremberck**, care publică în 1488 prima carte franceză ornată cu gravuri în adâncime, singura de acest gen apărută în secolul al XV-lea.

Cel mai important tipograf al orașului este, fără îndoială, **Johann Trechsel**, al cărui atelier a fost activ din 1488 până în 1498. El i-a încredințat savantului flamand Josse Bade (Jodocus Badius Ascensius) conducerea literară a edițiilor sale. Bade studiasse la Louvain, apoi la Ferrara literatura greacă și latină. Acesta sosește la Lyon și va lucra pentru J. Trechsel la începutul carierei sale, apoi se va muta la Paris unde va lua naștere faimoasa sa întreprindere (Josse Bade s-a căsătorit cu una din fiicele lui Trechsel).

Trechsel va edita toate scrierile indicate de Bade, dar, cartea care avea să-i aducă faima va fi al său *Terentiu* din 1493, care va fi reeditată în Franța în următorii 25 de ani de 31 de ori. Trechsel a fost unul dintre tipografuli francezi cei mai cultivați și originali din acea epocă; el rămâne în istoria tiparului și pentru lucrările științifice, mai ales cele medicale.

Printre tipografuli de la sfârșitul secolului al XV-lea îi mai amintim pe Jean Dupré, Jean Fabri, Pierre și Jacques Maréchal, Jean Faure, Jean Cleyn, Jacques Maillet, Jacques Arnoulet, Johann Neumaister etc.

J. Neumaister, unul dintre cei mai aventuroși tipografi, rămâne în istoria tiparului pentru faimosul său *Missel lyonez* din 1485.⁷

Tipografuli umaniști din Lyon ocupă un loc de cinste în istoria tiparului. „*Chiar forfota târgurilor lor conferă imprimeriei acestui oraș caracterul ei întreprinzător, multilateral și cosmopolit*”. Erudiție, științe, beletristică și poezie contemporană, dar și ilustrații sau cărți populare, ies adesea din aceeași tiparniță.⁸

Melchior și **Gaspard Trechsel** continuă începând cu 1528 afacerea tatălui lor. Miguel Servet, tânărul medic spaniol, a fost consilierul și savantul lor corector. Sub îndrumarea sa, cei doi frați au editat în 1535 *Geografia* lui Ptolemeu și în 1542 *Biblia latină* de Sante Pagnini.

⁷ Lucien Febvre et Henri-Jean Martin, *L'apparition du livre*, Paris, Editions Albin Michel, 1971, p. 175-181.

⁸ Albert Flocon, *op. cit.*, p. 205.

Gloria familiei Trechsel este situată mai ales în domeniul artelor plastice, iar colaborarea cu Hans Holbein a fost una menită să lase moștenire peste veacuri câteva capodopere ale cărții ilustrate (de exemplu, lucrările din 1538 *Historiarum veteris instrumenti icones* cu 92 viniete și *Simulachres et historiées faces de la mort* cu 41 viniete).⁹

În colecțiile Bibliotecii academice clujene se păstrează în fondul catolic un exemplar din *Biblia sacra*, tipărită la Lyon, în 1538 de Melchior și Gaspar Trechsel, in-folio, cu textul tipărit pe două coloane, cu însemnări manuscrise și sublinieri în carte. (cota: C 73305).

Datorită activității unor tipografi și librari renumiți din secolul al XVI-lea mai ales, Lyon-ul devine rivalul Parisului. Umanismul a dat aici ediții savante de excepție, chiar dacă numărul lor este mai mic decât la Paris.

Ne vom ocupa în cele ce urmează de câțiva dintre cei mai iluștri tipografi francezi renascentiști care au contribuit la faima orașului Lyon.

Sebastian Gryphe (Gryphius, 1491-1556). S-a născut în orașul german Reutlingen, în anul 1491 sau 1493 [*Dictionnaire des lettres françaises, XVIe siècle*, 1951, p. 366 dă anii 1493-1566; el tipărește între 1528-1566]. Meseria a învățat-o de la tatăl său, Michael Greiff, apoi a lucrat la Veneția; în 1520 s-a stabilit la Lyon unde a rămas până la sfârșitul vieții sale. Fratele său, François, tot tipograf, s-a stabilit la Paris, unde tipărește între 1532-1542. Sebastian a știut să se înconjoare de oameni renumiți, ca François Rabelais sau Clément Marot, de juriști ca Andrea Alciati și François Hotman, de poeți ca Maurice Scève și Etienne Dolet. Umanist și imitator al lui Aldo Manuzio, el s-a specializat în ediții de format mic ale clasicilor latini și greci, sau ale autorilor contemporani (Guillaume Budé, Erasmus din Rotterdam, Angelo Poliziano etc.). Marca sa tipografică este reprezentată de un grifon, monstru mitologic cu trupul de leu, urechi de cal, cap, aripi și gheare de vultur; grifonul este așezat pe un pedestal și însoțit de următoarea deviză: *Virtute duce comite fortuna (que la vertu soit notre guide et la fortune notre compagne)*, maximă luată de la Cicero. Edițiile sale de lux au pagina de titlu cu grifonul încadrat de motive ornamentale deosebite.

Sebastian Gryphe, supranumit „*prințul librarilor lyonezi*”, a fost nu numai un bun tipograf artist, prieten și protector al savanților vremii, cel care a răspândit lucrările unor autori latini, greci, italieni, francezi, olandezi

⁹ *Idem*, p. 205-206.

sau evrei, neobosit propagator al lucrărilor lui Erasmus, un adept al Reformei, dar și un priceput om de afaceri; el a sosit sărac la Lyon, dar, reușind în afaceri, la sfârșitul vieții devenise bogat. Cărțile sale sunt sobre, tipărite adesea cu frumoase caractere italice, în format mic, ușor de mânuit, pe hârtie albă de bună calitate. El a fost unul dintre cei mai activi tipografi umaniști din Lyon, din 1520 și până în 1556. Numai între 1530 și 1540, presele sale au scos peste 500 de ediții, majoritatea în limba latină, reprezentând mai ales cărți religioase și clasici. Edițiile sale sunt rareori ilustrate, dar preocupările sale sunt legate de frumusețea caracterelor, așezarea în pagină și îndeosebi corectitudinea textelor.

Cardinalul Sadolet îl aprecia pentru cinstea, sânguința și erudiția sa remarcabilă, iar protestantul Hotman îi lăuda cultura și excelența artei sale. Dolet îi aprecia frumusețea tipăriturilor și era mândru de prietenia care îi lega: „*Am găsit în el un erudit foarte binevoitor și foarte demn de prietenia tuturor savanților*” (Gryphus a fost acela care i-a oferit adăpost și un loc de muncă în tipografia sa, respectiv postul de corector, atunci când a fost eliberat din închisoarea de la Toulouse; Dolet a fost ars pe rug împreună cu cărțile sale, în 1546; a fost un martir al Reformei). Un alt prieten, poetul Clément Marot i-a scris un epitaf la moartea sa, iar François Rabelais i-a încredințat spre tipărire, în folosul studențimii o parte din însemnările sale. ***Biblia din 1550*** este socotită capodopera sa tipografică.¹⁰

Gryphe a imprimat ordonanțe în folosul bisericii, iar beneficiile le-a donat acesteia pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. El a fost stimat de locuitorii orașului pentru întreașa sa activitate.¹¹

Lucrări ce poartă marca sa tipografică se găsesc în numeroase biblioteci din lume. Astfel, H. M. Adam, în ***Catalogul cărților tipărite în Europa (1501-1600), existente în bibliotecile Cambridge*** menționează 324 lucrări; în Biblioteca Universității din Aberdeen există 58 lucrări; la Biblioteca Universității din Brno sunt 12 lucrări; la Biblioteca Astra din Sibiu sunt 2 lucrări.

¹⁰ ***Dictionnaire des Lettres françaises. Le seizième siècle.*** Publié sous la direction de Georges Grente. Collaborateurs: Albert Pauphilet, Louis Pichard, Robert Barroux. Paris, Arthème Fayard, 1951, p. 366.

¹¹ ***Histoire de l'édition française, op. cit.***, p. 314-329 și Lucien Febvre et Henri-Jean Martin, ***op. cit.***, p. 219-220; vezi și Elena Damian, ***Sebastian Gryphe – tipograf (I)***, în „***Biblioteca și cercetarea***”, XIX, 1995, Cluj-Napoca, p. 16-20.

În biblioteca noastră, Sebastian Gryphe se află la loc de cinste, prin cele 69 de exemplare. Sunt prezenți 34 de autori cu 46 de titluri în 61 de ediții, dintre care unele sunt considerate rare și prețioase de către specialiști de seamă din domeniu.¹²

Dintre lucrările cele mai reprezentative, menționăm câteva ediții existente în colecțiile Bibliotecii academice clujene. Ponderea cea mai mare o au, așa cum era de așteptat, clasicii latini, conform cu spiritul nou renascentist: 13 autori cu 16 titluri, 21 de ediții, 27 exemplare.

Omul politic, oratorul, filosoful și scriitorul **Cicero Marcus Tullius** este prezent cu edițiile: *Epistolae ad Atticum*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1540, in-8, 625 p.; coligat, legată în piele maro, cu ornamente florale și embleme; a avut închizători metalice; pe coperta întâi anul legăturii (1551); cu marca tipografică pe pagina de titlu; cu însemnări manuscrise; pe coperta întâi, în interior, posesorii: Martini Uzoni și Michaelis F. Uzoni (1620) și *Orationum Vol. III*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1541 (coligat cu U 63400); posesor Martini F. Uzoni, 1620; cu însemnări manuscrise și sublinieri în carte; și 1552, in-8°, 519 p.; legată în piele, cu ornamente; pe coperta întâi posesorul: *S. E.* și anul legăturii, 1559; a avut închizători metalice; cu marca tipografică pe pagina de titlu și însemnarea manuscrisă: *Collegij Soc. Jesu Claud. 1604*; cu însemnări manuscrise și sublinieri în carte; aceste ediții sunt menționate de Brunet în *Manuel du libraire...* printre cele rare. (U 63400, U 63401, C 98064)

Filosoful, filologul și scriitorul **Macrobius Ambrosius** este prezent cu 3 ediții ale lucrării *In somnium Scipionis libri II*, Lugduni, Seb. Gryphius, Germ. excud, 1532, in-8, 590 p.; Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1548, in-8, 567 p. și Lugduni, apud Haered. Seb. Gryphii, 1560, in-16, 745 p. și cu *Saturnaliorum libri VII*, Lugduni, [Seb. Gryphius], 1532, in-8,

¹² vezi: Adams, H. M., *Catalogue of Books printed on the Continent of Europe, 1501-1600 in Cambridge libraries*. Compiled by H. M. Adams, 2 vol., Cambridge University Press, 1967; Drummond, H. J. H., *A Short-Title Catalogue of Books Printed on the Continent of Europe, 1501-1600, in Aberdeen University Library*. Compiled by H. J. H. Drummond, Oxford University Press, 1979; Dokoupil, Vladislav, *Catalogi librorum saec. XVI typis impressorum, qui in bibliothecis, quae ad Bibliothecam Universitatis Brunensis pertinent asservantur*, Brno, 1959-1977; Selejan, Anna, *Carte rară și prețioasă, Catalog, vol. I, sec XVI-XVII*, Sibiu, 1991; Brunet, Jacques-Charles, *Manuel du libraire et de l'amateur de livres, 5 vol.*, Paris, 1842-1844; Graesse, Jean George Théodore, *Trésor de livres rares et précieux ou Nouveau dictionnaire bibliographique*, Dresde, R. Kuntze, 1859-1869.

590 p., o adevărată enciclopedie sub formă de dialog, menționată de Graesse printre cărțile rare și prețioase. (R 113551, R 80189 și C 85072, U 63786, R 113552)

Quintilianus Marcus Fabius, avocat, profesor și scriitor, retor și pedagog vestit, autor al celui mai complet tratat despre arta retorică, cu *Declamationes*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1544, in-8, 247 p., *Declamationes undeviginti*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1555, in-8, 269 p. și *Institutionum oratoriarum libri XII*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1544, in-8, 612 p., opera sa capitală. (C 53565, U 62442, C 53564)

Istoricii latini sunt și ei printre preferații lui Gryphius:

Justinus, cu *Ex Trogi Pompeii historiis libri XXXXIII*, Lugduni, Seb. Gryphium, 1548. (SM 1144)

Livius Titus, cu *Latinae historiae principis. Decas tertia. Decas quarta. Decas quinta*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1554, in-8, 625 p. (U 64546, R 80311)

Sallustius Caius Crispus, cu *De Sergio Catilinae Coniuratio...*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1551, in-16, 271 p. (U 63787)

Prosper Aquitanicus, cu *Opera*, Lugduni, apud seb. Gryphium, 1539, in-4, 499 p. într-o ediție de lux cu foaia de titlu ornată în mod deosebit; în jurul grifonului găsim figurile unor filosofi, scriitori și istorici greci sau romani, iar în josul paginii, Homer cu două muze; este cea mai frumoasă pagină de titlu dintre toate tipărițile lui Gryphius care se păstrează în colecțiile Bibliotecii academice clujene; legată în piele, cu ornamente deosebite; cu închizători metalice intacte; pe pagina de titlu însemnarea: *Societatis Jesu Residentiae Monostoriensis*, 1670. (C 54921)

În colecțiile bibliotecii noastre, pe locul al doilea se situează autorii italieni tipăriți de Gryphius: 7 autori cu 8 titluri, în 9 ediții, în 9 exemplare (autori contemporani, umaniști ai timpului său).

L-am aminti în primul rând pe **Iacopo Sadoletto** (**Sadoletus Jacobus**, 1477-1547), cardinalul și umanistul italian care a încercat să concilieze catolicii cu protestanții, unul din sfetnicii literari ai lui Gryphius, cu lucrarea *In Pauli epistolam ad Romanos commentariorum libri tres*, Lugduni, apud Sebastianum Gryphium, 1535, in-4, 231 p., o ediție foarte

rară a unei opere care a cauzat multe neplăceri autorului ei; această primă ediție a fost suprimată de către Curtea de la Roma; în același an însă și în același oraș, autorul a dat o altă ediție cu corecțiile cerute; amintim și *Epistolarum libri XVI*, Lugduni, 1550. (U 56695, R 80493).

Aonio Paleario (**Palearius Verulasius Aonii**, 1500-1570), filologul și filosoful italian, excelentul latinist, cu lucrarea *De animarum immortalitate libri III*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1536, in-8, (volum deteriorat), ediția întâi, lucrare adesea reimprimată. (C 54659)

Angelo Poliziano (1454-1494), cunoscut scriitor și savant renescentist care a scris lirică și drame pastorale este prezent în colecțiile bibliotecii noastre cu lucrarea în 2 volume, apărute independent, în 2 ediții diferite: *Operum Tomus I*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1539, in-8, 699 p. și *Opera Tom II*, Lugduni, excud Sebastianus Gryphius, 1528, in-8, 647 p. (un exemplar de lux cu o pagină de titlu deosebit de frumoasă, cu ornamente florale care apar și la sfârșitul volumului). (R 50510, R 80272)

Gerolamo Cardano (**Hieronimus Cardanus**, 1501-1576), matematician, medic, filosof renescentist, cu lucrarea *Contradidentium Medicorum liber primus et secundus*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1548, in-4, 284 p.+486 p; legată în piele, cu ornamente; a avut închizători metalice; cu marca tipografică pe pagina de titlu; cu însemnări manuscrise în carte. (U 76578)

Faima lui Gryphius se datorează și editării operelor unor autori clasici greci (de fapt traduceri latine din greacă): 5 autori, 5 titluri, 11 ediții, 11 exemplare.

Herodotus Halicarnas, "părintele istoriei", cu *Historiographi libri VIII...*, Lugduni, apud haered. Seb. Gryphii, 1558, in-8, 892 p. (R 80306)

Polybios din Megalopolis, istoric renumit, care încearcă o analiză metodică și caută explicația cauzei, a faptelor, cu lucrarea *Historiarum libri quinque*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1542, in-8°, 447 p.; legată în piele maro; cu marca tipografică pe pagina de titlu; cu însemnări manuscrise în carte; această ediție aparține lui Timotei Cipariu; din aceeași lucrare mai păstrăm edițiile din 1548 și 1554, in-16. (B 6036, C 85666, R 80664)

Dionysius din Halicarnas, istoric, autorul unei istorii a Romei până în anul 266 a.Chr., cu *Antiquitatum sive originum Romanorum libri X*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1555, in-16, 519 p.+459 p. (R 80317)

Numele lui Sebastian Gryphe se leagă și de editarea operelor erudiților francezi. **Guillaume Budé** (1467-1540), umanistul francez renescentist, fondator al filologiei, cel care a propagat în Franța studiul limbii grecești și totodată primul mare elenist francez, cel care a contribuit la înființarea Colegiului Franței, este reprezentat de lucrarea *De asse et ajuș libri*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1550, in-8, 815 p., lucrare care oferă bogate informații istorice, filologice și numismatice, lucrare des reeditată; legată în piele, cu ornamente, cu posesorul: A. K. și anul 1560 pe coperta întâi. (R 80876)

Charles Estienne (1504-1562), celebru medic și botanist francez al Renașterii (autorul unei mari lucrări de anatomie *De dissectione partium corporis humani*, Paris, 1546, bogat ilustrată și de asemenea autorul primului tratat de agricultură și horticultură din secolul al XVI-lea, *Praedium rusticum*, Paris, 1554) este prezent cu lucrarea *De Vasculis Libellus*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1536, in-8, 55 p. (C 54489)

Olandezul **Erasmus** (1466-1536), umanistul renescentist, filosoful și eruditul de renume, cel care a contribuit într-o măsură însemnată la răspândirea culturii clasice a antichității, autor de pamflete, scrieri satirice cu caracter antifeudal și anticlerical (cea mai renumită operă a sa este *Elogiul nebuniei*), care au deschis drumul Reformei, nu putea lipsi din colecția Gryphius; el este prezent cu 3 titluri în 5 ediții, 6 exemplare: *Adagiorum... epitome*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1544 și 1550, in-8, 604 p; *Coloquiorum familiarum. Prima pars*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1544, in-8, 632 p.; *Apophthegmatum... Libri octo*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1551, in-8, 672 p. și o ediție din 1555, in-16, 923 p. (U 64169, U 62464, U 62893, C 85086, C 58604, F 31373)

Germanul **Leonhard Fuchs**, medic și botanist, este prezent cu lucrarea *Methodus seu ratio compendiaris...*, Lugduni, apud Seb. Gryphium, 1541, in-8, 381 p. (U 61679)

Evreul **Josephus Flavius**, istoric renumit din secolul I, participant la răscoala poporului iudeu împotriva dominației romane, a scris, printre altele, *Războiul iudaic* (7 cărți) și *Antichități iudaice* (20 de cărți); în biblioteca noastră se păstrează *Opera quae extant omnia I-II*, Lugduni, apud Seb. Gryphius, 1546, in-8, 552 p.+526 p. (C 55993)

Biblia latină, editată de Sebastian Gryphe în două volume in-folio în anul 1550 este prezentă și ea într-o ediție de lux, un exemplar frumos ornamentat și foarte bine păstrat. (U 54802)

Antoine, fiul lui Sebastian Gryphe, născut la Lyon, i-a urmat în tipografie și a condus-o între anii 1565-1599; 13 exemplare din lucrările tipărite de el se păstrează în biblioteca noastră, și anume: 8 ediții Cicero, o ediție Lucretius, două ediții Iacopo Sannazaro, o ediție Lorenzo Valla și o ediție Vergilius Polidorus.

Edițiile prezentate selectiv sunt bine conservate, legate în piele sau pergament, unele având pe coperta întâi numele posesorilor, cu însemnări manuscrise, cele mai multe fiind ediții rare și prețioase.

Sebastian Gryphe, cu edițiile sale sobre dar elegante, face parte din tipografia artiști, adepți ai noului, protector al erudiților vremii sale, care și-a împărtășit experiența și altor tipografi talentați.¹³

Jean de Tournes (Tornaesius, 1504-1564). Sebastian Gryphe și Jean de Tournes fac parte dintr-o minoritate de tipografi-librari; ei își tipăresc și își vând propriile lor ediții. Ei întruchipează figura tipografului umanist, meseriaș și savant, iar atelierelor lor sunt locuri de întâlnire între erudiți, autori, corectori, editori, artiști. „*Arta tipografiei este cea mai frumoasă și cea mai importantă în acest oraș al creștinătății*”, declarau, în anul 1540, magistrații din Lyon.¹⁴ Familia de Tournes asigură continuitatea tradiției tipografice la Lyon.

Jean de Tournes și-a făcut ucenicia la Sebastian Gryphe, timp de 10 ani înainte de a fi editor și librar în 1540. În timpul uceniciei ca și culegător a învățat limba toscană, latina, greaca și spaniola. El își deschide propriul său atelier la vârsta de 38 de ani, cu sprijinul material al soacrei sale, prima carte apărându-i în 1542. A avut colaboratori vestiți, cum ar fi librarul Guillaume Gazeau (îi devine ginere și asociat de ocazie) și Bernard Salomon (un alt ginere), cel mai talentat ilustrator din Lyon, un artist de geniu. În anul 1559 a fost numit „*tipograf al regelui la Lyon*”. La moartea sa, în 1564, peste 500 de ediții îi poartă amprenta.

¹³ vezi: Elena Damian, *Sebastian Gryphe - tipograf (II)*, în *Biblioteca și cercetarea*, XX, 1996, Cluj-Napoca, pag. 42-46.

¹⁴ *Histoire de l'édition française, op. cit.*, p. 303.

Cu emblema sa, doi șerpi înlănțuiți, apar cele mai frumoase ediții lyoneze, reușite nu numai prin claritatea caracterelor, adesea elegante italice, prin punerea în pagină, cât prin corectitudinea textelor și ilustrațiile deosebite.

Jean de Tournes a contribuit din plin la noul aspect al paginii de titlu. Cărțile sale au titluri mai scurte, imprimate alături de numele autorului, iar în partea de jos a paginii adresa tipografică. Volumele imprimate de el sunt în format mic, în-8° și, de cele mai multe ori, în-16°, mai ușor de mânuit și mai accesibile ca preț. Pe pagina de titlu apare uneori și portretul autorului. Deviza sa onorează munca și virtuțile sale („*quod tibi fieri non vis, alteri non faceris*”). Jean de Tournes a colaborat cu cei mai vestiți creatori de litere, printre care și Robert Granjon (ginerele lui Bernard Salomon), care a fost și un renumit legător de cărți.

Politica de editare a acestui tipograf diferă de cea a fostului său maestru. Cărțile sale sunt imprimate întotdeauna cu caractere frumoase și dispuse cu eleganță, dar, în plus, bogat ilustrate de Bernard Salomon. Numeroase desene realizate de fecundul artist au rămas exemple celebre ale cărții ilustrate din epoca Renașterii (de exemplu *Emblemele* lui Alciat din 1547, *Biblia* din 1553, *Metamorfozele* lui Ovidiu). În *Esop*, fiecare fabulă este ilustrată cu o imagine pitorească.

De Tournes era mândru de meseria sa. El era proprietarul mai multor prese (5 sau 6). A fost „*un abil diplomat în materie de cenzură... un abil om de afaceri*”; el a devenit repede o persoană importantă a orașului; în calitate de editor, el avea angajați o serie de tipografi mai puțin înstăriți, care nu aveau șansa de a-și deschide propriile lor ateliere. Spre mijlocul secolului al XVI-lea, Jean de Tournes folosește tot mai mult pagina de titlu cu încadrare (chenar sau bordură cu arabescuri, pe care Simon de Colines o lansase la Paris prin anii 1540). Aceste torsade de dantelă, care caracterizează gustul lyonez, conservă un sentiment de profunzime; această „căutare” tipografică este foarte importantă pentru epocă.

Jean de Tournes făcea parte dintr-o societate de scriitori și erudiți care îl vizitau adesea. A publicat un mare număr de traduceri din clasici, cât și lucrări ale unor contemporani francezi și italieni moderni: în 1545 Petrarca, în 1547 Dante și Margareta de Navarra și în 1559-1561 Froissart.

Varietatea lucrărilor tipărite de el reflectă, pe lângă aspirațiile sale culturale sau religioase (lucrări religioase, medicale, juridice, de istorie și geografie, de astrologie, în latină, greacă, franceză sau italiană), și

necesitățile pieței de desfacere. A fost un adept al Reformei, propagator activ prin Bibliile sale ilustrate cu vinițele lui Salomon.¹⁵

Evoluția cărții continuă deci în epoca lui de Tournes, cartea luând puțin câte puțin aspectul său actual; astfel, cartea imprimată s-a degajat de manuscris. De Tournes a dat dovadă de ingeniozitate, spirit de căutare și de gust în prezentarea textelor.

În colecțiile Bibliotecii Academice Clujene se păstrează câteva din cele mai importante lucrări tipărite de harnicul tipograf la Lyon: 23 de ediții în 25 de exemplare, legate în piele sau pergament, frumos ornamentate, cu însemnări manuscrise, având posesori de renume (Timotei Cipariu, Emeric Teleki, Michael Szigetti, Gregorii Kozma...); aceste ediții rare și prețioase se află la loc de cinste în colecțiile Bibliotecii academice clujene. Menționăm câteva din cele mai frumoase și valoroase exemplare:

Biblia Sacra. Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium, 1554, in-8°, 1152 p., legată în piele, cu ornamente, a avut închizători metalice, cu pagina de titlu cu chenar floral, cu imagini; posesor I. Teleki. (singurul exemplar in-8°). (F 34398)

Manilius Marcus (poet latin, sec. I p.Chr.);

Astronomicon. Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium & Gulielmum Gazeium, 1551, in-16°, 165 p., legată în piele, cu ornamente, cu însemnări manuscrise; posesori E. Teleki Claudiop. 1815 și Laurentiy Kemeny. (R 114606)

Celsus Aurelius Cornelius (scriitor roman și probabil medic);

De re medica libri octo. Lugduni, Apud Ioan Tornaesium, 1587, in-16°, 575 p., legată în pergament. (U 63135)

Lactantius Firmianus (Lucius Coelus, apologist creștin, mort în anul 325);

Divinarum Institutionum Lib. VII. Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium, Gul. Gazeium, 1556, in-16°, 787 p., legată în piele, cu ornamente, cu însemnări manuscrise, cu pagina de titlu cu chenar ornamental și însemnarea Resid. Monostoriensis, 1670. (C 53054)

Polyaenus (Polyen, zis *Macedoneanul*, secolul al II-lea);

¹⁵ *Idem*, p. 315-335; 393-395, 586 și A. Flocon, *op. cit.*, p. 207-208.

Stratagematum libri octo. Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium, 1589, in-16°, 754 p., legată în piele, cu ornamente; posesor Timotei Cipariu. (B 5235)

Ilustrium Poetarum Flores, Lugduni Apud Ioannem Tornaesium, 1570, in-16°, 374 p., legată în piele, cu ornamente, cu pagina de titlu cu chenar ornamental. (U 65116 și ediție 1582, posesor Timotei Cipariu, B 4517)

Fuchsius Leonardus (medic și botanist german 1501-1566);

De curandi ratione libri VIII. Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium, & Gulielmum Gazeium, 1548, in-16°, 881 p., legată în piele, cu ornamente, cu însemnări manuscrise. (R 114899)

De historia stirpium commentarii insignes... Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium, & Guil. Gazeium, 1555, in-16°, 990 p., legată în pergament. (U 63103 și U 63808)

Reuchlin Johann (celebru umanist german 1455-1522);

Liber de verbo mirifico. Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium, 1552, in-16°, 324 p., legată în pergament, cu însemnări manuscrise. (U 62999)

Vesalius Andreas (anatomist belgian, doctor și profesor de anatomie 1514-1564);

Paraphrasis in nonum librum Rhazal, medici Arabis... Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium & Gulielmum Gazeium, 1551, in-16°, 240 p., legată în pergament, cu însemnări manuscrise. (U 64128)

Vergilius Polydorus (istoric italian 1470-1555);

De rerum inventoribus libri octo. Lugduni, Apud Ioan. Tornaesium, & Gul. Gazeium, 1558, in-8°, 527 p., legată în piele, cu însemnări manuscrise; posesor Samuel Pataki, 1764. (R 80267)

Jean II de Tournes (1539-1615), fiul, a preluat afacerea familiei în 1564. A tradus filozofi greci și autori latini. Din cauza persecuțiilor religioase dar și a crizei tipografiei lyoneze de la sfârșitul secolului al XVI-lea, el s-a refugiat la Geneva. Casa de editură de Tournes a prosperat aici până în 1780.¹⁶

În a doua jumătate a secolului al XVI-lea, își exercită activitatea editorială câțiva negustori-librari foarte puternici. La Lyon, un loc de seamă l-au ocupat Jacques Giunta, familia Laporte, Vincent sau Senneton și mai ales Guillaume Rouille (sau Rouville sau Rouillé).

¹⁶ Vezi Elena Damian, *Jean de Tournes – tipograf*, în: *Biblioteca și cercetarea*, XXII, 2000, Cluj-Napoca, p. 47-51.

Disponând de averi mari, dedicați comerțului, aceștia nu tipăresc ei înșiși, ci angajează cu contract meșteri-tipografi care să lucreze pentru ei. Atât în meserie, cât și în elita orașului, ei au o situație avantajoasă.

Guillaume Rouille (Rovillius) (15.-15.), născut în Touraine, și-a făcut ucenicia la Veneția, la editorul Giolito, apoi s-a căsătorit cu fiica unui librar italian stabilit la Lyon. A lucrat aici între 1544 (sau 1545) și 1584 (sau 1589) și a fost cel mai de seamă concurent al lui Jean de Tournes. El a angajat tipografi renumiți și gravori de excepție (de exemplu P. V., identificat ca Pierre Vase).

Pentru a putea demara afacerea, un văr de-al său i-a împrumutat banii necesari. Chiar de la început, Rouille și-a dat seama că, pentru a reuși în afaceri nu e suficient doar să dispui de capital, ci importantă este politica adoptată în publicare. Prioritatea sa era de a le satisface cititorilor nevoile; el alege formatul in-16° și abordează subiecte diferite, în latină, franceză, italiană și spaniolă.¹⁷

În ceea ce privește subiectele abordate și limbile în care le tipărește, situația se prezintă astfel:

		Total lucrări	Procentaj
1.	Religie. Biblii. Figuri ale Bibliei	194	23,2%
2.	Drept	183	21,8%
3.	Medicină. Chirurgie	173	20,6%
4.	Literatură. Limbă (modernă)	112	13,4%
5.	Istorie. Călătorii (modernă)	58	6,9%
6.	Alte științe	43	5,1%
7.	Clasici (literatură, filosofie, istorie)	41	4,9%
8.	Filosofie. Morală	34	4,1%
	Total	838 cărți	100%

❖ în limba latină, 73%= 609 cărți;

❖ în franceză, italiană și spaniolă, 27%= 229 cărți.¹⁸

¹⁷ *Dictionnaire des Lettres françaises, op. cit.*, p. 621.

¹⁸ *Histoire de l'édition française, op. cit.*, p. 305.

Spirit deschis, bine informat, Rouille a editat comentariile lui Jacques Cujas (jurisconsult din Toulouse, 1520-1590). Studenților mediciști le oferă traduceri și comentarii moderne din Galen, ale unor medici din secolul al XVI-lea. Răspunzând interesului pentru literatura italiană, el publică ediții ale lui Dante, Petrarca, Ariosto. De asemenea, a patronat traducerea spaniolă și edițiile teologice necesare clericilor iberici.

Rouille publică aproape o treime din cărțile sale în limbile moderne, mai accesibile cititorilor. Cărțile sale sunt ilustrate și mai atrăgătoare decât ale concurenților săi (de exemplu, Antoine Vincent).

În preajma anului 1550, Rouille lucra cu 12 ateliere tipografice cu care avea contracte. Printre tipografii săi favoriți se remarcă Macé Bonhomme. Interesul pentru cărțile tipărite sub patronajul său se manifestă de la începutul și până la sfârșitul procesului de editare; el participă la corecturi, mai ales la lucrările tipărite în limba italiană, pe care o cunoștea foarte bine. El și-a propus „*să decoreze și să dezvolte limba franceză*”. De asemenea, a publicat o carte conținând biografiile și portretele bărbaților celebri, de la Adam și până în epoca sa, folosindu-și în acest scop colecția de medalioane, lucrare apărută în latină, franceză, italiană și spaniolă.

Pentru a-și comercializa cărțile sau pentru a obține contracte, el făcea dese drumuri la Paris. Profiturile bune din activitățile cu cartea i-au permis să se lanseze și în alte afaceri profitabile (comerțul cu vin).

Marca tipografică a lui Rouille reprezintă un vultur care îmblânzește doi șerpi și se înalță cu mândrie pe un glob terestru. Deviza sa insistă asupra condițiilor triumfului pe scara lumii: prudență, apoi *virtute și noroc* („*In virtute et fortuna!*”).

S-a spus adesea despre Rouille că a imitat o parte din cărțile de succes ale lui Jean de Tournes, dar nu i se poate contesta contribuția la realizarea unor ediții moderne, practice, care încântă ochiul și spiritul, sau aportul său la afirmarea limbii franceze în ediții de o largă circulație.

Printre realizările de seamă ale tipografului de care ne ocupăm, se numără și lucrarea *Historia Generalis Plantarum*, din 1587, pentru care muncește mult și cheltuie la fel de mult; lucrarea este rodul colaborării sale cu celebrul medic Jacques Dalechamps, căruia i-a trimis prin prietenii săi specimene de plante din lumea întregă.

Tipograful lyonez este deosebit de exigent în ceea ce privește calitatea cărților publicate sub numele său; o carte trebuie să fie “*frumoasă, clară, practică și fără greșeli*”; acesta este crezul său.¹⁹

Pentru el, tipografia reprezintă nu numai o meserie, ci o știință și o artă. Pentru aspectul artistic al cărților sale, el a colaborat cu gravori de excepție cum au fost: Pierre Vase, Bernard Salomon și Georges Reverdy.²⁰

Prin munca sa neobosită, de-a lungul a 45 de ani, G. Rouille a contribuit, alături de ceilalți tipografi vestiți ai epocii sale, la ridicarea prestigiului orașului Lyon, ca al doilea mare centru al tipografiei artistice din secolul al XVI-lea în Franța.

Edițiile prezente în colecțiile Bibliotecii academice clujene se structurează astfel:

Autori	Titluri	Ediții	Nr. de exemplare
26	30	33	39

Clasici:

❖ greci: 4 (**Aristotel** – savant și filosof; **Dion Cassius** – istoric și om politic; **Galenus** – medic; **Hippocrates** – medic, „*părintele medicinei*”).

❖ latini: 6 (**Caesar** – om politic, general, scriitor și orator; **Catullus** – poet liric; **Cicero** – om politic, orator, filosof și scriitor; **Propertius** – poet; **Tibullus** – poet; **Vergilius Maro** - poet).

Autori contemporani:

❖ francezi: 5 (**Jacques Cujas** – jurisconsult; **Jacques Dubois** alias **Sylvius** – medic, matematician, umanist, gramatician; **Guillaume Rondelet** – medic; **Jean Tagault** – medic; **André Tiraqueau** – jurisconsult).

❖ italieni: 3 (**Andrea Alciat** – jurisconsult; **Cardano** – matematician, medic și filosof; **Ficinus Marsilius** - umanist).

❖ portughezi: 1 (**Amatus Lusitanus** – fizician, medic).

❖ germani: 1 (**Francisc Titelmann?**).

Alți autori: 6 (**Austrius**, **Chalmeteus**, **Donatus Ant.**, **Lancelotto G. P.**, **Peraldus G.**, **Thomas Hibernicus**).

¹⁹ *Idem*, p. 306-329 și Albert Flocon, *op. cit.*, p. 208.

²⁰ Robert Brun, *Le livre français illustré de la Renaissance*, Paris, Editions A. et J. Picard, 1969, p. 80-81.

Dintre lucrările care ne-au reținut atenția în mod deosebit menționăm:

Aristoteles (savant și filosof grec, 384-322 a.Chr.);

Ethicorum sive de moribus ad Nicomachum filium libri decem,..., Joachimo Perionio recogniti. Lugduni, Apud Gulielm. Rovillium, sub scuto Veneto, 1556, in-8°, 229p+10f Index, legată în piele, cu ornamente, cu închizători metalice, cu însemnări manuscrise; pe pagina de titlu marca tipografică și deviza *Rem Maximam Sibi Promittit Prudentia* și însemnarea: *Collegij Claudiop. Soc. Jesu*; cota C50625;

Galenus Claudius (medic grec, 130-200 sau 210 p.Chr.);

In aphorismos Hippocratis commentarii septem, ... Lugduni, Apud Gulielmum Rovillium, sub scuto Veneto, 1554, in-16°, 650p+24f Index+64p, legată în piele, cu ornamente aurii, cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu, cu sublinieri și însemnări manuscrise în carte; cota R80668.

Hippocrates (medic grec, „părintele medicinei”, 460-375 a.Chr.); ***Aphorismi ... interprete Gulielmo Plantio Cenomano***. Lugduni, Apud Gulielmum Rovillium, sub scuto Veneto, 1561, in-16°, 665p+19f Index, legată în pergament, cu însemnări manuscrise pe coperte în interior, cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu, cu însemnări manuscrise și sublinieri în carte, cu posesorul Joseph Szigeti, 1725, 1 sept pe pagina de titlu; cota U68920. Idem, ediție 1573; cota R114623.

Caesar Caius Iulius (om politic, general, scriitor și orator roman, 100 - 44 a.Chr.); ***Commentariorum de bello Gallico libri VII et civili lib III ...*** Lugduni, Apud Gulielmum Rovillium, sub scuto Veneto, 1574, in-8°, 575p., legată în piele albă, cu marca tipografică într-un chenar oval bogat ornamentat și deviza pe pagina de titlu, cu câteva însemnări manuscrise și sublinieri în carte; cota C78073.

Catullus Gaius Valerius (poet liric latin, 87-54 a. Chr.); ***Et in eum commentarius M. Antonii Mureti ...*** Lugduni, Apud Gulielmum Rovillium, sub scuto Veneto, 1559, in-8°, 263p., legată în piele, cu ornamente, cu închizători metalice, cu inițialele S W C și anul 1564 pe copertă;

cu multe însemnări manuscrise pe coperta 1 în interior și pe prima filă albă; pe pagina de titlu marca tipografică și deviza; cu însemnarea manuscrisă Collegij Claudiop Societ Jesu; pe prima filă albă: Ex Libris Samuelis Rap?; cota C87876 (colligat).

Cicero Marcus Tullius (om politic, orator, filosof și scriitor roman, 106-43 a.Chr.); *Sententiae insigniores, apophthegmata, Parabolae, seu Similia, atque eiusdem aliquot piae Sententiae ...* Lugduni, Apud Guliel. Rovil., 1564, in-16°, 403p+4f. Index., legată în pergament, cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; cota R80322 (colligat)

Vergilius Maro Publius (poet latin, 70-16 a.Chr.); *Appendix cum supplemento multorum antehac nuncquam excursorum Poematum veterum Poetarum.* Josephi Scaligeri ... Commentarij & Castigationes (...). Lugduni, Apud Guliel. Rovillium, 1573, in-8°, 548p+9f Index, legată în pergament, a avut legători din piele; pe pagina de titlu marca tipografică și deviza; pe pagina de titlu însemnări manuscrise printre care și *Collegij Soc. Jesu Claud.* 1604; cota C50428.

Cujas Jacques (Cujacius Jacobus) (jurisconsult francez, 1520-1590) *Paratitla in libros quinquaginta digestorum, seu pandectarum Imperatoris Iustiniani.* Lugduni, Apud Gulielmum Rovillium, 1587, in-16°, 16f+351p; legată în piele albă fără ornamente, cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; cu însemnarea *Coll. S. P. Claudiop* pe pagina de titlu și alte însemnări indescifrabile; cota C89175.

Dubois Jacques (Sylvius Jacobus) (umanist francez, matematician, medic renumit, 1478-1555); *Methodus medicamenta componendi, ...* Lugduni, Apud Guliel. Rovil., sub scuto Veneto, 1549, in-16°, 680p+19f. Index, legată în piele, cu ornamente, cu închizători metalice intacte, cu anul legăturii (1550) pe copertă; cu marca tipografică cu un singur șarpe și deviza pe pagina de titlu; pe pagina de titlu apare posesorul: Laur. Dalnakj; cu însemnări manuscrise și sublinieri în carte; cota U63684 (colligat).

Rondelet Guillaume (medic francez, 1507-1566); *Methodus curandorum omnium morborum corporis humani in tres libros distincta. ~ Eiusdem De diagnoscendis morbis. De Febribus. De Morbo Italico. De Internis & Externis. De Pharmacopolarum officina. De Fucis. Omnia nunc in lucem castigatis edita.* Lugduni, Apud Guliel.

Rovillium, sub scuto Veneto, 1575, in-8°, 8f+1277p; legată în pergament, fără ornamente; pe coperta întâi, în interior: Ex Libris Ioannes Fridericus Guntter de Sternegg; cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; cu posesorul, Nicolaiy Hotzaiy ? pe pagina de titlu; cu câteva sublinieri în carte; cota U64254.

Tagault Jean (medic francez, a predat chirurgia, decan al Facultății de medicină din Paris, ?-1546); *De chirurgica Institutione libri quinque. His accessit sextus liber de Materia chirurgica authore Jacobo Hollerio Stampano, medico Parisiensi.* Lugduni, Apud Guliel. Rovillium, sub scuto Veneto, 1560, in-8°, 8f+487p+Index, legată în piele, cu medalioane auri pe coperte, a avut legături din piele; cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; cu posesorul: Valentinj Radecij Gedanem (numele este tăiat cu cerneală neagră); cu sublinieri și însemnări manuscrise în carte, cu desene de instrumente medicale; cota U63045 (colligat).

Tiraqueau André (jurisconsult francez, 1460-1538); *Commentarii de nobilitate et iure primigeniorum. Tertia hac editione recogniti.* Lugduni, Apud Guliel. Rovillium, 1559, in-folio, 24f+567p+412p+14f, legată în piele cu ornamente; a avut închizători metalice; cu o pagină de titlu ornamentată în mod deosebit (este o altă pagină de titlu, deosebită față de celelalte tipărituri ale lui Rovillium); pe pagina de titlu însemnarea: *Catalogo Collegij Sochs Jesu*; cu portretul lui Tiraqueau pe verso-ul paginii de titlu; cota R114150.

Alciati Andrea (jurisconsult italian, 1492-1550); *Omnia emblemata* ... Lugduni, Apud Gulielmum Rovillium, sub scuto Veneto, 1566, in-16°, 260(-269)p, legată în piele maro cu ornamente; cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; pe coperta întâi posesorul: F S B și anul legăturii 1571 sau 1574 ?; cu multe desene fin executate; cota C59281 (colligat).

Emblemata ... Lugduni, Apud Gulielmum Rovill., 1566, in-8°, 226p+5p. Index, legată în piele cu ornamente, cu medalioane, cu inițialele G T E și anul legăturii 1577 pe coperta întâi; cu multe file albe, nenumerate, intercalate (cu însemnări manuscrise în limba latină și desene cu cerneală neagră); la sfârșitul cărții file albe cu însemnări manuscrise în limba latină și maghiară și desene cu cerneală neagră; desenele din carte sunt executate de mână, cu multă finețe; multe însemnări manuscrise pe primele două file albe (*Paulus Eberus Pastor Ecclesiae Witebergensis*); pe pagina de titlu însemnarea manuscrisă: *Valentinij Radecij Gedanensis A°*

1608 și însemnarea *Collegij Claudiopolit. Domus Monosthol. Soc. Jesu 1701*; pagina de titlu ornamentată în mod deosebit; în carte apar și alți posibili posesori, cum ar fi: Est Martini Miskota sau Miskolci și Vuolfgangus Schleiser Senim...3 Decemb. 1567; cota C56186.

Cardano Girolamon (matematician, medic și filosof renescentist italian, 1501-1576); *De subtilitate libri XXI. Nunc demum ab ipso autore recogniti, atque perfecti*. Lugduni, Apud Gulielmum Rovillum, 1559, in-8°, 718p+27f. Index, legată în piele albă, fără ornamente, cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; pe pagina de titlu posesorul: Mics A. Ajtai ?; cu desene în carte; cota U63717.

Idem, legată în piele, cu ornamente, cu inițialele E S și 1564 pe coperta întâi; cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; pe pagina de titlu trei posesori; cu sublinieri și însemnări manuscrise în carte; cota C54161.

Amatus Lusitanus (fizician și medic portughez, 1510-1568); *Centurie duae, quinta et sexta (...)*. Lugduni, Apud Gulielmum Rovillum, sub scuto Veneto, 1564, in-16°, 647(-650)p+15f. Index, legată în piele albă, cu marca tipografică și deviza pe pagina de titlu; cu posesorul: Thomae Iklodi? pe pagina de titlu; cu multe însemnări manuscrise pe coperte în interior și în carte; cota U63989 (colligat).

Centuriae duae, tertia et quarta. Lugduni, Apud Gulielmum Rovillum, sub scuto Veneto, 1565, in-16°, 647p+82p Index, cota U63138

Centuria septimo. Lugduni, Apud Guliel. Rovillum, sub scuto Veneto, 1570, in-16°, 332(-334)p+9f. Index, cota U63990 (colligat).²¹

Antoine Vincent (Vincentius) face parte dintr-o familie vestită de tipografi lyonezi. Tatăl lui, Simon Vincent, a tipărit la Lyon între 1508-1528 (el s-a remarcat și prin faptul că a făcut parte din prima Companie a librarilor lyonezi; a fost o personalitate de marcă a municipalității; s-a preocupat de explorarea și exploatarea piețelor externe pentru vânzarea cărților). Modesta familie Vincent a început să prospere din momentul în care un membru al familiei a fabricat cerneală pentru tipar, iar Simon s-a lansat în editarea cărților.²²

²¹ Vezi și Elena Damian, *Guillaume Rouille – tipograf*, în *Biblioteca și cercetarea*, XXIII, 2002, Cluj-Napoca, p. 44-56.

²² *Histoire de l'édition française, op. cit.*, p. 304.

Jacques Vincent, un alt membru al familiei a fost traducător, lucrările sale în limba franceză fiind tipărite la Lyon și Paris între 1549-1553.

Antoine Vincent, fiul lui Simon, era considerat între anii 1536-1539 ca fiind cel mai bogat vânzător librar din Lyon. În anul 1540 s-a asociat cu tipograful Jean Frelon, din colaborarea lor rezultând multe cărți în limba latină, lucrări medicale și texte clasice în special. El și-a desfășurat activitatea de editor și tipograf între anii 1541-1567 la Lyon, mai ales, dar și la Geneva. Lucrările editate de el sunt din domeniul juridic, medical, clasic și religios, limba latină, lucrări sobre, rareori ilustrate. El a avut legături cu vreo 10 ateliere diferite, pentru a reuși să tipărească lucrări numeroase în timp cât mai scurt. Editorul și comerciantul ajunge la o situație materială foarte prosperă care îi permite să aibă și alte afaceri.

Antoine Vincent, împreună cu Laurent de Normandie și frații Jean și François Frelon, au depus o activitate neobosită în sprijinul Reformei. Punctul culminant al propagandei religioase prin carte o constituie lansarea pe piață a Psalmilor lui Clément Marot și Théodore de Bèze, în 1562. Antoine Vincent, unul dintre cei mai bogați negustori din Lyon, care din 1559 locuia la Geneva, a obținut prin grija lui Théodore de Bèze un certificat din partea Sorbonei și un privilegiu regal, în numele fiului său, Antoine II; el stabilise un contract cu 19 librari parizieni (în 1562) pentru editarea Psalmilor și, în același timp, Vincent tipărea o primă ediție a acestora la Jean de Tournes, amicul său, la Lyon. Presele din Geneva au tipărit „*pentru Antoine Vincent*” numeroase ediții. Antoine Vincent și Laurent de Normandie au deținut controlul asupra traficului cu cartea reformată. Ambiția lui Vincent a fost de a da fiecărui protestant francez un exemplar din Psalmi.

Tipograful lyonez a prevăzut în contractele sale, pentru prima oară, „*drepturi de autori*”, în sensul modern al termenului. O parte din sumă va fi utilizată „pentru cei săraci”.

Ca editor comercial, el a apelat la numeroși tipografi, dintre care Symphorien Barbier este colaboratorul său între anii 1558-1564.

Despre un alt membru al familiei Vincent, Barthélemy, se știu mai puține lucruri; a tipărit și el la Lyon între 1568-1593.

Antoine Vincent este prezent în colecțiile bibliotecii noastre cu 12 autori în 19 ediții, 19 exemplare.

Autori latini: 4 (Cicero, Dionysius, Terentius, Iustinian I);

Autori greci: 2 (Aristotel, Diogenes Laertios);

Autori evrei: 1 (Josephus Flavius);

Autori germani: 1 (Boemus);

Autori flamanzi: 1 (Ringelbergius);

Alți autori: 3 (Lycosthenes, Titelmann, Victoriis).

Dintre edițiile mai deosebite menționăm:

Cicero, Marcus Tullius (om politic, orator, filosof și scriitor roman, 106-43 a.Chr.);

Orationum volumen III... Lugduni, Apud Antonium Vincentius (Excudebat Symphorianus Barbierus), 1560, in-8°, 520 p., legată în piele, cu ornamente, cu medalioane pe coperte; pe coperta 1 inițialele: *C.V.V.* și anul legăturii, *1564*; cu marca tipografică pe pagina de titlu și multe însemnări manuscrise. (R 80180)

Iustinianus I (482-565, împărat bizantin (527-565); a urmărit restaurarea fostului Imperiu Roman)

Institutiones iuris civilis... Lugduni, Apud Antonium Vincentius (Excudebat Symphorianus Barbierus), 1557, in-8°, 688 p., legată în piele, cu ornamente foarte frumoase, cu inițialele *N.V.S.* și anul *1578* pe coperta 1, cu marca tipografică pe pagina de titlu, cu numeroase însemnări manuscrise. (C 59470)

Aristoteles (savant și filosof grec, 384-322 a.Chr.);

De anima libri tres. Lugduni, Apud Antonium Vincentius, 1558, in-8°, 106 p., legată în piele neagră cu ornamente simple aurii, cu medalioane pe coperte, cu inițialele *D.S.C.* și anul *1578* pe coperta 1, cu marca tipografică pe pagina de titlu, cu multe însemnări manuscrise și sublinieri în carte cu cerneală roșie și neagră. (coll. R 95100-95105, R 95104)

Josephus Flavius (istoric evreu, 37?-100 p.Chr.);

Operum tomus primus. Decem priores Antiquitatum Iudaicarum libros complectens. Sigismundo Gelenio interprete. Lugduni, Apud Antonium Vincentium, 1557, in-16°, 695 p., legată în piele, cu ornamente, cu *S.H.D.* și *1562* pe coperta 1, cu marca tipografică pe pagina de titlu, cu însemnări manuscrise. (U 64064)

Operum tomus secundus. Decem priores Antiquitatum Iudaicarum libros complectens. Sigismundo Gelenio interprete. Lugduni, Apud Antonium Vincentium, 1557, in-16°, 728 p., legată în piele, cu ornamente, a avut închizători metalice, cu *F.D.B.* și *1567* pe coperta 1, cu marca tipografică pe pagina de titlu. (C 90909)

Ringelbergius, Joachimus Fortius (umanist flamand, 1499?-1536);

Opera. Lugduni, Apud Antonium Vincentium, 1556, in-8°, 564 p., legată în piele, cu ornamente, a avut închizători metalice, cu anul legăturii 1558 pe coperta 1, cu sublinieri și însemnări manuscrise în carte. (C 51962)

Mai menționăm ediția: **Besson Jacques** (inginer și matematician francez, 1540-1576); **Teatrum instrumentorum et machinarum. Cum Franc. Beroaldi Figurarum declaratione demonstrativa.** Lugduni, Apud Barth. Vincentium, 1578, in folio, 11 f + 60 f planșe – desene, legată în pergament, cu pagina de titlu foarte frumos ornamentată. (R85011)

În concluzie, colecția de carte lyoneză, bogat reprezentată în biblioteca noastră, poate rivaliza cu cea a lui Stephanus, Elsevier sau Plantin. Punerea în valoare a acestor ediții deosebite ni se pare o datorie de onoare. Exemplarele sunt bine păstrate, aproape toate fiind legate în piele sau pergament; ele au aparținut unor intelectuali de marcă din Transilvania, între care îi amintim pe Timotei Cipariu, familia Teleki și Michael Szigetti.

16th Century Typographs from Lyon Represented in the Collections of the Academy's Library from Cluj Napoca

Abstract

1445 – a moment that indicates a sudden change in the cultural evolution and development of book diffusion. In the middle of the 16th century, at Mainz, was created the first printing house from Europe. During five decades, the number of such „printing houses” became larger and larger – there were over 250 offices in the second half of the 15th century.

Lyon is considered to be one of the most important typographical centers from Europe. It was established in 1473 and became famous all over the world because of the distinctive artistic value of its printed works. Besides, there were around 50 offices in this town and they were all developing in a specific way, with no kind of forbiddens.

During the 16th century, many famous typographers have worked at Lyon: **Barthélemy Buyer**, who's name is connected with the first steps of french typography; **Martin Husz** – who realized the first illustrated book from France; **Johann Trechsel** – a very educated and inventive person; **Josse Bade**; **Sebastian Gryphe** etc.

The works of all those typographers can be found at Cluj Napoca, at the Academy's Library. Thus, **Sebastian Gryphe** is represented by 69 of

his printed works; there are the texts of some famous authors, such as: Macrobius Ambrosius, Cicero, Titus Livius, Sallustius Caius Crispus etc. His son, **Antoine Gryphe** is also represented by his work: 13 copies from Cicero, Iacopo Sannazaro, Vergilius Polidorus etc. **Jean de Tournes** is famous for the elegance of the letters used for printing, for the truthfulness of the information transmitted. There are 25 copies of his works that can be admired at Cluj Napoca along with those printed by his son, **Jean II de Tournes**.

There are many typographers, and booksellers at the same time, in the 16th century. Some of them are also represented at Cluj; **Guillaume Rouille (Rovilius)**, who's belief was that „*typography does not mean a job, but an art*” – 39 copies; **Antoine Vincent (Vincentius)**, one of the richest booksellers at the middle of the 16th century – 19 copies.

The books printed at Lyon are properly represented at Cluj Napoca; their value does not consist only in their age, but also because of their ex-owners, some of the most important cultural personalities from Transylvania.

Completări și corijări la bibliografia maghiară a secolelor XVII și XVIII

Prof. Dan Lăzărescu
Biblioteca Județeană „A. D. Xenopol” Arad

I. Marele bibliograf maghiar Molnar Albert (1574-1633), (1) a racordat sever cultura maghiară la cultura latină europeană, prin realizarea aceluia *Dictionarum Latino Hungarico Latinum*, apărut în ediția I la Nürnberg, în 1604. A fost urmat de a doua ediție, apărută în 1611 la Hanovra, și ediția a treia, la Heidelberg, în 1621, care este prima ediție trilingvă, celor două limbi adăugându-se și limba greacă. Importanța acestui instrument de lucru este deosebită, explicabilă și prin îmbogățirea culturii maghiare cu cele trei ediții. Există la Biblioteca Județeană Arad o altă ediție, postumă, neînregistrată în bibliografia maghiară a secolului al XVII-lea. Este vorba în realitate de două volume distincte, cu ani și loc de apariție identice, primul având structură trilingvă, latino-greco-hungaricum; al doilea, *Dictionarium hungarico-latinum*, amândouă legate în coligat editorial.

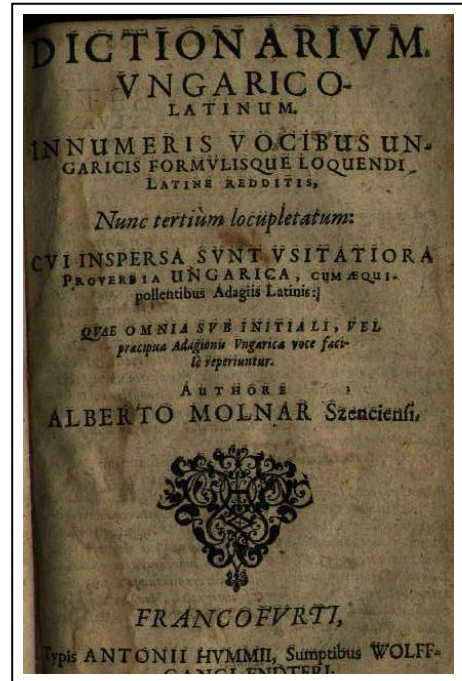
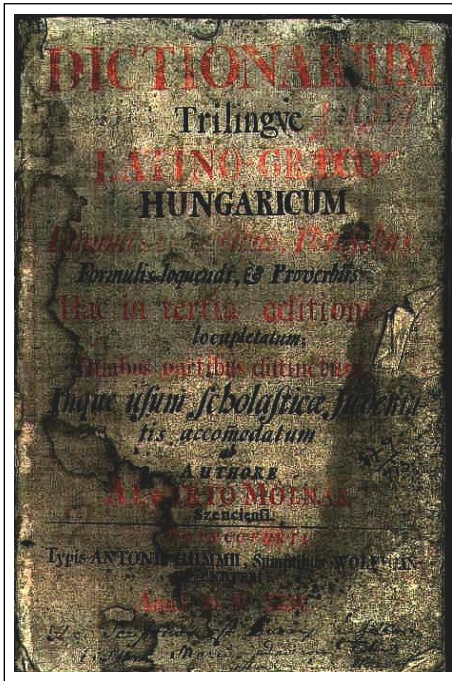
Primul volum are [1] 1028 p. 8° [18,5x11,5 cm] sign : [], A8 B8 – Sss8 Ttt2.

Pagina de titlu este în roșu (rândurile 1, 3, 5, 7, 9, 14, loc, data) și negru.

Între paginile 1022-1023 (scris 1024) se află *Notae arithmeticae*.
Între paginile 1024-1027, *De Miraculis Mundi*, 1027 – *Vives*, Ion Ludovicus ; : *De lexicis indicis*.

Al doilea volum are 352 de pagini sign. A8 B8 – Y8, pagina de titlu doar în negru, iar între paginile 348-352 *Difficiles...voces*.

Ambele volume au texte pe două coloane, cu linie mediană. Avem în față prima ediție postumă a Dicționarului lui Albert Molnar (2).

II. Efortul bibliografilor maghiari contemporani s-a îndreptat către sfârșitul secolului trecut la sistematizarea și completarea marilor lucrări, drept fundament fiind considerate cele ale lui Petrik Géza (3), volumele apărute între anii 1971-1991 fiind chiar numerotate în continuare, marcându-se și în acest fel considerația la care numele marelui bibliograf are dreptul (4). Studiul atent al acestei serii ne-a convins că, pentru secolul al XVIII-lea, volumele apărute în a doua ediție, au fost adesea mult mai puțin atent studiate. Am ales dintr-un lanț mai bogat trei cazuri deosebit de semnificative.

1. Sub pseudonimul **Periergus Delthophilus**, contele Karoly Imre Reviczki (1737-1793) (5) a publicat catalogul bibliotecii sale cu titlul ***Bibliotheca Graeca et Latina. Berolini, Typis Ioannis Frederici Unger 1784***, pentru care Petrik (6) dă următoarele date cantitative: 8⁰. 100. 160. 60. 64 es 241.

Se află la Biblioteca Județeană Arad și o „Editio altera”, cu loc, editor, dată și forma comune cu prima ediție, având însă, altă paginatie: XXIV [1] 390. [13]p. la pozițiile operei lui Reviczki, această ediție este greșit indicată la Szinnyei (7).

2. Importantul scriitor maghiar al secolului al XVIII-lea, Teleky Jozsef (1738-1796) (8), a avut o scriere cu titlul *Essai sur la foiblesse des esprits – forts*, apărută într-o primă ediție Leyde, 1760 chez Jean Luzac, cu următoarele date cantitative: 12° 5 lev. Es 102 1. (9).

Biblioteca Județeană Arad posedă un exemplar dintr-o ediție diferită: Amsterdam, chez M.M. Rey. MDCCLXI. 12°. XVI. 128 p. care nu este inclusă în lucrările de completări. Facem, deci, convenita rectificare.

3. Baronul francez de origine maghiară François de Tott (1733-1793) (10) a avut un enorm succes european cu ale sale *Memoires sur les turcs et les tartares*, care au avut timp de 2-3 ani un număr destul de mare de ediții. Printre cele omise de bibliografii maghiari, menționăm una de Paris, MDCCLXXXV, cu următoarele date cantitative: 12° vol.I. XXXII. 278 p. vol.II. [2] 264 p. Este o ediție completă, fără mențiune de număr de ediție, și este diferită de cea descrisă de Al. Ciorănescu (11) astfel: Deuxième édition. P. 1785. 4° 2v.

Aceste trei cazuri atestă, alături de altele, o anume lipsă de interes pentru lucrările aflate la o a doua ediție, lacună care, deși de scăzută importanță, se cere corectată.

Comunicarea noastră exprimă puțin din deosebita stimă la care bibliografia maghiară, prin marile ei valori, are dreptul.

NOTE. BIBLIOGRAFIE.

- (1) Szinnyei Jozsef. *Magyar írók élete és munkái*. Budapest, 1890-1914. 14 vol. Vol. IX, col. 158-166.
- (2) a) Apponyi, Sándor. *Hungarica*. I-II Kotet. Budapest, 1900-1902.
 b) Szabó, Károly – Hellebrant, Árpád : *Régi magyar könyvtár*. Budapest, 4 volume.
 c) Sztripszky, Hiador : *Adalékok Szaóó Károly*...Budapest, 1912.
 d) Dézsi, Lajos : *Adalékok*...Budapest, 1906.
 e) *R.M.K. Pótlások 2.* füzet, Budapest, 1991
- (3) *Magyarország Bibliográphiája...1712-1860.*
 - *Első Kötet*. Budapest, 1888.
 - *Második Kötet*. Budapest, 1890.
 - *Harmadik Kötet*. Budapest, 1891.
 - *Negyedik Kötet*. Budapest, 1892.
- (4) *Magyarország Bibliográfiája...1712-1860.*
 V. *Pótlások*...Budapest, 1971.
 VI. *Mutató*...Budapest, 1972.
 VII. *Pótlások*...Budapest, 1991.
 VIII. *Függelék Hazai*, Budapest, 1991.
- (5) Szinnyei Jozsef. *Magyar írók élete es munkai*. Budapest, 1890-1914. 14 vol. Vol. XI 1905 col. 908-909.
- (6) Vol. III col. 220.
- (7) Vol. XI col. 909 poz. 3.
- (8) *Magyar irodalmi lexikon*...Budapest [1926] pag. 783 și Szinnyei *op. cit.* XIII, col. 1408-1410.
- (9) Petrik, *op. cit.* III kötet pag. 615 și Szinnyei poz. 1.
- (10) *Magyar irodalmi*...p. 809-810.
- (11) *Bibliographie de la litterature française du XVIII-e siècle*, Paris, 1961. poz.62043.

Additions and Corrections to the Hungarian Bibliography of 17th and 18th Centuries.

Abstract

The works of Hungarian bibliographers during the 17th and 18th centuries represent a very important part of the ancient books collection that can be found at Arad County Library. First, we have to mention the posthumous edition of the famous *Dictionarum Latino Hungarico Latinum* written by Molnar Albert (1574-1633); the first posthumous edition has been published in two distinctive volumes having the same year and place of printing, but different structure: the first is written in three languages (Latin, Greek, Hungarian), the second in two languages (Latin, Hungarian).

Another important book that we can find at Arad is *Bibliotheca Graeca et Latina. Berolini, Typis Ioannis Frederici Unger 1784* written by Karoly Imre Reviczki who uses a pen name – Periergus Deltophilus. It is an *Editio altera*.

The 18th century is also represented by Teleky Jozsef with his book *Essai sur la foiblesse des esprits-forts*; the County Library has not the Leyde edition, but another copy printed at Amsterdam.

We must also refer to a famous book *Memoires sur les turcs et les tartares*, written by a French baron of Hungarian origin François de Tott (1733-1793). The library has a copy from the second edition.

All those examples prove that these books – it does not matter if we take into consideration the first, the second or the third edition etc – are very important in order to reconstitute the activity of Hungarian writers during the 17th and 18th centuries.

ISTORIA BIBLIOTECILOR

Incursiune în fascinanta lume a bibliologiei

*Acad. Prof. Dr. Berdj Așgian
Târgu Mureș*

Încă din cele mai vechi timpuri ale istoriei cunoscute, marile personalități ale epocilor – care și ei aveau nevoie de informații – își creau biblioteci, adică își formau colecții de date clasate într-o anumită ordine, care să le fie de folos în diferite scopuri.

Bibliotecile din Antichitate erau situate de obicei în vecinătatea templelor, iar mai târziu, în Evul Mediu, în scriptoriile mănăstirilor, unde călugării caligrafi concepeau și înfăptuiau manuscrisele pe foi de papirus sau de pergament.

Cea mai veche bibliotecă cunoscută, și din care s-a mai păstrat o parte, este **Colecția de tăblițe de cărămidă arsă** descoperită de către arheologul asiolog englez Austin-Henry Layard în anul 1849 în ruinele orașului Ninive, fosta capitală a statului asirian, în arealul actualei localități Kujundjik, situată pe malul drept al fluviului Tigru, vizavi de orașul Mosul, capitala Kurdistanului Irakian; aceste tăblițe au fost găsite sub dărâmăturile palatului regelui Asurbanipal, care a domnit în Asiria timp de 43 de ani, în perioada 669-626 a.Chr.

Din Antichitate sunt mai bine cunoscute bibliotecile din Alexandria, Pergam, Ierusalim și biblioteca Matenadaran din Erevan.

Biblioteca din Alexandria a fost înființată de către Ptolemeu Soter, unul dintre cei mai străluciți generali ai lui Alexandru Macedon care, după moartea suveranului, a fost guvernator al Egiptului timp de 17 ani (323-306 a.Chr.) și apoi rege al acestei țări timp de 21 de ani (306-285 a.Chr.); urmașii săi, care au constituit dinastia ptolemeilor, au domnit timp de 255 de ani, până în anul 30 a.Chr., când Egiptul a fost cucerit de către Caius Iulius Caesar, devenind provincie romană.

În tot acest timp de aproape trei secole, urmașii lui Ptolemeu Soter s-au îngrijit de bibliotecă, care ajunsese să dețină aproximativ 700.000 de volume – în suluri de papirus și pergament – constituind cel mai mare depozit al gândirii elenistice de la Homer până la Aristotel!

De-a lungul timpurilor, Biblioteca din Alexandria a suferit efectul devastator al mai multor incendii; a ars parțial, pentru prima dată, în anul 47 p.Chr. A fost reconstituită, apoi din nou lezată parțial în anul 390, pentru ca arderea ei, totală și definitivă, să aibă loc în anul 641, când Egiptul a fost cucerit de către arabi. Conducătorul acestora l-ar fi întrebat pe stăpânul său, califul Omar I Ibn-al-Khattab din Bagdad (cel care stabilise data Hegirei ca fiind anul 622, ca an de început al calendarului musulman), ce să facă cu faimoasa bibliotecă. Răspunsul lui Omar ar fi fost drastic: *„Dacă cele scrise acolo sunt conforme cu Coranul, ele sunt inutile și trebuie distruse. Dacă sunt contrare Coranului, înseamnă că sunt dăunătoare și – de asemenea – trebuie distruse!”* Slujitorul s-a conformat și datele existente spun că manuscrisele ar fi ars timp de două luni, acoperind orașul cu un fum gros și negru, transformând astfel în scrum, cenușă și zgură cea mai mare și mai valoroasă bibliotecă a Antichității!

Biblioteca din Pergam a fost înființată în secolul III a.Chr. de către regele Attal I, care a domnit timp de 44 de ani, în perioada 241-197 a.Chr., și îmbogățită de succesorii acestuia, ajungând să dețină peste 200.000 de volume în suluri manuscrise.

Orașul Pergam era capitala provinciei Mysia, situată în nord-vestul Asiei Mici, în vecinătatea Mării Egee, precum și a teritoriului stăpânit cândva de puternica și măreața cetate a Troiei. Orașul Pergam ființează și în zilele noastre în Turcia, în același areal, sub denumirea de Bergama. Pergamul antic a fost renumit, în primul rând, pentru valoarea bibliotecii sale; în al doilea rând, pentru faptul că meșteșugarii săi au inventat **pergamentul** – din piele netăbăcită de asin, care a înlocuit foile de papirus pentru scrierea manuscriselor; în al treilea rând, pentru faptul că pergamezii l-au sprijinit, material și cu puterea brațelor, pe regele Priam al Troiei în războiul acestuia cu aheii.

Biblioteca din Ierusalim a fost înființată în secolul V a.Chr. pe lângă marele templu din acest oraș sfânt.

Se știe din istorie că regele chaldeo-babilonian Nabucodonosor – care a domnit în perioada 605-562 a.Chr. – a cucerit Iudeea, a dăruit cetatea Ierusalimului și i-a adus pe evrei în robie. Despre acest fapt se vorbește și în cartea a 16-a a Vechiului Testament (capitolul 9, paragrafele 26-27) unde se specifică faptul că această ducere în robie a constituit o pedeapsă de la Dumnezeu și s-a datorat mișeliilor comise de evrei!

Se mai știe de asemenea, că următorii trei regi ai imperiului persan, și anume Cyrus al II-lea cel Mare (559-530 a.Chr.), Darius I al lui Istaspe (522-486 a.Chr.) și Artaxerses al II-lea (404-359 a.Chr.), toți trei din dinastia ahemenizilor, au contribuit la refacerea Marelui Templu, la înființarea și dezvoltarea bibliotecii și la stabilirea și restatornicirea legilor lui Moise, ordonate acestuia de către Domnul Dumnezeu poporului lui Israel!

Regele Artaxerses al-II-lea a contribuit în largă măsură la ducerea la bun sfârșit a acestor țeluri, prin faptul că a însărcinat cu îndeplinirea lor pe doi învățați evrei de la curtea sa, și anume pe Ezra (sau Ezdras) și pe Neemia (sau Nehemias). Dacă despre Biblioteca din Ierusalim există date istorice foarte puține, mai multe informații sunt furnizate despre acești doi cărturari de către Biblie. Într-adevăr, în Vechiul Testament, cărțile 15, respectiv 16, sunt dedicate acestor două personaje. În acest sens, în cartea 15, capitolul 1, pagina 2, se spune că, în urma unei intervenții divine, regele Cyrus al II-lea cel Mare a hotărât reconstruirea Casei Domnului din Ierusalim și înființarea bibliotecii din acel oraș, anexată templului.

În acest scop, el a eliberat din sclavie 42.360 evrei, plus 7.337 robi și roabe ale acestora, i-a încărcat cu daruri și bani și i-a trimis în Iudeea pentru aceste țeluri, fapt pomenit și în cartea 16-a din Vechiul Testament, capitolul 7, paragrafele 66-67. Este scris de asemenea, în cartea 15-a, capitolul 6, pagina 14, că reclădirea cetății Ierusalimului, a zidurilor ei, a fost efectuată în timpul domniei celor trei regi ahemenizi și că Marele Templu a fost terminat în anul 515 a.Chr.

Ezra, căruia îi este dedicată cartea 15-a din Vechiul Testament, era medic și preot evreu, foarte priceput în Legea lui Moise (capitolul 7, pagina 6). Pe lângă sarcinile de constructor, Ezra a restabilit în Iudeea ierarhia sacerdotală, a restatornicit celebrarea regulată a cultului lui Dumnezeu, a alungat din cetate femeile străine de neamul evreesc și i-a pedepsit pe evreii care se căsătoriseră și aveau copii cu acestea (capitolul 10, pagina 19), fapt despre care se vorbește și în cartea 16-a (capitolul 13, paragrafele 25-26-27). De asemenea, Ezra a înlocuit vechea scriere ebraică cu un alfabet mai eficient.

Pentru toate aceste restaurări, adunarea rabinilor l-a denumit pe Ezra ca fiind „*Prințul Tanaitelor*”, adică un conservator al Vechilor Tradiții!

Neemia, căruia îi este dedicată cartea 16-a din Vechiul Testament, era un evreu de credință al regelui Artaxerses al II-lea, la curtea căruia

(reședințele de la Susa și Babilon) ajunsese să dețină funcția de *paharnic*. Când regele l-a trimis în Iudeea pentru a-l sprijini pe Ezra în îndeplinirea misiunii acestuia, Neemia a fost investit cu funcția de guvernator al Ierusalimului, având deci în mâinile sale atât puterea armată și cea legiuitoare, cât și puterea financiară, necesare marilor țeluri trasate de curtea regală din Babilon, pentru restaurarea vechilor obiceiuri civile și religioase în Iudeea. În acest sens, înființarea și dezvoltarea Bibliotecii din Ierusalim pe lângă Marele Templu, adunând la un loc toate manuscrisele existente în țară, a constituit un eveniment cultural de cea mai mare importanță!

Dacă despre biblioteca din Ierusalim datele istorice sunt sărace, despre **Biblioteca Matenadaran din Erevan** informațiile sunt mai numeroase. Această bibliotecă a fost înființată în decursul secolului al V-lea p.Chr. după introducerea creștinismului – în anul 301 – ca religie de stat în Armenia, și după inventarea de către marele învățat Mesrob Maștot a alfabetului armenesc, în anul 405, care a înlocuit vechea scriere cuneiformă, arameică, existentă până atunci în teritoriul Urartu.

Biblioteca a fost înființată pe lângă catedrala patriarhală din Ecimiadzin, centrul religios al tuturor armenilor, și a funcționat acolo până în anul 1939 când, din motive de securitate, a fost mutată la Erevan, într-o clădire monumentală, construită special în acest scop. De-a lungul secolelor, s-au adunat la Biblioteca Matenadaran un număr de peste 25.000 cărți manuscrise, peste 150.000 documente legate de istoria politică, culturală și socială a Armeniei, precum și un număr impresionant de volume tipărite, dintre care, peste 900 sunt incunabule.

Pot preciza că prima carte tipărită în limba armeană și cu litere armenesti a fost publicată în anul 1512 și este o „*Carte de rugăciuni*”, fiind interesant de remarcat faptul că, pe teritoriul românesc, primele cărți tipărite au fost efectuate de ieromonahul Macarie tot în anul 1512, acestea fiind „*Evangheliarul*”, „*Octoiubul*” și „*Liturghierul*”. Acest fapt nu constituie singura similitudine dintre istoria și cultura poporului român și cele ale poporului armean!

Manuscrisele din Antichitatea armeană erau efectuate în scriptoriile celor peste 1500 de mănăstiri armenesti ale țării, până în secolul V ele fiind scrise pe foi de papirus, apoi, până în secolul X pe foi de pergament, preparate după metoda pergameză din piele netăbăcită de asin, iar după secolul X pe hârtie pergament, adică hârtie impermeabilă pentru aer și apă.

Cel mai vechi manuscris armenesc care nu are lipsuri este o „*Evanghelie*” datată din secolul VII d.Chr.

Biblioteca Matenadaran din Erevan mai este valoroasă din încă două motive:

1) Pentru faptul că numeroase dintre cărțile bisericești sunt împodobite cu minunate miniaturi policrome, care scot în evidență măiestria călugărilor caligrafi și pictori miniaturişti, miniaturi care datează încă din secolul VI. De valoare deosebită sunt „*Evanghelia din Ecimiadzin*” și „*Evanghelia catoligosului*”, ambele din secolul X, și „*Evanghelia din Mughni*”, datând din secolul XI. 2) În bibliotecă se găsesc copii în limbile originale sau traduceri în limba armeană, efectuate manuscris de călugări erudiți, care cutreierau bibliotecile din centrele culturale ale epocii, deosebit de vizitată fiind biblioteca din Alexandria. Cum bine se știe, acest monument al culturii elenistice a fost distrus în întregime în anul 641! Numeroase copii și traduceri din volumele acestei biblioteci se află însă și azi în biblioteca Matenadaran din Erevan, unele dintre ele constituind unicele exemplare existente. Acest fapt justifică prezența în acest locaș de cultură a numeroși cercetători din toată lumea, care găsesc acolo ceea ce nicăieri în altă parte a lumii nu se mai află!

Biblioteci existau și în Grecia antică; în afara colecțiilor particulare ale marilor personalități politice și culturale cum au fost Demostene, Solon, Temistocle, Euripide, Aristotel, Hipocrate etc., existau și biblioteci publice, cea mai veche dintre acestea fiind aceea înființată de tiranul Pisistrate, care a domnit în Atena în perioada 560-527 a.Chr. După cucerirea Greciei antice de către romani, numeroase biblioteci au fost transportate la Roma. Astfel, generalul Paulus Emilius a dus biblioteca regilor Macedoniei, generalul Lucius Sylla pe cea a lui Apelicon, generalul Licinius Lucullus a dus biblioteca regilor din Pont etc.

Și la Roma au fost înființate biblioteci publice, după modelul grecesc. Astfel, împăratul Octavian Augustus (care a domnit în perioada 27 a.Chr.-14 p.Chr.) a înființat două asemenea biblioteci, una la porticul Octaviei și cealaltă la Palatin. O bibliotecă publică a deschis și Asinius Pollion, în anul 29 p.Chr. Se mai știe că în secolul IV p.Chr. la Roma funcționau 29 de biblioteci publice.

Celelalte biblioteci publice au urmat și ele exemplul capitalei; astfel, scriitorul Pliniu cel Tânăr a înființat o asemenea bibliotecă în orașul Como, în decursul secolului II p.Chr.

În Evul Mediu bibliotecile se înființau mai ales în cadrul mănăstirilor, unul dintre cei ce au inițiat această acțiune printre călugării Occidentului fiind și scriitorul și politicianul roman Magnus Aurelius Cassiodorus, care a trăit în perioada 468-552 p.Chr. În acest sens, au devenit vestite bibliotecile mănăstirilor Bobbio, Monte Casino, Saint-Gall, Cluny, Fleurry-sur-Loire etc.

S-au format și biblioteci private cum au fost cea a poetului Francesco Petrarca, cea a lui Isidor din Sevilla, bibliotecile regilor Franței, ai Angliei și ai Aragonului, al regelui Ioan cel Bun, al împăratului Carol Quintul și al fratelui acestuia, ducele de Berry, biblioteca ducilor de Burgundia, biblioteca lui Dimitrie Cantemir, a lui Neagoe Basarab și cea a lui Constantin Brâncoveanu etc.

Papii au avut dintotdeauna biblioteci. Fondatorul **Bibliotecii Vaticanului** a fost papa Nicolae al V-lea, al cărui pontificat acoperă perioada 1447-1455, și cam în acea perioadă s-au format și o serie de biblioteci publice atașate instituțiilor religioase, prima dintre ele fiind înființată la Florența de către umanistul Niccolo Niccoli la mănăstirea Camaldulelor, în ultimul an al vieții sale (1364-1437).

Se cuvine acum să mă refer puțin și la bibliotecari. În acest sens, erau vestiți cei care se ocupau cu sistematizarea, conservarea, aprecierea și valorificarea manuscriselor Bibliotecii din Alexandria, omologii bibliologilor și biblioteconomiștilor din instituțiile similare ale zilelor noastre.

La Roma, bibliotecarii au fost mult timp sclavii și libertii cu învățătură, și care purtau denumirea de *librarii*, denumirea latină a cuvântului „carte” fiind acela de „liber, libris”.

În mănăstirile Evului Mediu bibliotecarii reprezentau personaje importante și purtau denumirea de *custos librorum*, adică de „păzitori ai cărților”.

Adeseori, funcția de bibliotecar era încredințată unor literați, pentru a li se putea asigura astfel o pensie mascată!

Din istoria bibliotecarilor au rămas cu nume notorii Anastase, bibliotecarul curții imperiale a Romei; Gilles Malet, bibliotecarul

împăratului Carol Quintul; Bartolomeo Platina, bibliotecarul Vaticanului din secolul XV-lea, în decursul domniei papei Pius al II-lea; Guillaume Budé, bibliotecarul curții regale a Franței în decursul secolului XVI-lea, în timpul domniei regelui Francisc I de Valois etc.

În prezent, corpul bibliotecarilor este format numai din personal tehnic de specialitate, cu studii specifice! Apar regulat reviste de profil („Revue des bibliothèques”, „Zentralblatt für Bibliothekenverein” etc.), sunt constituite asociații profesionale și tehnice ale bibliotecarilor, sunt organizate periodic congrese naționale și internaționale, care reunesc pe cei interesați de problematica bibliologiei și biblioteconomiei.

În decursul vremurilor, numeroase personalități politico-sociale, științifice și culturale au demonstrat o adevărată pasiune pentru cărți, nu numai în sensul colecționării lor ci, mai ales, pentru a se instrui și/sau delecta cu conținutul lor, dovedindu-se astfel a fi niște veritabili bibliofili. Putem cita, în acest sens, din Antichitate pe Caius Terentius Varro, om politic și general roman (secolul I a.Chr.), Titus Pomponius Atticus, literat și om de cultură roman (secolul I a.Chr.), prieten apropiat al lui Marcus Tullius Cicero, orator, filozof, scriitor și consul roman (secolul I a.Chr.), de asemenea un mare bibliofil, cel care a demascat conjurația lui Lucius Sergius Catilina împotriva Senatului, în anul 63 a.Chr.

Din Evul Mediu sunt cunoscuți ca bibliofili împătimiți Richard de Burry în Franța și Robert Cotton în Anglia. Din secolele XVI-XVII au rămas celebri pentru pasiunea lor bibliofilă Jerôme Bignon, magistrat și erudit parizian, Mathieu Molé, președintele Parlamentului francez în anii 1584-1586, cardinalul Jules Mazarin, regent al Franței după moartea regelui Ludovic al XIII-lea și copilăria regelui Ludovic al XIV-lea, și Jean-Baptist Colbert, ministru de finanțe al Regelui-Soare.

În secolul XVIII erau vestiți bibliofili Jean Buraeus, rentier din Anglia și baronul Robert-Jacques Turgot, ministru de finanțe al Regelui Ludovic al XVI-lea.

Trăind în Franța secolului XIX erau renumiți ca bibliofili Jean-Jacques Brunet, Antoine Boulard, Ambroise Didot și Charles Nodier, iar din Anglia bibliofilul Charles Dibdin, precum și alții, mai mult sau mai puțin cunoscuți, îndeobște oameni bine educați și înstăriți, aparținători ai clasei burgheze.

În încheiere, mă voi referi la conținutul semantic a 9 dintre cei 23 de termeni care fac parte din familia cuvântului „*biblion*”.

Bibliologia este știința care se ocupă cu studiul cărții ca fenomen al vieții socio-culturale, ea tratând despre istoria, tehnica alcătuirii, răspândirea și conservarea cărților.

Bibliografia este o ramură a bibliologiei care se ocupă cu descrierea, aprecierea, sistematizarea și răspândirea publicațiilor, în scopul folosirii lor de către cititori. Ea mai semnifică însă și: a) totalitatea cărților și articolelor consultate pentru redactarea unei lucrări; b) totalitatea operelor unui autor; c) carte care cuprinde repertorii bibliografice și d) publicație periodică ce cuprinde titlurile recent apărute.

Bibliomania denotă existența unei pasiuni excesive pentru cărți.

Bibliolatria înseamnă de asemenea existența unei afecțiuni exagerate și bolnăvicioase pentru cărți, dar mai semnifică și legătura prea fidelă și fanatică pentru textele biblice.

Biblioterapia semnifică traterea anumitor boli nervoase prin intermediul unor lecturi adecvate.

Bibliolatria constituie arta de restaurare a cărților deteriorate.

Bibliognozia semnifică cunoașterea cărților, a istoriei lor, a valorii conținutului și a prețului lor.

Bibliomancia constituie o formă de divinație, adică de ghicire a viitorului, și este repudiată de toate cultele religioase. Se practică deschizând la întâmplare Biblia, Evanghelia, Coranul sau Talmudul și, fixându-se pe anumite pasaje, se conchide la viața prezentă și cea viitoare a solicitatorului.

Bibliotaful este partea specială și rezervată a unei biblioteci unde sunt păstrate cărțile deosebit de prețioase, precum și cele care nu sunt date la cititori. Termenul de bibliotaf mai indică însă și pe cel care nu dă nimănui cărțile sale, ci le ascunde în rafturile dulapurilor bibliotecii sale personale.

Ca o ultimă idee, aș vrea să mai spun că, după părerea mea, atâta vreme cât vor mai exista persoane care să scrie cărți și oameni care să le citească și să învețe din ele, Soarta omenirii și Viitorul Terreii nu sunt în pericol real!

Incursion into the Fascinated World of Bibliology

Abstract

The necessity of being informed, educated and cultivated was the reason for creating the first collections of writings. The human history confirms the existence of such collections even during the ancient times, long before Christ. The most famous ancient libraries are: **The Collection of Plates from Burnt Bricks**, discovered by the English archaeologist Austin-Henry Layard in 1848 at Nineveh and considered to be the oldest library of the world; the **Library from Alexandria**, created by Ptolemy Soter in the 4th century B.C.; the **Library from Pergam**, in the 3rd century B.C.; the **Library Matenadaran from Erevan**, in the 5th century A.C.

During the Middle Ages libraries are considered to be more and more important and they are organized on scientific bases by specialists. The history of books knows a large number of librarians, educated persons, who have dedicated their lives to culture, writings and libraries.

As long as people will write, there will always be people to read, take care and love books.

Biblioteci documentare ale Arhivelor Naționale

Liviu Boar

Arhivele Naționale, Direcția Județeană Mureș

Instituția Arhivelor Naționale, menită a păstra, conserva și valorifica științific memoria scrisă a unei națiuni – documentul de arhivă – s-a preocupat încă de la începuturile existenței sale instituționalizate¹ să completeze informația din documente cu cea tipărită. Astfel au luat ființă bibliotecile documentare ale Arhivelor Naționale, biblioteci cu circuit închis, cu un profil bine determinat, menite să completeze informațiile cercetătorilor arhivelor.

Cele mai vechi biblioteci documentare ale Arhivelor Naționale sunt cele din Iași, București, Brașov, Sibiu și Hunedoara.²

Lucrarea de față își propune să prezinte doar câteva dintre bibliotecile documentare ale Arhivelor Naționale. Ea este o sinteză a răspunsurilor la un chestionar pe care l-am trimis colegilor de la câteva direcții județene.³

Cea mai veche Bibliotecă Documentară din sistemul Arhivelor Naționale este cea din Iași.

¹ *Arhivele Statului – 125 ani de activitate 1831-1956*, București, 1957, p. 28. Referitor la denumirea instituției, aceasta a funcționat în perioada 1 mai 1831 – 9 aprilie 1996 sub denumirea de **Arhivele Statului**, iar după apariția Legii 16/1996, Legea Arhivelor Naționale publicată în M.O. nr. 71 din 9 aprilie 1996, sub denumirea de **Arhivele Naționale ale României**.

² *Cartea românească veche în Bibliotecile Documentare ale Arhivelor Statului, Catalog*, București, 1985, volum întocmit de Elena Dima, Gheorghe Buluță și Simona Ceaușu, p. 7 și urm. (În continuare *Cartea românească veche...*)

³ Mulțumesc și pe această cale colegilor care mi-au pus la dispoziție datele solicitate: dr. Maricica Ifrim, director al Direcției Județene Iași a Arhivelor Naționale precum și d-nei consilier Loredana Marian, jurist Mioara Bud, director al Direcției Județene Sibiu a Arhivelor Naționale, prof. Maria Vertan, director al Direcției Județene Timiș a Arhivelor Naționale, d-nei consilier Marlen Negrescu, precum și directorilor Direcțiilor Județene ale Arhivelor Naționale din: Bihor – dr. Bujor Dulgău, din Bacău – prof. Vilică Munteanu, din Bistrița – Năsăud – prof. Ion Mureșan, din Dolj – prof. Ioan Zarcără, din Hunedoara – prof. dr. Vasile Ionaș și d-lui consilier Viorel Vânătoru.

Prima tipăritură depusă la Arhivele Statului din Iași, instituție înființată la 1 ianuarie 1832 în baza prevederilor **Regulamentului Organic**, a avut loc la 22 iunie 1833, aceasta fiind **Buletin, foaie oficială**, trimisă de tipografia lui Gheorghe Asachi⁴.

Începând cu anul 1835, în **Condica generală a documentelor publice depuse în Arhiva Statului Moldovei** – actualul **Registru General de Arhivă** existent la fiecare unitate teritorială și centrală a Arhivelor Naționale, în care sunt consemnate preluările de documente – sunt înregistrate o serie de tipărituri donate de Gheorghe Asachi provenind din Tipografia Albinei, respectiv un exemplar al **Condiciei Civile**, urmată de **Anafora** din 1 octombrie 1835 privind “**îngrădirea pricinilor**”, atât în original cât și în copie tipărită⁵.

În anul următor Gheorghe Asachi depune “**fără adres**” 15 tipărituri proprii, printre care și textul tratatului de la Adrianopol, trei exemplare din broșura **Cuvânt rostit la deschiderea Obșteștii Extraordnare Adunări a Moldovei** de către Pavel Kisselef la 8 mai 1831⁶.

Lista donatorilor care au îmbogățit această bibliotecă, listă deschisă de Gheorghe Asachi, care a fost între anii 1832-1849 Arhivistul Statului, a fost continuată de alte personalități marcante dintre care amintim pe Sever Zotta, A. D. Xenopol, Theodor Burada, Theodor Codrescu, D. Onciul, Gh. Ungureanu, Augustin Z. N. Pop, Gh. Platon.

Fondul de carte s-a îmbogățit și prin preluarea unor colecții ale Bibliotecii Seminarului “Veniamin Costache” precum și ale bibliotecilor unor instituții de prestigiu: Institutul de Istorie, Comisia Istorică a României, Institutul de Agronomie, Academia Română, Camera de Comerț, Școala Elementară nr. 1 din Iași – fostă “Trei Ierarhi”.

⁴ Sever Zotta, *Din trecutul Arhivei Statului a Moldovei*, în *Arhiva Românească*, VI, p. 213-214.

⁵ Arhivele Naționale Direcția Județeană Iași, colecția *Manuscrise*, mss. nr. 40, f. 6.

⁶ *Ibidem*, f. 7 verso.

Astăzi biblioteca numără peste 21.600 de volume la care se adaugă colecțiile **Periodice** – circa 1.500 de titluri, **Monitoare Oficiale** – circa 2.100 de volume și aproximativ 8.000 de unități arhivistice în colecția **Foi Volante**.

Din colecția **Periodice** se remarcă revista *Teatrul* nr. 1-4 din 1864, *Curierul de Iași* 1876-1877, perioadă în care Mihai Eminescu a fost redactor-administrator al ziarului *Albina Românească*, prima gazetă din Moldova apărută sub îngrijirea lui Gheorghe Asachi, *Arhiva Românească*, *Dacia literară* și *Steaua Dunării* sub redacția lui Mihail Kogălniceanu, *România literară* sub redacția lui Vasile Alecsandri, *Convorbiri literare* și *Contemporanul* sub redacția lui Ioan Nădejde.

Din periodicele editate în afara spațiului moldav se remarcă *Curierul de ambele sexe*, al cărui mentor a fost Ion Heliade Rădulescu; *Gazeta de Transilvania* a lui George Barițiu; *Foaea Societății pentru literatura română și cultura română în Bucovina* apărută la Cernăuți, apoi *Buciumul* sub conducerea lui C. Bolliac – director general al Arhivelor Statului din București în perioada 7 august 1864-12 iulie 1866; *Pruncul român* îngrijit de C.A. Rosetti; *Revista română* condusă de Al. Odobescu; *Viata* sub redacția lui Al. Vlahuță și nu în ultimul rând *Bilete de papagal*, revistă aparte în peisajul publicisticii românești, condusă de T. Arghezi.

Din colecția de carte rară se remarcă 114 exemplare de tipărituri românești (1642-1834), multe cu însemnări.⁷

Dintre cărțile străine merită amintită o lucrare din 1616 *Masime, Regole et Precetti di Stato & di Guerra* (Napoli), care conține pasaje din autori latini – Tacitus, Plinius cel Tânăr și alții – dezvoltate și comentate de Fabio Frezza. Cartea, legată în pergament, are pe ultima pagină o semnătură în creion – “Pr. M. Grădinaru, 1937”.

Pe un *Evangelion* tipărit la Lwov în 1636, prin grija lui Petru Movilă, aparținând Mănăstirii Căpriană, este consemnat în slavonă că ea a fost cumpărată de “robul lui Dumnezeu Ierei Ștefan și preoteasa sa Drăguna cu 4 lei bătuți, în zilele binecuvântatului și de Hristos iubitorului domnului nostru Ioan Antonie Voevod, în anul 7188 (1680 n.n.L.B.) luna februarie 21”.

⁷ Descrierea acestora a fost făcută în *Cartea românească veche...*

O altă carte valoroasă din secolul al XVII-lea este *Triodul* tipărit la Kiev în 1640, care are, coperta originală din piele, ornată cu motive florale în colțuri sub formă de evantai, iar în mijloc o scenă religioasă, reprezentând în aur răstignirea Domnului; blocul cărții este închis cu două cheutori.

Secolul al XVII-lea este ilustrat și prin cărți de cult în limba greacă, bogate în însemnări, tipărite la Veneția (*Biblion tou Maiou Minos*, 1642; *Biblion tou Iouliou Minos*, 1689; *Psaltirion syn lexikois dosi grammatiko diladi, kai istoriko*, Philon Xinoridos, 1643), la Enetiesi (*Sfânta Scriptură a Noului și Vechiului Testament*, editată în 1687 de către Nikolaos Glykis din Ioannina, cu un foarte elaborat aparat critic), sau la Amsterdam (*Vechiul Testament*, 1643, tradus după versiunea Septuagintei din exemplarul de la Vatican, editat la Roma).

Cărțile rare în limba latină tratează probleme religioase și gramaticale: *Ecclesiasticae Historiae* ale lui Philostorgius Cappadox, scriitor contemporan cu Theodosius cel Tânăr, editată de către Iacobus Gothofredus, la Geneva, în 1642, cu sprijinul deosebit al Partiarhului Photie al Constantinopolului; *Meditationum Evangelicarum Volumen Tripartitum*, de M. Hartmann Creidil (Frankfurt pe Main, 1682; carte legată în pergament de țap “bătută cu luciu”); *Grammatica Latina* a lui Philippus Melanchtho (Leipzig, 1689) și volumul editat cu un an mai târziu *Hyppomnemata et alia quaedam ad Grammaticam Phil. Melanchthonis*, unde semnătura “G.G. Götze, 1719”, lăsată în cerneală carbonică, identifică pe autorul numeroaselor suprascrieri în limba germană. Primul volum poartă ștampila Episcopiei Hușilor.

Biblioteca Direcției Județene Bacău a Arhivelor Naționale s-a constituit în anul 1951 odată cu fostul Serviciu Regional Bacău al Arhivelor Statului, înființat în baza Hotărârii Consiliului de Miniștrii nr. 472 din 29 mai 1951.⁸

Ea deține aproape 17.000 de volume precum și o seamă de periodice locale sau apărute pe plan național.

⁸ *Buletinul Oficial al R.P.R.* nr. 67 din 16 iunie 1951, p. 713-714.

În patrimoniul bibliotecii sunt în evidență 69 de exemplare de carte veche românească, cea mai veche fiind *Cartea românească de învățătură* tipărită la Iași la 1643.⁹

Biblioteca Direcției Județene Dolj a Arhivelor Naționale din Craiova a fost fondată în anul 1831 odată cu Arhivele Statului din Craiova. Biblioteca deține 15.260 de volume precum și un număr apreciabil de periodice dintre care mai importante sunt *Arhivele Olteniei* – colecția completă din perioada 1922-1943, *Analele Academiei Române*, *Analele parlamentare ale României* și altele.

Cel mai vechi exemplar de carte românească veche este un *Apostol*, tipărit la București în anul 1683.¹⁰

Cartea străină cea mai veche, aflată în această bibliotecă, este *Corpus iuris civilis iustinanei*, tipărită la Paris la 1618.

Biblioteca documentară a Direcției Județene Timiș a Arhivelor Naționale a luat ființă în anul 1951. În prezent deține circa 10.000 de volume de cărți și aproximativ 7.000 de înregistrări de periodice.

Din fondul de carte veche străină și românească se remarcă următoarele lucrări: *Corpus Francicae Historiae veteris et sincerae*, Hanovie, 1613; *Collegium experimentale sive curiosum*, Norimbergae, 1676; Augustinus Barbosa, *Collectanea Doctorum, Epigramma*, Lugdunum, 1704; idem, *Collectanea Doctorum*, Lugdunum, 1657; idem, *De officio et potestate episcopi*, Lugdunum, 1665; idem, *Colectaneorum in ius pontificium, tomi sex*, Lugdunum, 1669; Justius Lipsius, *Epistolarum selecta centuriae VIII*, typis Joannis Lucae Straubii, 1694; Illyés András, *Megrővidittet ige az-az prédikátios könyv*, Nagy Szombat, 1691; *Adunarea cazaniilor*, Viena, 1793; C. D. Loga, *Gramatica românească*, Buda, 1822; idem, *Epistolariul românesc*, Buda, 1841.

O altă bibliotecă documentară valoroasă este cea a Direcției Județene Bihor a Arhivelor Naționale, fondată în anul 1960, conținând peste 40.000 de volume. Din fondul de carte veche remarcăm câteva lucrări: Nicolaus Olahus, *Hungariae*, Bruxelles, 1536; Luigi Groto, *Gli illustri et gloriosi*

⁹ Vezi denumirea ei în *Cartea veche românească...*p. 20.

¹⁰ *Ibidem*, p. 32.

gesti et vittoriose imprese fatte contra Turchi Dal Sign. D. Giorgio Castriotto detto Scanderberg, Veneția, 1584; Theodorus Veselius Beza, *Colloqvii*, Geneva, 1588; Stephanus Werbötzi, *Tripartitum*, Viena, 1628; Hugo Grotius, *Annales et historiae de rebus Belgicis*, Amsterdam, 1653; *Approbatæ Constitutiones Regni Transylvaniae*, Claudiopoli, 1667; Paulus Merulla, *Antiquitas Romanorum*, Londni, 1684; *Liturghier*, Rîmnicu Vilcea, 1710, *Liturghier*, Blaj, 1775; Millot, *Universalhistorie*, Viena, 1794.

Biblioteca documentară a Direcției Județene Hunedoara a Arhivelor Naționale își are începuturile în anii 1953-1954 când, la Serviciul Regional al Arhivelor Statului din Alba Iulia, datorită profesionalismului arhiviștilor de atunci, un mare număr de publicații au fost salvate din drumul lor spre topire, drum trasat de cei care considerau cultura un obstacol în calea instaurării comunismului.

Începând cu anul 1964, când Serviciul Regional Alba al Arhivelor Statului a fost mutat la Deva, biblioteca și-a sporit numărul de volume din donații, cumpărări (achiziții) și abonamente.

Biblioteca documentară cuprinde un număr de peste 23.000 de volume din care 6.900 alcătuiesc colecțiile de periodice, reviste și ziare.

Dintre cărțile de patrimoniu amintim: *Evangeliiar românesc* tipărit de Coresi la Brașov în 1561; *Cartea românească de învățătură* tipărită la Iași în 1643; *Noul Testament* de la Bălgrad (Alba Iulia) din 1648; *Chiriadromion* tipărit la Alba Iulia în 1699; *Cazania* din 1748 tipărită la Râmnic; *Antologhion* tipărit la Iași în 1755; *Catavasier* (fără loc) tipărit în 1769.

Un mare număr de volume este alcătuit din enciclopedii, dicționare și lucrări monografice. Se disting *Enciclopedia României*, alcătuită de colectivul de cercetători conduși de Dimitrie Gusti și cu un *Cuvânt înainte* al regelui Carol al II-lea; *A Révai Nagy Lexicon*, *Meyers* și *Brockhaus Konversation Lexicon*; *Dicționarul istoric al localităților din Transilvania* a lui Coriolan Suciu, dicționare de specialitate, dicționare bilingve și trilingve, monografiile ale unor localități din județul Hunedoara și din alte județe etc.

Colecțiile de documente publicate: *Colecția Hurmuzaki*, *Cartea de aur* a lui T. V. Păcășian, *Documenta Romaniae Historica* ocupă un loc însemnat în preferințele cercetătorilor la sala de studiu.

De asemenea, revistele de specialitate *Revista Arhivelor* (serie veche și nouă), *Hrisovul*, îndrumătoarele arhivistice, cataloagele și edițiile de documente publicate de Arhivele Naționale, revistele de istorie (*Apulum*, *Sargetia*) revistele miniere, juridice, ș.a., sunt frecvent solicitate de cercetători.

Dintre periodicele de cultură și literatură amintim: *Convorbiri Literare*, *Viața românească*, *Transilvania*, *Gândirea*, *Revista Fundațiilor Regale* ș.a.

Biblioteca documentară deține și o colecție de ziare centrale: *Scînteia*, *Scînteia tineretului*, *Contemporanul*, precum și ziare locale: *Solia dreptății*, *Solia*, *Drumul socialismului*, *Déva és videke*, *Zarandul*.

Dintre cărțile străine amintim: *Historia doctrinae protestantium in religionis materia continuis mutationibus*, editată la Viena în 1753, *Iliada* lui Homer tipărită la Berlin în 1858, *Napoleon III, sa vie, ses oeuvres et ses opinions* a lui A. Morel editată la Paris în 1870.

Una dintre cele mai valoroase biblioteci documentare din sistemul Arhivelor Naționale este cea de la Sibiu, care numără în prezent peste 55.000 de volume, din care, un mare număr o reprezintă cartea veche străină. Amintim doar câteva titluri de cărți tipărite în secolele XVI-XVII: Bomelius Thomas, *Chronologia rerum Ungariorum a primo Unnnorum*, Coranae, 1556; Lucas Lossius, *Annatationes schelasticae in epistolas Dominicales*, Lipsiae, 1560; Aristoteles, *Universa Staginitae logica – in duos tomos divisa*, Coloniae, 1565; Thoma Aquinates, *De natura et essentia serum libelis*, Coloniae, 1566; Chytraeus David, *Relation der Unter- und Oberosterreich Evangelischen Stande abgesandten nach Wien*, f.l. 1610; Ovidius, *Opera omnia in tres tomos distributa*, Lipsiae, 1620; Livius, *Historiarum ab urbe condita libri qui supersunt*, Amsteladam, 1679; Johannes Steidanus, *De quatuor summis imperiis libritres*, Francofurte, 1683, Horatius, *Operum pars I-II*, Hartemi, 1696; Faber Antonius, *Europäische Staats*, f.l. 1697.

Biblioteca documentară a Direcției județene Bistrița-Năsăud a Arhivelor Naționale s-a constituit din cele două fonduri de carte existente la Filiala Arhivelor Statului din Năsăud, înființată în anul 1939 și la cea din Bistrița înființată în anul 1951, reunite în anul 1981 la Bistrița, sediul actualei direcții și implicit a bibliotecii.

Fondul de carte preluat de la Năsăud este rezultatul strădaniei a cinci personalități năsăudene și anume Iulian Marțian, Virgil Șotropa, Alexa David, Artene Mureșan și Iuliu Moșil, care, împreună, în anul 1931, au pus bazele primei instituții românești: **Muzeul năsăudean**, a cărui obiectiv declarat era salvarea și păstrarea documentelor și publicațiilor, care ulterior au ajuns în patrimoniul Arhivelor Statului (Naționale).

Biblioteca numără peste 21.600 de cărți și periodice. Dintre acestea amintim câteva exemplare de carte veche românească și străină: un ***Ochtoib*** tipărit la Tîrgoviște la 1712, un ***Penticostal*** din 1743 de la București, un ***Apostol*** tipărit la București la 1770, un ***Antologion*** tipărit la Râmnic la 1745, precum și ***Transilvaniae sive magnus Transilvaniae Principatum***, Viena, 1778, ***Historia Programatica Hungariae***, Buda, 1782, iar dintre periodice se remarcă: ***Arhiva Someșeană*** 27 de volume din perioada 1924-1940 publicată la Năsăud, ***Gazeta Oficială*** a Consiliului Dirigent 1918-1921.

Biblioteca documentară a Direcției județene Mureș a Arhivelor Naționale numără la ora actuală 15.948 de volume de cărți și 12.448 de periodice.

Prima înregistrare în Registrul inventar al bibliotecii este din 6 mai 1966, fiind vorba de ***Legea pentru învățământul secundar...***, București, 1928, ea primind cota I,1.

Din fondul de carte fac parte 9 exemplare de carte veche românească editate în perioada 1775-1812¹¹

Multe conțin însemnări interesante privind proprietarii acestora, prețul cu care au fost cumpărate, diferite evenimente din viața comunităților locale.

Pe un ***Antologhion*** tipărit la Blaj în 1781 există o însemnare autografă a lui Petru Maior, protopop de Gurghiu cu următorul text: "Această sfântă carte anume Mineiu s-au cumpărat cu 24 de florinți din care 12 florinți s-au dat (de către) Hurdugaci Petre cu soția Todora, iar 12

¹¹ Ele au fost descrise în *Cartea Veche Românească...*

florinți s-au dat (de către) Morariu Costin cu soția Anna pentru pomenirea vecinică, anul 1790. Scris-am eu protopop Petru Maeru ot Gurghiu”.¹²

Fondul de carte rară este completat de 37 de exemplare tipărite în secolele XVI-XVII. Cea mai veche lucrare este tipărită în anul 1569. Iată câteva dintre aceste volume: *Ottonis episcopi frin gensis Leopoldi Pii marchionnis Austriae F. Chronicum*, Petrum Pernam, Basileae, 1569; Flavii Iosephi, *Opera omnia ab graecorum exemplarium fidem recognita emendata que*, f.l., 1582; Aristotel, *Stagiritatae metaphisicorum*, Libri XIII, Venetüs, 1572; Dionisii Petarii, *Ad candidum eruditum que. E societatae jesu Rationarii temporum, partis primae, tomus posterior. Aurelianensis e societate Jesu rationarii temporum pars secunda*, Leonardi Strik, Franequerae, 1594; Abrahami Bucholceri, *Index Chronologicus monstrous anuosum seriem a mundo conditousque anum nati Christi 1634*, Wolfgangus Hoffrmannus, Francofurti, 1634; Georgio Manlio, *Oratio inauguralis paraenetica de metaphysica in ackolas revocandu*, Racoviae, 1605; Suetonius Tranquillus, *Comentarius... Iulius Caesar*, Rotterdam, 1667; Ionne Slichtingii de Bukowiec, *Aprobatae constitutiones regni Transilvaniae et partium Hungariae*, Franquerael, 1689.

Biblioteca deține seria completă – 80 de volume – din *Archives Parlementaires de 1787-1860* publicată la Paris, în perioada 1879-1891¹³, alături de lucrări de specialitate în domeniile: istorie, științe auxiliare ale istoriei, drept, filologie.

În cele de mai sus am prezentat pe scurt doar câteva din bibliotecile documentare ale Arhivelor Naționale. Un fond deosebit de valoros de carte există la Biblioteca Arhivelor Naționale din București, apoi la Direcțiile Județene Brașov și Cluj, care nu au fost incluse în materialul de față.

¹² *Cartea veche românească...*, p. 124.

¹³ Cotele III-514, 515, nr. inv. 6946-7060.

Documentary Libraries of the National Archives

Abstract

The object of this study is to present some of the documentary libraries of the National Archives. These libraries are not public, they are in a closed circuit, therefore the books they contain can only be studied by the researchers that are also studying the documents found in the National Archives. Their intent is to complete the information contained in the archives.

The present study has been drawn-up based on the answers to a questionnaire that was sent to a number of County Archives.

The oldest documentary libraries of the National Archives contain both Romanian and foreign ancient books. The oldest Romanian book preserved in the documentary libraries of the National Archives dates from the year 1561.

**Lumina lină a cărții - 120 de ani de lectură publică
1882-2002**

*Cornelia Viziteu
Olga-Lia Romanovschi
Biblioteca Județeană "Mihai Eminescu" Botoșani*

Progresul cultural al Botoșaniului din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, impunea înființarea, alături de celelalte lăcașuri de cultură (liceu, teatru, societăți culturale) și a unei biblioteci publice. Acest lucru s-a înfăptuit din inițiativa lui Th. Boian, unul dintre primarii cei mai inimoși și luminați pe care i-a avut orașul Botoșani în secolul al XIX-lea, prin Hotărârea Consiliului Municipal ce poartă data de 18 martie 1882. În mod oficial, ea a fost inaugurată la 14 noiembrie 1882, în localul Școlii nr. 1 de băieți „Marchian”. Primul său bibliotecar a fost V. Nădejde, învățător, viitor membru fondator al Ateneului botoșănean.

Pe actele de corespondență ale bibliotecii este imprimată o ștampilă, special confecționată, cu înscrisul *“România Biblioteca din Botoșani 1882”*. În 1885, biblioteca publică se contopește cu cea a Liceului Laurian. Chiar dacă, în documentele de arhivă, există puține date concrete despre evoluția lecturii publice în perioada 1886-1904, biblioteca publică este mereu prezentă în viața spirituală a comunității. În 1917 când biblioteca liceului a ars, va arde și biblioteca publică cu toată zestrea ei. După război începe refacerea fondului de carte și în 1920 ea are: 970 volume consultate și 1720 cititori. În 1931 crește numărul de volume ale bibliotecii (mai ales prin donații), în felul acesta, ea putând să desfășoare o activitate mai bună: 2368 cititori, 1.973 volume consultate.

Din anul 1934 găsim în documente denumirea de bibliotecă comunală, funcționând în localul Primăverii din strada Armeană nr.11. Multe personalități își donează acum parte din bibliotecile personale, acestei biblioteci (savantul Gr. Antipa înzestrând-o cu 2000 volume).

În 1943 Biblioteca comunală își schimbă sediul în casele Tălmăciu, strada Calea Națională nr. 275. Ea a fost printre primele instituții culturale din oraș refăcute imediat după eliberare. Ziarul *Clopotul* din 1.02.1945, consemnează: *„Nu este o întâmplare că în acest oraș există cea mai mare bibliotecă din nordul Moldovei, conținând un număr însemnat de cărți*

rare și deosebit de valoroase. După bombardamentul hitlerist, tinerii botoșăneni au adunat din case părăsite, de sub ruine, de pe ulițe, de pretutindeni, cărți răvășite”, din care, unele se regăsesc în patrimoniul bibliotecii de azi.

În mai 1948, conform unui proces verbal de predare-primire a mobilierului și a unui număr de 15.478 volume, putem vorbi de existența unui fond inventariat, o parte din acesta păstrându-se în colecțiile actuale.

În 1951, biblioteca publică din Botoșani, ce purta denumirea de „Biblioteca comunală” devine bibliotecă regională, iar în 1952, conform noii împărțiri administrativ-teritoriale, se transformă în bibliotecă raională.

În anul 1968, categoria este de bibliotecă municipală, iar din 1974 și în prezent, bibliotecă județeană.

Prin decret prezidențial în noiembrie 1982, la împlinirea a 100 de ani de existență bibliotecii i se acordă titlul de Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu”.

Cu o creștere medie anuală de 18.000 volume, patrimoniul actual este constituit din aproximativ 500.000 unități bibliotecare (cărți, periodice, discuri, diafilme, diapozitive, hărți, standarde, material audio-video etc.), iar numărul utilizatorilor activi a depășit cifra de 150.000.

Aceasta dovedește că Botoșaniul își păstrează tradiția de oraș cultural. Dorința de studiu și lectură în continuă dinamică, face din instituția noastră un reper important în viața lui spirituală. Prin așezarea sa geografică orașul nostru se află destul de departe de marile centre culturale ale țării. De aceea ne străduim permanent ca prin fondul de publicații și informațiile obținute prin mijloace moderne să satisfacem cerințele cele mai diverse ale utilizatorilor noștri.

Structura organizatorică actuală a bibliotecii se prezintă astfel:

Serviciul relații cu publicul: sala de lectură, împrumut pentru adulți, împrumut pentru copii, 4 filiale de cartier, două filiale în străinătate (Făleşti, Edineț), 8 filiale specializate (Biblioteca de limbi străine, Biblioteca de artă și audiovizual, Secția de periodice, Biblioteca Etniilor, Biblioteca de Informatică, Centrul de Informare Comunitară, Ludoteca, Colecții speciale: Fondul tradițional și “Fondul documentar Mihai Eminescu” – donația Ion C. Rogojanu).

Serviciul completarea și organizarea colecțiilor; Serviciul metodic care asigură îndrumarea de specialitate pentru cele 72 de biblioteci publice din județ; Serviciul de informare bibliografică; Serviciul de informatizare – completarea, clasificarea și accesarea informațiilor oferite utilizatorilor se realizează folosind programul de bibliotecă Alice.

Publicații ale bibliotecii județene: Revista **Studii eminescologice /Études sur Eminescu/Eminescu Studies/Eminescu Studien** - 4 numere (apariție anuală), *Catalogul Fondului documentar Mihai Eminescu* - vol. 1., Revista Amphytrion, Bibliografia județului Botoșani vol. 1., Buletine metodice, afișe, pliante, Bibliografii de recomandare

Urmărind o continuă punere în valoare și promovare a patrimoniului bibliotecii desfășurăm numeroase activități ce atrag publicul spre lectură, studiu dar și petrecerea plăcută a timpului liber. Specificăm, printre cele mai importante: „Zilele Eminescu”, „Ziua Europei”, „Festivalul etniilor”, Simpozionul Național „Eminescu – carte - cultură - civilizație”, Decernarea Premiilor anuale ale bibliotecii, lansări de carte, expoziții tematice, aniversări culturale ș.a.

Dincolo de vicisitudinile la care au fost supuse, cărțile pe care le deținem s-au apărut singure, așa cum se apără în general cărțile. Cu toată fragilitatea lor, valorile de înaltă gândire și delicatețe sufletească pe care le concentrează, impun respect celor în posesia cărora intră, determinându-i să le păstreze cu grijă.

Biblioteca noastră nu și-ar fi putut îndeplini menirea fără munca și dăruirea bibliotecarilor, ce-și împlinesc astfel destinul în acest templu al înțelepciunii.

În anul 2002, la împlinirea a 120 de ani de funcționare neîntreruptă, atât cei care i-au trecut pragul din dorința de a-și îmbogăți spiritul cât și noi, cei care am trudit aici de-a lungul timpului, anonimi, dar cu nețărmurită dăruire, vom sărbători împreună ceea ce ne-a unit „lumina lină” a cărții.

**Anniversary: „Mihai Eminescu” Library – Botoșani
120 Years of Public Reading.**

Abstract

In the second half of the 19th century, Th. Boian, one of the most generous mayors of Botoșani, laid the foundations of a new cultural center – a public library. Its birth certificate dates from 18 of March 1882. Officially, it was opened only in November.

Its history was a very difficult one; it often changed buildings, the collections being moved all the time from one place to another.

In 1943 it was considered to be one of the most important and largest libraries from the north side of Moldova. In 1974 it became „County Library” and 8 years later, in 1982, received the name „Mihai Eminescu.”

A very important source of enrichment of its collections is represented by donations. Today, it has more than 500.000 biblioteconomical units. More than that, „Mihai Eminescu” proves to be a modern library, properly organized and determined to rise the cultural life of Botoșani at the highest standards.

Pagini din istoria bibliotecilor reghinene

Marin Șara

Biblioteca „Petru Maior” Reghin

Orașul Reghin s-a înscris de-a lungul timpului în rândul localităților transilvane care s-au remarcat atât prin realizările economice, sociale, cât și culturale. Hărnicia locuitorilor acestor meleaguri, personalitățile care s-au născut sau și-au desfășurat activitatea aici, au făcut din micul centru urban o localitate cu renume și, totodată, în epoca modernă, un focar de luptă națională al românilor din această parte a țării.

Alături de școli, de societăți culturale existente în viața urbei, bibliotecile s-au impus ca o necesitate, cartea fiind alături de presă principalul mijloc de răspândire a cunoștințelor și ideilor vremii.

În secolul al XVIII-lea, la Reghin este menționat un cabinet de lectură (1778) frecventat de numeroși intelectuali de diferite naționalități. Cabinetul posedă lucrări scrise în spirit iluminist. Începând din această perioadă, dar mai ales în secolul al XIX-lea, încep să apară numeroase biblioteci, modeste ca număr de volume și activitate, dar importante focare de cultură și lumină pentru această perioadă. Menționăm în acest sens biblioteca lui Ioan Pop Maior, personalitate marcantă a Reghinului, luptător pentru emanciparea culturală și politico-națională a românilor transilvăneni, primul președinte al Despărțământului Reghin al Astei (1874), care a predat biblioteca spre folosința publică a celor doritori de cultură. Această bibliotecă exista înainte de 1848.

Menționăm de asemenea activitatea Societății de lectură maghiară (Asociația districtuală maghiară în 1840) și Societatea de lectură germană (1846), care au funcționat, cu unele întreruperi, o lungă perioadă de timp. Societatea de lectură germană deținea în 1870 un număr de 782 volume și 16 colecții de ziare.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, numărul bibliotecilor crește atât cantitativ cât și calitativ. Se înființează pe lângă școli sau diferite societăți culturale numeroase biblioteci cu un fond enciclopedic, menit să satisfacă cerințele de lectură ale personalului didactic, cât și ale unor categorii de cetățeni. Un exemplu concludent ni-l oferă **Biblioteca gimnaziului evanghelic**, înființată în anul 1857. Acest lăcaș de cultură a

devenit, prin numărul volumelor și conținutul lor, unul dintre cele mai importante biblioteci din acest ținut.

Paralel cu activitatea acestei biblioteci consemnăm existența în 1890 a **Bibliotecii Reuniunii învățătorilor români greco-ortodocși din districtul VIII de învățământ al Reghinului**. Prin conducătorii ei, Adunarea Generală a Reuniunii, care s-a ținut la 5-7 august 1890 în localitatea Jabeșița, de lângă Reghin, a exprimat mulțumiri tuturor celor care au donat cărți bibliotecii. Menționăm pe Ioan Duma – vicepreședinte și Teodor Morariu – secretarul Reuniunii. Aflăm totodată din *Gazeta Transilvaniei* de numeroasele cărți, periodice, broșuri primite de la mai multe persoane, printre care și cunoscute personalități din România, ca Gheorghe Sion, Mihail Kogălniceanu ori transilvăneanul Zaharia Boiu.

În anul 1879 s-a înființat **Biblioteca școlii românești greco-catolice din Reghin**. Știri despre activitatea ei aflăm din presa vremii, care își informează cititorii despre donațiile de la diferite persoane, cât și despre fondul existent. Astfel, *Observatorul* informează despre inițiativa Comitetului Astei, care a distribuit școlii din Reghin un set de 15 cărți, dintre care cele donate de I. M. Rîureanu din București, iar *Foaia scolastică* inserează „*mulțumita publică*” a învățătorului reghinean George Maior.

În șirul bibliotecilor școlare menționăm de asemenea **Biblioteca profesorilor de la Colegiul de fete romano-catolic din Reghinul săsesc** și **Biblioteca Tineretului școlar**, ambele înființate în 1870. Acestea posedau cărți în limbile română și maghiară.

În 1874 s-a înființat **Biblioteca Societății cetățenești și industriale din Reghinul săsesc (A polgár és iparegylet könyvtára)**. Ea deținea un fond de 1.400 de volume, funcționa într-o încăpere, având un registru de inventar și un catalog. Printre bibliotecari este menționat și Regius Jozsef.

Un moment deosebit în istoria bibliotecilor reghinene îl constituie înființarea în anul 1886 a **Bibliotecii Despărțământului Reghin al Astei**. Baza formării acestei biblioteci a constituit-o fondul de carte din biblioteca lui Ioan Pop Maior. Urmărind procesul verbal, protocoalele și rapoartele Comitetului Despărțământului, cât și a adunărilor generale până la 1900, observăm că an de an biblioteca și-a îmbogățit fondul de cărți, având în permanență la dispoziție bani pentru cumpărarea de noi lucrări. Astfel, fondul Bibliotecii Despărțământului a fost la 30 iunie 1892 de 100 fl. și 8 cr.; în 1894 era de 121 fl. și 55 cr., iar în 1898 de 150 fl. și 96 cr. Preocuparea conducerii Despărțământului pentru popularizarea cărții și

atragerea spre lectură a populației reiese din Darea de Seamă a conducerii Despărțământului din 10 august 1905 în care se specifică următoarele: *„biblioteca notăm cum că aceasta este pusă în ordine așezată într-o odaie acomodată a edificiului școlii române din Reghin și se poate întrebuița pentru iubitorii de lectură.”*

Un rol de seamă în organizarea bibliotecii din Reghin și a celor din împrejurimi l-a avut avocatul Ion Harșia, președintele Despărțământului Reghin al Astei din 1910. Paral cu crearea unor condiții cât mai bune de funcționare a bibliotecii din Reghin, Ioan Harșia s-a preocupat de înființarea de biblioteci în satele aparținătoare Despărțământului. În numărul jubiliar al revistei *Transilvania* se menționează biblioteca din Săcalul de Pădure, la care mai putem adăuga pe cele din Idicel, Ibănești, Cașva, Hodac, Pietriș, Beica, Petelea, Gurghiu etc.

După Marea Unire, Despărțământul Reghin, prin bogata lui activitate a înfăptuit un act de cultură prin care a adus o mare contribuție la ridicarea spirituală a românilor. Astfel, Alexandru Dima în articolul intitulat *Din activitatea Astei culturale – Despărțământul Reghin* menționează: *„Găsim 48 de biblioteci populare adunând laolaltă 30.256 cărți, număr pe care nu-l egalează nici un despărțământ de plasă sau chiar central județean.”*

Un salt în activitatea Bibliotecii Despărțământului Reghin al Astei are loc în anul 1933. Cităm dintr-un ziar local: *„La 15 iunie 1933 se deschide biblioteca românească Astra din Reghin, pentru trebuința orășenilor și a intelectualilor din jur. Bibliotecă de împrumut public. Își dau concursul Astra, Casa școlilor din București, Gimnaziul din Reghin și Librăria românească din Reghin. Taxa de înscriere 25 de lei pentru totdeauna. Taxa pentru fiecare carte 1-3 lei. Garanția 100 lei, care se poate ridica oricând. Termen de împrumut 20 de zile. Program 9-13 și 15-18. Funcționează în localul Librăriei românești.”* Scopul bibliotecii era de a *„răspândi cultura și civilizația românească.”*

O altă bibliotecă reghineană, **Biblioteca cercului cetățenesc de citit din Reghinul săsesc (Szászrégeni Polgári Olvasókör könyvtára)** înființată în anul 1903, ajunge în anul 1929 la un fond de 1.293 lucrări cu conținut diferit. Cunoaștem și un *„Regulament al Societății maghiare de citit din Reghin” (Réghen vidéki magyar olvasó egylet szabályai).*

În unele cartiere ale orașului Reghin s-au înființat biblioteci la începutul secolului XX-lea. Astfel, în 1911 se înființează o bibliotecă publică la Iernuțeni, iar în 1912 alta la Apalina, fiecare începând activitatea cu 100 de cărți.

În viața culturală a orașului Reghin, un rol important l-a jucat „Societatea meseriașilor români din Reghin”. Biblioteca acestei societăți a luat ființă în 1913 cu un modest fond de carte. Prin donații însă și prin anumite sume de bani, repartizate din fondurile societății, el crește, ajungând la peste 1.000 de volume. Spre exemplificare, menționăm că prin **Protocolul** „Societății meseriașilor români”, din 30 noiembrie 1913, reiese că învățătorul Alexandru Moldovan a donat 40 de cărți pentru biblioteca societății. *„Darul este primit cu plăcere și dăruitorului i se exprimă călduroase mulțumiri”*, iar **Protocolul** din 1914, specifică: *„Cărțile dăruite de Alexandru Moldovan s-au compactat și s-au predat bibliotecarului Iosif Conț, împreună cu catalogul în care s-au scris.”*

Mai târziu, la 16 ianuarie 1922, Adunarea „Comitetului meseriașilor români din Reghin”, hotărăște ca suma de 653,68 de lei, rămasă în urma reprezentăției teatrale, să fie destinată bibliotecii societății. La 14 octombrie 1923, biblioteca se reorganizează. Președintele societății, dr. Alexandru Ceușianu și bibliotecarul Albert Kloos, au acordat o atenție deosebită muncii cu cartea în rândul meseriașilor români. În anul 1928 biblioteca a fost predată „Societății june române” spre administrare. Un document contemporan arată că *„biblioteca are 741 cărți date în folosul Societății june române și sunt citite cu drag arătând mare interes și fetele.”* Din informarea făcută în 1930 conducerii societății de către Nicolae Lateș – bibliotecar – reiese că biblioteca avea 512 cărți proprii și 697 cărți preluate de la „Societatea tinerimei române din Reghin și jur”, în total biblioteca fiind înzestrată cu 1.209 cărți.

Apar în această perioadă numeroase inițiative de a se înființa noi biblioteci sau de a se centraliza cele existente. Astfel, la 22 octombrie 1933, „Centrul premilitar din Reghin” propune înființarea unei biblioteci centrale cu denumirea **Biblioteca Centrală Românească**, rugând „Societatea meseriașilor” să-i pună la dispoziție cărțile ce le are în biblioteca sa în condiții convenabile. Ca urmare, se predă biblioteca cu dulap cu tot, dar cu rezerva tuturor drepturilor de proprietate asupra cărților și a mobilierului predat.

La rândul său, în anul 1934, președintele „Societății meseriașilor români” propune înființarea unei biblioteci publice centrale a tuturor

românilor, la formarea căreia să participe și „Societatea meseriașilor”. Procesul verbal al ședinței generale a acesteia, din 31 martie 1935, consemnează înființarea în oraș a unei biblioteci căreia Societatea i-a dat întreaga sa bibliotecă cuprinzând peste 1.000 de volume.

Cu prilejul inaugurării acestui important lăcaș de cultură s-a rostit un înflăcărat și patriotic discurs, care a constituit pentru toți un îndemn spre lectură, spre cultură.

Anii celui de al doilea război mondial au avut o influență nefastă asupra bibliotecilor reghinene. După 1944 au avut loc schimbări radicale și în viața culturală a orașului, care s-au reflectat și în activitatea bibliotecilor.

Desigur, evenimentul cel mai important îl reprezintă înființarea în anul 1950 a bibliotecii orașenești, care o perioadă a purtat denumirea de **Biblioteca centrală raională**.

În toți acești ani, din 1950 și până în prezent, biblioteca a evoluat sub raportul îmbogățirii patrimoniului său, al diversificării serviciilor pe care ea le oferă populației, dar mai ales în privința creșterii numărului celor care sunt beneficiarii acțiunii culturale desfășurate în bibliotecă. Fiind o bibliotecă publică de stat, subvenționată din bugetul statului, biblioteca a avut până în anul 1990 și menirea de a contribui la diseminarea ideologiei oficiale. Cu toate acestea, prin diversele ei forme de activitate, instituția s-a impus în viața culturală a orașului, îndeplinindu-și misiunea de principal factor de informare și documentare asupra ansamblului de probleme pe care le implică viața de zi cu zi.

După evenimentele din decembrie 1989, un nou suflu a caracterizat viața bibliotecilor. Respectând cele trei elemente de bază – tradiție, continuitate și modernitate – am căutat să fim la înălțimea schimbărilor petrecute în viața social-economică și culturală a țării. Rezultatele obținute până în prezent confirmă acest lucru, iar atribuirea numelui ilustrului cărturar Petru Maior bibliotecii noastre, ne obligă la creșterea și diversificarea activității, deoarece biblioteca publică semnifică vocația culturală a locuitorilor urbei, afirmându-se în continuare ca un centru de iradiere culturală.

Paralel cu **Biblioteca municipală „Petru Maior”**, în Reghin funcționează cu bune rezultate bibliotecile școlare cu un bogat fond de carte, cu activități diverse în munca de popularizare a cărții și de educare a tineretului școlar.

Pages of History – the Libraries from Reghin

Abstract

Reghin is considered to be one of the significant cultural centers of Transylvania. Its traditions concerning the libraries begins in the 18th century – a reading hall is mentioned in 1778.

In the first half of the 19th century many libraries were founded in Reghin and by the end of the century they become better organized and enriched.

A very important part of this movement of culturalization and library foundation is played by different societies or organizations, such as: The Society of Romanian Artisans from Reghin, Hungarian Reading Society, German Reading Society etc.

In 1886 was created **Biblioteca Despărțământului Reghin al Astrei** and this is considered to be one of the most important moments of Reghin cultural evolution.

During the 19th and 20th century, we may find in Reghin all types of libraries: school libraries, public libraries, specialized libraries etc. More than that, there are some proposals concerning the organization of a central public library for all those interested in reading.

Today, the libraries at Reghin are properly organized and supplied and represent a very important part of the town's cultural life.

Comunitatea locală și biblioteca publică: repere asupra bibliotecilor comunale din județul Teleorman

Maria Nedelea
Biblioteca Județeană „Marin Preda” Teleorman

Primele biblioteci publice în Teleorman s-au constituit din cărțile primite de la Ministerul din Lăuntru prin anii 1838-1854 și care erau destinate școlilor din orașe.

Pentru a veni în sprijinul eforturilor făcute de învățători în activitatea de ridicare a satelor prin cultură, Casa Școalelor, din inițiativa lui Spiru Haret, înființează la 16 octombrie 1898 câte 10 biblioteci populare pe lângă școlile rurale din fiecare județ, și deci, și în Teleorman: exemplu Biblioteca populară din Peretu pentru care există un document scris de înființare, ajunge din 1898 de la câteva zeci de cărți la 240 în 1918, care erau citite de peste 150 de cititori anual.

Existau, de asemenea, Case de sfat și citire cu scopul de a pune la îndemâna tuturor straturilor sociale cărți de citit; de exemplu, în comuna Suhaia, în 1911, funcționa o casă de sfat și citire „Alexandru Ioan Cuza” pe la care avea să treacă și Badea Cârțan sau, tot la Peretu, casa „Principele Mircea” sub conducerea lui Petre Stroescu, care a făcut prima monografie a județului Teleorman și care avea peste 250 de cititori anual.

Fundația Culturală Regală „Principele Carol” a înființat între 1922-1925 biblioteci sătești.

Bibliotecile publice de azi s-au constituit în perioada 1953-1968 (sunt 83 comunale, 1 județeană, 2 municipale, 2 orășenești) din care, cele comunale dețin 1.014.680 volume, 47.896 cititori, 667.511 volume împrumutate.

Deși bibliotecile comunale și-au dovedit viabilitatea în ultima jumătate de secol, răspunzând prin structurile lor dreptului universal la lectură, faptul că cetățeanul utilizează acest drept, se regăsește în creșterea constantă de la un an la altul a numărului de cititori care apelează la serviciile bibliotecii publice (și datele statistice sunt reale nu mai sunt „umflate” cum se proceda înainte de 1989 la directive de partid și de stat);

în județul nostru meseria de bibliotecar se regăsește doar la 30 de comune care au normă întreagă; 23 au jumătate de normă, iar pentru 30 de comune consiliile locale nu au găsit posibilitatea să aloce decât o indemnizație care uneori e derizorie - 300-500 mii lei, bibliotecarul, de obicei cadru didactic, preluând această funcție din dragoste de carte sau de copii (care sunt majoritatea cititorilor).

Este îmbucurător că în ultimul timp datorită activității metodice a bibliotecilor județene, care reiese foarte clar din Legea bibliotecilor (articolul 28 al.b) și, deși nu avem posibilități decât de 1 metodist și acela nu de specialitate, prin implicarea conducerii și a altor bibliotecari, prin deplasările făcute, s-a reușit înființarea de 10 posturi cu normă întreagă, a 10 cu o jumătate de normă (de multe ori cealaltă jumătate este de referent la Căminul Cultural), stopându-se astfel tendința de după 1994 (H.G.442) de desființare a unor biblioteci comunale. Tot prin înțelegerea pe care am găsit-o la organele locale, din discuții cu primarii, conducerea consiliului local, s-au rezolvat cazurile unor localuri necorespunzătoare (majoritatea bibliotecilor funcționează în cămine culturale în centrul de comună; există și 3 biblioteci care funcționează în sate aparținătoare dar, care prin localul corespunzător și distanța mică își dovedesc eficacitatea).

De asemenea câțiva primari mai „generoși” au alocat între 5-15 milioane lei pentru carte, ceea ce poate părea derizoriu, dar pentru unele localități e totuși ceva, care adăugat la achiziția Ministerului Culturii pe care Biblioteca Județeană o distribuie către bibliotecile rurale prin adevărate „caravane ale cărții” pe diferite trasee, oferă o cât de cât posibilă informare a locuitorilor satelor.

Biblioteca trebuie să fie centrul activității culturale a comunității locale, să fie un organism viu în care bibliotecarul, care prin noua lege devine bibliotecarul responsabil, să fie format profesional. Douăzeci de bibliotecari din comune au urmat cursuri de perfecționare la Bușteni, ceilalți urmează pe viitor, dar au fost prinși în consfăturile trimestriale ce se fac cu bibliotecarii, la nivelul județului.

Aici revine un rol important activității metodice a Bibliotecii Județene pentru schimbarea mentalității administrației locale că oricine poate fi bibliotecar, că fiecare, poate face orice și în locul altcuiva, (și de aceea există cazuri de angajare pe criterii neprofesionale), că profesorul care face pe bibliotecarul în timpul liber, nu va avea responsabilitatea bibliotecarului

angajat și profesionalizat: nu are priceperea altuia specializat și legat prin vocație și salarizare de instituția respectivă: au fost cazuri în care „bibliotecarii” de ocazie au stricat imaginea despre bibliotecă a unor primari, așa încât chiar dacă în mediul rural se găsesc mai greu bibliotecari cu studii de specialitate, și cei cu liceul pot fi formați ca buni specialiști.

Și dovadă că au reușit în unele localități să se facă înțeleși este comuna Talpa, în care bibliotecarul (cu studii de specialitate ce-i drept) a reușit și cu sprijinul nostru, dar prin înțelegerea consiliului local, reamenajarea unui local corespunzător, cu sală de lectură, cu mobilier nou ce poate rivaliza, cred, cu multe biblioteci „model” din țară - Biblioteca a devenit centru pilot pentru zona respectivă .

De fapt județul este împărțit în zone în care o bibliotecă este centru metodic și în care se desfășoară consfăturile profesionale.

O problemă spinoasă este cea a achiziției de carte care parțial poate fi rezolvată tot prin munca metodică a bibliotecii județene, care dacă ar dispărea, biblioteca respectivă ar fi total părăsită, pentru că e foarte important pentru consiliul local să vadă că cineva se interesează de bibliotecă . Foarte puține comune au alocat bani pentru carte (poate și din motive obiective, pentru că sunt comune care n-au bani nici pentru plata salariilor). Cărțile de la Ministerul Culturii sunt mai mult decât binevenite, cu singura obiecție că unele edituri (ex.Ceres) au trimis un exemplar sau două dintr-un titlu, mai ales la cărți așa-zis de popularizare (ex. Cultura pomilor fructiferi etc.).

Reviste de cultură de asemenea nu mai vin (nici *Biblioteca* în număr suficient), în condițiile în care sunt localități care nu au nici un abonament.

Bibliotecile sătești au o tradiție bogată și îndelungată, care merită și trebuie actualizată, și valorificată, ele trebuie să fie nu numai singura instituție de cultură de pe raza localității rurale, cu rol fundamental în informarea și documentarea locuitorilor, dar să fie centrul vieții culturale și intelectuale, să funcționeze ca un complex cultural în care au loc cele mai diferite evenimente.

Și în foarte multe comune bibliotecile organizează activități de animație culturală cu rezonanță la nivelul județului (ex. la biblioteca Măldăieni ființează un cenaclu literar care se ocupă și cu strângerea de materiale folclorice și date pentru o viitoare monografie a comunei, iar la Lița biblioteca scoate un ziar local).

Se impun niște măsuri ce trebuie avute în vedere în munca metodică a bibliotecii județene :

-implicarea forurilor locale în activitatea bibliotecii (analiza în ședințele de consiliu a activității bibliotecii, bineînțeles cu participarea bibliotecarului) și implicarea consiliului local la asigurarea bazei materiale, salubritatea sau renovarea celei existente (am reușit să sensibilizăm unii primari pentru reparația capitală a căminului cultural și deci și a bibliotecii (Sfințești, Botoroaga, Vede), extinderea spațiului cu o sală de lectură (Lița, Mereni, Bogdana), schimbarea spațiului (Vârtoape) sau o construcție nouă (Videle, Talpa, Botoroaga).

-bugetul alocat să fie distinct de cel al consiliului local și să fie cunoscut de bibliotecar, să se asigure bani pentru achiziția de carte, pentru pregătirea profesională, conform legii, să se asigure salarizarea corespunzătoare (am întâlnit cazuri de salarizare la debutant de mai mulți ani, sau de neacordare a sporurilor conform legislației, pentru că mai sunt localități în care legea o face primarul după bunul plac).

-asigurarea de normă întreagă pentru toate bibliotecile comunale cu bibliotecar remunerat corespunzător și care dacă nu poate fi găsit cu studii de specialitate, măcar să poată fi perfecționat și atestat (noua lege poate rezolva această problemă).

-renunțarea la folosirea bibliotecarului în alte activități extraprofesionale – sunt cazuri în care bibliotecarul efectuează și alte activități la Primărie.

-tratarea bibliotecii ca instituție publică de lectură singura de cultură de pe raza localității; colaborarea cu toți factorii influenți de la nivelul comunității, antrenarea factorilor de decizie la rezolvarea problemelor; rămâne de văzut cum va funcționa biblioteca școlară din sate și ca bibliotecă publică mai ales că în multe cazuri este ca și inexistentă, iar personalul la fel. Mai degrabă s-ar putea înființa puncte de împrumut în satele aparținătoare.

-organizarea științifică a fondului de carte, introducerea instrumentelor biblioteconomice pentru orientarea cititorilor (informatizarea) – doar 5 biblioteci comunale sunt dotate cu calculatoare, din donații bineînțeles; organizarea accesului liber la raft și înființarea de săli de lectură și la nivelul bibliotecii comunale (aproximativ 10 biblioteci comunale au sală de lectură).

-valorificarea fondului monografic, al tradițiilor și obiceiurilor zonei, cunoașterea personalităților locale, colaborarea cu biserica și școlile,

antrenarea elevilor în aceste activități și sprijin pentru (întocmirea de parteneriate de colaborare cu acestea) elaborarea monografiei localității respective.

-introducerea în mass-media locală a informației privind activitatea bibliotecii.

-informarea publicului asupra fondului de carte, orar, activități specifice de popularizare a bibliotecii (foi volante, pliante, „vizite” pentru elevi „Ziua deschisă a bibliotecii”).

-stabilizarea pe post a bibliotecarului, atenție pentru pregătirea profesională a bibliotecarului, de preferat cursurile de la centrul București, dar și activitățile practice de la întâlnirile profesionale din județ sau chiar îndrumările la locul de muncă, antrenarea în participarea la activități județene, mai ales de animație culturală.

-înființarea de colective de sprijin formate din intelectualii comunei (la biblioteca Talpa, nou inaugurată a fost organizată o consfătuire cu toți intelectualii comunei, inclusiv administrația locală, care a avut ecou la nivelul localității).

-organizarea de întâlniri profesionale la nivel central sau pe centre metodice, în vederea îmbunătățirii activității, pentru marcarea unor evenimente sau semnalarea unor greutăți și realizări.

O societate bogată sau săracă, nu renunță la bibliotecă. Dacă vrem ca satele noastre să înregistreze progresele atât de mult așteptate pe toate planurile, atunci cultura poate și trebuie să joace un rol esențial, iar biblioteca se poate constitui într-un instrument necesar și util în acest important demers.

**Local Community and Public Library – Landmarks on
Comunal Libraries from Teleorman County**

Abstract

After a short historical presentation, concerning the regional libraries from Teleorman and their present state of things, we have to admit that there are some problems the regional libraries are dealing with: places, the acquisition of books, the relationship with the local administration and community, personnel and its professional training, the organization of library and its activity – information, the creation of methodic centers, the organization of profesional discussions / meetings, giving information to public, the spreading activities of library and diffusion of books, the conection with mass-media.

Cărți și biblioteci în protopopiatul Reghin la început de secol XX

Beatrice Doboczi

Studiul de față își propune să pună în valoare o parte din informațiile referitoare la biblioteci, cărți și lectură, obținute din documentele păstrate în fondul arhivistic **Protopopiatul ortodox Reghin**¹. Cercetând fondul amintit, cu precădere documentele create în anii 1867-1916, am constatat că tagma preoțească, de la protopop la preoții din satele aparținătoare protopopiatului reghinean s-au implicat, mai mult sau mai puțin, în acțiuni menite convingerii țăranilor noștri că știința de carte și lectura sunt benefice atât pentru ei cât și pentru copiii lor.

Despre biblioteci în sensul dat de noi astăzi, cea mai veche informație am găsit-o într-o circulară protopopească din anul 1875², prin care se convoca sinodul protopopesc și se comunicau celor interesați problemele ce urmau a fi discutate, între care și cea privind înființarea unei biblioteci tractuale. Până în anii de început ai secolului XX nu am mai găsit alte informații privind această instituție, ceea ce nu exclude posibilitatea descoperirii lor în viitor. În rapoartele de activitate întocmite de protopopii reghineni după 1900 problema bibliotecii protopopești revine aproape în fiecare an. Astfel, în raportul de activitate pe anul 1904³, prezentat sinodului protopopesc la începutul anului 1905, protopopul Galaction Șagău precizează că biblioteca de la sediul protopopiatului a ajuns la un număr de 120 de tomuri, cea mai mare parte dintre ele fiind "*compactate*". Nu se oferă alte date privind genul acestor cărți sau dacă cineva le citea. Numărul acestora a rămas constant în anii următori, așa cum rezultă din rapoartele de activitate din 1906⁴, 1910⁵, 1913⁶ și 1914.⁷

¹ Arhivele Naționale, Direcția Județeană Mureș, **Protopopiatul ortodox-român Reghin**, inv. 848.

² **Idem**, dosar 28, f. 49.

³ **Ibidem**, dosar 57, f. 15-18.

⁴ **Ibidem**, dosar 59, f. 25-26.

⁵ **Ibidem**, dosar 62, f. 23-24.

⁶ **Ibidem**, dosar 65, f. 75-80.

⁷ **Ibidem**, dosar 66, f. 267-278.

În raportul privind activitatea protopopiatului pe 1906⁸ se face precizarea că existau câteva biblioteci școlare, cu un total de 314 volume, fără alte amănunte referitoare la localitățile în care acestea funcționau, ce fel de cărți ofereau cititorilor sau cine erau aceștia. Informațiile privind situația bibliotecilor școlare lipsesc pentru anii imediat următori.

Protopopul Vasile Duma, succesorul părintelui-protopop Galaction Șagău, prezentând raportul de activitate pe 1912⁹ în fața sinodului convocat la începutul anului 1913, abordează problema bibliotecilor existente în protopopiat. Referindu-se la biblioteca tractuală, constată cu amărăciune că este *“necercetată de nime”*, deci nici măcar de preoți. Luând în discuție situația din parohii, precizează că s-au înființat biblioteci în Deda, Filea, Ibănești, Jabenîța și Săcalul de Pădure. Dintre acestea se distinge cea din Săcalul de Pădure care deținea un fond de carte de 3-400 de volume. Celelalte biblioteci funcționau doar cu numele, pentru că *“nu putem vorbi de cărți”*. Concluzia protopopului merită citată: *“E timpul să ne interesăm și de acest mijloc de înaintare în cultură (biblioteca – n.n.B.D.) a poporului și să lăsăm la o parte indolența păcătoasă”*.

În anul următor, același protopop va raporta¹⁰ sinodului care era situația bibliotecilor de pe teritoriul protopopiatului Reghin în 1913. După ce menționează că biblioteca tractului are același număr constant de volume (120), comunică celor prezenți la adunarea sinodală că la conferința preoțească s-a luat hotărârea ca fiecare preot să contribuie cu 3 cor. pentru aceasta. În continuarea raportului se dau mai multe informații despre bibliotecile parohiale și chiar despre fondul de carte deținut de unele dintre ele. Funcționau biblioteci pe lângă parohiile din Deda, Dumbrava (42 vol.), Filea (86 vol.), Hodac (186 vol.), Ibănești, Toplița (25 vol.), Idicel-sat (30 vol.), Potoc¹¹ (29 vol.), Săcalul de Pădure (430 vol.) și Jabenîța. Se observă ușor că numărul bibliotecilor crescuse la nivel de protopopiat de la cinci la zece, deci se dublase, iar biblioteca cea mai dotată rămânea cea din Săcalul de Pădure. Protopopul făcea importanta precizare că s-au înființat biblioteci școlare în parohia Potoc (73 vol.) și Săcalul de Pădure (150 vol.).

⁸ vezi nota 3.

⁹ vezi nota 5.

¹⁰ vezi nota 6.

¹¹ azi Deleni, jud. Mureș.

De asemenea în câteva comune (nu se precizează care) funcționau biblioteci înființate de despărțământul Astrei.

În același raport se semnalează aspectul pozitiv al răspândirii lecturii în rândul credincioșilor, care și-au făcut abonamente la diferite ziare și reviste. Concluzia se impunea de la sine: era necesară implicarea mai viguroasă a preoților în cultivarea lecturii de cărți și reviste între enoriașii lor, pentru că numai în acest fel bibliotecile existente își împlineau menirea și cărțile de pe rafturile acestora “*nu vor sta colbuite*”.

Despre cărți, biblioteci și interesul pentru lectură în rândul populației ortodoxe de pe văile Mureșului și Gurghiului, date interesante ne-au oferit protocoalele¹² (procesele verbale) încheiate în comunele din protopopiat cu ocazia vizitelor canonice efectuate de protopopul Vasile Duma în cursul anului 1912. Spre deosebire de anii anteriori, protocoalele amintite au fost redactate prin completarea unui chestionar tipizat, cu titlul “*Rezultatul vizitațiunii canonice din anul...*”, având cinci capitole (Biserica, Oficiul parohial, Parohul, Școala și Epitropia), fiecare capitol având mai multe întrebări. La capitolul I, punctul 3 se cereau precizări privind cărțile bisericești existente, starea lor și ce cărți de ritual lipsesc. La capitolul III, punctele 6 și 7 sunt puse, printre altele, și următoarele întrebări: “*Ce ziare cetește parohul?*”, respectiv “*Ce ziare cetesc credincioșii?*” La punctele 12-13 se cer informații despre existența sau inexistența bibliotecii parohiale și dacă “*Cetesc credincioșii cărți din acea bibliotecă*”. Un capitol al chestionarului are ca obiect viața școlară, la punctul 10 întrebările referindu-se la biblioteca școlară: dacă aceasta funcționează, de câte cărți dispune, ce fel de cărți, cine le citește și “*sub a cui priveghiare*”. S-au păstrat până astăzi chestionarele completate pentru 19 localități din protopopiatul Reghin, având statut de parohie-materă sau filie.

Astfel, în Deda¹³ funcționa o bibliotecă parohială, cititorii fiind din rândul tineretului, dar și o bibliotecă școlară cu 30 de cărți. La celelate întrebări privind biblioteca școlară nu se dau răspunsuri.

În biserica din Hodac¹⁴ lipseau Mineele; funcționa biblioteca parohială, având cititori, fără a se preciza cărei categorii sociale sau de vârstă aparțin.

¹² ANDJ Mureș, **Proropopiatul ortodox român Reghin**, dosar 64.

¹³ **Idem**, f. 152-153.

¹⁴ **Ibidem**, f. 146-147.

Pe lângă școală funcționa o bibliotecă al cărei fond de carte cuprindea 175 de cărți (literatură, economie, beletristică), cititorii fiind “*tineri și bărbați*”, sub îndrumarea dascălului din sat.

La Filea¹⁵ biserica avea toate cărțile necesare slujbelor preoțești; funcționa biblioteca parohială, având cititori, la fel și cea școlară, cu 60 de cărți cu conținut literar și didactic, fără a se preciza dacă acestea erau citite de cineva sau nu. Din protocolul încheiat la Ibănești¹⁶, aflăm că biblioteca parohială era “neînsemnată”, cititori nu sunt, iar cea școlară nu exista. Lucru pozitiv era acela că biserica era dotată cu toate cărțile necesare, acestea fiind în stare bună.

Parohia Idicel-sat¹⁷ nu avea bibliotecă parohială, nici școlară, însă funcționa o bibliotecă a despărțământului Astreii, frecventată de credincioși. În Idicel-pădure¹⁸ cărțile bisericești erau toate, dar nu funcționa nici o bibliotecă.

Chestionarul completat în Lueriu¹⁹ consemnează lipsa Mineelor din biserică, iar celelalte cărți de tipic erau “*slabe*”, adică într-o stare precară. Nu exista bibliotecă parohială, însă școala avea o bibliotecă dotată cu 60 de cărți de povești și literatură pentru copii, citite de elevi.

Parohia Maerău²⁰ nu avea bibliotecă; la întrebările referitoare la biblioteca școlară și la cărțile din biserică nu s-a răspuns. Nici pentru filia parohiei de mai sus, Disnaeu²¹ nu avem date despre funcționarea vreunei biblioteci.

Dacă în biserica din Meșterhaza²² erau toate cărțile cerute de cultul ortodox, în localitate nu exista nici o bibliotecă. Aceeași situație era în Mureș-Cueșd²³, Poleți²⁴ și filia acesteia, Răstoșnea²⁵, Potoc²⁶, Rîpa de Jos²⁷, Rîpa de Sus²⁸, Dumbrava²⁹ și Urisiul de Sus³⁰.

¹⁵ **Ibidem**, f. 148-149.

¹⁶ **Ibidem**, f. 144-145.

¹⁷ **Ibidem**, f. 142-143.

¹⁸ **Ibidem**, f. 140-141.

¹⁹ **Ibidem**, f. 136-137.

²⁰ azi Aluniș, jud. Mureș; **Ibidem**, f. 134-135.

²¹ azi Vălenii de Mureș; **Ibidem**, f. 132-133.

²² azi Stînceni, jud. Mureș; **Ibidem**, f. 129-131.

²³ azi Pietriș, jud. Mureș; **Ibidem**, f. 127-128.

²⁴ azi Lunca-Bradului, jud. Mureș; **Ibidem**, f. 120-121.

²⁵ azi Răstolița, jud. Mureș; **Ibidem**, f. 118.

²⁶ **Ibidem**, f. 122-123.

În Toplița³¹ funcționa numai bibliotecă școlară, dar nu știm nimic despre numărul de cărți, conținutul lor și dacă era cineva interesat de citirea acestora.

Din motive necunoscute în Jabeșița³² nu s-a completat răspunsul la nici o întrebare din chestionar.

În anul 1907 Consistoriul Arhidiecezan din Sibiu, prin ordinul nr. 11 323 din 16 octombrie³³, a cerut protopopiatelor subordonate să comunice titlurile cărților de rit din bisericile parohiale aflate în jurisdicția proprie. Evidența era necesară pentru a se stabili ce cărți trebuie retipărite. În arhiva documentară a Protopopiatului ortodox Reghin am găsit câteva rapoarte ale preoților-paroahi în această problemă. Am selectat doar informațiile mai importante. Astfel, preotul din Hodac, Zaharia Lupu, nu raportează nimic despre cărțile bisericii, dar comunică faptul că are *Noul Testament și Îndreptarea Legei*, precizând că acestea sunt “foarte vechi, de 260 ani”³⁴.

Cel mai complet raport privind cărțile bisericești aparține parohului din Maerău, Alexandru Niculescu, raportul purtând dat de 22. 03. 1911.³⁵ Este vorba de o listă a tuturor cărților religioase aflate în bisericile din parohia sa și din filia Disnaeu, cu precizarea anului și a locului tipăririi lor, precum și numele mitropolitului și chiar și al voievodului în timpul cărora cărțile au văzut lumina tiparului. Biserica din Maerău avea 15 cărți ritualice.

²⁷ **Ibidem**, f. 116-117.

²⁸ azi Vătava, jud. Mureș; **Ibidem**, f. 124-125.

²⁹ **Ibidem**, f. 150-151.

³⁰ **Ibidem**, f. 110-111.

³¹ **Ibidem**, f. 112.

³² **Ibidem**, f. 138-139.

³³ ANDJ Mureș, **Protopopiatul ortodox român Reghin**, dosar 59, f. 48.

³⁴ **Idem**, f. 41.

³⁵ ANDJ Mureș, **fond citat**, dosar 63, f. 59.

* Constantin Racoviță, domn al Țării Românești (1763-1764) – cf. **Istoria României în date**, Editura Enciclopedică Română, București, 1971.

** cf. **Idem**, Alexandru Ipsilanti (1774-1782).

*** cf. **Ibidem**, Alexandru Calimachi (1795-1799).

Nu impresionează atât numărul cât vechimea unora dintre ele. Era vorba, printre altele, de *Dumnezeieștile liturghii ale sfinților*, tipărit la Blaj în 1675, un *Kiriakodromion*, tipărit la Bălgrad în 1699, *Dumnezeieștile Evanghelii* (București, 1723), un *Antologion* din 1757, de la Râmnic, când mitropolit aici era George, un *Penticostariu* datând din vremea voievodului Mihail Rakoviza* (am respectat ortografia celui care a redactat documentul – n.n.B.D.) și a mitropolitului Kir. Jacob, tipărit în 1763, un *Catavasiar* (Blaj, 1777), mitropolit fiind George Maier, un *Triod* din același an, provenit din tipografia bucureșteană, voievod fiind Constantin Nicolae**, iar mitropolit Teofil Delabrit și un *Ceaslov* de la Iași, din 1797, tipărit în vremea domniei lui Alexandru Ioan*** și a mitropolitului Kyr Iacob. Despre două Octoihuri, preotul spune că “*nu știe de când sunt*”; celelalte cărți datau din secolul XIX și chiar XX, cum era *Apostolul*, tipărit la Sibiu în anul 1900.

În biserica din Disnaeu³⁶ se păstrau nouă cărți, cele mai vechi fiind *Dumnezeieștile liturghii*, din anul 1728, tipărită la București, când mitropolit era Daniil, un *Ceaslov* de Blaj din 1795 și un *Strașnic* tot de Blaj, fără a se preciza anul ci doar că era din vremea împărătesei Maria Tereza (1740-1780). Celelalte cărți de rit datau din secolul XIX, între care un *Minei*, despre care se afirmă că “*este scris cu mâna pe la 1800*” și că “*e tare legibil*” (lizibil – n.n.B.D.), un *Evhologion* (București, 1896) și un *Apostol* (Sibiu, 1851). Menționăm că anii de apariție a unora dintre cărțile trecute în listă au fost notați în grafia chirilică (mulțumesc colegului Peter Moldovan pentru sprijinul acordat în descifrarea cifrelor chirilice), ceea ce se datorează, credem, necunoașterii de către preot a alfabetului chirilic, el copiind cifrele așa cum erau pe filele cărților respective.

Documentul prezentat se constituie într-o dovadă, ce se alătură altora potrivit cărora în Ardeal au pătruns și au circulat cărți tipărite în spațiul extracarpatic necesare bisericilor ortodoxe. Se observă, de asemenea, că în bisericile ortodoxe din Maerău și Disnaeu și, probabil în multe altele, se păstrau și, cu siguranță se foloseau la îndeplinirea funcțiilor preoțești, cărți sfinte tipărite în tipografia greco-catolică din Blaj, concluzia fiind că exista identitate de rit și credință creștină la românii ardeleni, despărțiți, prin nevolnicia vremurilor în două biserici, dar rămași fii ai aceluiași neam.

³⁶ **Idem.**

Se poate afirma, fără teama de a greși, că, la început de secol XX, în comunitățile ortodoxe din Protopopiatul ortodox al Reghinului cărțile cele mai de preț erau cele bisericești. Instituția bibliotecii laice era la început de drum; cu excepția câtorva parohii; creștinii ortodocși în frunte cu preotul-paroh și învățătorul nu erau convinși încă de utilitatea existenței unei biblioteci, pe lângă biserică sau școală, ca o cale spre lumină, o poartă spre lume și un mijloc prin care țaranul român putea să iasă din întunericul neștiinței, aflând adevărul proverbului “*dacă ai carte, ai parte*”.

Livres et bibliothèques dans l'archidiocèse Reghin pendant le XX-ème siècle

Résumé

D'abord de XX-ème siècle, dans les paroisses orthodoxes de l'Archidiocèse Orthodoxe Reghin les bibliothèques laïques étaient très insignifiants. En 1906 existaient quelques bibliothèques scolaires qui avaient un total de 314 livres. En 1912 la plus importante bibliothèque paroissiale était en Săcalul de Pădure, où étaient 300-400 de livres. En l'année suivant dix paroisses orthodoxes avaient bibliothèque. La plus grande bibliothèque était en Săcalul de Pădure; ici les livres étaient au nombre de 430.

En 1913 s'ont fondé les bibliothèques scolaires en Săcalul de Pădure (150 de livres) et en Deleni (73 de livres). Ces livres étaient de littérature, d'économie et d'histoires pour les enfants.

Les plus lues et les plus importantes restaient les livres ecclésiastiques. En 1911 le curé de paroisses orthodoxes Aluniș et Vălenii de Mureș communique les livres existaient dans les deux églises. En l'église de Aluniș étaient 15 livres; les plus anciens étaient de XVII-ème siècle. L'église de Vălenii de Mureș avait neuf livres; le plus ancien était de 1728. Les documents utilisés pour cette étude proviennent parmi le fond documentaire *L'Archidiocèse Orthodoxe Roumaine Reghin*, conservé à l'Archives Nationales – la Direction Départementale Mureș.

„Cartea de aur”- act de identitate culturală a Bibliotecii Județene Mureș

*Monica Avram
Biblioteca Județeană Mureș*

Valoarea unei biblioteci nu poate fi apreciată doar după numărul cărților deținute și nici după sumele imense de bani investite de-a lungul timpului. Valoarea unei biblioteci constă în impactul pe care activitățile sale îl produc asupra populației, precum și în numărul mare al celor pe care îi implică în activitățile obișnuite. Nu în ultimul rând, valoarea este dată de personalitățile din diferite domenii ale vieții publice – culturale, științifice etc. – care îi pășesc pragul.

„Cartea de aur” a Bibliotecii Județene Mureș își îndeplinește rolul tradițional de păstrătoare a unor impresii și gânduri favorabile instituției noastre, exprimate de-a lungul acelor aproape nouă decenii de activitate. A însoțit toate acțiunile și manifestările desfășurate în Palatul Culturii din localitate, încă de la inaugurarea sa în anul 1913. Inițial, cartea de însemnări deservea întregul palat – biblioteca, pinacoteca, muzeul de istorie și arheologie, școala de muzică etc. – care reprezenta unul dintre principalele obiective culturale ale orașului nostru.

Deschisă în 1913, biblioteca s-a bucurat de-a lungul anilor de prezența a numeroase personalități ale vieții publice românești. Numele unora va fi doar amintit pe parcursul acestei comunicări, în condițiile în care nu avem, ca semn al trecerii lor prin Târgu Mureș, decât semnătura, iar presa vremii – dacă este accesibilă – nu ne oferă detalii legate de momentul vizitei.

De menționat faptul că, în primul deceniu de existență, în „Cartea de Aur” nu se înregistrează decât semnături; primul text propriu – zis datează din 28 iunie 1922 și aparține reprezentanților „Societății institutorilor și institutoarelor din România”; un text simplu, clar și sugestiv: „*am vizitat palatul cultural din Târgu Mureș și am rămas încântați!*”

Nu putem trece însă cu vederea vizitele onorante desfășurate de-a lungul acestui deceniu – să-i spunem – de tăcere, deceniu în care biblioteca s-a bucurat de prezența unor personalități de prim rang: Emil Hațieganu (1921), Emanoil Bucuța (16 mai 1921).

Anul 1922 marchează prezența la Târgu Mureș a reginei Maria și a principesei Ileana, atunci în vârstă de numai 14 ani. Pagina rezervată familiei regale a fost ulterior completată cu o frumoasă coroană legată într-o fundă tricoloră. De altfel, membrii familiei regale vor reveni la Târgu Mureș destul de des, Palatul Culturii nefiind omis la nici o vizită. Astfel, o nouă semnătură a celor două altele regale apare la 11 august 1924. Principesa Ileana se întoarce și în 1926, în timp ce viitorul rege Mihai – un copil de numai 10 ani – semnează la 26 septembrie 1931. Ziarele vremii menționează trecerea familiei regale prin județul nostru cu regularitate în lunile august-septembrie; regele și apropiații săi erau fie în drum spre munții Gurghiului sau spre pădurile Lăpușnei la vânătoare, fie în drum spre stațiunea de la Sovata, pregătită an de an pentru a-și primi oaspeții¹.

Palatul Culturii este vizitat în 1922 și de către „primatul României” Miron Cristea; Iorga semnează la rândul său la 22 iulie 1922, lăsând în urmă un text deja celebru: „*Am vizitat frumosul interior al clădirii și doresc ca în noul stat cultura maghiară să-și păstreze toate drepturile în marginile elementului maghiar.*” Nu putem trece cu vederea nici prezența unor oameni de cultură precum: Al. Tzigara-Samurcaș, a cărui vizită poate fi pusă în legătură cu activitatea de bibliotecar a lui Aurel Filimon, fost secretar al Muzeului de Artă Națională (1914, 1922), Emil Racoviță (2 septembrie 1922), Emil Isac (toamna 1922).

În scurt timp, organizarea seriei de șezători a „**Tinerimei Române**” îl aduce la Târgu Mureș pe Sextil Pușcariu. Presa vremii vorbește despre cea de a șasea conferință susținută în fața publicului târgumureșean în legătură cu Liga Națiunilor.² Deceniul al treilea este marcat însă și de prezența la Palat a istoricului Vasile Pârvan (1925), a publicistului Onisifor Ghibu (1925), a ideologilor Vasile Goldiș și Pan Halippa (1925), precum și a poetului Ion Minulescu (1926). În 1926 semnează și Moricz Zsigmond, iar un an mai târziu va susține un mare concert la Târgu Mureș George Enescu.

¹ *Viața la Sovata*, în *Mureșul*, an III/29 din 22 iulie 1923.

² *Culturale din Târgu Mureș* în *Mureșul*, an III / 24 din 3 decembrie 1924.

De altfel, între 1923-1938, el va susține nu mai puțin de 7 concerte în localitate.³ Nu în ultimul rând trebuie menționată prezența lui Octavian Goga la 13 iulie 1932. El revine doi ani mai târziu, cu prilejul unui congres al Astei – 8/9 septembrie 1934 – într-o companie de invidiat: Iuliu Hațieganu, Sextil Pușcariu, Ion Agârbiceanu, Emanoil Bucuța.

Izbucnirea conflagrației mondiale, acutizarea crizei interne după 30 august 1940, se reflectă și în plan cultural. La prima vedere, instituția pare să-și continue activitățile obișnuite: sunt organizate expoziții de cărți cu prilejul zilelor orașului în 1935, 1936, au loc diferite manifestări: se dezvelesc monumente, sunt sărbătorite unele personalități de talie națională etc. Cu toate acestea, se observă foarte clar o scădere a prezențelor „oficiale” în oraș. Astfel, până la sfârșitul anilor 60 nu vom întâlni în „Cartea de Aur” decât semnături, uneori și texte, aparținând fie unor grupuri de elevi/studenti excursioniști, fie unor grupuri de școlari localnici, în numele cărora semnează profesorul însoțitor. Există însă și unele însemnări lăsate de persoane particulare sau grupuri de muncitori de la diferite întreprinderi locale. De remarcat faptul că, există cazuri în care o persoană – profesor, inginer etc – revine periodic cu noi grupe de vizitatori, ceea ce subliniază faptul că biblioteca, aflată în centrul atenției după 1935, reprezintă o sursă permanentă de interes. Putem aminti în acest sens vizitele efectuate de Ion Lupașcu, responsabil cu instructajul bibliotecarilor. El conduce două grupe de cursanți, alături de care vizitează biblioteca în decurs de numai două zile, în octombrie 1951.

Un moment particular este reprezentat de vizita unei delegații engleze, conduse de profesorul Apostu de la Iași, delegație din care făceau parte și scriitorul Jack Linsay și soția sa, Ann, la 26 august 1952. În mesajul adresat prietenilor români se subliniază necesitatea coordonării eforturilor pentru răspândirea culturii și civilizației în lume.

Ultima parte a însemnărilor, care acoperă în timp decenile 7 – 10, este probabil cea mai consistentă, nu doar prin numărul mare al vizitatorilor – ceea ce dovedește o activitate foarte bogată a bibliotecii – ci și prin caracterul și întinderea mesajelor adresate bibliotecarilor. „*Cu admirație pentru magnifica bibliotecă și pentru cei care știu să o întrețină atât de luminoasă și primitoare*”, scria Eugen Jelebeanu la 8 decembrie 1969, în timp ce, câțiva ani mai târziu, Irene Mazukievicz, reprezentantă a

³ Hossu, Onisie, *Mic îndreptar turistic: Târgu Mureș*, ed. II. Editura Sport-Turism, Tg. Mureș, 1981.

Ministerului Culturii și Științei din Polonia, promitea la 20 septembrie 1980 că: „*plecând din Târgu Mureș, îi asigur pe toți târgumureșenii că-i voi informa pe concetățenii mei cu privire la tot ce am văzut frumos în țara dvs. Nu voi uita niciodată aceste zile!*”

La 22 martie 1985 va semna în Cartea de Aur și căpitan inginer cosmonaut Dumitru Prunariu; el răspunde astfel invitației Consiliului Județean Mureș și UTC de a susține o conferință în sala de lectură a Bibliotecii Județene Mureș și de a se întâlni cu cititorii Secției Tehnice.⁴ Un mesaj de suflet este transmis oamenilor de cultură mureșeni și de către prof. Ioan Buzăși de la Blaj, prezent în orașul nostru la 29 septembrie 1987 cu prilejul simpozionului „**Omagiu lui Timotei Cipariu. 100 de ani de la moarte.**”⁵ Manifestarea, organizată de Biblioteca Județeană Mureș și de Comitetul de Cultură Mureș, prevedea și o expoziție la Biblioteca Teleki-Bolyai. Cu același prilej ne vizitează și scriitoarea Grete Tartler. Emoția trăită este relevată de mesajul transmis: „*Mulțumim pentru cinstea de a face parte dintr-un philobiblon mureșean alături de înaintașul Cipariu!*”

Tot în septembrie 1987 semnează și „poetul motșilor” Vasile Copiluchiatră: „*Iată de ce, când scriu aceste rânduri în Cartea de Aur a unei biblioteci care rivalizează cu cele mai mari, îmi vine să semnez în genunchi, sărutând, în acest fel, pământul acestei vatre sacre românești!*” Este, de altfel, unul dintre vizitatorii obișnuiți ai orașului; presa vremii amintește prestația sa de excepție cu prilejul unui simpozion dedicat vieții și activității lui Emil Dandea, pe care l-a cunoscut personal.⁶

Invitat de onoare este și Eugen Evu, cel care va susține comunicarea „**Sub semnul celor două Sarmisegetuse**” și un recital de versuri din creația proprie la 21 noiembrie 1987, cu prilejul așa-numitului simpozion „**Eroul strămoșilor, strămoșul eroilor.**”⁷ Atmosfera creată la Sala Palatului l-a determinat să afirme: „*am fost bucuros a simți, prin lucrătorii Bibliotecii Județene, o comuniune de simțire desăvârșită.*” La atmosfera de perfectă înțelegere, organizare și culturalizare se referă și Lucian Valea care, la 29 martie 1988, este invitat la Biblioteca Județeană Mureș pentru o întâlnire cu admiratorii săi: „*cărturarilor mureșeni din această*

⁴ *Steaua roșie*, an XXXVII / 67 (8377) din 21 martie 1985.

⁵ *Idem*, an XXXVIII / 228 (9157) din 26 septembrie 1987.

⁶ *Cuvântul liber*, an VIII / 136 (1776) din 20 august 1996.

⁷ *Steaua roșie*, an XXXVIII / 276 (9205) din 21 noiembrie 1987.

extraordinară bibliotecă, cultivatori și apărători ai limbii române, omagiul meu sincer și entuziast!”⁸

Un moment de excepție îl reprezintă vizita a doi bibliotecari clujeni la 21 aprilie 1989 – Irina Petraș și Traian Brad. Domniile lor – oameni care și-au dedicat viața cărților – ne oferă definiții de suflet ale bibliotecii, ceea ce dovedește o profundă cunoaștere a rolului pe care cartea îl are în societate: „*biblioteca este un paradis, un labirint benefic, în care omul nu se pierde, ci se câștigă.*” Traian Brad continuă pe același ton: „*pentru oamenii acestor locuri, Biblioteca Județeană este o oază de lumină, de știință și cunoaștere prin intermediul cărții!*”

Despre vizita efectuată la Târgu Mureș de către Emilian, episcop de Alba-Iulia, în iulie 1989, ziarele evită să pomenească. Cu toate acestea, ierarhul a trecut prin orașul nostru, a poposit la Biblioteca Județeană și la cea Telekiană și, mai mult, a oferit instituției noastre trei cărți de o neprețuită valoare: *Biblia lui Șerban Cantacuzino* (1688), reeditată sub egida Patriarhiei Române în 1988; „*Biserici de lemn în episcopatul Alba-Iulia, mărturie de creație și continuitate românească*, precum și o ediție critică a *Bucoavnei de la Bălgrad* (1699), apărută în Editura Centrului Patriarhal Alba Iulia. De asemenea, în mesajul său scris, apreciază bogăția documentelor găsite aici, bine păstrate, organizate și valorificate de personalul instruit.

O altă față bisericească, ÎPS Antonie Plămădeală, mitropolitul Ardealului, și-a înscris la rândul său numele în Cartea de Aur. Domnia sa a participat, în calitate de oaspete de onoare, la simpozionul dedicat împlinirii a 200 de ani de la redactarea celui mai important act politic al românilor transilvăneni din secolul al XVIII-lea, *Supplex Libellus Vallachorum*. Manifestarea s-a desfășurat în perioada 17 – 18 mai 1991, fiind doar un moment al programului mult mai amplu, intitulat „*Zilele Școlii Ardelene*”, aflat la ediția a doua.⁹ Mitropolitul vizitează și expoziția de carte veche „Cultura și civilizația transilvăneană în secolul al XVII-lea” și consideră că întregul program la care a luat parte este o realizare de mare valoare; mai mult, expozatele văzute „*fac dovada unor prezențe culturale,*

⁸ *Idem*, an XXXIX / 74 (9311) din 29 martie 1988.

⁹ *Manifestări de spiritualitate și trăire românească*, în *Cuvântul liber*, an III / 91 (364) din 21 mai 1991.

artistice și spirituale într-o zonă dintre cele mai importante. Totul se înscrie ca un act de mare cultură în viața Târgu-Mureșului!”

Cu același prilej ne vizitează și dr. Ioan Lungu. Atmosfera creată la Palat pare atât de veridică, încât exclamă: *”Îl simt pe Iancu undeva lângă mine, mi-e foarte dor de el...Îl aștept pretutindeni în țara asta!”*

O prezență care nu poate fi trecută cu vederea este cea a lui Marin Sorescu, cel care a vizitat biblioteca și a semnat în Cartea de Aur de două ori. Prima vizită – 16 aprilie 1976 – este, după cum reiese din mesajul înscris, *„o minunată întâlnire cu iubitorii de poezie din Târgu Mureș.”* Despre cea de a doua, amintește și presa vremii;¹⁰ vizita începe la Biblioteca „Petru Maior” din Reghin, pentru a continua apoi la Biblioteca Județeană Mureș, unde vor fi lansate mai multe cărți: *Traversarea, La liliaci* (cartea V), *Iona, Lulu și Gulu-Gulu*. După 20 de ani, domnia sa constată că: *„s-a păstrat atmosfera culturală și biblioteca rămâne la același înalt nivel cultural. Entuziasmul meu pentru acest spațiu de suflet rămâne, de asemenea, neschimbat!”*

Am amintit în aceste rânduri doar o mică parte a celor care, de-a lungul anilor, au vizitat Biblioteca Județeană Mureș. O trecere mai amplă în revistă i-ar include și pe : Simion Mândrescu (1924), Ion Bocioagă (1935), Dan Simonescu (1956), Vasile Netea (1967), Mircea Dinescu, Viriciu Gafița (1984), Silvestru Patița (1989), George Anca (1991, 1992), Nicolae Tanco (1991), Ștefan Pascu (1993), Dumitru Irimia (1994) și mulți alții. Prezența unor astfel de oameni dă valoare Bibliotecii Județene Mureș, dovedește faptul că instituția se achită de responsabilitățile care îi revin. Și pentru ca lucrurile să rămână neschimbate, nu trebuie decât să urmărim îndemnul oferit de un oarecare colonel Berindei în 1927: *„Dați celor ce vă cer hrană intelectuală!”*

¹⁰ *Marin Sorescu la Târgu Mureș* în *Cuvântul liber* an XII / 227 (1585) din 18 noiembrie 1995.

„The Golden Book” – Document of Cultural Identity of Mureș County Library

Abstract

The Golden Book is one of the most important documents that confirms the well-done activity in a cultural institution, such as a library.

The Golden Book of Mureș County Library collected, during almost nine decades of existence, the signatures of famous personalities from different branches of culture, science, politics, music etc. At the beginning, The Golden Book served the entire Cultural Palace at the town, which was built in 1913, and that contained: a library, a historical and archaeological museum, a music school etc.

During decades, the messages became more and more consistent and referred to the cultural activities that took place in the library, to the various types of books that could be find there, to the devotedness of all the librarians concerning their work. The testimonies ofered by The Golden Book are completed by ancient newspapers, which give us information about the presence in our town of some very important persons, such as: the royal family (1922, 1924, 1926, 1931), Nicolae Iorga (1922), Vasile Pârvan (1925), George Enescu (seven concerts between 1923-1938), Octavian Goga (1932), Dan Simionescu (1956), Mircea Dinescu, Antonie Plămădeală, the metropolitan bishop of Transylvania (1991), Ștefan Pascu (1993) etc.

CARTE. LECTURĂ. BIBLIOTECĂ

Elogiu bibliotecarului

Sidonia Puiu

Biblioteca Academiei Române Cluj-Napoca

Nu demult, francezul François Lapèlerie publica un articol în care își punea întrebarea dacă “*există valori profesionale de bază ale activității bibliotecarilor, care să-și regăsească întreaga lor motivație chiar și la începutul secolului XXI.*”¹ Cu alte cuvinte, dacă profesia de bibliotecar ar avea vreo calitate universală esențială, care a dăinuit în timp și care ar putea-o legitima între profesiile secolului XXI. E de mirare să-ți pui o astfel de întrebare când ești format și trăiești încă în cultura cărții și în “alexandriile” ei instituționale.

Pentru una din cele mai vechi și nobile profesii, o profesie legată de spiritualitatea și cultura umanității căreia i-a fost în timp – făurar, trezorer, atent și inteligent organizator, pentru meritul de a fi asimilat evolutiv competențe tot mai complexe, - încercăm să răspundem provocării de fond. Nu aliniind o sumă de norme, standarde, clasificări, definiții și delimitări de suprafață exclusiv pragmatice, ci căutându-i semnificațiile spirituale fundamentale, cunoscându-i și invocându-i mereu experiența seculară, valoarea ei socială, calitatea de suport al progresului societăților omenești, rolul ei civilizator.

Cei ce au scris, cei ce au asigurat dăinuirea, continuitatea scrierilor prin copieri succesive, cei ce le-au transpus în litera tiparului, cei ce au adunat, salvând de la pieire, manuscrise și cărți vechi de valoare inestimabilă, în armarii și biblioteci, cei ce le-au pus în rânduială gândind reguli, sisteme de ordonare și regăsire a informației – s-au aflat între mințile luminate ale Orientului și Occidentului antic, medieval și modern: teologi, călugări, învățați, filosofi, istorici, filologi și, nu în ultimul rând, oameni de stat, regi și împărați luminați, între care descoperim iluștrii bibliotecari și pasionați bibliofili (v. Anexa).

¹ *Bulletin des Bibliothèques de France* (Paris), 45, nr. 1, 2000, p. 33-40.

Într-o perspectivă metaforică, ei par niște “*atlași ce țin în cârcă pământul culturii*”².

Cu puține excepții, consemnate de istoria culturală, slujitorii acestor profesii s-au petrecut într-un modest anonim, pe care societățile/civilizațiile ce s-au succedat le-au valorizat diferențiat sau chiar le-au ignorat. Argumentele axiologice ni le oferă în afara istoriei scrisului și a cărții, a tiparului și a bibliotecilor – istoria artei. Aceasta reține în receptivitatea și expresia artelor (sculptură, desene, iconografie, ilustrație de carte, gravuri etc.) personaje, personalități, meserii ale scrisului și ale facerii cărților. Un personaj-cheie ce vine din lumea asi-ro-babiloniană, egipteană, greacă, romană este **scribul**. Înaintea tuturor, este **scribul egiptean**, sacerdot-savant, ministru sau sclav, care știe (într-o societate ce nu cunoaște scrisul și cititul) a trasa/desena hieroglife, semne/simboluri, cu care produce scrieri. Știința sa e cea dintâi între toate meseriile. Pe ea se fundamentează statul și societatea, gândirea egipteană, ce și-a menținut valorile timp de trei milenii. În vremea piramidelor, principii regali își rezervau dreptul de a li se face statui în chip de scrib; pe pereții mormintelor din piramide se păstrează nenumărate scene din viața zilnică, cu scribi. Amintim, dintre cele care au biruit timpul până la noi, **Scribul de la Cairo** (calcar, Saccara, începutul dinastiei a V-a), **Scribul de la Luvru** (calcar), ce reprezintă un înalt demnitar din dinastia a V-a, ce personifică inteligență, luciditate. O capodoperă a artei antice, impecabil echilibrată și un simbol al acestei civilizații.

Lângă opere de artă ale antichității se aliază o lucrare epocală de erudiție și profesionalism, un monument de cultură al antichității alexandrine – prima traducere a Vechiului Testament din texte originale ebraice în limba greacă. Elaborată între anii 301-150 î.Ch., la Alexandria, de către 70-72 învățați scribi și copişti ai vremii, **Biblia septuaginta** rămâne unul din izvoarele de neocolit ale Bibliei în toate timpurile.

Scribul-copist medieval, atelierul său de lucru, **scriptoriul**, devin simboluri grafice, motive decorative frecvente în arta miniaturilor din manuscrisele și cărțile creștine ale secolelor XI-XV. Pe un *Missal* din Troyes (secolul al XI-lea) este reprezentat un călugăr-copist, pupitrul său format din două planșe suprapuse, pe care scrie, cu foile de pergament în preajmă.

² Puiu, Sidonia, *op. cit.*, p. 98-100; v. și ANEXA.

În epoca carolingiană fiecare manuscris al vreunei evanghelii începea cu un portret al evanghelistului nelipsit de simbolul cărții. Sfinții irlandezi apar totdeauna pictați cu o carte în mână sau înconjuțați de cărți.

După invenția tiparului și în tot secolul XVI ne întâlnim cu imagini ale scriptoriului, în gravuri, cu portrete ale sfinților (Sf. Hieronymus, autorul primei traduceri a Bibliei în limba latină – *Biblia Vulgata*, secolul al IV-lea d.Ch.), portrete ale tipografilor (Bonifaciu Amerbach, Christoph Plantin de P. P. Rubens), portrete ale marelui umanist olandez Erasmus din Rotterdam, Luvru-Paris, pictat de către Albrecht Dürer, printre altele și mare ilustrator de incunabule, sau de către Hans Holbein cel Tânăr, ce-l înfățișează pe Erasmus în postura unui scrib la pupitrul său de lucru etc.

Istoria cărții manuscrise în Europa, până la momentul epocal GUTENBERG (secolul al XV-lea), are în centrul său, ca principalul artizan al scrierilor pe **scribul-copist** și **bibliotecar**. Este uimitor să constatăm că peste nouă secole (secolele V/VI – secolul al XV-lea) siguranța și mântuirea patrimoniului literar, filosofic și științific al lumii a depins de scribii-copiști.³ Sub autoritatea lor au stat viața și acuratețea textelor (caligrafiere, colaționare, corectură), modul lor de redactare, de punere în pagină și chiar ilustrația manuscrisului. El trebuia să dobândească destulă cultură generală, dar și știința limbilor, gramatica lor, mai ales greaca și latina.

Deși influențele intelectuale romane erau încă puternice la începutul Evului mediu, creștinismul va fi cel ce își va exprima forța spirituală, în crearea și înălțarea propriilor monumente de artă și literatură. Scribul-copist creștin posedă suportul providențial al activității intelectuale, prin organizarea vieții monahale după o Regulă, ce includea studiul și copierea textelor de literatură sacră și profană. Această instituționalizare a scrisului în așezări monastice se întâmplă începând cu secolul V-lea în Europa.

În scriptoriile și bibliotecile acestor mănăstiri s-a acumulat în sute de ani literatură religioasă (Biblia sau Sfânta Scriptură, profeți ebraici, literatură patristică, tratate teologice, cărți de cult), dar și literatură laică (poeme antice, filosofie, drept, istorie greacă și latină, știință arabă, genealogii, cronici, codici muzicali etc.).

³ Giuseppe Arcimboldo (Milano 1527 – Praga 1593) – pictor italian în serviciul Habsburgilor (1560-1587). A făcut pictură alegorică: *Cele 4 anotimpuri*, *Cele 4 elemente*, *Bucătăria*, *Bibliotecarul* ș.a.

Datorită lor s-a limpezit consecvența culturilor antice și medievale, s-a putut înțelege gândirea Evului mediu. De aici s-au răspândit scrierile spre lumea dinafara mănăstirilor, spre școli, spre lumea literară și filosofică a Europei. Mănăstirile benedictine, pe lângă faptul de a fi fost focare de cultură creștină, au devenit și centre de instruire pentru sistemul educațional european și trans-european. Ele au creditat cu texte primele universități, iar mai târziu au asigurat înflorirea fără egal a atelierelor umaniste, caselor de editură și tipărire ale lui Aldus, Stephanus, Plantin, Froben ș. a.

Cât de mult au crezut acele veacuri și acele societăți în cuvântul scris, în sacralitatea cărții, ne-o spun oameni providențiali ca: Sf. Cassiodorus, Sf. Benedict de Nursia, Sf. Patriciu, Sf. Colomban, Sf. Benedict Briscop Baducing, Sf. Gall, precum și alți scribi creștini ce au lucrat în așezăminte monahale orientale, prin a căror osârdie ni s-a păstrat tezaurul literaturii patristice al Bisericii Orientale Ortodoxe. Toți aceștia și încă mulți alții au fost ridicați la cea mai înaltă recunoaștere a muncii și credinței lor – sfințenia. Așadar, sfinți ai scrisului și ai cărții!

Prin voia Providenței s-au salvat culturile antică și medievală – un segment al memoriei lumii – de la dispariție, lucru întâmplat cu gândirea paleolitică.

În ce privește copiii universităților timpurii (copiști-librari-bibliotecari), ce s-au numit **scriptuarius**, **armarius**, **librarius**, denumiri ce accentuează laturile muncii lor cumulate, aceștia făceau parte din ce în ce mai mult dintre meșteșugarii și comercianții ce valorifică o nouă marfă – cartea. Totuși sunt considerați a fi angajați într-o activitate intelectuală, motivată de competențele sporite ce li se cereau. Ei sunt tratați ca membri ai profesiei universitare, căreia îi aduc servicii. Mentalitatea universitară nu le permitea să-și discrediteze profesia cu alte ocupații mizere.

Invenția tiparului este un semn de hotar între lumea scrierilor manuscrise și cea a cărții tipărite. Renașterea și umanismul în noua lume a cărții își va ridica propriile monumente de cultură, mai întâi tipografice, apoi editoriale. Veacurile al XV-lea și al XVI-lea sunt cuprinse de febra trecerii culturii antice grecești și latine, a culturii creștine din vechi scrieri, în litera tiparului. O provocare imensă în care s-au prins veacuri la rând, conlucrând: tipografii, editorii, filologii, istoricii și bibliotecarii. Se nasc din nou, în ediții princeps, ediții comentate, exegetice etc. – autorii – Aristotel,

Homer, Plinius, Dioskoride, Vergiliu, Caesar, Sf. Augustin, Dante etc. Spiritul veacului umanist este inspirat reprezentat de pictorul Giuseppe Arcimboldo⁴, în lucrarea sa alegorică *Bibliotecarul* (1566). Compus din substanța cărților cu măsura diluviului, el este potopit de cărți până la alungarea sinelui. E omul-carte. Lucrarea aceasta rămâne unul din simbolurile revoluționare ale veacului al XVI-lea umanist european.

Am putea spune că umanismul a creat pe lângă tipograful erudit și **bibliotecarul erudit**: colecționar și editor de manuscrise, codici, documente, cronici etc.; întemeietor de biblioteci, vorbitor de greacă și latină, filolog, istoric, savant, bibliograf și bibliofil. Lista acestora este consistentă din antichitate până în secolul al XIX-lea. Ne mulțumim cu citarea numelor lor și regăsirea informației minime asupra operei lor, în ANEXĂ. Ei sunt: **Demetrios Phalereus, Aristarchus, Eusebius Pamphilus, Cassiodorus, Isidorus din Sevilla, Biscop Baducing, Sfântul, Alcuin, Photius, patriarh, Aurispa Giovanni, Bessarion Ioannes, cardinal, Guillaume Budé (Budaeus), François I, rege al Franței, Baronius Caesar, Allaci (Allatius) Leone, Bignon, Hieronymus, Gabriel Naudé, Du Cange, Charles du Fresne, Baluze Étienne, G. W. Leibniz, Augustin Calmet, L. A. Muratori, Th. Fr. Dibdin, Ch. Nodier, J. Ch. Brunet, J. G. Th. Graesse, Samuel Brukenthal, Samuel Teleki, Ignác Batthyani, Timotei Cipariu, Ioan Bianu ș. a.**

Dintre numeroșii bibliotecari erudiți ai Vaticanului nu putem decât aminti pe călugărul italian **Anastasius Bibliothecarius**, pe benedictinul **Caesare Baronius**, pe reputatul filolog **Leone Allaci (Allatius)**, autori de istorii ecleziastice.

Din imensa producție a călugărilor benedictini relevăm remarcabilele cercetări istorice (secolele XVII-XVIII) realizate de bibliotecari savanți ca: **Baluze Étienne**, istoric francez, o autoritate în cunoașterea anticităților naționale; **Calmet Augustin**, teolog, istoric francez, cercetător al arhivelor; **Du Cange Charles du Fresne**, ilustru bibliograf al Evului mediu latin și al Evului mediu bizantin, veritabilul creator al erudiției bizantine.

⁴ Giuseppe Arcimboldo (Milano 1527 – Praga 1593) – pictor italian în serviciul Habsburgilor (1560-1587). A făcut pictură alegorică: *Cele 4 anotimpuri, Cele 4 elemente, Bucătăria, Bibliotecarul* ș.a.

Bibliotecar al Bibliotecii Ambroziana din Milano, istoricul italian **Muratori Lodovico Antonio**, a dat în sec. XVII cel mai mare corpus de istorie națională din Europa timpului său, *Rerum italiacarum scriptores*, în 28 vol., bazat pe documentele Evului mediu italian.

Odată cu sporirea bibliotecilor, cu explozia spectaculoasă a numărului de cărți tipărite, apare nevoia de a controla și aprecia cantitativ, dar și calitativ numărul scrierilor / cărților. Nici un domeniu de cunoaștere nu poate progresa fără a cunoaște istoria gândirii filosofice și științifice anterioare. Pe de altă parte, memoria omenirii și-ar pierde vitalitatea și integritatea, neajutată de instrumentele ordonatoare ale bibliografiei. Aceasta a folosit în decursul timpului criterii de ordonare: universalitatea, exhaustivitatea scrierilor, specializarea pe domenii largi sau restrânse, selectivitatea ș. a.

Bibliotecarii bibliografi, din antichitate și până azi, au produs un număr foarte mare de lucrări bibliografice, ce au apărut în primele secole ale tiparului sub titlul: **bibliotheca, catalogus, repertorium, index, inventarium** etc. Pentru ei a te ridica la scrierea unui catalog de manuscrise, a unei bibliografii, antologii era o mare virtute, echivala cu atingerea unui înalt nivel științific. Este de importanță istorică în acest sens, lucrarea patriarhului bizantin **Photius**, *Myriobiblion* sau *Bibliotheca*, de fapt o bibliografie adnotată, ce ne dă o idee despre literatura clasică a antichității prezentă în Bizanțul secolului al IX-lea.

Numărul lucrărilor *Bibliotheca ...*, bibliografii consacrate scrierilor și scriitorilor ecleziastici de către congregațiile religioase și ordinele monastice (benedictini, augustini, franciscani, capucini, carmeliți, dominicani, iezuiți, janseniști ș. a.) sunt considerabile⁵.

Prima încercare bibliografică de cuprindere exhaustivă și universală a scrierilor a făcut-o în secolul al XVI-lea medicul și naturalistul elvețian **Konrad Gesner**, cu lucrarea sa *Bibliotheca universalis...*, 1545-55. Cuprinde 12.000 opere în trei limbi. Criteriul exhaustivității va fi încet părăsit, în beneficiul bibliografiei specializate.

⁵ Maclés, L. N.; L'Hertier, A. *La Bibliographie*, 5-ème, Paris, 1989, 128 p.

Secolele XVIII și XIX tind spre o bibliografie savantă, care atinge performanțe documentare ce nu s-au putut depăși până azi. Este cazul bibliografilor germani: **J. A. Fabricius**, **Ch. G. Jöcher**, **W. G. F. Panzer**, **J. G. Graesse**, **Barbier** etc. și al francezului **J. Ch. Brunet**, ce au marcat strălucit mișcarea bibliografică și bibliofilică universală, creându-i instrumente științifice fundamentale.

Nu putem omite din marea familie a bibliotecarilor pe **bibliofili** și pe **cugetătorii cărții**. Din prima categorie vom rosti doar două nume: **Dibdin** și **Nodier**, personaje romantice ale secolelor XVIII-XIX ce au influențat bibliofilia din toate țările Europei. Cugetătorii cărții au fost, firește, numeroși, în toate timpurile. De la reflexii anonime la cei ce au cugetat la lumea cărții din interiorul unei biblioteci – aplicativ, pragmatic. Din secolul al XIII-lea ne vine un tratat curios despre utilitatea și folosirea cărților, despre regulile de întocmire a unei biblioteci, sfaturi bibliografice, dar și regulile ideale de urmat de către adevărații iubitori ai cărții. Este vorba de *Philobiblon* și de autorul ei **Richard de Bury**, prima lucrare adresată bibliofililor, profitabilă și editată și azi. (A cunoscut prima tipărire în 1473).

După două secole de producție tipografică, problematica cărții și a bibliotecilor a devenit complexă. Cel ce înțelege momentul crucial al situației este **Gabriel Naudé** (1600-1653), bibliograf francez, medic, bibliotecarul unor personaje istorice deținătoare de putere și autoritate, ca și cardinalii **Mazarin** și **Richelieu** sau regina **Christina a Suediei**. Poate acest fapt l-a făcut să înțeleagă cel dintâi importanța strategică a bibliotecii în cultura politică, în viața socială și intelectuală a unei societăți. Ca bun observator, a înțeles ce înseamnă monopolul celor puternici asupra instrumentelor cunoașterii. Cartea, informația asigură forța, puterea. Lucrarea sa celebră *Advis pour dresser une bibliothèque* (1627) este un veritabil “*Discours de la méthode*”, ceea ce a creat în timp **biblioteconomia** și a îmbogățit **bibliologia** cu latura sa socială.

Prin ideile sale novatoare, Naudé schimbă concepția despre bibliotecă, bibliotecar și carte. Din simbolul “*sanctuarului esoteric*” plin de comori, închis, inaccesibil, inert etc., el propune o bibliotecă modernă, deschisă cunoașterii și procesului social, o instituție de cultură. Exigențele lui Naudé merg la conținutul cărților, la accesul permanent în biblioteci, neapreciind cărțile de lux sau curiozitățile bibliofile cu prioritate. Timpul a adevărat rolul bibliotecilor în geneza statului modern, în formarea gândirii politice, în democratizarea cunoașterii și a puterii. Naudé a avut o competență specifică pentru cărțile vechi și rare, asupra cărora a meditat

îndelung. El considera că o istorie socială a cărții rare, a practicilor bibliofilice ne-ar putea ajuta să înțelegem prin ce procese de depistare și consacrare școala, critica, universitățile, academiile au fost sau nu un aparat social de legitimare a sistemelor de valori dominante. Și mai departe, cum s-a ajuns la fetișizarea științei și culturii, care “*a concurat la legitimarea unei ordini sociale fondată pe distribuirea inegală a capitalului cultural?*”⁶.

Bibliotecarul lui Naudé este un filosof, un umanist angajat în revoluția cunoașterii, un învățător al oamenilor. Dacă el este un “administrator” al cunoașterii, va ocupa o poziție strategică față de putere, prin urmare are un rol social important. Dacă într-o lungă istorie bibliotecarul (sacerdot, filosof, savant) era consilierul principilor, regilor, de ce n-ar fi azi “*consilier de Stat al informației?*”

Ideile lui Naudé au declanșat o adevărată revoluție intelectuală începând cu secolul XVII. Este în același timp un precursor al industriei informației, ce înfloarește în epoca electronismului.

Un alt cugetător al lumii cărții a fost filosoful german **G. W. Leibniz** (1646-1716), bibliotecar al Curții din Hanovra și apoi al Bibliotecii din Wolfenbüttel. Leibniz vede biblioteca drept “*o oficină de înțelepciune*”, “*o visterie a spiritului uman*”. În gândul lui, lumea cărții este chemată să servească țelurile culturii, ale unei culturi capabile să amelioreze condiția umană.

Leibniz simte pericolul avalanșei de nestăvilite a producției tiparului și dă un avertisment asupra stăpânirii raționale a lumii cărților spre a nu arunca omul într-o nouă barbarie, cea a “*codrului de cărți*”, și încă cu mijloacele culturii. De aceea el nu vede progresul științei universale adăpându-se din oceanul nesfârșit de cărți, ci prin cărțile-mesager purtătoare de idei-scânteie, revelatoare ale noilor descoperiri. Acestea hotărăsc decisiv mișcările spirituale ce schimbă istoria lumii.

Leibniz cunoaște bine și contradicțiile ce macină lumea cărții în secolul al XVII-lea. Pe de o parte, factorii implicați în industria cărții (tipograf, editor, librar, autor) și, pe de altă parte, cenzura regală, cenzura religioasă, patronajele și protecția nobiliară, privilegiile regale, mecenatele

⁶ Chartier, R.; Martin, H.-J. *Histoire de l'édition française*, vol. II, Paris, 1989, p. 584.

sunt forțe ce intervin în destinul creatorilor de valori spirituale în chip anarhic. De aceea, el luptă pentru eliberarea omului de știință de rușinea dependenței sale de comerțanții de carte, de librari (astăzi am spune “dependența de sponsori”) și cere protecția autorului prin legislație precum și un statut social al autorului.

Sensibil la acumularea de cunoștințe umane prin augmentarea științelor, Leibniz, ca și alți filosofi (Aristotel, Bacon, d’Alembert, Comte, Descartes), avea în minte o reformă a științelor și un sistem de clasificare a lor, pe care le expune în *Idea Leibnitiana Bibliothecae publicae*. Sistemul lui cuprinde 11 grupe mari ale principalelor domenii de cunoaștere; fiecare grupă cu familia de științe înrudită și auxiliare, numărând circa 88 de diviziuni. Acordă importanță științelor auxiliare istoriei.

Căutarea unui sistem mai bun de clasificare a cunoștințelor a continuat și abia peste 200 de ani, în 1874, bibliotecarul și bibliograful american **Melvil Dewey** (1851-1931) născocesc *Clasificarea zecimală universală* (CZU), iar în 1876 o publică (*A Classification and Subject Index for Cataloguing and Arranging the Books and Pamphlets of a Library*). CZU a fost acceptată în toate țările lumii, desigur nu în exclusivitate. Cu corecturi și extensii, este folosită cu succes și după 100 de ani de la invenția ei.

Quo vadis bibliothecarius?

Literatura de specialitate ne dă numeroase semnale că lumea cărții este într-o criză sistemică profundă. A apărut **suportul electronic** pentru scriere. Cartea a pierdut monopolul în lumea informațiilor, devenind o verigă în lanțul comunicării.

Biblioteca, surprinsă de performanțele tehnicii electronice, a înțeles să rămână încă în centrul comunicării, ca depozitar de documente, cu acceptarea tehnologizării/computerizării informației. Acest lucru este în curs de desfășurare în toate bibliotecile mari sau mici din multe țări ale lumii. Lângă “entitatea fizică” cunoscută de secole ca “bibliotecă” a apărut “rețeaua imaterială” de stocare și vehiculare a informației, așa-numita “bibliotecă virtuală”. Ea se îmbogățește pe măsura conectării depozitelor de informații din orice punct al planetei la magistralele informaționale.

Dar **bibliotecarul**? Metamorfoza profesiilor legate de scris, scrieri, carte în milenii care ne-au transmis mai multe sau mai puține știri despre ele – nu au încremenit nicicând în forme fixe, dimpotrivă, s-au diversificat și specializat în grad înalt. Dacă înainte de invenția tiparului bibliotecarul a figurat între artizanii scrierilor/cărților ca și **scrib** sau **copist**, în era nouă ce

a urmat, “era Gutenberg”, bibliotecarul s-a ocupat cu precădere de gestionarea cărților.

Atent la noua problematică pe care o ridică revoluția tiparului și, în speță un tezaur de carte, o bibliotecă, bibliotecarul a căutat și aflat soluții pentru stocare și conservare, pentru organizare și prelucrare, pentru crearea instrumentelor de informare, pentru valorificarea științifică a tezaurului etc. Din acestea s-a născut știința cărții cu toată problematica ei, BIBLIOLOGIA. Astăzi ea este inclusă între științele comunicării și informării.

Așa cum încetarea muncii scribilor/copiștilor și transferul industriei cărții de la ei la tipografi n-a fost lipsită de interese – tot astfel se întâmplă și metamorfoza profesiilor legate de carte, de documentul tipărit astăzi, când se scrie pe diverse suporturi, se gestionează documente și informație.

Ar fi greșit să credem că tehnologia electronică rezolvă de la sine toate cerințele și problemele informatice ale viitorului. Biblioteca electronică poate deveni și ea un muzeu performant al tehnicii și nimic mai mult, fără factorul uman: bibliotecarul și informaticianul.

Bibliotecarul este astăzi, fără îndoială, un om de meserie, un gestionar al scrierilor. Dar așa cum medic este și cel ce dă un diagnostic, și cel ce face un transplant de inimă, tot astfel pare și situația bibliotecarului. Între cel ce știe totul despre cărți și își asumă responsabilitatea și riscul istoric al selecției operelor pentru memoria perenă a lumii și cel ce a devenit un fel de paznic-magazioner al cărților – întâlnim numeroase aspecte mediocrizante. Nu cumva bibliotecarul a ajuns la o treaptă socială joasă, lipsit tocmai el de marea cultură a cărții, de erudiție?

Agonizând între entuziasm și tehnofobie, între interes și rețineră, bibliotecarul tradițional în Est este surclasat de șuvoiul noutăților, aflat nepregătit, neimplicat îndeajuns în etapa pregătitoare a bibliotecilor pentru computerizare. E drept că informatizarea introduce incertitudinea și aleatorul într-un univers familiar lui, condus până acum de o logică descriptivă, repetitivă și standardizată, definită printr-o manieră de organizare stabilă. El nu va renunța încă la rolul lui de mediator tradițional între știință, cultură, tehnică, între politic, social și publicul beneficiar.

Situația de tranziție în care ne aflăm ne atrage imperios atenția asupra necesității schimbării statutului profesional al bibliotecarului.

Mi se pare limpede că secolul XXI ne va despărți de modelul spiritual umanist, erudit al bibliotecarului. El va fi trimis în “muzeul figurilor de ceară” alături de scrib, anticul “librarius”, călugărul benedictin, sfinții

medievali ai cărții, alături de Gutenberg, de tipografia umaniști, de marii bibliografi ai secolelor XVIII - XIX, alături de gânditorii / cugetătorii lumii cărții.

Bibliotecarul va fi izgonit de **bibliotecarul electronic**, un robot, o sumă de circuite electronice, în spatele căruia va sta **infobibliotecarul**. De primă necesitate vor fi **bibliotecarii-patrimoniali**, stăpâni pe cultura și problematica scrierilor și cărților vechi, rare și prețioase, secondați de bibliotecarul informațional, un inginer al informației. Lângă ei vor fi bibliotecarii specializați pe domenii de cunoaștere, ce gestionează cartea modernă. Împreună vor regândi practicile profesionale tradiționale. Vor elabora strategii de păstrare/conservare a documentelor din biblioteci, arhive, mediateci, prin programe specifice. Este foarte posibil ca, în viitor, cerințele sociale să statueze o singură profesie pentru cel chemat să facă ordine în oceanul planetar al informațiilor.

Până atunci, la noi rămâne actual bibliotecarul tranziției, care se confruntă cu nenumărate dificultăți și care trebuie să aibă un statut onest între celelalte profesii. Parcurgând atâtea etape în metamorfoza sa, azi el trebuie să devină conștient de valoarea și eficiența profesiei sale. Să știe că este un factor social indispensabil al progresului.

Iată că în societatea informatizată informația este o resursă fundamentală, o marfă foarte prețioasă. În afara gestionării acesteia, bibliotecarului de tranziție îi revine și responsabilitatea istorică de transfer a memoriei umanității în “scriptorii electronice”, în “biblioteci electronice”, salvând-o din perisabilitatea și moartea hârtiei.

Atunci, unele societăți scăpate de prejudecată, ignoranță și sărăcie (între care ne aflăm și noi, românii) vor aprecia și recunoaște aportul social al bibliotecarului în tranziție.

În graba noastră de a ne contura o nouă identitate, stabilă, să ne domolim pașii pentru a aduce recunoștința și elogiul nostru bibliotecarului de totdeauna.

L'Éloge du bibliothécaire

Résumé

L'ouvrage attire l'attention sur les métiers liés à l'écriture, aux écrits et aux livres dans une vision historique. Ceux-ci ont souffert des transformations en même temps que le changement du support sur lequel s'écrivait (pierre, tablette d'argile, payrus, parchemin, papier, bande magnétique).

Les germes de la profession de bibliothécaire a existé dans le métier du scribe. Jusqu'à ce qu'il arrivât à un statut indépendant, il a accompagné les principaux artisans des écrits / livres. Avec ceux-ci, il s'est assumé le long des siècles la responsabilité de garder "la mémoire du monde" en copiant, imprimant, organisant et conservant les écrits. La profession de bibliothécaire a été accomplie par des esprits remarquables (moines, savants, philosophes, écrivains, hommes d'État) comme: **Demetrios Palereus, Aristarchus, Eusebius Pamphilus**, le Saint, **Photius, patriarche du Constantinople, Cesare Baronius, L. Antonio Muratori, Guillaume Budé, Konrad Gesner, W. Panzer, J. A. Fabricius, Chr. G. Jöcher, Ch. J. Brunet, Richard de Bury, Gabriel Naudé, G. W. Leibniz, M. Dewey, Timotei Cipariu, Ion Bianu, J. L. Borges** et d'autres.

L'auteur plaide pour une nouvelle définition de la profession de bibliothécaire, pour un statut social véridique en invoquant comme arguments l'ancienneté, la noblesse, la qualification professionnelle complexe, la contribution apportée de millénaires aux sociétés humaines, à la culture et à leur civilisation.

Quo vadis bibliothecarius au passage vers une nouvelle civilisation? Tu entreras dans "*le musée des cires*" à côté de tes illustres précurseurs ou tu souffriras une nouvelle métamorphose par le transplant de la technique électronique dans le monde des écrits et des informations, en te gardant plus docte auprès des documents? La réponse est inévitablement à côté de la vie, de la survivance.

Jusqu'au moment où le "*bibliothécaire de transition*" aura clarifié sa place et sa compétence, apportons des éloges au bibliothécaire de toujours.

Bibliotecarul: viitorul de lângă noi

Alexandra Salaoru

Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Profesia de bibliotecar pare să se confunde adeseori cu biblioteca însăși. O privire retrospectivă asupra profesiei de bibliotecar este necesară cu atât mai mult, cu cât, văzută într-un firesc proces evolutiv, această profesie pare să se situeze astăzi într-un moment de tranziție în care definirea rolului bibliotecii într-o lume dominată de mijloacele electronice de comunicare, precum și de capacitatea acesteia de a-și asuma noile mijloace de informare mass-media devine problematică.

În spațiul european, biblioteca, în accepțiunea clasică a termenului, începe să funcționeze odată cu înființarea pe lângă mănăstiri a școlilor destinate copierii manuscriselor, funcționând până la apariția universităților. Pentru a cuprinde într-o sintagmă profilul moral al **bibliotecarului medieval**, îl vom defini ca fiind bibliotecarul cu dragoste de cărți și frică de Dumnezeu sau bibliotecarul la puterea întâi. Nu există în această perioadă decât rareori, în afara mănăstirii, cerere de carte, numărul cititorilor fiind extrem de limitat. Cartea era, în primul rând, un obiect de cult, fiind destinată serviciului liturgic.

Înființarea universităților va deschide calea către învățatură și dintr-o altă direcție decât cea religioasă, ceea ce va conduce într-o bună măsură și la diversificarea cererii de carte.

Bibliotecarul modern, specialist, cu respect față de cărți și supunere față de profesie, își face tot mai simțită prezența odată cu deschiderea bibliotecilor către marele public. Dezvoltarea bibliotecilor moderne va aduce cu sine și o schimbare a mentalității cu privire la profesia de bibliotecar. Astăzi, bibliotecarul modern își definește cu multă exactitate profesia, în termeni care precizează corect principiile statutului său.

Viziunea actuală asupra profesiei de bibliotecar diferă simțitor față de timpurile anterioare. Cu cât biblioteca se organizează pe servicii hiper-specializate, al căror caracter e cu precizie stabilit în deplina ei funcționare, cu atât bibliotecarii își vor defini tranșant sarcinile și locul pe care-l vor ocupa în configurația nouă, rezultată din procesul firesc de diversificare a serviciilor oferite de bibliotecă.

Indiscutabil, profesia de bibliotecar se află astăzi într-un plin proces de transformare și adaptare la un context social și cultural creat de explozia informației, precum și de ofensiva fără precedent a mijloacelor de informare mass-media. Prin informatizarea bibliotecilor se urmărește și crearea unor cataloage electronice care pot fi consultate de utilizatori aflați la mii de kilometri distanță, însă, deocamdată o bibliotecă nu poate fi concepută fără bibliotecar, așadar chiar și o „bibliotecă virtuală” își va crea propriul său „bibliotecar virtual”.

Privită dintr-un alt unghi, vizând în mod strict aspectul comunicării, biblioteca funcționează în cadrul unei relații triadice, presupunând astfel existența a trei termeni de referință: BIBLIOTECĂ-CARTE-PUBLIC.

Urmărind funcționarea acestor raporturi de-a lungul timpului se poate sesiza, în Evul Mediu, o deplasare a centrului de greutate înspre Carte. Începând cu Renașterea și mai ales cu zorii epocii moderne, accentul se fixează în cadrul acestei relații triadice amintite înspre Bibliotecă. În timpurile moderne asistăm la o nouă mutare a centrului de greutate, de această dată spre Public. A cunoaște bine publicul care frecventează biblioteca este una din cerințele necesare oricărei biblioteci moderne.

Această relație triadică de comunicare, devenită deja clasică în definirea bibliotecii, tinde să se modifice în prezent, suferind o ușoară translație, în funcție de un nou termen ce-și găsește locul firesc în structura de funcționare a bibliotecii și anume Informația.

Comunicațiile electronice tot mai dezvoltate vor conduce la o stratificare a raportului dintre bibliotecar și carte, dar cu toate acestea, biblioteca se constituie și ca un centru important de cultură, ca un spațiu în care libertatea de gândire, libertatea lecturii, a informării să fie asigurată și protejată. În această ordine de idei profesia de bibliotecar presupune astăzi nu numai adaptarea la noile tehnologii de informare, ci și recuperarea unei vechi tradiții, fundamentală pe întoarcerea la carte.

Le bibliothécaire: le future à côté de nous

Résumé

L'auteur surprend le portrait du bibliothécaire de nos jours, spécialiste, professionnel, capable de satisfaire toute demande de l'utilisateur. Il y a une grande différence entre l'image de l'ancien bibliothécaire qui doit s'adapter aux nouvelles réalités sociales et culturelles.

Informatiser les bibliothèques signifie aussi créer des catalogues électroniques accessibles même aux bénéficiaires de loin c'est à dire une „bibliothèque virtuelle”.

En ce qui concerne la procès de la communication, la bibliothèque suppose l'existence de trois aspects principaux: bibliothèque – livre – public.

Valențele hermeneutice ale lecturii

Liliana Moldovan

Biblioteca Județeană Mureș

O dată cu apariția tiparului și din prima clipă în care omul a luat hotărârea să se aventureze prin Galaxia Gutenberg, lectura a devenit pentru totdeauna o modalitate de receptare a științei și culturii universale. Cititul este acțiunea de descoperire a oricărei creații literare, științifice sau culturale. Este modalitatea de actualizare a operei tipărite și menținere a nemuririi ei. Înainte de a trece la lecturarea oricărui text, cititorul modern trebuie să accepte ideea că textul este un univers parțial deschis cu infinite conexiuni ideatice, unele fiind revelate imediat, altele ascunzându-se în spatele univocității cuvântului scris. O lectură activă necesită o rescriere a textului tipărit, o regândire a lui. Lectura semiologică, adică lectura care din punct de vedere teleologic este implicată în descifrarea sensului, se realizează prin intermediul unei matrici hermeneutice modelate în timp de experiența cognitivă, intelectuală și, de ce nu, estetică a cititorului. Acesta trece la receptarea activă a textului trăgând mereu cu ochiul la modelul hermeneutic, pe care, conștient sau inconștient, și l-a format. În funcție de acest model subiectiv, lectorul analizează textul, separă ideile una de alta, le atribuie noi relații și simultan le interpretează în raport cu lecturile sale anterioare. Lecturarea unei cărți are loc, în concluzie, în trei timpuri: la început înțelegem textul, apoi îl actualizăm, iar în final îl interpretăm.

Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că citim purtând cu noi un anumit cod cultural. În virtutea lui identificăm, mai întâi noțiunile cunoscute, noțiunile familiare nouă, încercăm apoi să surprindem sensul conceptelor dintr-un text străin înțelegerii noastre, explicându-l prin ceea ce cunoaștem deja ca, în cele din urmă, reconstruind raporturile dintre idei, să desprindem sensul sau sensurile fragmentului lecturat.

Dacă autorul unui text scrie din perspectiva unei anumite viziuni asupra lumii, din anumite raționamente, în lumina unei anumite paradigme culturale sau științifice, iar receptorul textului vine cu bagajul lui subiectiv de convingeri, raționamente și teorii paradigmatică, înseamnă că orice

parcurgere a unui text este imediat, dacă nu o traducere, cel puțin o adaptare a lui. În urma mișcării sensului dinspre autor spre destinatar, textul dobândește o nouă consistență care periclitează relația dintre eu, cel care citește textul, și celălalt, adică autorul lui.

Relația cititorului cu cartea este de natură interpretativă. Interpretarea, pe de altă parte, este un act de comprehensiune culturală. Începând cu anii 60 ai secolului trecut, problema interpretării i-a preocupat pe o serie de filosofi și filologi contemporani. Aceștia au elaborat de-a lungul timpului numeroase teorii cu privire la cuplul cititor - autor. Au luat naștere astfel, hermeneutica, teoriile semiotice ale cititorului ideal, dar și o estetică a receptării care a căutat să stabilească în ce măsură un text oarecare participă sau nu, împreună cu receptorul său, la descifrarea sensului textului respectiv. Mai exact în ce măsură cartea se lasă interogată și intră în categoria „operelor deschise.”

Hermeneutica, însă, este filosofie, este mai mult decât un proces comprehensiv.

„*Hermeneutica ne spune povestea din spatele cuvântului*”. Ea dobândește un caracter existențial, ne apropie de celălalt, ne schimbă comportamentul, punctul de vedere asupra celuilalt și asupra lumii.

„*Marele merit al hermeneuticii*”- consideră semiologul Aurel Codoban – „*este de a face din ceva străin, ceva familiar, adică nu dizolvă mesajul tipărit în critică, nu îl reproduce doar, ci îl explicitează în propriul orizont*”...(Aurel Codoban – Semn și interpretare, Cluj-Napoca: Dacia, 2001; p. 81)

Astfel văzute lucrurile, nu devine oare orice cititor, în calitatea lui de receptor al unui mesaj, un „mic” hermeneut? Din moment ce lectura înseamnă comunicare, înseamnă căutare de sens? Cartea ne spune ceva, ne informează sau face apel la emoțiile noastre. Pentru a-i înțelege mesajul este necesar să o explicităm, să găsim întrebarea la care ea răspunde.

Nu există o metodologie absolută care ne învață ce și cum să citim, există însă o predispoziție a omului spre interpretare. Fără voia noastră analizăm tot ceea ce ni se întâmplă, tot ceea ce citim, fiecare prin prisma propriei sale existențe, a propriului nivel intelectual. Este firească dorința fiecăruia din noi de a transforma ceva străin și confuz în ceva familiar. Parcurgem într-o viață de om cărți, care nu ne spun nimic, altele însă ne schimbă existența, perspectiva asupra lumii și asupra propriei noastre personalități. O carte mare, scria undeva Iorga este o carte purtătoare de idei și pricinuitoare de fapte.

Inițiator al teoriei comprehensiunii în științele hermeneutice, Schleiermacher lansează ideea că între autorul discursului și prezumtivul său receptor se instaurează o legătură de natură psihologică. Ea depășește granițele analizei gramaticale și critic literare pentru a pune accentul pe latura ideatică a textului. *Textul reprezintă un moment al vieții autorului deci interpretul trebuie să reproducă în conștiința sa starea psihică ce a dat naștere operei*”.(idem p. 99) Din această perspectivă lectorul ideal al unui volum de literatură, spre exemplu, ar fi acela care ar reuși să stabilească o relație de empatie cu scriitorul, străduindu-se să ghicească ce anume a vrut acesta să spună în respectivul text. Un virtuoz al lecturii va înțelege mesajul textului la fel de bine ca și creatorul său iar orice încercare a lectorului de a se implica psihologic în procesul descifrării sensului se va solda cu o reconstrucție a textului original, cu o înțelegere a lui în vederea regândirii fragmentului parcurs. Găsirea sensului, a părții inconștiente a creației literare se realizează printr-o bine condusă explicitare și o interpretare a semnelor ce compun un text. Simbolurile, metaforele duc spre interiorul textului scris ori tipărit, spre esența lui.

Problema adevărului este strâns legată de aceea de sens. Începând cu Nietzsche, filosofi și-au pus întrebarea cum putem stabili adevărul a ceea ce gândim și, implicit, scriem. Autorul *Voinței de putere* crede că tot ce gândim este o poveste. Dar orice poveste este încărcată de simboluri, prin urmare se pretează la o sumedenie de interpretări. Dacă nu există mijloc de a surprinde esența ultimă a realității, nu avem decât, afirmă Nietzsche, să o interpretăm, să o remodelăm continuu potrivit aspirațiilor noastre.

Cuvintele, pe care le împărtășesc, pe de o parte vorbitorul și interlocutorul, pe de altă parte, scriitorul și cititorul, cuvintele spun un adevăr sau un neadevăr. De multe ori adevărul nu se poate transmite direct. Adevărul se spune în metafore, ca și în cazul unei experiențe mistice.

În literatură, și nu numai, creația artistică este adesea onirică, iar opera, rod al experienței creatoare, nu se poate spune prin simple cuvinte, ci numai și numai prin simboluri. Când este vorba de simboluri vorbim despre hermeneutică și despre interpretare.

Interpretarea fiind legată de semne și de procesul aflării semnificațiilor, cititul devine act semnificativ. Cititorul conștient de această latură ascunsă a lecturii va parcurge întotdeauna un text cu scopul precis de a surprinde sensul mesajului transmis în scris.

Descifrarea nuanțelor, a semnificațiilor ascunse într-o lucrare depinde de dificultatea textului și, în egală măsură, de calitatea procesului comprehensiv determinat la rândul său de inteligența nativă, de puterea de selectare, înțelegere și asimilare specifică fiecărui cititor. Asupra cititorului acționează o serie de factori obiectivi și subiectivi care îi ghidează interesul spre o carte sau alta. Cadrul educațional, moral și cultural în care cititorul adult s-a format, domeniul în care-și desfășoară activitatea și, nu în ultimul rând, anturajul, prietenii pe care-i frecventează ne ajută să stabilim sfera preferințelor unui individ pentru o capodoperă literară sau alta.

Ne luăm libertatea, în continuare, să enumerăm câteva din mobilurile care, potrivit unor sondaje sociologice, îi împing pe oameni spre rafturile bibliotecilor. Dacă a bună parte a tinerilor, spre exemplu, solicită cărți de la bibliotecă pentru a se instrui, există persoane care întocmesc bibliografii, adună notițe în vederea cercetării într-un domeniu științific sau cultural, alții parcurg diverse opere literare pentru a afla acolo răspuns la varii probleme sufletești, ori existențiale. O carte se adresează unei anumite categorii de cititori. Ea poate fi o carte pentru copii, un manual, o carte de aventuri pentru tineret. Unele cărți se adresează specialiștilor, altele sunt destinate lecturii de vacanță numită de Titu Maiorescu, "*lectura care asigură un repaos al inteligenței*".

În cazul lecturii estetice procesul comprehensiv atinge valoarea cea mai înaltă. Relația dintre cititorul romanului, de exemplu, și autorul ei devine tot mai apropiată pe măsură ce primul, lăsându-se vrăjit de cadrul estetic al relatării, ajunge confident, empatizează, fie cu personajele ficțiunii, fie cu scriitorul. Lectura este atunci o chestiune intimă, cartea se interpune între realitate și viață, revelând-o pe prima, îmbogățind-o pe a doua. Cel care citește caută în literatură unghiuri mai convenabile din perspectiva cărora să redefinească realitatea, să și-o explice, să o încarce cu noi valori estetice și existențiale.

Raportul lector-carte se modifică permanent în funcție de tematica abordată în diverse publicații.

Într-un anumit fel lecturăm o carte de istorie, în alt fel citim un studiu de filosofie. Lucrările filosofice, de pildă, se parcurg cu creionul în mână. Platon, se știe, nu a elaborat un sistem filosofic, în înțelesul modern al cuvântului. Dialogurile platoniciene însă nu trebuie receptate ca o simplă apologetică a lui Socrate. Pe fondul spectaculoaselor replici date de personajele antice participante la dialog, Platon urzește cu migală structura idealismului metafizic care mai târziu îi va purta numele. Un volum de

metafizică sau logică este un dans al raționamentelor care nu poate fi urmărit decât în urma unei cunoașteri atente, sau cel puțin în urma familiarizării cu sistemul filosofic al unui gânditor sau al gânditorilor care formează o anumită școală filosofică. În acest sens Spinoza scria în *Tratatul teologico-politic*: “Când citim o carte în care să fie conținute lucruri de necrezut și imposibil de perceput, fie este scrisă în termeni foarte obscuri, ne străduim degeaba să-l înțelegem sensul dacă nu știm cine este autorul, sau în ce epocă și în ce împrejurare a fost concepută”. Preluând un termen folosit de Umberto Eco putem spune că lectura filosofică este pretextuală. Adică cititorul de filosofie înainte de a se plimba de la un concept la altul prin cine știe ce sistem filosofic, trebuie să dispună de anumite premise pe baza cărora să-și construiască o părere despre teoria respectivă.

Cu totul altfel procedează cititorul de documente științifice. El realizează o prelucrare analitică și sintetică a informațiilor, cu scopul de a reține și folosi ideile de ultimă oră apărute în domeniul științei și tehnicii.

Dar, în general, cei interesați de cărțile de știință se lovesc de o anumită rigiditate în privința interpretării lor. Libertatea de interpretare pe care o oferă cartea de poezie este uimitoare și aproape nemărginită. Practica textelor poetice dezvăluie într-un mod cu totul fascinant puterea expresivă a cuvintelor. O bună parte a poeziei contemporane este de inspirație metafizică. Heidegger sacralizează poezia și o concepe ca pe o “promisiune a Ființei”. În literatura română, Eminescu meditează poetic asupra ființei ontologice. Cunoscând filosofia hegeliană, Eminescu s-a încumetat să numească absolutul “stăpânul fără margini peste marginile lumii”. Ceea ce înseamnă că, într-o lume de lucruri mărginite, doar câmpul Ființei este infinit, nu are o spațialitate determinată și determinabilă. Prin urmare definiția Ființei nu poate fi spusă decât metaforic ignorând limitele impuse de vocabularul unei limbi. Însă după cum spunea Noica “dacă sunt margini în limbă, undeva sunt și nemargini” continuând cu ideea că, dacă marginile vin din exterior, nemarginile vin dinăuntru limbii, din miezul cel mai curat al metaforei și poeziei.

Se naște, în continuare, întrebarea dacă raportul autor-lector este obiectiv sau subiectiv ?

Și una și alta. Este obiectiv, întrucât citim în virtutea unei tradiții de lectură, în funcție de niște modele interpretative implicite. Este subiectiv, întrucât o cunoaștere atentă a obiectului, adică a subiectului lecturii necesită o puternică angajare personală. Efortul depus pe parcursul lecturii este răsplătit cu satisfacția oferită în momentul deschiderii sensului care se dezvăluie întotdeauna cititorului pasionat. O dată cu descoperirea sensului procesul interpretativ se încheie. În urma lui rămâne gustul dulce al dialogului cu cartea, respectul și dragostea pentru acel obiect spiritual care-mi îngăduie, mie, cititorului anonim, să stau de vorbă cu cel care nu e lângă mine și anulând depărtările și veacurile, să fiu contemporan cu lumea întreagă.

The Hermeneutical Features of Reading

Abstract

Out of numerous paradigmes about writer-reader relation, drawn up during centuries by various specialists in reading theories, the hermeneutical one is probably the most attractive and submitted to controversy.

Beginning with the early 60's of the last century, philosophers and philologists have focused on reading as an act of interpretation. In this context they made difference between passive and active reading. The semiological theory considers that the act of reading means, first of all, interpretation, and this is pre-eminently active. An active reader will accept, as such, the idea that every paper, written or printed, no matter the information it includes, is to be seen a text free of constrain and liable to many interpretations.

The text is changed into a genuine teleological process by interpreting it and is carried out in order to find out the "captured" meaning of the text. Bringing out to light senses and secret meanings of a book or another depends both on how difficult the text we read is, and the quality of the comprehensive process and the latter one, as well, on the reader's native intelligence and general education. We all use to read by keeping a "*code of culture*" inside us, desciphering through this the familiar terms of a text and trying to get meanings of the new concepts, inaccessible to our understanding. Taking into consideration what is already known, we

finally succeed in revealing the writer's real message in the paper. As a result, the "hermeneutical" reading runs through 3 stages: firstly, we understand the text, then make it actual and finally we interpret it.

A fiction work is estimated in a specific manner, a history book or a philosophical essay is estimated in a different way. By reading an aesthetical text there is a psychological connexion between the author of the book and the reader. Reading itself becomes a private matter and the one going through a prose or poetry volume discovers more convenient senses, being able this way to find another definition of reality, a definition which confers on this new aesthetical an existential values. There is a different story in case of someone interested in philosophy. This one should realise that the philosophical reading is pre-textual so it needs somehow the philosopher terminology to be known, a deep knowledge of principles ruling the work orientation he belongs to.

In conclusion, if hermeneutics shows us its own story from the inside writing and in case the act of reading is exclusively a process of interpretation, that means the reader is a hermeneutical one, always seeking after new meanings, always being fascinated by the expressive power of words.

Lucian Blaga în marile enciclopedii ale lumii

Prof. Mioara Pop

Biblioteca Județeană "Lucian Blaga" Alba

Deși titlul sună foarte generos, o simplă căutare a prezenței autorului în enciclopediile de prestigiu, recunoscute în lume, se soldează cu o mare dezamăgire. Titluri renumite ca *New Standard Encyclopedia*, *Great Books*, *Dictionnaire encyclopédique Larousse*, *World Book*, *Encyclopedia Americana*, *Encyclopédie Bordas*, *Enciclopedia Universalis*, nu-l menționează deloc.

Enciclopedia *Britannica* consemnează doar faptul că scriitorul Lucian Blaga a contribuit la dezvoltarea literaturii române, poet și filozof, alături de Gala Galaction, Mihail Sadoveanu, Ion Barbu, etc.

Grand Larousse Universel (Paris, 1997) scrie că Lucian Blaga este scriitor și filozof român, născut la Lancrăm, în apropierea Sibiului („pres de Sibiu”) și îl prezintă mai întâi ca filozof cu lucrările *Trilogie de la connaissance*, 1931-1934, *Trilogie de la culture*, 1936-1937, *Trilogie des valeurs*, 1946, arătând că filozofia sa este una lirică, cu aspirații la o cunoaștere totală, prin intuiție și nu prin revelația misterului. Urmează apoi *Les Pas du Prophete* (1921), volum care marchează trecerea de la cunoașterea păgână la înțelepciunea creștină. Alte volume amintite sunt: *Dans le Grand Passage*, 1924, *Eloge du sommeil*, 1929, *Le Partage des eaux*, 1933, *La Cour du désir*, 1938, *Les Marches insoupçonnées*, 1943. Una din temele fundamentale, spune dicționarul, este ruptura între civilizație și natură, retragerea împăcată într-un sat arhaic situat într-un spațiu mioritic („de Miorița, poeme populaire”, se precizează). Mai sunt enumerate *Maître Manole*, 1927, *La Croisade des enfants*, 1930 și *L’Arche de Noé*, 1944, toate acestea scrise într-o tonalitate expresionistă balansând între mit și istorie. Mort la Cluj în 1961.

Mai generoasă este prezentarea lui Lucian Blaga în *Enciclopedia dello spettacolo* (Roma, 1975), care îl consideră poet, filozof și autor dramatic născut la Lancrăm (Transilvania) în 1895. Nu se specifică anul și locul morții, dar se face totuși o mică incursiune în biografia scriitorului (studii, carieră didactică și diplomatică). Este situat ca stil între expresionism

și tradiționalism, cu nuanțe folclorice, cu dese trimiteri la pilde biblice și la poezia lui Rilke. Lirica și filozofia apar deopotrivă în teatru în lucrările: *Zamolxe*, 1921, *Turbararea apelor* (sic!) *Acque torbide*, 1923, *Înviere „Risurrezione”*, *Meșterul Manole „Mastro Manole”*, acesta din urmă pe o temă populară română, în care meșterul constructor își sacrifică tânăra soție și apoi se sinucide. Urmează *Cruciada copiilor „La crociata dei bambini”*, 1930 și drama *Avram Iancu*, 1934, în care eroul transilvănean este neînțeleș de prieteni și adversari. Limbajul operei lui Lucian Blaga este plin de metafore și ritmuri sugestive. *Enciclopedia dello spettacolo*, probabil datorită unghiului mai specializat de vedere – spectacolul - dă în încheiere și o scurtă bibliografie, amintindu-i pe O. Densusianu, E. Lovinescu, G. Călinescu.

Dictionnaire encyclopédique Axis. L’Univers documentaire (Paris, 1993) îl notează pe Lucian Blaga în câteva cuvinte ca scriitor român născut Lancrăm, în apropiere de Sibire (sic!), probabil Sibiu în 1895 și mort la – surpriză – Stockholm în 1961. El este scriitor, filozof, autor al volumelor *Trilogie de la connaissance*, 1931-1934 și *Trilogie de la culture*, 1936-1937, urmate de *Les Pas du Prophete*, 1921, *Le Partage des eaux*, 1933 și *Les Marches insoupçonnées*, 1943. A mai scris piese de teatru pe tema misterelor lumii. Atât.

În fine, *Dictionnaire encyclopédique Quillet*, Paris, 1990 îl plasează pe Lucian Blaga între anii 1895-1961, născut la Giurgiu (sic!), filozof și poet român care a contribuit la formarea unui limbaj filozofic nou: *Trilogie de la connaissance*, *Trilogie de la culture*, *Trilogie des valeurs* și la remodelarea celui poetic între cele două războaie mondiale. Fără ani de apariție, fără alte titluri, fără alte comentarii.

Se cuvine măcar o constatare simplă : Lucian Blaga este încă insuficient cunoscut și apar date eronate în dicționare. Dacă, totuși privim partea plină a paharului, putem consemna că Lucian Blaga figurează totuși, în câteva din marile enciclopedii ale lumii.

Lucian Blaga dans les grandes encyclopédies du monde

Résumé

L'auteur surprend en quelques lignes la présence de l'écrivain Lucian Blaga dans les grands dictionnaires encyclopédiques du monde, précisément dans ceux qu'on peut trouver dans les bibliothèques roumaines. Livres comme *New Standard Enciclopedia*, *Great Books*, *Dictionnaire encyclopédique Larousse*, *World Book*, *Encyclopedia Americana*, *Encyclopédie Bordas*, *Enciclopedia Universalis*, ne le contient pas.

L'encyclopédie *Britannica* souligne en deux mots seulement le fait que Lucian Blaga, poète et philosophe, a contribué, à côté de G. Galaction, M. Sadoveanu, I. Barbu etc. au développement de la littérature roumaine.

Grand Larousse Universel (Paris, 1977) remarque que Lucian Blaga a écrit *La Trilogie de la connaissance*, *La Trilogie de la culture* et *La Trilogie des valeurs*, en spécifiant que sa philosophie est une lyrique et intuitive.

Plus généreuse est la présentation de Lucian Blaga dans *Enciclopedia dello spettacolo* (Roma, 1975) qui le traite comme poète, philosophe et auteur dramatique. Il est situé comme style entre l'expressionnisme et le traditionalisme, ayant des nuances folcloriques et bibliques et des similitudes avec la poésie de Rilke.

Dans la *Dictionnaire encyclopédique Axis. L'Univers documentaire* (Paris, 1993) l'écrivain roumain apparaît comme auteur des volumes des poésies: *Les Pas du Prophète*, *Le Partage des eaux* et *Les Marches insoupçonnées*.

En fin, le *Dictionnaire encyclopédique Quillet* (Paris, 1990) souligne le fait que, entre les deux guerres mondiales, Lucian Blaga a formulé un langage philosophique et poétique nouveau: *Trilogie de la connaissance*, *Trilogie de la culture*, *Trilogie des valeurs*.

La conclusion est bien simple: Lucian Blaga est insuffisamment connu dans le monde et, malheureusement, les informations offertes par les dictionnaires sont, comme le travail ci dessus le montre, dans la plupart, erronées.

Forța iradiantă a cărții vâlcene

Prof. Dumitru Lazăr

Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea

„...tiparnița de la Râmnic n-a ființat cu egida ocazionalului, răspunzând unor trebuințe întâmplătoare..., ci a urmărit sistematic, după un plan chibzuit..., să împlinească același rol de îndrumător ce a avut să umple golul ce domnea în ținuturile de peste Carpați.”

(Virgil Molin)

Nicolae Iorga, în *Istoria industriilor la români*¹ numea școala de pictură din Râmnic din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, *cea dintâi școală de Belle Arte* a evului mediu românesc, după cum în studiul *Tipografia la români*², marele savant considera același Râmnic din veacul *de aur* – cum numește Nicolae Bănică-Ologu secolul al XVIII-lea vâlcean³ – drept *capitala tipografilor*.

Istoria tiparului vâlcean urcă însă mult în timp ca să ajungă la această înobilare. La Cozia, Govora, Bistrița, Hurezi și Râmnic au existat puternice centre culturale în care s-au transcris și tipărit cărți în românește.

La Cozia, Filos, fostul logofăt al lui Mircea cel Bătrân (devenit monahul Filotheiu), compune imnuri religioase în versuri – *Pripealele la toate praznicele împărătești*. Prin acestea, Filos Filotei rămâne în istoria literaturii române drept *primul poet liric român de rezonanță europeană*. *Pripealele*... sale au circulat atât în manuscris, cât și tipărite, depășind granițele lumii ortodoxe, intrând în cea europeană cu o mare popularitate.

La nici șase decenii de la inventarea minunii tiparului de către Gutenberg, domnitorul Radu cel Mare (1495-1508), în intenția de a

¹ Iorga, Nicolae, *Istoria industriilor la români*. București, 1927, p. 73.

² Publicat în *Almanahul graficeii române*. Craiova, 1931, p. 50.

³ În cartea *Veacul de aur al Râmnicului*. Editura Oscar Print, 2002, p.p. 163-169.

centraliza și pune sub controlul domniei viața bisericească⁴, se arată preocupat de înzestrarea bisericii cu suficientă carte, în care scop modernizează procesul de multiplicare a acesteia, făcând apel la binefacerile tiparului.

Locul unde a fost instalată *prima tipografie din Țara Românească* și, în consecință, *locul tipăririi primei cărți cunoscute la noi – Liturghierul lui Macarie* (1508) – este disputat între Mănăstirea Dealu (Târgoviște) și Bistrița vâlceană.

Vestitul cărturar Ion Bianu este cel dintâi care indică Bistrița ca fiind locul unde s-a tipărit prima carte românească⁵, precizând că Oltenia a fost prima noastră poartă deschisă pentru cultura Apusului⁶.

Este adevărat că și Nicolae Iorga, cu câțiva ani mai înainte, în viziunea sa genială, se orientase tot spre Bistrița Craioveștilor, după cum ulterior, Barbu Theodorescu, Ștefan Ștefănescu, Costea Marinoiu, C. D. Fortunescu, Aurelian Sacerdoțeanu, Gheorghe Pârnuță, Nicolae Andrei ș.a. aduc suficiente argumente pentru susținerea ipotezei vâlcene⁷. Inclusiv P. P. Panaitescu, în studiul introductiv al cărții *Liturghierul lui Macarie* (1508)⁸, face observația că exemplarele păstrate din această bijuterie a tipografiei românești au fost legate în atelierele mănăstirii de la Bistrița.

În secolul al XVIII-lea, la mănăstirea Bistrița exista o școală de copişti de cărți-manuscrite și de învățare a scrisului caligrafic, precum exista și o școală care pregătea grămăticii pentru răspândirea învățaturii de carte, mai ales în rândul tinerilor.

Bistrița era în secolul al XVII-lea un puternic centru cultural: aici, viitorul domn Neagoe Basarab, nepotul Craioveștilor – ctitorul locașului – capătă în tinerețea lui cunoștințe de limbă și literatură⁹. Tot aici stătu, în toamna anului 1600, Mihai fugar, care cumpără satul Costești moștenesc și-l închină acestui locaș¹⁰.

⁴ Panaitescu, P. P., apud Gh. Pârnuță și N. Andrei, *Istoria cărții, presei și tiparului din Oltenia*. Scrisul Românesc / Editura Oltenia, 1994, p. 39.

⁵ În studiul *Pentru o universitate la Craiova*, în *Arhivele Olteniei*, nr. 43-44, mai-august, 1929.

⁶ Cf. Pârnuță, Gh. și Andrei, N., *op. cit.*, p. 51.

⁷ *Ibidem*. p.p. 38-57.

⁸ București, Editura Academiei Române, 1961, p. XXIX.

⁹ Iorga, N., *Istoria bisericii românești*. vol. I, 1908, p. 133.

¹⁰ *Ibidem*. p. 317.

Aici avea să se transcrie și să se redacteze *cel mai vechi act românesc, scris într-o mânăstire*¹¹, care datează din anul 1573 (pentru facerea unui iaz la Băbeni – Vlcea). Acesta este socotit, în ordine cronologică, *al doilea document de limba română*, după *Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung*, 1521.

Luminatul domnitor Matei Basarab la urcarea sa pe tron, constata că: „*în întreaga mea țară, e foame și sete, nu însă de pâine și apă, ci după...vădită hrană și adăpare sufletească*” (*Molitvenic*, 1635). Conștient fiind de situația în care se afla țara amenințată de catolicism, declanșează energiile creatoare ale timpului pentru o redeșteptare națională. După ce aduce, mai întâi, o tipografie la Câmpulung, cu sprijinul lui Petru Movilă, fiul de domnitor român, ajuns mitropolit al Kievului, ctitorește cetatea cărții de la Govora, înființând aici celebra tipografie domnească. Pentru producerea hârtiei de tipar, înființează pe Valea Oltului, pe lângă Râmnic, o moară de hârtie. Prima carte tipărită este *Psaltirea slavonă*, în 1637, în Predoslovia căreia cere urmașilor: „*să purtați cu îndârjire acest dar, vreau să zic această tipografie..., căci este o comoară mai scumpă decât toate comorile pământești*”, care „*înfrumusețează sufletele omenești*.”

La Govora funcționează și o școală pentru deprinderea meșteșugului tipografiei. Aici s-au format meșterii: Procopie, Preda și Radu Stancovici, Tudor Dumitrievici din Râmnic și Lupin Dumitrievici din Popești – Luncavăț, cunoscuți în toată țara. Învățătul tipograf Meletie Macedoneanul, cunosător de elinește și slavonește, este numit de Matei Basarab egumen *nastavnic*.

În șapte ani de activitate tipografică, cea mai importantă lucrare realizată la Govora este *Pravila Mică (de la Govora)* – 1640, *prima carte de legi tipărită la noi în limba română*, care oficializează limba pământului în cancelaria domnească și în biserică. La realizarea acestei lucrări participă cele mai de seamă personalități ale timpului: Udriște Năsturel, cu o poezie la stema țării; Meletie Macedoneanul și Ștefan de Ohrida – tipografi; Mihail Moxa (cel care scrisese la 1620 *prima istorie universală cunoscută la noi, Hronograful Țării Românești*), care realizează traducerea după un manuscris slavon tot în 1640.

¹¹ Cf. Marinoiu, Costea, *Istoria cărții vâlcene, sec. XVII-XVIII*. Craiova, Scrisul românesc, 1981, p. 22.

După cum menționează Ștefan Pașca în *Cel mai vechi Ceaslov românesc* (București, 1939), se tipărește și un Ceaslov – considerat *cea mai veche carte de acest gen tipărită în țara noastră*.

Hurezu, de-a lungul anilor, a fost și el un puternic centru cultural. Mănăstirea minune Hurezi, ctitoria lui Constantin Brâncoveanu, adăpostea vestita bibliotecă a domnitorului care avea, la 1791, 382 de volume tipărite (dintre acestea 115 erau în limba română) și 46 de manuscrise. Pe ușa bibliotecii scria: „*Biblioteca de hrană dorită sufletească...*” Aici la Hurezi, la 1700, Arhimandritul Ioan de Câmpulung copiază *Varlaam și Ioasaf*, cunoscuta carte populară, *cea mai veche copie cunoscută la noi*. Se vor transcrie mai târziu *Halima* (1783), *Scara Sf. Ioan Scărarul* (1773).

Tot la Hurezi, în 1788, Dionisie Ecclesiarhul realizează lucrarea *Întrebări și răspunsuri ale dumnealui Constantin Cantacuzino, fratele răposatului Șerban Cantacuzino*. Este, de asemenea, cel ce pune în circulație *O mie și una de nopți*, culegere de povești arabe, alcătuită din trei tomuri.

Vâlcea și Râmnicul beneficiază în evul mediu de o înflorire a literaturii moral-creștine grație existenței aici, a sediului Episcopiei Râmnicului Noul Severin, eparhia ortodoxă a întregii Oltenii, veche de 500 de ani. În jurul acesteia se formează, de-a lungul vremii, monahi-cărturari, copişti, tipografi, grămăticici care au transcris sau tipărit în slavonă, și apoi în românește, cărțile fundamentale de cult, scrierile patristice etc., cărți care au circulat în manuscris și tipărite nu doar în toată țara, ci în întreaga lume ortodoxă.¹² Râmnicul, oferind condiții deosebite pentru meditație, pentru transpunerea în scris a celor mai înalte stări ale spiritului, a fost căutat de domni cărturari și călători străini.¹³

La începutul secolului al XVIII-lea, Antim Ivireanul, devenit episcop de Râmnic, aduce în 1705 de la Snagov tipografia care, timp de trei ani, va desfășura o prodigioasă activitate. C. Marinoiu precizează că „*în cursul secolului al XVIII-lea [în Râmnic, n.n.], s-au tipărit 90 de cărți [de titluri, n.n.], Râmnicul ocupând astfel locul II în activitatea editorială*”, după

¹² Vezi Bănică-Ologu, Nicolae, *op. cit.*, p.p. 163-164.

¹³ *Ibidem.* p. 164.

București.¹⁴ Dintre acestea, zece au fost tipărite numai în trei ani de Antim Ivireanul, începând cu *Tomul bucuriei* (670 p.) și *Antologhion* (812 p.), în 1705. Episcopul de Râmnic tipărea „cărți splendide, împodobite cu elemente baroce, cu steme, versuri heraldice și ilustrații ce le așază între izbânzile însemnate ale tiparului românesc”.¹⁵ Cărțile sale, ca și ale urmașilor săi, ierarhi sau cărturari (Damaschin, Clement, Inochentie, Chesarie, Filaret, Grigore și Naum Râmniceanu etc), au avut un rol fundamental în impunerea și generalizarea limbii române pe întreg teritoriul românesc și în realizarea unității acesteia.

Privită în ansamblu din perspectiva zilelor noastre, cartea românească veche se prezintă „ca o antologie de texte, scrise de o seamă de înțelepți ai lumii antice, reprezentând comentarii asupra operei strălucite a unui autor recunoscut: IISUS HRISTOS. Ele s-au numit Octoih, Psaltire, Triod, Penticostar, Apostol, Mineie.”

Mineiele lui Chesarie și Filaret constituie adevărată enciclopedie românească a secolului al-XVIII-lea.

Sub îndrumarea lui Antim, episcopia de la Râmnic începe să-și asume o misiune pe care o va exercita multă vreme: punct de sprijin pentru ortodocșii români din Transilvania, loc al producerii și difuzării (dincolo de Carpați) al cărților atât de necesare.¹⁶

Cărturarii crescuți în școala râmniceană vor purta cu ei, pe ambele versante ale Carpaților, idealurile de dreptate socială și de unitate națională pe care le aveau în suflete, în toată lumea ortodoxă. C. Marinoiu, în finalul lucrării amintite, indică „aria de răspândire a cărților tipărite la Râmnic, în secolul al-XVIII-lea.” Consemnează 1178 de volume, trimise în 23 de județe, respectiv în 290 de localități. Relații mai strânse s-au înregistrat cu județele Caraș-Severin (cu 287 de volume care au circulat în 41 de localități), Brașov (cu 153 de volume în 33 de localități), Sibiu (cu 131 de volume în 24 de localități), Timiș, Hunedoara, Alba etc.

¹⁴ Marinoiu, Costea, *270 de ani de activitate tipografică la Râmnicu-Vâlcea. Elemente de folclor în manuscrisele și tipăriturile vâlcene din sec. XVII-XVIII, în Buridava. Studii și materiale*, p. 82.

¹⁵ Mazilu, Dan Horia, *Introducere în opera lui Antim Ivireanul*, București, Editura Minerva, 1999, p. 25.

¹⁶ Mazilu, Dan Horia, *op. cit.*, p. 31.

Mureșul se situează undeva de la mijloc în jos, cu 20 de cărți (în majoritate *Penticostarionul* din 1743, dar și *Antologbionul* lui Antim Ivireanul din 1705 și *Mineiele* lui Chesarie și Filaret, 1776-1780), ajunse în 9 localități (Craiești, Grindeni, Ibănești, Luduș, Mureșeni, Ocoliș, Râpa de Sus, Sânmărtinul de Câmpie, Zau de Câmpie).

Elena Mișu însă, în articolul *Tipărituri râmnicene în județul Mureș*¹⁷ arată că, după încetarea activității tipografiei românești de la Alba Iulia (1699), „românilor din Transilvania li s-a luat posibilitatea de a se aproviziona cu cărțile necesare, această sarcină revenind tipografilor din Muntenia și, în special, tipografiei de la Râmnic.”¹⁸ Drept argument, aduce „uimitoarea cantitate de carte râmnicenă aflată în județul Mureș: 180 de exemplare descoperite până acum, la care se adaugă multe altele care au dispărut de-a lungul timpului”¹⁹ și faptul că, „analizând numărul mare de cărți românești descoperite în județul nostru [Mureș, n.n.], vom găsi aproape în fiecare localitate cărți provenind din toate provinciile românești, tipografiile râmnicene ocupând un loc de frunte.”²⁰ Autoarea dă lista tipăriturilor vâlcene, în ordine cronologică, cu harta circulației acestora în județul Mureș, în care însă nu cuprinde cărțile râmnicene existente în bibliotecile și muzeele din județ.²¹ Vom reda, ca anexă, lista acestor tipărituri râmnicene (30 de titluri în 109 exemplare), ajunse în marea majoritate a localităților mureșene, respectiv în 71.

În cartea de excepție *Tezaur. Cartea veche românească, 1557-1830* (Craiova, Editura Aius, 2002) a Aureliei Florescu, din tabelul privind „Prețul cărților românești vechi în perioada sec. al XVII-lea – al XVIII-lea”, dintre cele 125 de exemplare vândute / cumpărate, mai mult de jumătate – 63 – au fost tipărite la Râmnic, cealaltă parte cuprinzând cărți tipărite la București, Iași, Mănăstirea Dealul (Dâmbovița), Târgoviște, Blaj, Buzău, Buda, Sibiu, Neamț, St. Petersburg, Viena.

¹⁷ Prima parte publicată în *Valori bibliofile – din patrimoniul cultural național. Valorificare – cercetare*. I, Muzeul Județean Vâlcea, Râmnicu-Vâlcea, 1980, p.p. 83-86; a doua parte publicată în culegerea *Buridava: Studii și materiale*, nr. 4, Muzeul Județean Vâlcea, Râmnicu-Vâlcea, 1982, p.p. 115-118.

¹⁸ În *Valori bibliofile...*, p. 83.

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*. p. 84

²¹ Vezi *Buridava...*, p.p. 117-118.

Statisticile de mai sus dovedesc că Râmnicul și centrele culturale vâlcene au constituit de-a lungul veacurilor centre cu o mare forță de iradiere culturală și de spiritualitate românească.

Arta tiparului, preluată ca o moștenire sacră, pe linia tradiției impuse testamentar de Matei Basarab în *Predoslovia Psaltirei de la 1637* și respectată cu sfințenie în spiritul blestemului lui Antim Ivireanul, ocrotitorul spiritual al Râmnicului, rânduit în *Așezământul* testamentar al mănăstirii Antim, ca meșteșugul să fie transmis și însușit din generație în generație, („*las cu blestem, și aceasta să aibă datorie: tipograful să învețe meșteșugul tipografiei unul după altul, pentru ca să nu piară acest meșteșug din țară, nici să se părăsească meșteșugul cărților, pentru folosul țării...*”), a fost și va fi păstrată pentru totdeauna de râmniceni. Astfel, în deceniile de mijloc ale primei jumătăți a veacului al XX-lea, au funcționat în Vâlcea 19 tipografii.²²

În *Catalogul cărții editate în Vâlcea, în perioada 1990-2000*, îngrijit de Dumitru Lazăr și Marin Bulgea, apărut la Editura Almarom Râmnicu-Vâlcea, 2001, sunt înregistrate 31 de edituri, care au produs, în această perioadă, peste 400 de titluri, iar *Catalogul cărții editate în Vâlcea. Anul 2001*, îngrijit de Dumitru Lazăr și Marinela Creangă, aflat în tipar la aceeași editură, înregistrează 35 de edituri, cu 523 de titluri publicate în perioada 1990-2001.

Vechimea și importanța culturii și civilizației vâlcene este subliniată în cartea recent apărută *Priorități istorice vâlcene – 610*, de pr. Ioan D. Ciucă, prof. Domnica Ciucă și prof. Ion M. Ciucă, editată de Complexul de Spiritualitate Creștin-Ortodoxă „Sf. Nicolae” Câmpu-Mare, 2002, ca cinstire pentru cei 610 ani de atestare istorică a județului Vâlcea (8 ianuarie 1392).

²² Cf. Pârnuță, Gh., Andrei, N., *op. cit.*, p.p. 381-386.

Anexa

Lista cărților tipărite la Râmnic între 1705-1813, cu aria lor de răspândire în județul Mureș.*

1. **Antologhion**, 1705, în localitățile: Dumbrava, Filipișu Mic, Râpa de Jos, Valea.
2. **Octoib**, 1707, în: Dumbrava, Filipișu Mic, Râpa de Jos.
3. **Triod**, 1731, în: Ațintiș, Târgu-Mureș, Valea Largă.
4. **Triod (Strastnic)**, 1735, în: Voisa, Miheșu de Câmpie, Sânpaul, Sânpetru de Câmpie.
5. **Antologhion**, 1737, în: Cornești, Deleni, Luduș, Nadeș, Șăulia, Valea Largă.
6. **Octoib**, 1742, în: Aluniș, Bahnea, Luduș, Mădărași, Poarta, Șoar Maiorești, Seuca, Mărăreni.
7. **Antologhion**, 1745, în: Abuș, Giuluș, Luduș, Orșova.
8. **Evanghelie**, 1746, în: Daia, Lunca, Sântana, Saschiz.
9. **Cazania**, 1748, în: Chinciuș, Gănești, Morăreni, Sărmaș.
10. **Catavasier**, 1750, în: Bernadea, Saschiz.
11. **Octoib**, 1750, în: Boiu, Cucerdea, Deda, Feleag, Idicel, Laslău, Orosia, Ulieș, Urisiu de Sus.
12. **Psaltire**, 1751, în: Deag, Luduș.
13. **Antologhion**, 1752, în: Feleag, Sânpetru de Câmpie, Socolu de Câmpie.
14. **Liturgie**, 1756, în: Miheșu de Câmpie.
15. **Molitvenic**, 1758, în: Ațintiș.
16. **Triod**, 1761, în: Cuștelnic (Strastnic) – Band, Grindeni, Iclânzul, Lechința, Luduș.
17. **Antologhion**, 1766, în: Aluniș, Ațintiș, Bahnea, Chețani (2 ex.), Deda, Deaj, Glodeni, Mădărași, Moșuni, Nandra, Răstolița, Reghin, Sâncrai, Sântana, Sânpaul, Urisiu de Sus, Voiniceni.
18. **Liturgie**, 1767, în: Târgu Mureș.
19. **Penticostar**, 1767, în: Ațintiș, Berghia, Chimitelnic, Glodeni, Grindeni, Idicel, Suplac, Sânmărtinu de Câmpie, Valea Largă.
20. **Molitvenic**, 1768, în: Târgu Mureș.
21. **Psaltirea**, 1769, în: Târgu Mureș.

22. *Triod*, 1777, în: Așintiș – Valea Largă.
23. *Minciul lunii noiembrie*, 1778, în: Saschiz.
24. *Cazania*, 1781, în: Cucerdea.
25. *Molitvenic*, 1782, în: Deag, Moșuni, Morăreni, Șoard.
26. *Penticostar*, 1782, în: Târgu Mureș.
27. *Evanghelie*, 1784, în: Bernadea.
28. *Antologhion*, 1786, în: Cucerdea.
29. *Cazania*, 1792, în: Boiu, Șoimuș.
30. *Liturghier*, 1813, în: Crăiești.

*Vezi Mihaela Elena, *Tipărituri rămnice în județul Mureș*, în *Buridava. Studii și materiale*, nr. 4, Muzeul Județean Vâlcea, Râmnicu-Vâlcea, 1982, p. 118.

Irradiative Force of the Books from Vrancea

Abstract

During centuries, Râmnic and other cultural centers from Vrancea, have been considered as a source of culture and romanian spirituality. The typographies from Cozia, Govora, Bistrița, Hurezi and Râmnic are famous for their activity, for the books they have printed and all those books have created special conditions for the beginnings of the romanian religious literature. Short time after typography has been invented, the romanian voivodes became interested in endowing the churches and monasteries with books in order to assure, and increase, the acces to culture.

In this way, there are some disagreements between Bistrița and Dealu Monastery, concerning the priority about the first book printed on romanian land – *Liturghierul lui Macarie (1508)*. On his efforts to solve the issue, P.P. Panaitescu supports the idea of Bistrița's priority, that is probably because, during the 17th and 18th centuries, there was a famous school for copysts..

Matei Basarab (1632-1654), a very educated voivode, has built the well-known monasteries from Arnota, Gura Motrului and Strehaia, and he laid the foundations of the typographies from Câmpulung and Govora, where a lot of religious and juridical works have been published.

The most important one is *Pravila Mică* also known as *Pravila de la Govora* printed in 1640 and considered to be „the first romanian book of laws.”

A century latter, during the reign of Constantin Brâncoveanu, at Hurezu Monastery a lot of famous books are printed, such as: *Varlaam și Ioasaf*, *Halima*, *Scara Sf. Ioan Scărarul*, and some others books – *O mie și una de nopți*, *Întrebări și răspunsuri ale dumnealui Constantin Cantacuzino*, *fratele răposatului Șerban Cantacuzino* – begun their diffusion.

In the 18th century, one of the most interested person in romanian books diffusion was Antim Ivireanul; in 1705 he laid the foundations of a typography at Snagov; in this moment / century, Râmnic was considered to be the second romanian typography according to its activity. With him as a guide, almost 90 books have been printed, the most important being *Tomul bucuriei* and *Antologhion*.

Some of the books printed at Râmnic during the 18th century – around 1178 copies - can be found in 29 counties and 290 places. Around 180 copies can be seen in Mureș county, according to the informations offered by Elena Mișu.

The art of the typographs from Râmnic is not disappearing; it was continued by their disciples. In the first half of the 22th century there were 19 offices in Vâlcea county, that decided to follow and to practice this art of printing.

Bibliografia locală, de la tradiție spre viitor

Fülöp Maria
Biblioteca Județeană Mureș

Unitate în diversitate

În Europa de azi civilizația se bazează pe reciprocitate, pe colaborarea comună în democrație și pace. Unificarea Europei este o încercare ca acest continent să devină un spațiu democratic, unitar și solidar, în care domină libertatea, conștiința și responsabilitatea. Responsabilitatea, atât față de poporul propriu, cât și față de lumea întreagă. Populația europeană trăiește în diferite sfere culturale și este înconjurată tot mai mult de o civilizație uniformă, globalizantă. Față de influența globalizării fiecare popor își apără tot mai consecvent identitatea proprie. Europa poate să devină exemplu de conlucrare - colaborare pașnică a diferitelor națiuni pentru lumea întreagă, fără ca cineva să piardă din identitatea proprie. Culturile diferite pot trăi împreună fără să renunțe la propriile identități și convingeri. Ele pot încerca să-și reînvie tradițiile spirituale cele mai prețioase, să-și găsească rădăcinile comune cu celelalte culturi și civilizații. Tradițiile spirituale cele mai bune pot înlesni formarea unui nou mod de viață în lume.

În politica culturală a Uniunii Europene – uniune spre care tinde fiecare țară din fostul lagăr socialist - obiectivul comun este, ca fiecare comunitate să contribuie la înflorirea culturii țărilor membre, în așa fel, încât să respecte diferențele naționale și regionale, scoțând în evidență moștenirea culturală comună, sub egida: unitate în diversitate (Unity in diversity). Asemenea idei sunt primite cu înțelegere și în țara noastră, îndeosebi în județele cu populație multietnică, cum este și județul Mureș.

Cultura locală

Principiul de bază al culturii propăvăduit de Consiliul Europei se referă la: asigurarea *accesibilității*, *creativității* și *identității* fiecăruia, *respectarea legilor*, precum și la asigurarea *posibilității de participare*. Aceste principii de bază pot fi respectate și în activitatea de fiecare zi a bibliotecilor noastre.

Bibliotecile sunt instituțiile de bază ale societății informaționale, ele asigură *accesul tuturor la informații*, indiferent dacă aceste biblioteci sunt în țări și orașe, mari sau mici. Cu cât este mai mică o bibliotecă, respectiv cu cât este mai provincială, cu atât mai dificil ea poate respecta cerința de accesibilitate la cât mai multe informații, deși acest drept ar trebui să aibă valabilitate în orice bibliotecă. Sunt două posibilități de îmbunătățire a situației: pe de o parte, prin înzestrarea bibliotecilor cu aparatura de informatizare modernă, care va asigura accesul la informații din lumea mare prin internet și, pe de altă parte, prin colectarea, prelucrarea, răspândirea tuturor informațiilor regionale și locale.

Bibliotecile noastre nu pot oferi nimic mai valoros Europei și totodată populației autohtone, decât informațiile specifice culturii locale, fie ele referitoare la știința, economia, istoria, arta, etnografia sau personalitățile din trecut sau din prezent. Globalizarea nu desființează culturile locale, ele pot și trebuie să dăinuiască.

Cerințele de informare sunt în mare parte de natură locală și cu caracter local. La cerințele de informare generale sau chiar speciale, specializate, pot fi găsite bogate surse de informare de pretutindeni, dar răspunsurile referitoare la o anumită țară, regiune, localitate, pot fi date cel mai competent la fața locului.

Bibliografia locală

Patriotismul local poate să se manifeste în conștiințiozitatea și profesionalismul cu care se colecționează, se prelucrează informațiile și se oferă serviciile, respectiv informațiile specifice locului. Pot fi create *baze de date zonale, teritoriale*. Gospodărirea informațiilor locale poate să asigure un loc important bibliotecii în dezvoltarea locală, în organizarea și oferirea serviciilor umane, în întărirea coeziunii provinciei, în munca de propagare a valorilor specifice. În procesul de inovare, la nivelul cerințelor

contemporane, este necesară creativitatea oamenilor, precum și cunoștințe vaste, completate cu buna cunoaștere a localităților și a locului.

În acest proces de inovare – dezvoltare – transformare crește *rolul bibliografiei locale*, care oglindește segmentul etno-cultural, social-politic, economic și administrativ, prin informațiile acumulate și prin valorificarea acestora, contribuind la înlesnirea integrării europene reale și nu numai la o dizolvare în structurile europene. În societatea informațională modernă, bibliotecile publice - care vor fi întotdeauna neutre și vor asigura respectarea normelor de drept - prin acest segment de activitate își pot exercita rolul potrivit, își pot asigura viitorul decent. În lupta pentru obținerea informațiilor nu putem rămâne în urmă, permițând să ne ia locul niște societăți bine dotate tehnologic, dar care nu au baze informaționale solide asemănătoare bibliotecilor. Recunoașterea în societate și chiar în cadrul, în sânul bibliotecilor, a rolului important al studiului local și respectiv al bibliografiei locale, va putea fi măsurată prin angajarea personalului necesar efectuării muncii și prin asigurarea aparaturii moderne de informatizare de nivel european / mondial.

Mulți bibliotecari au avut ocazia să participe la consfătuiri, să viziteze biblioteci din alte țări și să constate importanța acordată serviciilor de bibliografie locală, prin consacrarea de spații, dotări și personal calificat. Exemplele pot fi date din SUA (ex. New Orleans), Anglia, Suedia, din țările mai apropiate ca, Austria, Slovacia, Ungaria etc. Exploatarea și valorificarea informațiilor locale este, pentru orice bibliotecă care trăiește în contemporaneitate, nu doar o posibilitate, dar și o obligație.

Realizări mureșene

Din multiplele posibilități de valorificare a bogăției de informații locale existente în posesia noastră, în urma schimbărilor survenite în societatea română și a regândirii sarcinilor ce ne stau în față, azi putem să enumerăm câteva tipuri de studii locale și bibliografii realizate, și mai multe încă în faza elaborării, unele în curs, altele în planuri de viitor.

S-a inițiat elaborarea seriei *Bibliografii mureșene*, în care au fost tipărite, între 1995-2001, patru bibliografii: *Bibliografia publicațiilor periodice curente 1989-1994* (realizată de Fülöp Maria), respectiv *1995-2000* (realizată de Anna Vintilă). A apărut volumul retrospectiv important *Publicațiile periodice mureșene, 1795-1972*, care are marele merit de a fi cuprins 177 de ani de publicistică de pe meleagurile mureșene,

(realizată de Dimitrie Poptămaș și Mózes Júlia), în care monografic au fost descrise 547 titluri. A văzut lumina tiparului și volumul *Bibliografia cărților, albumelor, hărților editate în județul Mureș, între anii 1990-1995* (realizat de Fülöp Maria).

O realizare importantă (și totodată deschizătoare a seriei **biobibliografii mureșene**) s-a dovedit a fi în 2000, lucrarea de pionerat în județul nostru, *Scriitori români mureșeni : Dicționar biobibliografic* (întocmit de Ana Cosma în colaborare cu Anna Vintilă), cuprinzând scriitorii care au trăit și au creat între anii 1754 și 2000, în total 221 de persoane.

O valoare științifică deosebită are bibliografia elaborată în două volume: *Catalogul cărților tipărite în sec. 16-lea din Biblioteca Teleki-Bolyai*, apărut în 2001, redactat de colegii Sebestyén Spielmann Mihály, Ambrus Hedvig, Balázs Lajos, Ovidia Mesáros. Lucrarea prezintă o parte din valorile de neprețuit existente în această cunoscută și renumită bibliotecă, și totodată completează seria instrumentelor de informare existente: Catalogul contelui Teleki în 4 volume; *Catalogus incunabulorum bibliothecae Teleki-Bolyai*, care, prin cele 70 de incunabule menționate, evidențiază valorile deosebite existente și apărute până la 1500.

O dovadă că și între contemporanii noștri există tipul bibliotecarului savant chiar în rîndul doamnelor, este colega noastră, dr. Deé Nagy Anikó, care a publicat două volume deosebite, importante pentru valorificarea fondului Bibliotecii Teleki-Bolyai, despre fondatorul de bibliotecă Teleki Sámuel, cu titlul: *A könyvtáralapító Teleki Sámuel*, în 1997 și, despre ex librisurile existente în bibliotecă, *A marosvásárhelyi Teleki-Bolyai könyvtár ex librisei*, publicată în 2001.

Un exemplu de valorificare a moștenirii trecutului este înființarea, din inițiativa directorului, Dimitrie Poptămaș, a Fundației în cinstea istoricului Vasile Netea. **Fundația Vasile Netea** își desfășoară activitatea pe lângă Biblioteca Județeană Mureș, și a inițiat seria de *Caiete mureșene*, în care a publicat lucrări ale personalităților românești, rămase în manuscris sau cele meritorii de a fi republicate, sau lucrări elaborate de autori - cercetători contemporani, despre predecesori proeminenți și/sau evenimente locale memorabile. Între anii 1995-2002 în această colecție au văzut lumina tiparului peste 10 volume.

Colegul Mihai Art. Mircea a scris textul și a colaborat la elaborarea albumului deosebit de frumos, apărut cu titlul *Județul Mureș* (1997), Fülöp Maria și-a adus contribuția la apariția ghidului fotografic *Târgu-Mureș – Marosvásárhely* (1998), album apărut în două versiuni bilingve: română-maghiară și germană-engleză.

Putem aminti și acele multe *pliante, cataloage de expoziții, caiete program, liste bibliografice*, elaborate de biblioteca noastră cu ocazia unor evenimente, comemorări, manifestări cu scopul cinstirii înaintașilor mureșeni.

Privire spre viitor

Se continuă elaborarea lucrărilor bibliografice din seria **Bibliografii mureșene** [cu volumul *Bibliografia cărților ...(1996-2000)* (elaborat de Anna Vintilă)], care reprezintă o muncă permanentă și în continuare, prin evidența și înregistrarea continuă a noutăților din domeniul cărților și periodicelor locale.

Este în faza de redactare volumul *Cărți despre Județul Mureș (1990-1999)* (elaborat de Fülöp Mária), o bibliografie vastă, cu peste 1600 de înregistrări de cărți de pretutindeni, cu multe descrieri analitice, prin care, ca într-o oglindă, pot fi privite evenimentele, realizările, personalitățile primului deceniu de după schimbarea socială survenită în țară, respectiv în județul nostru. Se lucrează (prin prestația colegelor pensionare, Ferencz Klára, Fülöp Mária) la *Bibliografia retrospectivă mureșeană*. În prima fază se prelucrează fondul vechi al Bibliotecii Județene Mureș, până în anul 1945, cuprinzând cărțile editate și tipărite în județ, autorii mureșeni și cărțile cu conținut mureșean. În faza următoare se va prelucra fondul 1945-1990, urmat de completările necesare din bibliotecile mureșene sau de oriunde, cu informații despre județul Mureș. Un ajutor deosebit îl reprezintă programul TINLIB în care sunt evidențiate aceste recorduri, astfel conturându-se o vastă **bază de date mureșene**, cu posibilitate de utilizare imediată, deocamdată doar în Târgu-Mureș, dar sistemul permite consultarea de la distanță, prin Internet.

În seria de **bio-bibliografii** se strâng informațiile la volumul *Oameni de știință mureșeni : dicționar bio-bibliografic*, (în curs de elaborare de Ana Todea), o lucrare deosebit de mare și importantă, care va completa un gol existent în informarea de domeniu.

Se va continua editarea unor noi volume în seria *Caiete mureșene*, vor putea fi editate unele bibliografii rămase în manuscris de la colegi, care azi sunt pensionari, de ex. *Repertoriul revistei Igaz Szó* elaborat de Mészáros József.

Se conturează o vastă și importantă *bază de date despre personalitățile mureșene*, personalia, care permite, ca un nomenclator, să înregistreze date biografice și bibliografice despre creatori, oameni de seamă din județ, din toate timpurile și din toate domeniile. Editarea în viitor a acestui instrument va fi utilă și necesară.

Dezvăluirea analitică a presei locale în primul rând și a presei în general, are o valoare ce nu poate lipsi din informare. Multe biblioteci pun accent deosebit pe această activitate, iar biblioteca noastră are tradiție în acest domeniu, însă azi se prelucrează analitic doar ziarele locale *Cuvântul liber, 24 ore mureșene* și *Népiújság*. Greu se poate ține pasul cronologic, pentru că se lucrează tradițional, manual, pe fișe. În acest domeniu trebuie să intervină schimbarea, prin folosirea tehnicilor moderne.

[Nu putem trece sub tăcere rolul ce l-ar avea Biblioteca Națională în elaborarea Bibliografiei Naționale, seria Articole, care s-a sistat în anul 1988. Seria articolelor din domeniul culturii nu înlocuiește volumul integral.]

În cazul unor biblioteci mici am văzut rezolvări simple, utile și rapide: se parcurg toate titlurile de periodice abonate, articolele cu referințe locale sunt xeroxate, pe fiecare copie se scriu datele bibliografice (titlul periodicului, data și pagina), copiile sunt așezate cronologic în dosare capsabile cu foi transparente. Acest sistem poate fi completat: fiecare articol va primi un număr de ordine, iar numele autorilor vor fi trecute într-un index de nume, pentru regăsirea ușoară a informațiilor. Avantajul îl prezintă rapiditatea și menajarea colecțiilor de periodice.

În cazul bibliotecilor mari, dezvăluirea presei locale se rezolvă prin metode electronice. Azi presa este elaborată electronic. Prin colaborarea ziar local - bibliotecă, textul întreg de la un număr de ziar elaborat, după predarea către tipar, este trimis electronic bibliotecii. Aici, prelucrarea constă în clasificarea articolelor, întocmirea vedetelor de subiecte și de nume. Avantaje: consultarea directă a ziarelor locale se poate face și de pe calculator, fără folosirea Internetului, deci: mai ieftin; prelucrarea este rapidă; elaborarea bazei de date cu text integral; regăsirea ușoară; cruțarea de uzură a presei; posibilitatea copierii pe hârtie și pe Compact Disc. Cu

permisiunea autorilor, asemănător ziarelor, și textul cărților poate fi preluat de la tipografia sau direct de la autori.

Tot la fel se pot elabora *documente digitale* în biblioteci din cele mai valoroase monografii zonale, manuscrise, codexuri, incunabule, opere ale autorilor de seamă, periodice vechi și noi, lucrările distruse în urma „privatizării spontane”, documente vizuale artistice, fotografii; hotărâri, legi elaborate de instituțiile de autoguvernare locală, pot fi adunate informații de interes local de pe Internet etc. Prin colaborare cu televiziunile locale, materialele elaborate și transmise de ele, astfel digitalizate, pot fi preluate și păstrate pentru viitor.

Dacă punem întrebarea ce să digitalizăm, răspunsul este: trebuie păstrat tot ce este valoros în cultura noastră spirituală, tot ceea ce prezintă valoare și de care se interesează lumea mare, într-un cuvânt: *temeliile* noastre.

Colaborarea

Este expresia la care ar trebui să apelăm tot mai des: colaborarea între biblioteci, de la cele învecinate pînă la națională, colaborarea cu instituțiile științifice și de cercetare, cu instituțiile culturale: muzeu, arhivă, redacții, edituri; colaborarea nepartinică cu partidele politice, cu organizațiile-societățile civile, cu instituțiile de învățămînt: școli, universități; cu biserici, etc.

Colaborarea creează baza, fundalul social necesar desfășurării activității studiului local și al bibliografiei locale. Cooperarea în studierea locului ajută la desăvârșirea funcțiilor științifice, sociale, educative ale bibliotecii. Cooperarea și colaborarea sunt favorabile creșterii prestigiului social al activității bibliotecărești, ajută ca activitatea de bibliografie locală să iasă din izolare sau din umbră, și să devină parte integrantă a fluxului informațional național și universal.

Local studies in Mureș County

Abstract

While the political system changed fast in Romania after 1989, other changes came much slower, finally reaching the libraries, as well. In the Mureș County Library work in local studies could finally commence. This has included the research of documents in Romanian, Hungarian, German and other languages.

1990 was the first year when we could work without political pressure. In 1993 we began building the current bibliographic system, and we started the series titled *Mureș Bibliographies*. In 1995 we published the *Bibliography of periodicals Dec. 23 1989 – Dec. 31 1994*. The next volume (1995-2000) appeared in 2001. The second number of the series was *Bibliography of the Books Published in Mureș County, 1990-1995*. Currently, we continue gathering and sorting the material, and the 1995-2000 volume will appear in 2002. In 2001 we succeeded in publishing the third number, the *Bibliography of Periodicals Published in Mureș County, 1795-1972*, edited by Dimitrie Poptămaș and Julia Mozes. In the same *Mureș Bibliographies* series we would also like to publish the *Bibliography of Books Concerning Mureș County, 1990-1999*, an annotated bibliography with two thousand entries dealing with all aspects of life. We selected the publications from the Romanian and Hungarian national bibliographies. The work – slated to be published in 2002 – is being done with the help of the TINLIB computer program.

We also collected data for the *Registry of Important Persons in Mureș County* that contains data about ten thousand Romanian, Hungarian, German and people of other nationalities. This database has been continuously updated. From the same database, Ana Cosma published the *Bibliography of Romanian Writers* (2001) that contains more than one hundred names. The same database will be the foundation of yet another bio-bibliography that will include the *Important Persons in Technical and Natural Sciences in Mureș County*.

My colleague Klara Ferencz and I, both retired, have started editing the *Retrospective Bibliography of Local Studies from Mureș County*. We explore the works of local authors, local publishing houses, and other locally relevant works. The selected works are all catalogued in the

TINLIB program, given UDC numbers, keywords, and the annotations mention all that is relevant to Mureş County.

A lot was written about the famous Teleki Library in Târgu Mureş. Here I would mention some important catalogues: the 4-volume catalogue edited by the founder Samuel Teleki was published between 1796-1819. This was continued by the *Catalogus Incunabulorum Bibliothecae Teleki-Bolyai* that appeared in 1971. These works were completed in 2001 with the *Catalogue of 16th Century Printed Books Existing in Teleki-Bolyai Library of Târgu Mureş* that includes more than three thousand entries. Also in 2001 the *Old Ex-Libris from the Teleki Library of Târgu Mureş* was published by Aniko Nagy Dec.

Paradoxala actualizare a unui paradox

Nicolae Sârbu

Biblioteca Județeană „Paul Iorgovici” Caraș-Severin

Dacă bănuiam că subiectul comunicării mele, „**Paradoxul bănațean și lectura publică**“, va fi adjucecat de secțiunea de „istoria cărții“, puteam aborda la simpozionul dumneavoastră de la Târgu-Mureș unele teme poate mai adecvate. Cum ar fi: *420 de ani de la tipărirea Paliei de la Orăștie*. Pentru că, în ordine cronologică, este prima lucrare de acest fel (1582), cu peste o sută de ani înainte de *Biblia de la București* (1688), *Biblia de la Blaj* (1695) și *Biblia de la Bălgrad* (Alba Iulia, 1699). Pentru că, din cei cinci cărțurari implicați în această fundamentală operă de cultură, trei sunt bănațeni: Efrem Zăcan (Caransebeș), Ștefan Herce (Căvăran) și Moise Pestișel (Lugoj). Și, fiindcă tot vorbim de paradox, în mod cu totul paradoxal, această importantă lucrare nu a intrat cum trebuia, în istoria culturii române, ca o contribuție esențială a Banatului.

Cu deosebit profit științific și profesional, puteam să prezint volumele dr. Valeriu Leu despre istoria și civilizația cărții în Banat. Mă refer aici la importante contribuții, cum ar fi: *Cartea și lumea rurală în Banat: 1700-1830*, *Cartea veche românească din bisericile eparhiei Caransebeșului: 1648-1800* și *Banatul în memorialistica măruntă sau istoria ignorată (1914-1919)*. Sau, mai aproape de bibliologie și specificul muncii noastre, *Bibliotecile din Banat, între 1850-1918*, de dr. Ionel Bota. O lucrare necesară, obligatorie pentru cunoașterea fenomenului cultural din Banat, fiind și cartea profesorului Petru Călin despre *Tiparul românesc diecezan din Caransebeș*, urmând să fie publicată și lucrarea despre *Foaia Diecezană, 1886-1949*. În același timp, o carte de referință putând fi considerată și *Descoperirea Banatului* (Editura Timpul, Reșița, 1994), de criticul și istoricul literar Gheorghe Jurma.

Precizez că subiectul comunicării mele, vizând lectura publică și nu numai, ține și de istorie, dar mai ales de sociologia culturii, de o definiere a mentalităților și specificului, a relației: regional (local)-național.

Putem vorbi cinstit, rezonabil, de un localism creator și de o specificitate a lui? Are acces această creație în panteonul valorilor naționale? Întrebări care poartă, uneori dureros, amprenta politicii dintr-un timp anume. Problema lecturii neținând neapărat de nu știu ce resorturi misterioase și infailibile.

Ea denotă, evident, condiții istorice și economice, dar și o atitudine față de anumite necesități spirituale: o mentalitate, o concepție, o ideologie.

Lucian Blaga, pe când nu era încă marele poet și nu-și elaborase sistemul filozofic prin cele două trilogii, a trăit și a scris o vreme la Lugoj. În orașul unde soția sa, Cornelia, din cunoscuta familie a Bredicenilor, era medic. Înainte de-a lua drumul diplomației, sprijinit de aceeași familie, Lucian Blaga s-a întâlnit cu Banatul, în ceea ce avea el specific, reprezentativ.

Articolul *Barocul etnografiei românești*, publicat în primul număr al revistei *Banatul*, Timișoara, ianuarie, 1926, vedește, pe lângă cunoașterea de care vorbeam, intuiția poetului, spiritul penetrant în descifrarea trăsăturilor esențiale și puterea de sinteză a filozofului. Concizia și limpezimea în formularea unor concepte, rămase până azi definitorii. Dar, înainte de a concluziona că „*Un fapt incontestabil se poate deci preciza: cultura Banatului reprezintă barocul etnografiei românești*“, Lucian Blaga formulează conceptul de „**paradox bănățean**“. Concept? Da. Pentru că sintagma s-a ridicat în lumea fertilă a ideilor definitorii, provocând, la rândul ei, numeroase luări de poziție, fără să poată fi combătută definitiv și dislocată. O formulă pe care Blaga o lansează conștient că va produce și mai multe nemulțumiri. Iată ce înțelege, în esență, Blaga prin „**paradox bănățean**“: „*Nici una din provinciile românești nu are o cultură etnografică, anonimă, populară, atât de diferențiată ca Banatul, dar în același timp nici una din provinciile românești n-a dat relativ de puține personalități creatoare ca Banatul*“.

Să recunoaștem, nu-i o constatare prea măgulitoare. Ba dimpotrivă. De-a dreptul amară. Dureroasă chiar. Prin realitatea de azi, prin unele luări de poziție, pro și contra, paradoxul bănățean se dovedește șocant de actual. Mai degrabă actualizat cu forța. Anacronic și dureros. Putând lesne constitui subiectul unei lucrări ample de ideologie, politică și sociologie culturală. Să însemne asta că le dăm apă la moară denigratorilor de tip Nicolae Iliescu, scriitor din București, atunci când susține cu tupeu, la modul jignitor, că în ultimii 500 de ani, din Banat „*n-a ieșit decât Lenau*“?

Nici vorbă. Dar insist pe ideea fenomenului mai complex decât pare, la prima vedere. Ieșirile grosolane fiind alimentate de necunoaștere și rea-credință. Pe fondul unei marginalizări de durată, inexplicabile și intolerabile, a Banatului, cultural și economic, în zilele noastre. Așa se face că, în condițiile în care mulți stau cu ochii pe biblioteca virtuală, noi nu reușim să-nchegăm, cu mari eforturi, nici o bibliotecă tradițională ca lumea. Așa că, în cele ce urmează, pornind de la paradoxul de bază, enunțat de Lucian Blaga și citat de mine mai'nainte, considerat **Paradox 1**, voi încerca să descifrez paradoxuri colaterale și derivate, diverse și convergente, de o nedorită actualitate.

Paradox 2. *„Este un lucru neîndoios că dintre toți țărani români de pretutindeni, bănațenii sunt cei mai citați și cei mai cunoscători de carte. Aici în Banat se desfășeau cu sutele și miile revistele românești și broșurile diferitelor biblioteci. Dar nu numai atât. Țărănimea bănațeană dă dovadă de un extraordinar simț artistic.“*

Aceste aprecieri îi aparțin lui Camil Petrescu. Spirit lucid, riguros, cu puterea de observație și caracterizare a unui mare romancier, care nu poate fi suspectat de vorbe gratuite. Opinie competentă despre ceea ce mai târziu avea să fie numit *cultura pe orizontală* (Petru Oalde), sau *o ilustrare autohtonă a iluminismului european* (Eugen Uricaru). Deși termenul a fost compromis în „epoca de aur“, se poate lesne vorbi de o adevărată *cultură de masă*. Cartea circula intens în spațiul bănațean. Existau biblioteci muncitorești, diecezane, ale asociațiilor de învățători și corale, biblioteci particulare. Prin Nicolae Stoica de Hațeg, se răspândește *Istoria pentru începutul românilor în Dachia*, de Petru Maior. Deși, sub ocupație, nu erau vechi tipografiile românești, Banatul era puternic conectat la ideea de carte și lectură publică în limba română.

Fenomen de vechi și profunde tradiții.

Față de aceste tradiții, situația de azi e îngrijorătoare. Satele Mercina și Grădinari aveau vechi biblioteci. Azi nu mai au. Înainte nu erau tipografiile românești, dar cartea circula. Azi avem tipografiile și cartea circulă cu tot mai mare greutate. Să se fi stins subit setea de carte și cultură a bănațenilor?

Paradox 3. L-am numi al *integrării*. Bineînțeles că aspirația unirii, pusă în operă istorică la 1 Decembrie 1918, presupunea o mult râvnită și justificată integrare în cultura română. Enunțând paradoxul bănațean al secetei de personalități creatoare, Lucian Blaga lăsa, totuși, o porțiță deschisă: *„Ne place să credem că partea dureroasă a paradoxului bănațean*

nu are o origine iremediabilă, și avem chiar convingerea că din peisajul plin de surprize al acestei provincii se vor ivi încă remarcabili purtători de destine românești“.

În loc să deschidem mai tare această ușă, să adâncim *cunoașterea și recunoașterea, validarea și integrarea*, parcă cineva intenționează anume s-o închidă în obrazul Banatului. Mă refer nu doar la acele ieșiri anacronice la rampă gen Nicolae Iliescu.

De la 1926, anul când a scris Blaga cele de mai sus, s-au afirmat destule personalități creatoare. Și le asumă cu adevărat cultura română?

Între timp, au fost mai bine, mai profund cunoscute unele nume vechi (N. Stoica de Hațeg, Mihail Halici jr., Corneliu Diaconovici), care și azi își așteaptă recunoașterea, marea validare, locul meritat în cultura română. Am încercat ca, prin *Dicționarul scriitorilor din Caraș-Severin*, să repunem în circulație o bază documentară de pornire privind viața literară din această parte a țării. Cu scrieri și personalități nerecunoscute la justa lor valoare. Cu efervescența surprinzătoare a fenomenului literar contemporan. Dar... Chiar în revista *Vatra*, tipărită la Târgu Mureș, ni se reproșează „*ambitiile integratoare*“, care caracterizează această lucrare de referință și sinteză.

Tocmai asta e: devine tot mai clar că, în acest moment, paradoxul e altul: *personalitățile există*. Dar, din varii și enigmatice motive, ele nu sunt recunoscute. Valorizate și integrate. Încă. Până când? Asta-i o altă enigmă.

Paradox 4. L-am numit *al imposibilei sărituri peste propria umbră*. Deseori suntem confunțați, reproșându-ni-se implicit că ne aflăm la o margine depărtată de țară. Până și oameni de cultură și jurnaliști încurcă Drobeta Turnu-Severin cu Caraș-Severin. Personal, de la Consiliul Național al S.Z.R. (Societatea Ziariștilor din România, intrată azi în anonimat) am primit scrisori pe adresa: Reșița, județul Hunedoara. O lucrare din Constanța, de exemplu, devine automat mai bună, fiindcă autorii de-aici sunt mai aproape de București decât cei din Caraș-Severin. Dacă riști să afirmi că ar mai trebui corijată „*axiologia centralistă*“, ești imediat urechiat ca resentimentar și provincial aflat în vendetă. Criteriul geografic tinde să-l înlocuiască pe cel axiologic.

Nu-i bine, dar hai să mergem pe un fir posibil al unei asemenea logici strâmbе. Constatăm că Reșița e foarte aproape de Viena. Distanța aproximativ egală. Cu mici diferențe în kilometri, dar cu multe apropieri de temperament, arhitectură, limbă, de tradiții (culturale, industriale). Am fost

acolo și știu cu cât respect se vorbește de Banatul Montan. Cu mai mult respect decât la noi. România vrând să se apropie de Europa, să intre în ea, sărind peste Banat. Cea mai vestică parte a sa. Un fel de imposibil salt peste propria umbră.

Paradox 5. *Sau poezia înflorind ca iarba peste ruine.*

Evident, nu putem vorbi de lectură și carte, izolat, punându-le într-o vitrină frumos luminată și fără să vedem ce se petrece în jur. Iar aici constăți, cu stupeoare, o decădere fără precedent. Din județul cu cea mai veche și aproape cea mai puternică industrie, Caraș-Severinul a ajuns o problemă. O problemă ignorată. Nu rezolvată. Banatul de Munte este lăsat în cădere liberă. În anul 2002, este al 39-lea din țară, la capitolul alocații bugetare. Un prim subparadox: decade industria și înflorește poezia. Este un fenomen natural ca, pe ruinele fostei Termocentrale Anina, să crească iarbă și pădure. Dar nu e tocmai firesc ca peste dezastre să-nflorească un lujer spiritual: poezia. Reșița, fostul oraș industrial, este azi un oraș cu poeți. Mulți și buni. Doar câțiva, din păcate, prea puțin cunoscuți.

Cât despre biblioteci, cu tot efortul nostru, cu alocațiile noastre infime, cu 1.376 m.p., împărțiți în 15 locuri, e greu să faci performanță. Încât îmi amintesc, în final, de izbucnirea deputatei Mona Muscă, într-o seară, la televizor. La o dezbatere în comisia de cultură, tocmai aflase că Teatrul „Mihai Eminescu” și Opera din Timișoara nu au intrat în atenția Ministerului Culturii. Spunea deputata, cu năduf: „*Îți vine să le pui harta în față și să le strigi: domnilor, aici e Banatul*”.

Da, Banatul românesc, occidental și paradoxal. Dincolo de paradoxul blagian, aici făcându-și astăzi cuib atâtea alte paradoxuri.

Bringing up-to-date of a Paradox

Abstract

We all have to admit that the historical Banat has evolved – culturally speaking – in a specific way. Their peasants were considered to be the most educated and interested in culture from all the Romanian peasants. They have understood the importance of books and have created many libraries. More than that, they were interested in book diffusion and thousands of books and magazines could be found in their libraries.

In spite of its cultural evolution, Banat can not be proud of its cultural realisations, it can not be proud of its scholars; their value does not seem to be accepted.

Today, the historical Banat is living its cultural decay.

Clasificarea în interesul cititorilor

Costachi Agache
Biblioteca „G.T. Kirileanu” Neamț

Unul din scopurile principale ale bibliotecilor publice îl reprezintă accesul liber al utilizatorilor la informație. Realizarea de cataloage în format electronic a dus la creșterea vitezei de regăsire a informației, dar căutările după subiecte, domenii, anumite teme, etc. nu se pot realiza fără ajutorul personalului specializat din bibliotecă. Schema sistematică de clasificare, sub forma notației zecimale, întrebuițată pentru a reprezenta conținutul documentelor, nu este cunoscută de utilizatorii bibliotecii. Din acest motiv, în cadrul Bibliotecii Județene Neamț a început la sfârșitul anului 1999 constituirea bazei de date de subiecte și termeni tezaur.

Au fost introduse mai întâi în baza de date informațiile aflate în dosarele constituite pe domenii: literatură, economie, biologie, psihologie, sociologie, istorie, geografie etc. Aceste informații se referă la temele solicitate de utilizatori, cărțile care au în cuprins aceste teme și paginile la care se află temele respective. La începutul anului 2001 a fost introdus în această bază un index alfabetic CZU, ediția prescurtată, împreună cu clasificările corespunzătoare. În prezent, acest tezaur se actualizează astfel:

1. prin bibliografierea cărților din fondul bibliotecii, ținând cont, în primul rând, de temele cerute de utilizatori;
2. prin adăugarea la termenii aflați în baza de date, unde este cazul, de clasificări CZU;

Tezaurul se realizează utilizând următoarele reguli:

1. termenul, sau subiectul, se scrie la forma nearticulată, numărul singular, cu excepția unor sintagme, domenii sau cuvinte a căror formă uzuală rămâne neschimbată (ex. Finanțe publice, Comunicații, etc.);
2. evitarea omonimiilor se face folosind paranteze pentru stabilirea domeniului de activitate sau subiectului pe care îl tratează în cadrul aceluiași domeniu:
 - calculator (structură); calculator (programare); calculator (virusi);
 - melc (zoologie); melc (construcții de mașini);

3. problemele legate de sinonimie sunt rezolvate cu ajutorul cuvântului „vezi”

- atracție universală vezi Graviție
- stea căzătoare vezi Meteor

4. termenii sau subiectele care conțin sintagma „vezi și” au rolul de a face legătura cu alți termeni asemănători (înrușiți) ai aceluiași domeniu sau pot avea rol complementar pentru subiectul căutat:

- Grădinile Semiramidei vezi și Cele șapte minuni ale lumii;
- FoxPro vezi și Visual FoxPro;

Referințele critice și textele scrierilor literare aflate în bibliografia școlară al căror titlu nu este și titlu de carte, analiza stilistică a unei opere, referințele critice la o operă, viața unui scriitor cu date bibliografice, etc. pot fi găsite în baza de date astfel:

1. numele scriitorului, urmat în paranteză de titlul scrierii și litera „t” când este vorba de text

- Eminescu Mihai (Dintre sute de catarge)t

2. numele scriitorului, urmat în paranteză de titlul scrierii, pentru referințe critice la text

- Eminescu Mihai (Dintre sute de catarge)

3. numele scriitorului, urmat în paranteză de cuvântul „opera” – referințe critice la întreaga operă a scriitorului

- Eminescu Mihai (opera)

4. numele scriitorului, urmat în paranteză de cuvântul „viața” – viața scriitorului cu date bibliografice

- Eminescu Mihai (viața)

Programul pentru actualizarea bazei de date permite adăugarea de înregistrări noi, modificarea sau ștergerea celor aflate în bază. Adăugarea de înregistrări noi se face ținând cont de regulile de mai sus. Pentru termenii care au CZU, programul permite și adăugarea uneia sau mai multor clasificări.

Pentru a atașa un subiect la o carte, din baza de date carte se selectează titlul dorit, iar din baza de termeni subiectul, legătura între carte și subiect făcându-se prin apăsarea unei taste. După alegerea subiectului, bibliotecarul poate trece intervalul de pagini la care este tratată tema respectivă. Selecția se face alegând din baza de date unul sau mai mulți termeni, obținându-se, în final, lista titlurilor ce îndeplinesc condițiile cerute.

În cazul termenilor sinonimi care au în sintaxă cuvântul „vezi”, programul va face direct selecția, fără a mai fi necesar să alegem termenul sinonim. Ex.: dacă alegem subiectul „Atracție universală vezi Gravitatie” sau subiectul „Gravitatie” se obține aceeași listă de titluri.

Pentru termenii sau subiectele care conțin sintagma „vezi și”, calculatorul va selecta atât titlurile care se referă la termenul căutat inițial, cât și cele la care se face trimiterea. Ex.: pentru „FoxPro vezi și Visual FoxPro” se va obține o listă ce va conține cărțile care tratează limbajul de programare FoxPro, precum și cele care se referă la Visual FoxPro. Pentru termenii la care s-a introdus CZU, programul face căutarea după CZU, obținându-se o listă cu toate cărțile care au clasificarea corespunzătoare termenului dorit.

În cazul termenilor care au CZU, dar au fost atașați și la diferite titluri care au clasificări care diferă de cea corespunzătoare termenului căutat, programul va selecta din baza de date atât titlurile cu CZU-ul corespunzător, cât și pe cele cărora le-a fost atașat subiectul, la acestea din urmă având și intervalul de pagini între care este dezvoltat subiectul căutat. Ex.: referințele critice la poezia scriitorului Lucian Blaga vor putea fi găsite selectând subiectul „Lucian Blaga (poezia)”, după clasificarea 821.135.1.09-1 Blaga, L., cât și în diferite antologii de critică literară sau titluri care nu conțin această clasificare, dar le-a fost atașat subiectul amintit.

În prezent, cele aproximativ 19.000 de articole din baza de date au făcut ca selecția după subiecte să devină una dintre cele mai folosite în bibliotecă, fiind comparabilă cu selecțiile după autor, titlu sau orice cuvânt din titlu, subtitlu, cuprins. Pentru accesul de la distanță, consider că acest tip de căutare oferă singura posibilitate de a afla informații despre conținutul documentelor aflate în colecțiile unei biblioteci.

Classification in the Interest of the Readers

Abstract

There were some rules that have been used at „G.T. Kirileanu” Library – Neamț during the organization process:

- The term / subject is written in an inarticulately form, singular number; exceptions: some collocations (ex. Public Finances, Communications etc).

- Homonyms will be avoided; using parenthesis, we will be able to give more informations about the domain of activity our subject bellongs to. Ex. computer (structure), computer (to create programs), computer (virus).

- Concerning synonymy, the problems will be solved by using specific terms, such as „see”, that will send us to some related terms / subjects. Ex. FoxPro *see* Visual FoxPro

In the same time, TINLIB – a professional computer program – allows us to enrich the list of keywords, along with the inseration of new bibliographical recordings.

The database of „G.T. Kirileanu” Library is properly organized in this moment. It is used by a lot of readers and their number is growing permanently.

Metode de punere în circuitul lecturii a publicațiilor existente într-o bibliotecă publică

Magda Cărăuș

Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

De la apariția scrisului, încă controversată ca moment în timp și până astăzi, trecând prin numeroase momente și în ciuda previziunilor unor cercetători cum că civilizația scrisă va apune, lăsând loc civilizației orale, care a existat înainte de tipar, realitatea a dovedit că cele două forme de civilizație nu se exclud, ci se completează, se stimulează reciproc. Iar bibliotecile, ca și colecții organizate de publicații și alte documente grafice și audiovizuale, se constituie în sisteme funcționale, în cadrul cărora se stabilesc legături de cooperare în procesul constituirii și valorificării colecțiilor. Această valorificare presupune, de fapt, punerea lor în circuitul lecturii publice și se realizează prin: **lectura în bibliotecă, lectura la domiciliu** și alte activități specifice bibliotecii precum: **expoziții, aniversări, simpozioane, recenzii** etc.

Poate fi cititor al bibliotecii publice orice cetățean din România care a împlinit vârsta de 14 ani, este posesor al cărții de identitate și are domiciliul stabil sau flotant în localitatea unde funcționează biblioteca. Cititorii sub 14 ani se pot înscrie pe baza actului de identitate al unuia dintre părinți.

Pentru a putea beneficia de serviciile bibliotecii publice, cititorul începe prin a cunoaște Regulamentul de funcționare al bibliotecii. Revenim la modalitățile folosite de bibliotecă pentru a-și pune publicațiile la dispoziția cititorilor.

O astfel de modalitate este **lectura în bibliotecă**. Se realizează în condițiile în care biblioteca dispune de o sală de lectură, necesară consultării publicațiilor care nu se împrumută acasă (dicționare, enciclopedii, lucrări bibliofile și alte lucrări de valoare, ziare, reviste etc). Pentru a putea consulta un document la sala de lectură, cititorul completează un buletin de cerere pentru fiecare publicație solicitată, buletin în care se trece cota, autorul, titlul cărții, numele celui care consultă, numărul permisului de intrare în bibliotecă.

Buletinul de cerere și permisul sunt reținute de către bibliotecar până la terminarea lecturii. Buletinul de cerere va rămâne la bibliotecar și va servi la întocmirea evidențelor statistice privind actul lecturii.

De **lectura la domiciliu** beneficiază cititorii cu domiciliul stabil în oraș, elevii și studenții care au viză de flotant, precum și cititorii elevi având vârsta până la 14 ani, dacă prezintă cartea de identitate a unuia dintre părinți. Cititorului i se completează o fișă-contract de împrumut, i se eliberează un permis de intrare în bibliotecă și va fi trecut în Registrul de înscriere a cititorilor. Biblioteca noastră folosește sistemul fișei cărții și a plicului cititorului. După alegerea cărților și semnarea de către cititor a fișei fiecărui volum împrumutat în parte, aceste fișe se vor pune și vor rămâne în plicul cititorului până la restituirea publicațiilor. Se pot împrumuta cel mult 3 cărți pentru o perioadă de 21 de zile. Această perioadă poate fi prelungită la cererea cititorului, dar și cu acordul bibliotecarului (în funcție de gradul de solicitare a publicației respective). Plicurile cititorilor se ordonează cronologic, în ordinea termenelor de restituire, și alfabetic, în cadrul aceleiași zile. Dacă există mai multe plicuri la aceeași literă, acestea se ordonează în ordinea crescătoare a numerelor de înregistrare. Dacă cititorul a restituit toate cărțile împrumutate, plicul lui va fi așezat într-un fișier separat, în ordinea numărului de permis. În ce-i privește pe cititorii restanțieri, bibliotecarii din secțiile de împrumut vor proceda la a-i determina pe aceștia să restituie la timp publicațiile.

Lectura la domiciliu se realizează practic cu ajutorul sistemului **raftului liber** (cărțile sunt aranjate în sistemul accesului liber, conform C.Z.U.) și a **raftului de noutăți** unde publicațiile sunt așezate pe măsura primirii lor de la secția de prelucrare.

Există, în unele cazuri, solicitări de lectură venite din partea utilizatorilor bibliotecii pe care nu le putem satisface (nu există în fondurile noastre). În acest caz, se apelează la **împrumutul interbibliotecar** (schimbul de publicații între bibliotecile publice). Publicațiile primite prin schimb interbibliotecar pot fi consultate doar la sala de lectură a bibliotecii care a solicitat împrumutul și trebuie restituite la termenul stabilit de biblioteca deținătoare.

Valorificarea colecțiilor de cărți, periodice și alte documente grafice și audiovizuale se face nu doar prin lectura propriu-zisă a acestora, ci și prin **acțiuni culturale**, așa cum am menționat la începutul expunerii. Acestea le adăugăm: **vitrina de carte, expoziția, conferința, masa rotundă,**

simpozionul, întâlnirea cu scriitori, editori, personalități ale științei și culturii.

Toate metodele și tehnicile folosite de biblioteci au drept scop promovarea cărții și a lecturii ca mijloace esențiale în formarea membrilor oricărei comunități.

Méthodes de mise dans le circuit de la lecture des publications existantes dans une bibliothèque publique

Résumé

L'auteur présente les méthodes (procédés) de populariser les publications (livres) existents dans une bibliothèque publique, c'est à dire les documents graphiques et audiovisuels. Les valorifier signifie les mettre dans le circuit publique tout en ayant comme moyens la lecture dans ou en dehors de la bibliothèque, les expositions anniversaires, les symposions etc.

On présent ensuite les conditions que les utilisateurs doivent accomplir pour pouvoir bénéficier et valorifier, en même temps, les collections des bibliothèques.

Tous ces méthodes et moyens technique propres aux bibliothèques ont comme but de promouvoir le livre et la lecture, moyens essentiels pour le développement culturel et spirituel d'une communauté.

Animația culturală în biblioteca publică Modele de invitație în biblioteca județeană “Octavian Goga”

Mihaela Spinean
Biblioteca Județeană “Octavian Goga” Cluj

Biblioteca publică este centrul local de informare care pune la dispoziția tuturor utilizatorilor săi informații și cunoștințe din toate domeniile. Serviciile bibliotecii publice trebuie să fie accesibile oricui, indiferent de sex, vârstă, religie, naționalitate sau statut social. Urmând aceste două deziderate biblioteconomia actuală pune un accent foarte important pe rolul bibliotecii în formarea unor cetățeni responsabili și de o anumită calitate. De aceea are o importanță covârșitoare strategia de atragere a potențialilor utilizatori către serviciile bibliotecii publice. Venind în sprijinul acestei politici în cadrul profesiei de bibliotecar s-a diferențiat funcția de animator, specializare de ultimă oră, destinată atragerii de noi “*clienți*” către cultura scrisă, combaterii analfabetismului și illetrismului dar și educării cetățeanului.

Conform definiției avansate de specialistul în sociologie dr. Maria Moldoveanu, “*animația culturală constă în stimularea interesului indivizilor față de produsele și serviciile culturale pe care le oferă mediul lor de viață. Rolul ei este de a da oamenilor sentimentul apartenenței lor la o colectivitate dominată de valori și de a-i face să participe la evenimente semnificative pentru dezvoltarea umană*”.

Animația are mai multe componente. Ea implică valorificarea colecțiilor, demersul educațional, o dimensiune de asistență socială și una de management. Această activitate vizează pe de o parte comunitatea iar pe de altă parte vizează autoritățile, care trebuie să înțeleagă și să susțină biblioteca.

Ca o concluzie să amintim cele trei caracteristici ale animației în bibliotecă, după Bertrand Calenge:

- *animația* care asociază utilizatorii în grupuri restrânse și vizează transformarea lor în utilizatori fideli;
- *animația* ca afirmare a imaginii legitime în ochii comunității;

- *animația* ca efort de lungă durată pentru adaptarea reciprocă bibliotecă/public, pentru perfecta socializare a publicului în comunitate. Biblioteca publică deservește categorii diferite de utilizatori. Din punctul de vedere al vârstei bibliotecarul lucrează cu trei categorii de public: **infantil, adult și de vârsta a treia**. Fiecare dintre aceste categorii are nevoi diferite.

I. Acțiunea de animație pentru publicul infantil

Ne preocupăm în mod special de educația timpurie a viitorului public. În acest sens anul acesta a fost dată în folosință ludoteca, spațiu de familiarizare a copilului mic și foarte mic cu biblioteca. Ludoteca este o “antecameră a culturii”. În ea se concep programe speciale, se organizează ore de lectură și spectacole, cu copii și marionete, copiii cântă, recită, desenează, joacă teatru. Biblioteca organizează diferite concursuri, organizează expoziții cu desene făcute de copii, oferă diferite premii. Sperăm ca prin aceste practici viitorii cititori să manifeste curiozitate intelectuală, să se dezvolte mai repede și să nu se simtă intimidată de bibliotecă.

Trebuie să amintim aici și de acțiunea de animație desfășurată în afara spațiului bibliotecii. Deja funcționează un program în care sunt alăturate Biblioteca Județeană și centrele de plasament din municipiul nostru și dorim o extindere a acestui program în spitalele al căror specific presupune internări de lungă durată.

II. Acțiunea de animație pentru adolescenți și tineri

Miza educației acestui public este deosebit de mare, pe de o parte pentru că el este în formare și constituie viitorul public adult și de vârsta a treia, și pe de alta parte pentru că el reprezintă viitorul electorat de care depinde politica țării și politicile locale; de calitatea lui intelectuală, morală, civică va depinde calitatea vieții în viitor. Iată de ce are biblioteca alături de școală un rol decisiv în viața contemporană.

Marea majoritate a adolescenților percep obligațiile școlare ca fiind coercitive. Adolescentul sau tânărul care nu a fost educat de familie să învețe și să gândească nu conștientizează necesitatea studiilor și a educației și are tendința să le respingă sau chiar să li se sustragă.

Ulterior pot apărea probleme de integrare socială sau de asigurare a unui loc de muncă bun și conștientizarea tardivă a greșelilor făcute contribuie prea puțin la repararea răului făcut.

În aceasta constă una dintre deosebirile mari dintre școală și bibliotecă. Cea din urmă nu este percepută ca un spațiu coercitiv. Tinerii needucați și prost informați o pot ignora dar nu o pot considera niciodată un mediu ostil. Aici intervine rolul bibliotecii care, prin programele sale poate atrage, poate oferi un mod de “evadare pozitivă”, o formă benevolă de cunoaștere, un spațiu primitiv. Educația se face “spontan”, aparent fără nici un efort, este adaptată nivelului lor, le oferă satisfacții până atunci necunoscute.

O metodă rapidă și ieftină de atragere a tinerilor către biblioteca publică este distribuirea pe stradă și în cutiile poștale a unor materiale publicitare care, pe scurt, să localizeze biblioteca, să facă o prezentare a serviciilor oferite, a acțiunilor organizate sau patronate de ea, totul într-o manieră cât mai atractivă și incitantă. Șansele cresc dacă distribuirea materialelor se face în imediata apropiere a școlilor generale, liceelor, a instituțiilor de învățământ superior, la ieșirea din cinematografe, etc.

În anexă sunt prezentate câteva modele de astfel de invitații.

III. Acțiunea de animație pentru publicul adult

Conform anchetelor sociologice recunoscute la nivel mondial populația activă corespunzătoare segmentului de vârstă 26-60 ani citește mult mai puțin decât tinerii și copiii, pe de o parte pentru că dispune de puțin timp liber, dar și din alte considerente sociale. În plus, s-a ajuns la concluzia, general acceptată, că din publicul adult peste 70% îl reprezintă femeile. Situația are câteva explicații simple. Femeile sunt mai ușor adaptabile, evoluează mai ușor. Ele sunt prezente la ședințele cu părinții, țin legătura cu școala, cumpără cărți pentru școală, au cunoștință de bibliografia școlară obligatorie și vin la bibliotecă să împrumute aceste cărți. Se preocupă de educația copiilor, îi introduc pe aceștia de mici în universul cărții, prin lecturi de povești. Personalul de specialitate din învățământ, în mare majoritate feminin, este obligat prin natura profesiei să aibă o legătură foarte puternică cu biblioteca și alte instituții de cultură.

Pentru segmentul acesta de public feminin biblioteca nu trebuie să facă eforturi prea mari de atragere către activitățile sale, ele fiind conștiente de necesitatea educației și informării în noua societate.

Un alt segment îl reprezintă femeile casnice, șomere, cu un nivel de școlarizare redus. Acestea sunt mai puțin capabile să-și educe copiii, să-și organizeze viața socială bine, sunt expuse dezamăgirilor, chiar depresilor. Pentru această categorie biblioteca trebuie să ofere mai multe posibilități de formare, de informare și de atragere a lor către serviciile bibliotecii. Organizarea unor cursuri de croitorie, gastronomie, întâlniri cu personalități din localitate (indiferent din ce domeniu), organizarea unor cursuri de bridge, rummy, canastă pot fi câteva soluții.

Un model de invitație destinată acestei categorii de public, ușor de distribuit pe stradă sau în cutiile poștale este prezentat în anexă.

Referitor la publicul masculin situația nu este la fel de bună. Toate anchetele sociologice arată faptul că bărbații, în special cei cu studii medii sau profesionale nu frecventează aproape deloc biblioteca, mulțumindu-se de cele mai multe ori cu televizorul eventual completat cu publicațiile sportive. Acest eșantion de populație este cel mai greu de cooptat. O soluție a acestei probleme o poate constitui încercarea de atragere a acestei categorii de public spre serviciile bibliotecii publice prin intermediul publicului feminin. În ceea ce privește publicul masculin cu studii superioare situația este oarecum mai bună în sensul că, în limita timpului liber de care acesta dispune, frecventează serviciile bibliotecii consultând în special publicații de specialitate (informatică, tehnică, tratate de medicină, etc.).

IV. Animația pentru publicul de vârstă a treia

Publicul de vârstă a treia reprezintă o categorie aparte și, după părerea mea, extrem de importantă. În ultimii ani, din cauza condițiilor socio-economice existente în țara noastră, când părinții sunt ocupați de asigurarea condițiilor de trai, rolul bunicilor în educația nepoților a crescut foarte mult. De aceea, ei pot interveni în educarea gustului pentru cultură (lectură) al copiilor, biblioteca putând organiza manifestări comune celor două categorii de cititori.

Pe de altă parte, pensionarii au la dispoziție mult timp liber și puține resurse financiare. Aici intervine rolul bibliotecii publice care poate atrage această categorie de utilizatori către activitățile sale. Cum se poate realiza

acest lucru? Metodele sunt mai multe: achiziții de ziare centrale și locale, organizarea de cluburi diverse (șah, table, scrabble, canastă, bridge, grădinărit, creșterea animalelor mici), organizarea de întâlniri cu personalități locale, oferirea unui spațiu unde persoanele se întâlnesc la o “șuetă”, oferirea unor informații despre sănătate, asistență socială, etc.

Un model de invitație destinată acestei categorii de public este prezentat în anexă.

BIBLIOGRAFIE

❖ Brad, Traian. *Lectura și biblioteca publică la Cluj*. Cluj-Napoca: Casa Cărții de Știință, 2002.

❖ Buluță, Gheorghe. *Animația culturală în biblioteca publică*. Colecția “Caietele bibliotecarului”, 5. [București]: Ministerul Culturii. Centrul de Pregătire și Formare a Personalului din Instituțiile de Cultură, 1998.

**Cultural Animation in Public Library.
Models of Invitation in „Octavian Goga” County Library.**

Abstract

According to a definition given by the sociologist M. Moldoveanu, cultural animation consists on stimulating human interest for the cultural activities and ideas around them. Its purpose is to offer the people the feeling of being a part of a cultural community.

Bertrand Calenge considers that readers can be divided into 3 groups: children, adults and old people. For each of those three categories, animation must be done in a different way.

Children must come to the library at an early age. There are social programmes for them, such as: painting exhibitions (with their own works), different competitions and games etc. A very important segment of public is represented by teenagers, because they represent the future adults. They have to be conscious of the necessity of culture and books in their future career.

The growing-up category of readers might be divided in two main categories: women (70%) and men. Women seems to be more interested in reading. They are responsible for children education, while men prefer to watch TV or – some of them, especially graduates – to read scientific books.

Old people have a lot of spare time and for them, libraries should get newspapers, should organize different club houses: bridge, checkmate etc.

Activitatea editorială a Bibliotecii Județene Mureș

Mihail Art. Mircea
Biblioteca Județeană Mureș

Circumscrierea termenilor editare, editor, editură

Editarea, în definiția sa clasică, unanim acceptată, reprezintă efectuarea lucrărilor de pregătire pentru tipar, de tipărire și răspândire a unei publicații [MDE: 583; OLTEANU: 123]. Mai există o accepție, recentă, „postmodernă”, a termenului, utilizată în domeniul informaticii: a edita = a da o formă finită, precisă unui text, unui mesaj, în vederea introducerii și regăsirii lui într-o bază de date. Această accepție interferează, dar nu se identifică, cu obiectul cercetării noastre, care se referă la editarea în înțelesul clasic al „semnificantului”.

Operațiunile de editare le efectuează **editorul**, definit ca fiind o colectivitate sau o persoană care răspunde de publicarea unei lucrări sau a unei colecții. În practica editorială se întâlnește **editorul comercial**, care se îngrijește de imprimarea și/sau difuzarea unei lucrări, asigurând toate mijloacele materiale și financiare necesare, precum și **editorul intelectual**, cel din urmă pregătind lucrarea din punct de vedere al conținutului și formei pentru publicare, uneori elaborând și aparatul critic al acesteia. În practică se întâlnește și **autorul-editor**, cel ce înfăptuiește atât elaborarea cât și pregătirea pentru tipar a operei sale, precum și **editorul-tipograf**, care efectuează și operația tehnică de imprimare a lucrărilor. [OLTEANU: 124]

Editorul își asumă, sau delegă, cinci funcții distincte, pe care le coordonează:

1. Stabilirea tematicii, a autorilor și textelor ce vor fi editate. Motivația editorului este succesul material și/sau satisfacerea unor comandamente politice și culturale.
2. Căutarea unei formule editoriale (formatul, materia subiacentă, normele de tipărire a lucrării, tirajul ș.a.). Asigurarea finanțării lucrării.
3. Asigurarea distribuirii și comercializării.
4. Întreprinderea activităților de promovare a publicațiilor editate.

5. Obligativitatea unui rezultat (beneficii financiare, intelectuale, propagandistice ș.a.). [UNIVERSALIS: 927-928; SCHUWER: 15-30]

Editura este organizația cu personalitate juridică proprie, specializată în valorificarea dreptului de autor prin publicarea și difuzarea operelor de creație intelectuală. Editura ca instituție organizată se ivește în peisajul intelectual și comercial al colectivității în timpurile moderne, odată cu apariția tiparului cu tiraje relativ numeroase, realizate cu cheltuieli mai reduse decât beneficiile scontate, cu așezarea pe temeuri sigure a drepturilor autorului asupra operei sale. [OLTEANU: 124]

Practica editorială contemporană este jalonată de rigorile unei evoluții fără precedent a tehnologiilor imprimării, ale comunicării în general, de apariția mijloacelor multimedia. Pe de altă parte, editura, ca și alte organizații cu caracter lucrativ, este supusă regulilor severe ale economiei de piață, impunându-i-se utilizarea celor mai eficiente procedee și tehnici manageriale.

Editură și extraeditorialitate

Editura românească, ca instituție specializată, este o creație a secolelor XIX-XX, a profilării tot mai înguste și a specializării tot mai înalte a operațiilor, a economiei de piață. Apariția ei a fost precedată de desfășurarea unor activități de acest tip de către cărturari sau tipografi din epoca premodernă, din Epoca Luminilor.

În forma ei modernă, editura românească are o istorie de un secol și jumătate, înregistrând nume devenite de largă notorietate și fiind strâns legată de istoria cărții, a vieții cultural-științifice din arealul cultural național. [BULUȚĂ: 43-63]

Apariția editurilor ca instituții specializate, de sine stătătoare, nu exclude posibilitatea existenței unei **activități editoriale – complementare** – a unor organizații social-culturale, instituții de învățământ, așezăminte de cultură, de cercetare științifică și a altor forme de asociere pentru producerea de bunuri materiale și spirituale din societate. Activitatea editorială proprie s-a dovedit în decursul timpului a fi necesară departamentelor administrației de stat centrale și locale, universităților, institutelor de cercetare și promovare a științei și tehnicii, muzeelor de interes național și local, bibliotecilor naționale sau departamentale ș.a.

În anii regimului comunist, în România s-a instaurat o activitate editorială supercentralizată și controlată în tot amănuntul de partidul unic, prin organismele sale specifice (secțiile de propagandă, Direcția presei și tipăriturilor, comitetele pentru cultură și artă ș.a.). Activitatea editorială, integral etatizată, s-a realizat timp de o jumătate de veac printr-un număr restrâns de instituții de profil, care în cele mai bune vremuri nu au depășit circa treizeci de edituri. [BULUȚĂ: 64-72]

În anii socialismului a fost ținută sub un strâns control activitatea de imprimare a oricăror publicații de către instituțiile cu vocație editorială. Întreaga activitate de scoatere a unor publicații proprii de către **instituțiile non-edituri** – producția de carte numită **extraeditorială** – trebuia să fie avizată de secțiile de propagandă ale comitelor județene și a Comitetului Central al P.C.R. Planurile de editare erau întocmite și înaintate spre aprobare și supervizare din timp, urmărindu-se în amănunt conținutul materialelor imprimate, eliminându-se orice s-ar fi crezut că este neconcordanț cu politica oficială a centrului unic de putere.

În județul Mureș, deși în perioada interbelică se formase o tradiție editorială locală, în anii 1950-1990 nu a funcționat nici o editură propriu-zisă. Drept de editare extraeditorială – în condiții de cenzură – au avut în acest răstimp organele județene de partid și de stat, pentru presa de informare locală, institutele de învățământ superior, instituțiile culturale (Muzeul Județean, Biblioteca Județeană, Centrul Creației Populare ș.a.) sub coordonarea Comitetului de Cultură și Educație Socialistă. Anual, proiectul planului editorial, centralizat la nivel județean, era înaintat spre avizare Direcției pentru Presă și Tipărituri din C.C. a P.C.R. Aprobarea tipăriturilor mărunte (imprimate, afișe, pliante, invitații) era delegată secțiilor județene de propagandă. În aceste condiții de severă îngrădire apar, în anii '70 ai secolului trecut, primii muguri ai activității editoriale a Bibliotecii Județene Mureș. [MIRCEA: 1-2]

Biblioteca și activitatea editorială

Prin definiție, biblioteca este instituția care **achiziționează** tipărituri, manuscrite, periodice, stampe, hărți, fotografii, materiale imprimate pe suport magnetic ș.a., le conservă și le organizează pentru a satisface cerințele de lectură, informare și documentare ale cititorilor. [OLTEANU: 47]

Cele mai vechi biblioteci de pe teritoriul țării noastre sunt atestate documentar în secolele XIV-XVI în centrele mănăstirești și în cele laice ale vremii. Între acestea se numără și Târgu-Mureșul, cu o mică bibliotecă pe lângă Schola Particula, atestată pe a mijlocul veacului al XVI-lea. [SIMONESCU: 29]

În anul 1802, la Târgu-Mureș se deschide pentru public Bibliotheca Telekiana, care pune la dispoziția celor interesați o colecție enciclopedică de peste 40.000 de cărți, achiziționate cu pricepere, tenacitate și jertfă materială de contele Samuel Teleki, guvernator al Transilvaniei. Marcăm, așadar, împlinirea a două secole de lectură publică la Târgu-Mureș [5; 22; 23]

Bibliotecile s-au născut odată cu cartea, istoria lor este strâns legată de evoluția scrisului, a tiparului, a cărții. Astăzi, biblioteca are înțelesul de „*instituție de cultură cu funcționalități multiple privind colectarea, depozitarea și tezurizarea culturii și civilizației umane cuprinse în paginile cărților, ale documentelor în general, privind organizarea și valorificarea acestora în scopul sprijinirii procesului de cunoaștere*” (s.n.) [HORVAT: 18-19]

Cartea se impune în viața și acțiunea cotidiană a membrilor societății, pătrunzând în alte cicluri culturale și incluzându-se în diverse manifestări publice, apărând „**ca unul din elementele indispensabile al acțiunii culturale**” (s.n.) [RICHTER: 262]

Întrepătrunderea lecturii publice cu alte modalități de acțiune culturală, într-o fructuoasă complementaritate, ca și competiția dintre vectorii mesajului cultural și nevoia unei activități promoționale susținute, au făcut necesară și utilă o activitate editorială proprie a bibliotecii. Așadar, biblioteca publică este primordial **beneficiara evoluției tiparului și a editurii**, dar, la rândul-i, poate și trebuie să fie și **realizatoarea unei activități editoriale proprii**, specifice.

Caracteristici ale activității editoriale a Bibliotecii Județene Mureș

Biblioteca Județeană Mureș are o istorie de nouă decenii, începuturile sale fiind legate de darea în folosință, în anul 1913, a Palatului Culturii din Târgu-Mureș. În cadrul acestui edificiu, au fost alocate spațiu și dotări corespunzătoare pentru funcționarea unei biblioteci publice moderne, spre satisfacerea nevoilor de lectură ale membrilor comunității locale.

Despre o activitate editorială proprie a Bibliotecii Județene Mureș – **complementară muncii cu cartea** – se poate vorbi numai în ultimele trei decenii. Caracteristicile acestei activități, raportate la funcțiile tipice ale editorului, s-ar putea sintetiza astfel:

- lucrările realizate au, în cea mai mare parte, menirea de a pune în lumină valorile culturale locale, realizate într-un spațiu de interculturalitate român-maghiar-german, care a dat câțiva exponenți de seamă culturii naționale, un spațiu cu receptivitate și rezonanță la valorile spirituale europene;

- prin publicații de diferită factură și întindere, s-a urmărit evidențierea colecțiilor de carte și periodice ale bibliotecii, curente și retrospective;

- cele mai frecvente publicații, din punctul de vedere al formulei editoriale și al conținutului, sunt: afișul, invitația-program, fluturașul, pliantul publicitar, caietul documentar, volumul monografic, publicația serială;

- tirajele publicațiilor sunt reduse, încadrându-se, de regulă, între 100-500 exemplare;

- multiplicarea se caută a fi realizată cu minim de efort financiar: autorii sunt bibliotecari sau colaboratori neremunerați ai bibliotecii; operațiunile de editare și dactilo-tehno-procesare sunt îndeplinite prin resursele umane și materiale ale instituției; imprimarea este încredințată unei tipografii locale, dar uneori se face și în regie proprie;

- activitatea editorială a bibliotecii se finanțează de regulă din bugetul instituției, rareori din alte surse; [L.B., art.8/1, 8/2];

- finalitatea activității este cu valoare promoțională pentru instituție, dar și cu valoare intrinsecă pentru viața culturală a colectivității locale;

- difuzarea și distribuirea produselor editoriale ale Bibliotecii Județene Mureș au avut ca destinatari: depozitul legal județean; uzul intern; la dispoziția cititorilor și utilizatorilor bibliotecii și a publicului țintă; depozitul legal al Bibliotecii Naționale; bibliotecile județene din țară, în cadrul schimburilor de informație culturală și profesională; instituții și persoane interesate.

Realizări editoriale (1971-2002)

a) Publicații promoționale ale instituției

În anul 1979 a fost elaborat un **ghid al Bibliotecii Județene Mureș** [2], avându-i ca autori pe Dimitrie Poptâmaș și Mészáros Iosif, bibliotecari. Coordonatorul lucrării a fost Romeo Ștefan Pojan, directorul de atunci al instituției.

Pe parcursul a 64 de pagini (format A5), sunt oferite date esențiale despre istoricul bibliotecii, colecțiile de carte curentă, fond tradițional, periodice, colecții speciale. Un capitol aparte este consacrat Fondului Teleki-Bolyai, intrat în administrarea Bibliotecii Județene în anul 1974, prin aplicarea Decretului 703/1973 [v.CIOTLOȘ: 27] Sunt prezentate secțiile de împrumut pentru adulți și copii, secțiile specializate de carte tehnică și social-politică, filialele de cartier. Cititorilor le sunt indicate instrumentele de informare - cataloage, lucrări bibliografice și de referință - și li se dau informații utile asupra funcționării bibliotecii. Ghidul este rezumat în limbile maghiară și germană. Sunt inserate în text imagini din bibliotecă și facsimile după lucrări din patrimoniul instituției.

Tipărit pe hârtie cretată, la Tipografia Târgu-Mureș, lucrarea pune în pagină „*un buchet de informații utile pentru mari și mici, spre a le sluji, odată mai mult, apropierii cu încredere și dragoste de acest minunat tezaur de înțelepciune...*” (Din *Cuvânt înainte*, semnat de Iulius Moldovan).

Deși poartă pecetea epocii în care a fost editat și s-ar cere actualizat, **Ghidul...** se dovedește până azi un document util celor interesați.

*

În anul 1994, bibliotecarii de la Fondul „Teleki-Bolyai” editează ghidul ilustrat ***Bibliotheca Telekiana***, cu versiuni în limbile română, maghiară, germană, franceză și engleză [5]. Lucrarea reia și actualizează publicațiile promoționale anterioare, redactate în 1958 și 1969, cu texte în limbile română și maghiară, respectiv română, maghiară și germană. [22; 23]

Imprimat la Tipografia „Lyra”, ghidul ***Bibliotheca Telekiana*** are o bogată ilustrație alb-negru și color, pe hârtie cretată, redând aspecte din bibliotecă și facsimile după publicații de mare valoare din acest patrimoniu de carte de notorietate europeană.

*

Pentru informarea de largă adresabilitate cu datele esențiale asupra instituției noastre, a fost editat, cu aportul principal, nenominalizat, al bibliotecarei Cristina Matei, un **Ghid al cititorului** [10]. Sunt prezentate secțiunile de relații cu publicul, instrumentele de informare, programul zilnic pentru utilizatori, reguli de bază la înscriere și împrumut. Programul a fost tipărit la rotaprint pe hârtie velină, în două culori, având un tiraj mai mare, 10.000 de exemplare. În completarea acestui mod de informare primară a beneficiarilor serviciilor noastre, s-au imprimat, de asemenea, cu mijloace interne, un **pliant al secției pentru împrumut adulți și fluturași – semne de carte** – necesare în relațiile cu publicul, cu texte esențiale, imperative, pentru beneficiarii serviciilor noastre.

*

În anul 2002, la marcarea împlinirii a 200 de ani de lectură publică la Târgu-Mureș, a fost elaborat un **caiet documentar** al Bibliotecii Județene. Textele de prezentare a secțiilor și filialelor aparțin unui număr de 13 bibliotecari, cadre din conducerea instituției, șefi de compartimente ș.a. Coordonator de ediție este bibliotecara Monica Avram. Grafica copertei și ilustrațiile au fost realizate de informaticianul Alexandru Tcaciuc. Lucrarea, cuprinzând 40 de pagini broșate, pe hârtie ofset, format A5 – a fost tipărită la Casa de Editură „Mureș”. A fost distribuită, în cea mai mare parte a tirajului, participanților la manifestările ocazionate de sus-pomenita aniversare.

b) Lucrări de prezentare generală a fondului de carte

Bibliotecile publice, cu deosebire cele care dețin colecții cu tendințe de exhaustivitate din producția internă de carte, naționale, ca și cele specializate sau județene, pentru a-și pune cât mai bine în valoare fondurile de cărți trebuie să desfășoare o activitate laborioasă de cercetare bibliografică, cu finalitate în îmbogățirea instrumentelor proprii de informare [STOICA: passim.]

Repertoriile bibliografice sunt lucrări de consultare care se compun din notițe aranjate într-o ordine determinată, fiecare reprezentând semnalul unui text imprimat. Redactate după norme precise, aceste notițe constituie identitatea textelor respective. După modul de cuprindere a fondului de

carte, repertoriile bibliografice – bibliografiile – pot fi generale sau specializate; primare sau scundare; signaletice, adnotate sau critice; exhaustive sau selective, periodice sau curente. După ordinea notițelor inserate, bibliografiile pot fi cronologice, alfabetice sau sistematice. După forma de prezentare ele sunt prezentate ca: fișiere, liste, volume, baze de date bibliografice introduse în calculator. [MALCLES: 14-21]

Odată cu creșterea colecțiilor și cu sporirea interesului față de carte și lectură, activitatea bibliografică din biblioteca publică a devenit indispensabilă.

Mai întâi au fost listele selective cu noutățile editoriale intrate în bibliotecă sau bibliografiile de recomandare pe teme date, pentru anumite categorii de cititori ș.a. Asemenea bibliografii s-au redactat și folosit în instituția noastră în permanență după anii '50 ai secolului trecut. Forma lor de prezentare o reprezentau dactilogramele, șapirografierea, reareori tipărirea. Începând din anii '70 s-a instituit apariția periodicului de uz intern al Bibliotecii Județene Mureș, **Buletinul „Cărți noi”**. Multiplicate într-un număr util de exemplare, la îndemâna bibliotecarilor și a cititorilor, aceste bibliografii erau de mare utilitate în perioada dintre intrarea cărții în bibliotecă și până la completarea catalogelor bibliotecii cu noile fișe catalografice, redactate și tipărite de Biblioteca Națională. Buletinele erau seturi de liste, cu o periodicitate aleatorie (6 – 12 volume anual).

În perioada 1985-1990, apariția Buletinului „Cărți noi” al Bibliotecii Județene Mureș s-a instituit la șase apariții anuale, pe format A4, exempare limitate, dactilografiate și apoi multiplicare prin xeroxare. [3] În anii 1990-1995, această publicație [4] are apariție trimestrială [7], ea devenind nu numai utilă, dar aproape indispensabilă, în condițiile în care cataloagele-fișiere tradiționale nu au mai fost ținute riguros la zi cu noile intrări în colecțiile bibliotecii, în situația în care „în lumea editorială românească s-a produs o adevărată revoluție” [BULUȚĂ: 77 și urm.]

În urma introducerii tehnicii de calcul, din anul 1995, **Buletinul cărților noi** intrate în bibliotecă s-a stabilit la o apariție trimestrială generată automat, pe baza înregistrărilor bibliografice alfa-sistematice din baza de date. Acest buletin mai conține indexul de nume, cele de subiecte, de edituri, de titluri. La apariția acestor bibliografii de **carte curentă**, multiplicare cu mijloace proprii (hârtie xerox, 21x15) și-au adus contribuția,

succesiv, bibliotecarele Letiția Popescu, Melania Suciu și informaticianul Alexandru Tcaciuc. [8].

*

O prestigioasă realizare a activității editoriale desfășurate de Biblioteca Județeană Mureș o constituie catalogul postincunabulelor existente în fondurile Teleki-Bolyai, intitulat: *Catalogus librorum sedecimo saeculo impressorum Bibliothecae Teleki-Bolyai, Novum Forum Siculorum*. Tom. I-II. [16]. A fost imprimat la Tipografia Lyra, în anul 2001. Publicația continuă activitatea de dezvăluire a valorilor patrimoniale ale Bibliotecii Teleki, ale Fondului Bolyai și fondurilor „mărunte” adăpostite la „Telekiana”, precedată fiind de *Catalogus incunabulorum Bibliothecae Teleki-Bolyai*. Târgu-Mureș, 1971 [24].

Acest catalog, în două tomuri voluminoase, (cca.1000 de pagini, format 23x16 cm) cuprinde aproape 3.000 de titluri de cărți din secolul al XVI-lea, prezentate în ordinea lor alfabetică, prin descrierile efectuate cu rigoare de bibliotecarii Sebestyén Spielmann Mihály, Ambrus Hedvig, Balázs Lajos și Ovidia Mesaroș.

Lucrarea este o bibliografie retrospectivă, cu adnotări și referințe, cu prezentarea ex-librisurilor și însemnărilor manuale, a stării fizice a exemplarelor. Pentru ușurarea muncii cercetătorilor, la fiecare exemplar este prezentată cota de raft, numărul de inventar. De mare utilitate sunt indicii de locuri și persoane – autori, editori, tipografi, posesori.

c) Seria editorială „Bibliografii mureșene”

Începută din deceniile anterioare prin notițe bio-bibliografice privitoare la personalități, evenimente istorice și locuri din spațiul mureșean, bibliografia locală devine după 1990 o preocupare sistematică, cu realizări vizibile în activitatea de cercetare, informare și editare a bibliotecii.

Problemele bibliografiei locale, teoretice și practice, au fost abordate în ultimele trei decenii de autori români și străini, aceasta devenind o preocupare distinctă în multe biblioteci județene. La Târgu-Mureș, o preocupare constantă în acest domeniu, - încheșând mai multe lucrări și un *Ghid de alcătuire* a bibliografiei locale – a avut bibliotecara Fülöp Mária [FÜLÖP:1-40]

În perioada postdecembristă s-a instituit proiectul editorial „Bibliografii mureșene”, de o deosebită importanță pentru instituție și pentru cultura locală. Din această serie au apărut patru numere, vizând publicații curente și retrospective ale bibliotecii.

Bibliografii mureșene-1 reprezintă ***Bibliografia publicațiilor periodice – Időszaki kiadványok bibliográfiája, 23 dec. 1989 - 31 dec. 1994.*** Lucrarea a fost alcătuită de bibliotecara Fülöp Maria și a fost imprimată la Tipografia Lyra, în 1995. Cuprinde publicațiile periodice apărute în județul Mureș – ziare, reviste, anuare, calendare, almanahuri, foi volante, foi ocazionale. Cu tendința de exhaustivitate, s-au bibliografiat 135 de titluri, unele continuând publicații mai vechi, dar cele mai multe fiind noi apariții, postdecembriste. Descrierile s-au făcut conform normelor ISBD (S), fiind numerotate și orânduite alfabetic. La aparatul lucrării s-au setat mai multe instrumente de căutare: indexul alfabetic al publicațiilor după conținut, index de nume (de redactori și colaboratori), de autori colectivi care editează periodice, de edituri și tipografii, un index cronologic și unul geografic, evidențiind fenomenul revuistic mureșean postcomunist în spațiu și timp. [7]

Numărul al doilea al seriei este ***Bibliografia cărților, albumelor, băștilor editate în județul Mureș, 1990-1995*** [9]. Lucrarea este întocmită de aceeași experimentată autoare, Fülöp Maria.

Volumul înregistrează cărțile editate și tipărite în județul Mureș, în perioada susmenționată: indiferent dacă în conținutul lor există sau nu referiri locale, dacă autorii lor trăiesc sau nu în județul Mureș. Sunt descrise 524 de titluri, conform normelor ISBD (M), prezentate într-o ordine dată de CZU, unele având adnotări, care oferă, îndeosebi, informații cu privire la județul Mureș. Indexurile oferă chei de ajungere rapidă la informația cuprinsă în bibliografie.

La numărul 3 al „Bibliografiilor mureșene” a fost înseriată o lucrare mai amplă, retrospectivă, întocmită cu ani în urmă de bibliotecarii Dimitrie Poptămaș și Mózes Júlia, dar rămasă multă vreme în formă dactilografiată. Apariția ei în formă de carte, după trei decenii de prohibire, a fost posibilă datorită libertății de expresie dobândite în România postcomunistă și sprijinului financiar extern.

Publicațiile periodice mureșene, 1795-1972, Maros megyei időszaki kiadványok bibliográfiája, cu un studiu introductiv pertinent semnat de **Vasile Netea**, cuprinde titluri, descrise detaliat, indicându-se locul de păstrare, având indici alfabetici și cronologici, de titluri și nume ș.a. Lucrarea reprezintă, cum subliniază autorii, „*un instrument necesar și util, care să răspundă activității de orientare, informare și cercetare, pentru formarea unei imagini cât mai complete și mai complexe asupra trecutului politic, economic, social și cultural al județului Mureș.*” [14:34]

Cu numărul 4 al seriei se continuă instrumentele de informare asupra presei mureșene contemporane. *Bibliografia publicațiilor periodice – 1995-2000 – Időszaki kiadványok bibliográfiája* [15], a fost realizată în compartimentul de informare bibliografică de Anna Vintilă, după modelul de prezentare și structura celei pentru perioada anterioară [7]. Cuprinde 390 de titluri, dintre care 13 apăreau și înainte de 1995.

Preocupările de bibliografie locală sau concretizat și într-o importantă lucrare, rod al unei cercetări analitice minuțioase, de mare importanță pentru mulți din cei care recurg la serviciile bibliotecii noastre: *Istoria Târgu-Mureșului – cărți – bibliografie selectivă. Marosvásárhely története – könyvek – válogatott bibliográfia*. Întocmită de Fülöp Mária, lucrarea cuprinde 147 de titluri, cu adnotări, în limbile română și maghiară. Multiplicarea s-a făcut în câteva exemplare, de serviciu, xeroxate.

d) Materiale promoționale pentru manifestările cultural-educative ale bibliotecii

Pe lângă activitatea de bază – asigurarea lecturii publice și informarea cititorilor - și complementar acesteia, biblioteca organizează sau este coorganizator al unei interesante palete de manifestări cultural-educative, care îi creează un statut prestigios în viața spirituală a localității, a județului. Activitățile culturale cu public ale Bibliotecii Județene au în vedere teme de largă adresabilitate, valorificarea moștenirii spirituale a omenirii, naționale, locale. [LUPU: 43-72]

În vederea alcătuirii tematicii acțiunilor, pe lângă „Aniversările culturale” editate anual de Biblioteca Națională, în 1971 instituția noastră a editat un *Calendar cultural al personalităților mureșene (Aniversări – Comemorări) 1971-1975*.

(Întrucât anii „rotunzi” de evocări deosebite sunt multipli de 5, acest calendar poate fi actualizat de la un an la altul). „Calendarul...”, întocmit de Fülöp Mária, cuprinde 97 personalități (români, maghiari, germani, evrei) care s-au născut, au trăit sau își au mormântul în localități mureșene.

Lucrarea este întocmită cu rigoarea specifică autoarei, dar epoca în care a fost elaborată își imprimă tarele sale. Nu motto-ul lucrării deranjează – o aserțiune de bun simț semnată de șeful de atunci al statului - ci faptul că multe dintre „personalitățile” inserate, aproape 20, nu sunt din sfera creatorilor de bunuri culturale, ci din cea a pionierilor bolșevismului pe pământ românesc: Simó Géza, Lázár Ödön, Köblös Elek, Bernáth Andrei, Lili și Francisc Paneth ș.a. Excluzând aceste inserții și, poate, completându-l cu altele, reale personalități culturale, *Calendarul...* își poate avea și în prezent utilitatea.

Personalitățile mureșene sunt cuprinse, alături de cele naționale și universale, în agenda anuală de *Aniversări culturale* pe care o întocmește, o multiplică și o editează, după 1990, Biblioteca Județeană.

Biblioteca a avut în deceniile postbelice mai multe activități culturale cu public, pentru copii, tineri și vârstnici, pentru diferite categorii socio-profesionale. Un caracter sistematic dobândesc acestea din anii '80 și până în prezent, unele manifestări devenind tradiționale. Pentru a le face cunoscute s-au folosit cele mai diverse mijloace promoționale. [DÂNCU: 73-96]

În mod firesc, cel mai utilizat instrument de popularizare a activităților culturale ale bibliotecii este considerat a fi **afișul**. A existat o perioadă când afișul bibliotecii Județene Mureș a reprezentat numai o comunicare textuală asupra activităților organizate. Afișul modern, însă, „exprimă elocvent impactul dintre imagine și text, într-o sinteză rezultată din nevoia imperioasă de concentrare a mesajului” [COSMA: 5-12].

În urmă cu cincisprezece ani, am redactat și tipărit pentru activitățile bibliotecii un **afiș-cadru** cu un text extrem de restrâns și o imagine simbolică a bibliotecii și a activității ei: **o carte**. Pe coperta acesteia urmau să se imprime texte, uneori și imagini, care să concretizeze acțiunea asupra căreia se atrăgea atenția publicului țintă. [CRAIA: 8; DÂNCU: 97-118; ECO: 253-283]. Afișul nostru, realizat cu colaborarea plasticianului Adrian Chira [21: passim.], tipărit în trei variante cromatice, a devenit cunoscut urbei, asociindu-se imaginea lui cu activități de aleasă ținută intelectuală, de bun gust, cu valoare informativă și emoțională.

Afișul-cadru, pe care se imprima textul ocazional prin tipar plan înalt sau la rotaprint, a fost uneori, la manifestări mai deosebite, înlocuit cu afișe speciale. Am avut colaborarea unor artiști (Radu Ciontea, Rodica Vescan) sau le-am compus noi, din imagini ce ne stăteau la îndemână în diverse publicații [Vezi 21: Eminesciana, 1989; Călugăreni-400; Martin Opitz; Cazania lui Varlaam-350, ș.a.]

La cele mai multe manifestări, mesajul cuprins în afiș era potențat și personalizat prin invitații-program, pliante, fluturași și caiete documentare tematice [20, Vol.1-4: passim.] cele mai multe avându-l ca autor pe semnatarul acestui studiu. Această comunicare directă, ad personam, a creat în timp un public aparte, de bună condiție, al acțiunilor noastre [CRAIA: 31]

Menționăm câteva din materiale promoționale remarcabile atât prin ținuta artistică cât și prin valoarea documentară: Timotei Cipariu (1987); Revoluția Franceză și românii (1989); Zilele „Mihai Eminescu” (1989), Vasile Netea (1992); Memorandul românilor (1992); Avram Iancu (1992); Cazania lui Varlaam (1993); Nicolaus Olahus (1993),), Ion Chinezu (1994); Emil Dandea (1994); Biblioteca pentru toți (1995) ș.a.

e) Activitatea editorială în sprijinul unor ample proiecte culturale.

În vara anului 1996, Ministerul Culturii a lansat, prin bibliotecile județene, în cadrul unei reuniuni ce a avut loc chiar la Târgu-Mureș, un proiect generos: realizarea unui dicționar biobibliografic al scriitorilor români contemporani (1945-1995). Dacă proiectul a eșuat la nivel național, el s-a finalizat în lucrări de referință în mai multe județe, între care și județul Mureș [12].

Lucrarea *Scriitori români mureșeni. Dicționar biobibliografic* a fost realizată, printr-un travaliu benedictin, plin de dăruire, de bibliotecara Ana Cosma, având colaborarea colegelor Anna Vintilă și Fülöp Mária, sub coordonarea directorului instituției, Dimitrie Poptămaș. Culegerea și tehnoprocesarea computerizată a textelor s-a făcut, printr-o muncă asiduă, de bibliotecarul Horia Ioan Avram.

Proiectul inițial a fost extins, cuprinzând scriitori români mureșeni de la începuturi, 1754, până în anul 2000, când lucrarea a fost încheiată și tipărită. S-a imprimat în format 24x17 cm, pe hârtie offset de cea mai bună calitate, având și portretele scriitorilor inserate în textul articolelor.

Dicționarul... cuprinde datele biografice amănunțite, operele în volume, operele traduse în alte limbi, ale autorilor mureșeni de literatură beletristică, elocvente referințe critice.

Lucrarea s-a așezat nu numai în topul activității editoriale a instituției noastre, dar a suscitât un justificat interes și binemeritate aprecieri și dincolo de fruntariile județului.

*

În obiectivul preocupărilor noastre stă preocuparea permanentă pentru satisfacerea nevoilor culturale ale unui public real și ale unui public țintă de expresie lingvistică română și maghiară. Mureșul fiind un spațiu de interculturalitate, acest specific este evident și în conviețuirea cotidiană dar și în viața spirituală a colectivității. Receptarea reciprocă a valorilor culturale reprezintă un factor de apropiere, care tinde să veștejească unele atitudini refractare, izolaționiste, stridențe ce-și fac în mod jenant apariția îndeosebi în sfera vieții politice.

Biblioteca Județeană Mureș, atât prin activitatea sa de bază – dezvoltarea colecțiilor, a bazelor de date, lectura publică și informarea comunitară – cât și prin acțiunile complementare, între care și cea editorială, stă în sprijinul apropierii prin cultură a celor ce trăim în acest timp și în acest spațiu, cu respectarea ființei etnice a fiecăruia. În acest generos și permanent proiect cultural se înscrie și lucrarea **Interferențe teatrale româno-maghiare**, scrisă de prof.dr.Tereza Periș-Chereji, apărută în anul 2000, sub egida Bibliotecii Județene Mureș. [11]

Lucrarea „face parte din genul de literatură de care avem stringentă nevoie în strădaia de apropiere a celor două naționalități, română și maghiară, care trăiesc pe același pământ românesc, pentru a promova bunele relații interetnice” (din **Postfața** cărții, semnată de Dimitrie Poptâmaș) [11: 223]

*

Una din tipăriturile din care instituția noastră și-a făcut un titlu de onoare este **Țara Fagilor – almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni**, publicație anuală, ajunsă la cel de-al zecelea tom. [25: vol.1, 1992; vol. 2, 1993; 6: vol. 3-10, 1994-2001]

Tendențele acestui timp pe continentul european, evoluția politică din spațiul post-sovietic au relansat în ultimii ani și la românii din nordul

Bucovinei, teritoriul intrat în componența statului ucrainean, mișcarea pentru afirmarea identității etnice, pentru preservarea ființei naționale. În acest proces, favorizate de situații conjuncturale și de unele relații interpersonale, se înscriu și legăturile culturale dintre Târgu-Mureș și Cernăuți.

Țara Fagilor a fost prima publicație apărută în românește **cu litere latine** pentru românii din Cernăuți lui Aron Pumnul și Mihai Eminescu. A fost alcătuită de publicistul și scriitorul cernăuțean Dumitru Covalciuc, președinte al Societății culturale „Arboroasa” din Cernăuți și a apărut la Târgu-Mureș în îngrijirea unor intelectuali ca Mariana Ploșteanu, Mihail Artimon Mircea, Dimitrie Poptâmaș, Mariana Ciurca, mai întâi cu sprijinul Uniunii „Vatra Românească”, al Tipografiei S.C. Tipomur din Târgu-Mureș. Din anul 1994 finanțarea tipăririi a fost asigurată de Ministerul Culturii de la București, Biblioteca Județeană și Fundația culturală „Vasile Netea” ocupându-se de toate muncile specifice de editare, organizarea tipăririi și activitatea de difuzare.

Țara Fagilor însumând până acum între copertile seriei aproape 3000 de pagini de istorie, cultură și multă suferință românească, rămâne pe mai departe „o probă a legăturilor constante între frați, a schimburilor culturale permanente sub semnul acelorași idealuri” (Liviu Papuc, în *Timpu*, nr.4/1998).

f) „Philobiblon”

Cum ar fi fost de așteptat, elaborarea și punerea în pagină a unor texte care să promoveze munca bibliotecarului și instituția bibliotecară își au, de asemenea, locul în activitatea noastră editorială.

Rădăcinile acestei orientări se află în **scrisorile și caietele metodice** pe care Biblioteca Județeană, în calitatea ei de for metodic în teritoriu, le-a trimis în decursul anilor bibliotecarilor din comune, orașe, municipii. Manifestarea anuală „Zilele Bibliotecii Județene – Philobiblon mureșean”, care și-a desfășurat până acum 15 ediții, este un prilej de difuzare, verbală și scrisă, a experienței biblioteconomice mureșene.

Între publicațiile cu tematică profesională, prezentăm ***Bibliotecii, arhive și centre de informare în secolul XXI: Lucrările Conferinței: Brașov 18 - 22 aug. 1997; Târgu-Mureș, 25 - 28 aug. 1997***, o colaborare între Facultatea de Biblioteconomie și Știința Informării din Austin

(S.U.A.), Biblioteca Centrală a Universității „Transilvania” din Brașov și Biblioteca Județeană Mureș.

Studiile prezentate de cercetătorii americani în fața specialiștilor români „abordează o tematică variată, toate subiectele făcând parte din disciplinele ce se predau în prezent în majoritatea facultăților de biblioteconomie și știința informării de pe continentul nord-american. Subiectele sunt de o deosebită actualitate și preocupă arhiviștii, bibliotecarii și specialiști în știința informării din toate colțurile lumii”. [26: III]

*

Între personalitățile culturale cărora le-am consacrat activități cu public, dar și file tipărite, se află Aurel Filimon, cărturar mureșean cu preocupări istorice, etnografice, arheologice..., dar și **biblioteconomice**, fiind unul din precursorii care au contribuit la dezvoltarea fondurilor bibliotecii târgumureșene, la impulsivarea lecturii publice.

În anul 2001, în editura Bibliotecii Județene a apărut **Aurel Filimon – consacrare și destin**, volum îngrijit de Mihail Art.Mircea, Dimitrie Poptămaș, Melinte Șerban (și prefațator). Cartea cuprinde studii consacrate vieții și activității distinsului înaintaș și o selecție din scrierile sale, care își dovedesc perenitatea valorii științifice după 70-80 de ani. Între acestea se află și câte un studiu dedicat Palatului Culturii (cu date despre bibliotecă și lectura anilor '30) și o prezentare a Bibliotecii Telekiene.

Într-o elegantă ținută grafică, tipărită la „Mediaprint” Tg.-Mureș, cartea dedicată lui Aurel Filimon reprezintă o realizare de maturitate a activității editoriale a Bibliotecii Județene.

*

Se află în faza de imprimare cartea **Philobiblon mureșean**, volum de studii și articole de bibliologie antologate de autor – Dimitrie Poptămaș, om de cultură de aleasă vocație, directorul Bibliotecii Județene Mureș.

Un proiect a cărui împlinire este de mult așteptată, este apariția unei publicații seriale locale cu tematică bibliologică. Prezentul volum, intitulat LIBRARIA, adică scrieri despre carte, lectură, bibliotecă, valorifică textele prezentate în cadrul **Simpozionului național „200 de ani de lectură publică la Târgu-Mureș”**, organizat și găzduit de instituția noastră în zilele de 26-28 septembrie 2002. Este primul tom din seria **Anuarului bibliotecii** [19], căreia îi dorim o carieră îndelungată și prestigioasă.

Concluzie

Activitatea editorială proprie a Bibliotecii Județene Mureș s-a dovedit în decursul anilor un demers necesar, trainic și util, atât în realizările sale mai mărunte, promoționale, cât și în marile proiecte care au dus la elaborarea unor serii editoriale și a unor lucrări de referință.

BIBLIOGRAFIE

A. REPERTORIUL CRONOLOGIC AL SURSELOR PRIMARE (cu sigle numerice pentru referirile din text)

❖ *Calendar cultural al pesonalităților mureșene (anivesări-comemorări), 1971-1975* / Întocmit de Fülöp Maria. Târgu-Mureș, 1971.

❖ *Biblioteca Județeană Mureș* [ghid] / Dimitrie Poptămaș, Mészáros Iosif. Târgu-Mureș, 1979.

❖ *Buletinul Cărți noi* [6-12 apariții anual]. Târgu-Mureș, 1985-1990.

❖ *Buletinul Cărți noi intrate în perioada...* [trimestrial]. Târgu-Mureș, 1990-1995.

❖ *Bibliotheca Telekiana*: [Ghid ilustrat, cu versuni în limbile română, maghiară, germană, franceză și engleză] Târgu-Mureș, 1994.

❖ *Țara Fagilor: almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni* / Întocmit de Dumitru Covalciuc. Vol. 3-10. Cernăuți-Târgu-Mureș, 1994-2001.

❖ *Bibliografia publicațiilor periodice – Időszaki kiadványok bibliográfiája, 23 dec.1989 – 31 dec.1994* / Întocmită de Fülöp Mária. Târgu-Mureș, 1995 (Bibliografii mureșene, 1).

❖ *Cărți noi intrate în bibliotecă: catalog* [periodicitate variabilă, 2-6 apariții anual], Târgu-Mureș: 1996-2002.

❖ *Bibliografia cărților, albumelor, hărților editate în județul Mureș – 1990-1995 – A Maros megyében kiadott könyvek, albumok, térképek bibliográfiája* / Întocmită de Fülöp Mária. Târgu-Mureș, 1997 (Bibliografii mureșene, 2).

❖ *Biblioteca Județeană Mureș. Ghidul cititorului* [pliant]. Târgu-Mureș, 2000.

❖ Tereza Peris Chereji. *Interferențe teatrale româno-maghiare*. Târgu-Mureș, 2000.

❖ Ana Cosma. *Scriitori români mureșeni*: Dicționar biobibliografic. Târgu-Mureș, 2000.

❖ *Istoria Târgu-Mureșului [în] cărți. Bibliografie selectivă – Marosvásárhely története-könyvek – válogatott bibliográfia* / Fülöp Mária. Târgu-Mureș: [2000].

❖ Dimitrie Poptâmaș, Mózes Júlia. *Publicațiile periodice mureșene – 1795-1972 – Maros megyei időszaki kiadványok bibliográfiája*. Târgu-Mureș, 2000 (Bibliografii mureșene, 3).

❖ *Bibliografia publicațiilor periodice – Időszaki kiadványok bibliográfiája, 1995-2000* / Întocmită de Anna Vintilă. Târgu-Mureș, 2001 (Bibliografii mureșene, 4).

❖ *Catalogus librorum sedecimo saeculo impressorum Bibliothecae Teleki-Bolyai, Novum Forum Siculorum*. Tom.I-II / Red. Sebestyén Spielmann Mihály, Ambrus Hedwig, Balazs Lajos, Ovidia Mesaroș. Târgu-Mureș, 2001.

❖ *Aurel Filimon: consacrare și destin* / volum îngrijit de Mihail Artimon Mircea, Dimitrie Poptâmaș și Melinte Șerban. Târgu-Mureș, 2001.

❖ *Biblioteca Județeană Mureș: caiet documentar* elaborat cu prilejul împlinirii a 200 de ani de lectură publică la Târgu-Mureș / Redactor Monica Avram. Târgu-Mureș, 2001.

❖ *LIBRARIA. Studii și materiale de bibliologie*: [Anuar], 1. Târgu-Mureș: Biblioteca Județeană, 2002.

*

❖ *Colecția de pliante, invitații-program și caiete documentare ale activităților cu public organizate de Biblioteca Județeană Mureș, 1982-2002*. Tom. I-V.

❖ *Colecția de afișe* ale activităților organizate de Biblioteca Județeană Mureș. Mapa 1986-2002.

*

❖ *Biblioteca documentară Teleki din Târgu-Mureș – A Marosvásárhelyi Teleki könyvtár* [pliant] Târgu-Mureș: Muzeul Regional, 1958.

❖ *Biblioteca Teleki-Bolyai Târgu-Mureș*: [ghid; cu versiuni în lb.română, maghiară, germană]. Târgu-Mureș: Biblioteca Teleki-Bolyai, 1969.

❖ *Catalogus incunabulorum Bibliothecae Teleki-Bolyai*. Târgu-Mureș, Biblioteca Teleki-Bolyai 1971.

*

❖ *Țara Fagilor: almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni* / Întocmit de Dumitru Covalciuc. Vol.1-2. Cernăuți-Târgu-Mureș, 1992-1993.

❖ *Biblioteci, Arhive & Centre de informare în secolul XXI*. Lucrările Conferinței... Brașov-Târgu-Mureș, 18-22 aug.1997. Brașov: Biblioteca Universității Transilvania, 1997.

B. REPERTORIUL ALFABETIC AL LUCRĂRILOR TEORETICE ȘI DE REFERINȚĂ (cu sigle literale pentru referirile din text)

❖ [BULUȚĂ] Gheorghe BULUȚĂ. *Scurtă istorie a editurii românești*. București: Editura Enciclopedică, 1996.

❖ [CIOTLOȘ] Ion CIOTLOȘ. *Breviar legislativ în sprijinul activității bibliotecilor publice*. București: Ministerul Culturii, 1996.

❖ [COSMA] Gheorghe COSMA. *Afișul românesc*. București: Editura Meridiane, 1980.

❖ [CRAIA] Sultana CRAIA. *Dicționar de comunicare*. București: Editura Ager, 2001.

❖ [DÂNCU] Vasile Sebastian DÂNCU. *Comunicarea simbolică: Arhitectura discursului publicitar*. Cluj-Napoca: Editura Dacia, 2001.

❖ [ECO] Umberto ECO. *Tratat de semiotică generală*. Traducere de Anca Giurescu și Cezar Radu. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1982.

❖ [UNIVERSALIS...] *Encyclopedia Universalis*. Paris, 1993. Corpus 7.

❖ [FÜLÖP] FÜLÖP Mária. *Ghid de alcătuire a bibliografiei locale: Recomandări*. Lucrare multigrafată pentru uz intern la Biblioteca Județeană Mureș. [f.a.]

❖ [HORVAT] Săluc HORVAT. *Introducere în biblioteconomie*. București: Editura Grafoart, 1996

❖ [L.B.] *Legea bibliotecilor*, nr.474/30 mai 2002. Monitorul Oficial al României. Partea I, nr.422/18 VI 2002

❖ [LUPU] Atanase LUPU. *Relațiile bibliotecii cu publicul (I)* București: Editura Litera, 1973

- ❖ [MALCLES] Louise-Noelle MALCLES. *Manuel de bibliographie*. Paris: Presse Universitaires de France, 1975.
- ❖ [MDE] *Mic dicționar enciclopedic*. Ed.a III-a revăzută și adăugită. București: Editura științifică și enciclopedică, 1986.
- ❖ [MIRCEA] Mihail Art.MIRCEA. *Realizări și proiecte în activitatea editorială a Bibliotecii Județene Mureș*. Comunicare la Salonul Național de carte „Tomis’98” – Constanța, 3-6 sept.1998
- ❖ [OLTEANU] Virgil OLTEANU. *Din istoria și arta cărții: Lexicon*. București: Editura Enciclopedică, 1992.
- ❖ [RICHTER]Brigitte RICHTER. *Ghid de biblioteconomie*. A cincea ediție, revăzută și adăugită... Traducerea: Gheorghe Buluță, Silvia Nestorescu. București: Grafoart, 1995
- ❖ [SIMONESCU] Dan SIMONESCU. *Biblioteconomie: Manual...* București: Editura didactică și pedagogică, 1979.
- ❖ [STOICA] on STOICA. *Bibliografia și informarea documentară. Repere teoretice*. București: Litera, 1973
- ❖ [SCHUWER] Philippe SCHUWER. *Tratat practic de editare*. Ediție nouă, revăzută, întregită și adusă a zi. Traducere de Doina Lică și Beatrice Stanciu [după originalul Philippe Schuwer, „Traité pratique d’ dition”, Paris: Electre, 1997]. Timișoara: Amarcord, 1999

The Editorial Activity of Mureş County Library

Abstract

Researching the collection of works written between 1971-2002 and published by Mureş County Library, the author emphasizes the reasons, the characteristics and the purposes of the editorial activity of this institution. The achievements of the Library in this field are presented in a systematic view. It is concluded that the editorial activity of Mureş County Library – complementing its main functions – has proved to be, along the years, a necessary, solid and useful approach as regards its greatest projects as well as its smaller endeavours.

Estimarea nivelului lecturii publice în județul Mureș 1997-2001.

*Mircea Vasile Popescu
Biblioteca Județeană Mureș*

Evaluarea performanței bibliotecilor publice.

Societatea informațională oferă o circulație deschisă și facilă a informației și ideilor propunând, în materie de educație, noi tehnici și metode de acces la documentare și cunoaștere, permițând dezvoltarea accelerată a comunităților locale.

Rațiunea de a fi a unei biblioteci este aceea de a-și atinge scopurile pentru care a fost înființată, activitatea instituției fiind apreciată prin calitatea muncii și impactul asupra comunității locale. Evaluarea, ca disciplină nouă, se predă și se dezvoltă în țări cu tradiție în învățământul biblioteconomic. Ea încearcă să exploreze:

- populația țintă;
- calitatea serviciilor oferite utilizatorilor;
- eficacitatea gestiunii;
- rezultatul și impactul asupra comunității deservite.

Există deja standarde ISO (Organizația Internațională de Standardizare) care se ocupă cu problemele specifice evaluării activității unei biblioteci.

Bibliotecile publice trec în prezent printr-o perioadă dificilă dar, în același timp, de mari oportunități. Dificilă din cauza restricțiilor bugetare și al ritmului rapid al schimbărilor. De mari oportunități pentru că noile tehnici și tehnologii ne permit să intrăm în contact cu o comunitate mai largă, datorită unor servicii noi, îmbunătățite.

Evaluarea performanței poate ajuta la planificare, comunicare, rezolvarea problemelor înainte de apariția lor, procesul decizional, monitorizarea progresului, justificarea resurselor.

Planificarea realistă, clară poate decide alocarea corectă de resurse cu prevederea consecințelor alocărilor diferite și respectiv, a nivelurilor diferite de resurse. În acest proces, pe lângă consiliul local (ordonatorul de credit)

trebuie să fie implicați și factori ce lucrează nemijlocit în biblioteci (bibliotecari, manageri) pentru a preveni o serie de neajunsuri ce afectează grav obiectivele și prioritățile pentru viitor ale bibliotecilor publice.

Comunicarea este esențială pentru a explica factorilor de conducere, organismului finanțator modul în care se desfășoară activitatea într-o bibliotecă publică. Se pot prezenta, de asemenea, îmbunătățirile realizate în timp în biblioteci prin includerea lor în rapoarte anuale.

Rezolvarea problemelor înainte ca ele să apară ne scutește de a reacționa doar în situații de criză. În acest fel, se pot identifica zonele cu probleme potențiale și se poate înțelege de ce performanța este în declin, luându-se concomitent măsurile potrivite de abordare a problemelor. Luarea deciziilor este mai corectă în urma unor evaluări. Se pot strânge și analiza datele de care este nevoie pentru fiecare decizie și se pot prevedea consecințele deciziilor luate.

Monitorizarea progresului ajută la realizarea lucrărilor propuse, la evaluarea priorităților viitoare de acțiune, la atingerea performanței în domeniile prioritare.

Justificarea alocării de resurse inspiră mai multă credibilitate dacă în urma unor evaluări este demonstrată relația între resursele alocate și rezultatele obținute.

Evaluarea performanței unei biblioteci se bazează pe o serie de principii simple:

A. Performanța este relația dintre resursele care intră în bibliotecă (input) și ceea ce bibliotecă realizează folosind aceste resurse (output).

B. Performanța poate fi măsurată numai în lumina țelurilor și obiectivelor pe care bibliotecă și le-a propus.

C. Input – urile și output – urile care trebuie măsurate depind de scopul evaluării și de detaliile necesare acesteia.

Impactul bibliotecii publice reprezintă modul și măsura în care este deservită comunitatea căreia i se adresează și este determinat parțial de domeniul pe care bibliotecile îl acoperă. Ideal ar fi să știm exact modul în care utilizarea fondurilor afectează calitatea vieții, instruirea, munca, dar acest lucru este imposibil. Totuși, putem lega utilizarea fondurilor pentru bibliotecile publice de cantitatea și calitatea serviciilor furnizate, să raportăm calitatea serviciilor la gradul lor de utilizare.

Date interpretate statistic ce reflectă activitatea unor biblioteci publice din județul Mureș.

Pentru a încerca o evaluare a activității a 97 de biblioteci comunale, orășenești și municipale s-au folosit două formulare de raportare statistică pe care le-au completat și expediat serviciului metodic al Bibliotecii Județene Mureș aceste biblioteci:

- sinteza activității bibliotecii (1997-2001);
- raport statistic anual FABR (2001).

Sinteza activității bibliotecii este un formular mai rezumativ față de cel propus începând cu 2001 de către Comisia de Statistică a FABPR care încearcă să cuprindă mai în amănunt rezultatele și eficiența activității bibliotecare. Se cer date cu privire la colecții, altele decât cele pe suport tradițional (documente audiovizuale, CD-ROM-uri), se pot afla date despre achiziția de cărți, manuscrise, CD-ROM-uri, dar și despre câte documente au fost eliminate din colecții. Apar, de asemenea, date asupra serviciilor oferite: procentul de acces liber la raft, procentul de înregistrări catalografice în sistem informatizat, numărul de stații de lucru pentru utilizatori. Pentru a se putea stabili o serie de indicatori de performanță sunt necesare și o serie de date precum: venituri ale bibliotecii, cheltuieli curente (din finanțare bugetară, din venituri proprii, sponsorizări, donații), cheltuieli de capital, date asupra utilizării bibliotecii (vizite la bibliotecă, numărul tranzacțiilor de împrumut etc), date asupra utilizatorilor (utilizatori activi, numărul populației deservite).

În legătură cu cele două documente, problema cea mai mare o constituie completarea lor defectuoasă sau chiar necompletarea lor. Astfel, apar în rapoarte date incorecte, uneori aberante, care afectează rezultatul centralizat final.

Pentru obținerea privirii de ansamblu se completează centralizatoarele care, începând cu anul 2002, își pot schimba rubricatura pentru a putea folosi datele raportului statistic anual. Pentru a concepe esențialul pentru care se prezintă datele statistice s-a folosit **eșantionul sistematic cu punct de plecare întâmplător**. În acest scop, se stabilesc cinci grupe de biblioteci în funcție de numărul populației deservite, așa cum rezultă ea din *Anuarul statistic al județului Mureș pe anul 2000*. Din păcate, conform datelor acestuia, populația județului a înregistrat începând cu anul 1992 o reducere permanentă, ceea ce face ca structura celor cinci

grupe să nu poată fi considerată ca și constantă în perioada 1997-2001, adică cea luată în studiu.

Grupa 0. Populația deservită este mai mică de 1.000 de locuitori: Cozma, Vețca.

Grupa 1. Populația deservită este cuprinsă între 1.001-3.000 locuitori. În această grupă se încadrează 46 de biblioteci comunale: Apold, Ațintiș, Băgaciu, Băla, Beica de Jos, Bichiș, Bogata, Breaza, Chețani, Chiheru de Jos, Coroisânmartin, Crăiești, Cucerdea, Cuci, Fărăgău, Gălești, Gheorghe Doja, Grebenișu de Câmpie, Hodoșa, Iclânzul, Idecu de Jos, Lunca Bradului, Miheșu de Câmpie, Nadeș, Neaua, Ogra, Papiu Ilarian, Păsăreni, Petelea, Pogăceaua, Răstolița, Rușii Munți, Saschiz, Sânger, Solovăstru, Stânceni, Suplac, Suseni, Șăulia, Șincai, Tăureni, Vărgata, Vătava, Viișoara, Voivodeni și Zagăr.

Grupa 2. Populația deservită este cuprinsă între 3.001-5.000 locuitori. Avem 25 de astfel de cazuri: Acățari, Aluniș, Bahnea, Batoș, Brâncovenești, Crăciunești, Daneș, Deda, Eremitu, Gănești, Glodeni, Hodac, Ibănești, Livezeni, Lunca, Măgherani, Mica, Pănet, Râciu, Sânpaul, Sânpetru de Câmpie, Sântana de Mureș, Valea Largă, Vânători, Zau de Câmpie.

Grupa 3. Populația deservită este cuprinsă între 5.001-10.000 locuitori. În această grupă avem 17 biblioteci: Adămuș, Albești, Band, Bălăușeri, Ceuașu de Câmpie, Cristești, Ernei, Fântânele, Ghindari, Gornești, Gurghiu, Miercurea Nirajului, Sărmașu, Sâncrai, Sângeorgiu de Mureș, Sângeorgiu de Pădure, Ungheni.

Grupa 4. Cuprinde bibliotecile care deserveșc o populație mai mare de 10.000 de locuitori: Iernut, Luduș, Reghin, Sovata cu filiala Sovata Băi, Sighișoara, Târgu-Mureș și Târnăveni.

Mărimea eșantionului în cazul grupei 0 este 2. Întreg eșantionul este luat în studiu.

În cazul grupei 1, mărimea stabilită a eșantionului este 9. Se împarte 46 cu 9 și se obține aproximativ 5. Alegem ca punct de plecare biblioteca cu numărul 5 și, având un interval de selecție de 5, se vor alege ca unități din eșantion bibliotecile 5, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, adică: Beica de Jos, Chiheru de Jos, Fărăgău, Iclânzul, Neaua, Pogăceaua, Solovăstru, Șincai, Voivodeni.

Mărimea eșantionului pentru grupa 2 este de 6, mai mic pentru că aici avem doar 25 de cazuri față de 46 în grupa precedentă. Obținând prin împărțire aproximativ 4, selectăm pentru studiu bibliotecile cu numărul: 4, 8, 12, 16, 20 și 24, adică bibliotecile din: Batoș, Deda, Hodac, Măgherani, Sânpaul, Vânători.

Pentru grupa 3 mărimea eșantionului este de 5. Selectăm pentru studiu bibliotecile cu numărul 2, 5, 8, 11 și 14, adică: Albești, Ceuașu de Câmpie, Fântânele, Gurghiu, Sâncraiu de Mureș.

În cazul grupei 4 va fi de două biblioteci, cele cu numărul 2 și respectiv 5, adică Luduș și Sighișoara.

Tabelele 1-5 prezintă o serie de date despre biblioteci, așa cum reies ele din raportările acestora pe perioada celor 5 ani (1997-2001) care constituie baza cercetării.

Pe baza acestor date se pot calcula o serie de indici de bază ai activității. Aceștia vor fi următorii 5:

1. **Indicele de înzestrare cu cărți**, adică totalul volumelor existente / numărul locuitorilor deserviți sau număr de volume / locuitor. Un indice bun pentru localitățile cu mai puțin de 5.000 de locuitori este 3 - 3,5 volume pe locuitor.

2. **Indicele mediu de cuprindere a populației la lectură**, adică totalul cititorilor atrași raportat la totalul populației. Se exprimă în procentul de populație care este atrasă în sfera lecturii organizate.

3. **Indicele mediu de lectură**, adică totalul cărților împrumutate raportat la totalul populației deservite, obținând astfel numărul volumelor citite în medie de un locuitor.

4. **Indicele de lectură real**. Obținem numărul de volume citite de un cititor raportând totalul cărților împrumutate la totalul cititorilor înscriși.

5. **Eficiența circulației cărții** ne indică procentul din colecții care circulă în decursul unui an. Îl obținem raportând totalul cărților citite la totalul cărților existente.

Toți acești indici sunt prezentați în tabelele 6 și 7, fiind calculați pentru cele 5 grupe de biblioteci alese pentru studiu, pentru anii 1997-2001, folosindu-se datele despre populație comunicate de primării (biblioteci) și Anuarul statistic al județului Mureș, ediția 2000.

S-au calculat și o serie de valori medii pentru acești indici cu scopul de a observa evoluția lor în timp. Precizia adoptată pentru calcule este cea cu două zecimale.

Aprecieri asupra datelor obținute

Tabelele 1-2. Bibliotecile din grupa 0 se confruntă cu mari dificultăți. În anii în care au funcționat, ele au fost deservite de bibliotecari indemnizați, ceea ce a avut o influență nefavorabilă asupra numărului de cititori. Pe de altă parte, deservind comunități mici, numărul de volume puse la dispoziția utilizatorilor nu a înregistrat progrese notabile, acesta rămânând mai degrabă constant.

Bibliotecile din grupa 1 au avut, cu rare excepții, tot bibliotecari cu indemnizație (voluntari). Cu toate că deservesc comunități mai mari, sesizăm că în trei localități (Șincai, Iclânzul, Fărăgău) biblioteca a funcționat parțial sau deloc. Există însă și biblioteci în care fondul de publicații s-a îmbogățit cu o serie de volume.

Bibliotecile din grupele 2, 3 și 4 se bucură din partea forurilor locale de o mai mare atenție, lucru reflectat în fondul de publicații care, în perioada 1997-2001, a cunoscut o creștere constantă care se reflectă, în general, și în creșterea numărului de utilizatori. Numărul de posturi de bibliotecari a fost păstrat în decursul celor 5 ani. O singură modificare se observă în tabelul 2b, un post de bibliotecar cu normă întreagă fiind redus la o jumătate de normă, lucru ce a dus și la scăderea numărului de cititori și a volumelor consultate.

Tabelele 3-4. Deși au avut sincope în funcționare, valorile medii ale tuturor indicilor pentru bibliotecile grupei 0 au cunoscut o creștere, mai ales pe fondul scăderii populației pe care acestea le deservesc, dar și pe fondul unei anumite înviorări a activității. Începând cu anul 1998 și, respectiv, cu 2001 cele două comune au raportat date despre activitate.

Comunele din grupa 1 au, în general, un indice de înzestrare cu carte în urcare, pe fondul scăderii populației, dar și al unei anumite preocupări pentru achiziții. Restul indicilor au, din păcate, o tendință generală de scădere. Remarcăm că, într-o comună ca Fărăgău, biblioteca publică nu și-a deschis timp de 5 ani ușile nici unui cititor.

Bibliotecile studiate din grupa 2 au o situație mai fericită, în sensul că toți indicii observați au cunoscut o creștere în ceea ce privește media lor. În particular însă, scade indicele mediu de cuprindere a populației la lectură în Batoș, Măgherani, Vânători, la ultimele două probabil din cauza reducerii programului de lucru.

Bibliotecile din grupa 3 a cercetării au indicele mediu de înzestrare cu cărți și cel de cuprindere a populației la lectură în creștere, în parte datorită scăderii populației, dar și unei atenții în plus acordată achizițiilor. În schimb, ceilalți indici au o tendință de scădere, de unde rezultă că sunt necesare măsuri de îmbunătățire a activităților cu publicul prin diversificarea și popularizarea fondului de carte.

Bibliotecile orașenească, respectiv municipală observate au o tendință de scădere a indicelui de înzestrare cu cărți și a indicelui mediu de cuprindere a populației la lectură. Ceilalți indici au o tendință generală de creștere, consecință îmbucurătoare a unei politici de marketing de bibliotecă concepută realist, în concordanță cu cererile utilizatorilor.

În conformitate cu datele prezentate în tabelul 5, remarcăm că media celor 5 indici, calculați pentru bibliotecile studiate au cunoscut o creștere, ceea ce denotă o activitate destul de bună a bibliotecilor publice din județ, chiar dacă unii indici sunt influențați de factorul demografic (scăderea populației).

Chiar în condițiile unei tranziții, apreciată de unii „*mai grea ca un război*”, se observă că, pentru majoritatea comunităților locale, cultura nu poate fi disociată de celelalte componente ale vieții cotidiene și de celelalte mijloace de îmbunătățire a nivelului de civilizație, astfel biblioteca bucurându-se în continuare de sprijin. În schimb bibliotecile, pe lângă ceea ce fac în virtutea planului propriu de activitate, sunt prezente în toate activitățile culturale importante inițiate de comunități, încercând să ne apropie cât mai mult de scopul pe care și l-au propus la înființare.

BIBLIOGRAFIE:

❖ Radu Caliopia. Radu Simon : *Mass media și democratizarea culturii*. București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1989.

❖ Mehedinți, Simion : *Civilizație și cultură*. Iași, Editura Junimea, 1986.

❖ Tănase, Alexandru : *Umanismul și condiția umană în civilizația contemporană*. București, Editura Politică, 1985.

- ❖ Tănase, Alexandru : *Cultură și civilizație*. București, Editura Politică, 1977.
- ❖ Revista „Biblioteca”, nr. 1-12/2001, *Cheile succesului. Indicatori de performanță pentru bibliotecile publice*. București, ANBBPR, 1998.
- ❖ Richter, Brigitte : *Ghid de biblioteconomie*. București, Editura Grafoart, 1995.
- ❖ *Anuarul statistic al județului Mureș*. Târgu Mureș, Direcția Județeană de Statistică Mureș, 2000.

Estimation of the Reading Level in the Mureș County Public Libraries 1997-2001.

Abstract

The activity of a library may be appreciated by the quality of its services offered to the public and by the impact of these services upon readers. In spite of the economical difficulties, libraries seem to be going through a benefic period; that is because of the informational development, the presence of computers in libraries, the use of informational computer programmes in libraries.

There are some principles, according to which we might appreciate the activity of a library and, maybe, the most important is the relation between input (the resources that enter the library, the revenues) and output (the result, based on those resources).

In order to estimate the activity of public libraries from the Mureș County, we had used some standards printed forms that required information on collections, acquisitions, the way of organizing the public services etc.

Using the number of the inhabitants as a criterium, public libraries may be divided into 5 groups: the first group is represented by small villages with no more than 1000 inhabitants and the last group – towns with more than 10000 inhabitants. Each group deals with specific problems, such as: lack of editorial novelties, unspecialized personnel, apathy of the readers and, unfortunately, the lack of interest of local authorities.

The larger libraries, such as those from towns, have a better situation; local authorities seem to be more interested in giving money for books, maintenance etc; more than that, the process of informatisation is going on.

However, generally speaking, we have to observe that, in almost all the places studied, library and its activity is closely connected to cultural life and represent an important cultural center.

Estimarea nivelului lecturii publice în județul Mureș 1997-2001

TABELUL 1

Grupa 0

Biblioteca (populația în 1997/2000)	Total publicații volume intrate în anul în curs/valoarea lor(lei)				Total cititori înscriși/ din care elevi, studenți:				Total volume consultate/ din care literatură:						
	1997	1998	1999	2000	2001	1997	1998	1999	2000	2001	1997	1998	1999	2000	2001
Cozma (759/631)	7159	7281	7281	7281	7281	0/0	102/64	113/73	124/72	137/81	0/0	1209/1014	1413/1284	992/763	1068/811
Vețca (972/639)	7728	7728	7728	7742	7742	0/0	0/0	0/0	0/0	70/21	0/0	0/0	0/0	0/0	285/250

Grupa 1

Beica de Jos (2343/2234)	9003	9003	8631	8631	7735	218/98	178/88	161/78	116/72	141/126	141/126	1916/1845	1765/1648	1640/1485	271/193
Chiharu de Jos (1975/1857)	4743	4776	4826	4826	4891	72/51	50/40	30/20	55/35	60/50	1260/1000	400/200	380/260	300/250	
Fărăgău (1774/1589)	4900	4900	4900	4900	4900	0/0	0/0	0/0	0/0	0/0	0/0	0/0	0/0	0/0	0/0
Iclânzel (2181/2072)	6437	6437	5125	5125	5125	0/0	0/0	87/80	92/45	116/98	0/0	0/0	546/283	612/482	896/524
Neaua (1632/1541)	8631	8628	8628	8628	8628	240/150	210/140	198/150	140/103	132/107	1850/1070	1900/610	1890/701	1417/965	1348/1104
Pogăceaua (1879/1793)	6974	7014	6950	6886	6946	295/198	391/313	128/101	280/231	280/93	4125/2963	2925/1589	1358/1290	2306/1928	1230/928
Solovástru (2668/2820)	7746/0/0	7780/39/148516	7437/0/0	7437/0/0	7437/0/0	112/112	85/70	88/70	147/147	0/0	2230/1900	420/350	809/700	430/430	0/0
Șincai (1694/1693)	7939/0/0	7939/0/0	7939/0/0	7939/0/0	5085/0/0	0/0	0/0	120/120	115/80	110/110	0/0	0/0	1000/600	800/650	700/500
Volvodeni (2124/1907)	7833/108/390629	7775/0/0	7775/0/0	7828/53/3250200	7785/0/0	236/148	196/108	0/0	0/0	0/0	3406/2352	1243/987	3568/2854	1756/1247	2134/1984

Grupa 2

Biblioteca (populația în 1997/2000)	Total publicații volume intrate în anul în curs/valoarea lor(lei)				
	1997	1998	1999	2000	2001
Batoș (4024/4119)	5165	5297	5576	5576	5576
	132/385690	101/1416720	178/1720504	0/0	0/0
Deda (4383/4243)	9084	9419	9665	9932	10068
	262/3504880	335/6306650	246/4528002	277/9973560	136/6267260
Hodac (4925/4802)	9568	9660	9744	9744	9927
	102/922822	92/1202675	84/404582	0/0	183/6755558
Măgherani (3033/2584)	8625	8571	8640	8825	8781
	33/189387	3/60000	2/50000	95/1358281	0/0
Sânpaul (3695/3687)	6278	6367	6367	6378	6378
	2/81375	89/889875	0/0	11/331000	0/0
Vânători (3647/3389)	6373	6470	6528	6630	6625
	112/612359,25	97/831034,7	58/1016968	102/1076923	0/0

Grupa 3

Albești (5494/5155)	16921	17103	17195	17287	17750
	117/1574333,2	182/2574980	92/100050	232/5619300	231/11058050
Ceuașu de Câmpie (5326/5067)	10712	11856	11856	11856	11856
	34/129410,25	150/1630575	0/0	0/0	0/0
Fântânele (5329/5174)	12462	12059	12230	12815	12997
	64/21553,81	91/2958500	171/12257108	104/17769981	162/10600000
Gurghiu (6763/6405)	14142	14476	14685	14998	15371
	186/1506990	334/3353734	209/3173099	313/3278006	373/6606257
Sâncraiu (6127/5999)	9648	9708	9711	9806	9898
	49/266270	61/851750	5/17500	90/1686705	92/4408846

Grupa 4

Luduș (18789/18641)	63982	63869	61121	61881	61698
	700/6467235	554/7604548,9	1287/25276740	862/33878913	352/9966910
Sighișoara (36170/36045)	128834	131308	102680	102620	102478
	6051/26553023	2518/7310545	1805/3111969	520/28115620	268/12808110

Grupa 2

Biblioteca (populația în 1997/2000)	Total cititori înscrși/ din care elevi, studenți:					Total volume consultate/ din care literatură:				
	1997	1998	1999	2000	2001	1997	1998	1999	2000	2001
Batoș (4024/4119)	268/	342/	209/	264/	233/	2144/	2716/	2116/	1854/	1398/
	216	293	158	219	187	2120	2644	2043	1736	1264
Deda (4383/4243)	410/	613/	805/	526/	572/	14760/	22068/	48300/	63646/	68640/
	230	550	603	411	460	10500	15300	31100	63332	43179
Hodac (4925/4802)	341/	346/	343/	346/	357/	5574/	5785/	5792/	5843/	5859/
	212	219	210	212	205	3836	3929	3950	4010	3938
Măgherani (3033/2584)	136/	105/	90/	108/	93/	1501/	988/	825/	1402/	1035/
	49	38	45	58	46	1115	725	769	572	575
Sânpaul (3695/3687)	31/	18/	49/	174/	185/	362/	899/	1018/	1097/	1303/
	27	16	43	147	152	84	497	444	975	1019
Vânători (3647/3389)	300/	300/	250/	115/	120/	2942/	2906/	2108/	1021/	540/
	122	132	121	58	70	2812	2769	2080	1015	489

Grupa 3

Albești (5494/5155)	607/	674/	627/	641/	422/	9575/	9449/	7758/	7246/	7722/
	304	380	514	347	233	9121	8462	5758	6083	7070
Ceuașu de Câmpie (5326/5067)	83/	106/	0/0	0/0	0/0	519/	1564/	0/0	0/0	0/0
	76	89				462	635			
Fântânele (5329/5174)	245/	304/	294/	294/	313/	5439/	6075/	4331/	4030/	4876/
	160	199	193	182	194	5152	5576	3930	3611	4379
Gurghiu (6763/6405)	1248/	1232/	1193/	1154/	1189/	11457/	11504/	11207/	11302/	11570/
	688	704	633	720	750	8203	8600	8400	8170	8200
Sâncraiu (6127/5999)	265/	292/	362/	384/	392/	6360/	6132/	7241/	8671/	8762/
	180	194	298	289	291	6020	5984	7056	7763	7803

Grupa 4

Luduș (18789/18641)	902/	921/	961/	1122/	1271/	19161/	17180/	21730/	23770/	23444/
	555	587	611	740	877	13417	12520	14378	14378	14844
Sighișoara (36170/36045)	2416/	2262/	2246/	1708/	1207/	41372/	42372/	38440/	36754/	33520/
	1553	1453	1418	975	552	32955	30763	31099	32133	28763

Grupa 2

TABELUL 2a

Biblioteca (populația în 1997/2000)	Nr.posturi bibliotecar				
	1997	1998	1999	2000	2001
Batoș (4024/4119)	1	1	1	1	1
Deda (4383/4243)	1	1	1	1	1
Hodac (4925/4802)	1	1	1	1	1
Măgherani (3033/2584)	1	1	1	1	1
Sânpaul (3695/3687)	1	1	1	1	1
Vânători (3647/3389)	1	1	1	0.5	0.5

Grupa 3

Albești (5494/5155)	1	1	1	1	1
Ceuașu de Câmpie (5326/5067)	1	1	0	0	0
Fântânele (5329/5174)	1	1	1	1	1
Gurghiu (6763/6405)	1	1	1	1	1
Sâncraiu (6127/5999)	1	1	1	1	1

Grupa 4

Luduș (18789/18641)	3	3	3	3	3
Sighișoara (36170/36045)	6	6	6	6	6

TABELUL 3

GRUPA 0		indice de înzestrare cărți (vol./locuitor)		indice mediu de cuprindere a populației la lectură (%)		indice mediu de lectură (vol./locuitor)		indice d lectură real (vol.cititor)		Eficiența circulației cărții %	
Nr. crt.	Biblioteca	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000
0		9,43	11,53	0	19	0	1,57	0	8	0	13,62
1	Cozma	7,95	9,22	0	0	0	0	0	0	0	0
2	Vețca	8,69	10,37	0	9,5	0	0,78	0	4	0	6,8
Tendința indicilor medii		+		+		+		+		+	
GRUPA 1		indice de înzestrare cărți (vol./locuitor)		indice mediu de cuprindere a populației la lectură (%)		indice mediu de lectură (vol./locuitor)		indice d lectură real (vol.cititor)		Eficiența circulației cărții %	
Nr. crt.	Biblioteca	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000
1	Beica de Jos	3,84	3,86	9	5	0,9	0,73	9,7	11,63	23,5	21,2
2	Chiheru de Jos	2,4	2,59	3,64	2,96	0,64	0,2	17,77	6,9	26,98	7,76
3	Fărăgău	2,76	3,08	0	0	0	0	0	0	0	0
4	Iclânzel	2,95	2,47	0	4,44	0	0,29	0	5,27	0	11,94
5	Neuta	5,28	5,59	14,7	9,08	1,13	0,91	7,7	10,12	21,43	16,42
6	Pogăceaua	3,71	3,84	15,69	15,61	2,19	1,28	13,98	8,23	59,14	33,48
7	Solovăstru	3,41	2,63	4,19	5,21	0,83	0,15	19,91	2,92	28,78	5,78
8	Șincai	4,68	4,68	0	6,79	0	0,47	0	6,95	0	10,07
9	Voivodeni	3,68	4,1	11,11	12,37	1,6	0,92	14,43	7,44	43,48	22,34
Media indicilor		3,63	5,47	6,48	6,82	0,81	0,55	9,27	6,6	22,59	14,33
Tendința indicilor medii		+		+		-		-		-	
GRUPA 2		indice de înzestrare cărți (vol./locuitor)		indice mediu de cuprindere a populației la lectură (%)		indice mediu de lectură (vol./locuitor)		indice d lectură real (vol.cititor)		Eficiența circulației cărții %	
Nr. crt.	Biblioteca	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000
1	Batoș	1,28	1,35	6,66	6,4	0,53	0,45	8	7,02	41,51	33,24
2	Deda	2,07	2,31	6,35	12,39	3,36	15	36	121	162,48	640,8
3	Hodac	1,94	2,02	6,92	7,2	1,13	1,21	16,34	16,88	58,25	59,96
4	Măgherani	2,84	3,41	4,48	4,17	0,49	0,54	11,03	12,98	17,4	21,98
5	Sânpaul	1,69	1,72	0,83	4,71	0,09	0,29	11,67	6,3	5,76	17,19
6	Vânători	1,74	1,95	8,22	3,39	0,8	0,3	9,8	8,87	46,16	15,39
Media indicilor		1,92	2,12	6,07	6,37	1,06	2,96	15,47	28,84	55,26	131,42
Tendința indicilor medii		+		+		+		+		+	

GRUPA 3

Nr. crt.	Biblioteca	Indice de înzestrare cărți (vol./locuitor)		Indice mediu de cuprindere a populației la lectură (%)		Indice mediu de lectură (vol./locuitor)		Indice de lectură real (vol./citor)		Eficiența circulației cărții %	
		1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000
0											
1	Albești	3,07	3,35	11,04	12,43	1,74	1,4	15,77	11,3	56,58	41,91
2	Ceasașu de Câmpie	2,01	2,33	1,55	0	0,09	0	6,25	0	4,84	0
3	Fântânele	2,33	2,47	4,59	5,68	1,02	0,77	22,2	13,7	43,64	31,44
4	Gurghiu	2,09	2,34	18,45	18,01	1,69	1,76	9,18	9,79	81,01	75,35
5	Săncraiu de Mureș	1,57	1,63	4,32	6,4	1,03	1,44	24	22,58	65,92	88,42
	Media indicilor	2,21	2,42	7,99	8,5	1,11	1,07	15,48	11,47	61,71	47,42
	Tendința indicilor medii	+		+		-		-		-	

TABELUL 4

GRUPA 4

1	Luduș	3,4	3,31	6,8	6,01	1,01	1,27	21,24	21,18	29,98	38,41
2	Sighișoara	3,56	2,84	6,67	4,73	1,14	1,01	17,12	21,51	32,11	35,81
	Media indicilor	3,48	3,07	5,73	5,37	1,07	1,14	19,18	21,34	31,04	37,11
	Tendința indicilor medii	-		-		+		+		+	

VALORILE MEDIILOR ALE UNOR INDICI AI ACTIVITĂȚII BIBLIOTECILOR ÎN JUDEȚUL MUREȘ 1997-2000

TABELUL 5

	1997	2000	Tendința	
1	INDICE MEDIU DE ÎNZESTRARE CU CĂRȚI (vol./locuitor)	3,98	4,69	+
2	INDICE MEDIU DE CUPRINDERE A POPULAȚIEI LA LECTURĂ (%)	5,25	7,31	+
3	INDICE MEDIU DE LECTURĂ (vol./locuitor)	0,81	1,3	+
4	INDICE DE LECTURĂ REAL (vol./citor)	13,73	14,45	+
5	EFICIENȚA CIRCULAȚIEI CĂRȚII (%)	34,12	47,41	+

Imperative de viitor în biblioteconomia românească

*Conf. univ. Dr. Anca Sîrghie
Colegiul de Biblioteconomie
Facultatea de Litere a Universității “Lucian Blaga”, Sibiu*

Cele 3 revoluții ale comunicării interumane.

Printr-o alegere a destinului, noi, trăitorii planetei Pământ la început de mileniu trei, participăm ca actanți conștienți la o nouă revoluție produsă în domeniul comunicării interumane. Prima fusese provocată cu începere din mileniul doi a.Chr. de crearea alfabetului. La capătul unui proces destul de sinuos și neomogen geografic această primă revoluție a produs glisarea de la comunicarea orală spre cea vizuală, care nu mai avea nevoie de un cadru de referință auditiv, iar cunoștințele transmise printr-un sistem de semne încărcate cu o semnificație convențional acceptată de toți vorbitorii acelei comunități se puteau pereniza și fructifica de la o generație la alta, ceea ce nu se realizase la aceiași parametri calitativi în stadiul anterior al comunicării orale.

Biruința deplină a principiului optic asupra celui auditiv avea să se producă după multe veacuri de lucrare spirituală, printr-o a doua revoluție, produsă pe la mijlocul secolului al XV-lea, datorită invenției tiparului mobil, realizare epocală care îndreptăcea pe Marshall Herbert Mc. Luhan să redimensioneze noul stadiu al comunicării interumane în lucrarea sa intitulată semnificativ GALAXIA GUTENBERG. ”*Cultura scribală, conchidea autorul preocupat să reliefeze progresul înregistrat de omenire prin invenția tiparului, nu cunoștea nici autorii, nici publicul așa cum i-a creat tipografia*”.¹ Față de această a doua revoluție produsă în sfera comunicării, ce ridicase cartea tipărită la rang de călăuză spirituală fără egal în stima omului, în prezent “era Marconi”, perioadă novatoare a comunicării electronice, rămâne ancorată în sfera vizualului. Memoria electronică, ce intră în concurență cu cea a hârtiei, are capacitatea de a universaliza, în accepția ei cea mai concretă, comunicarea interumană. Iată semnul declanșator al unei a treia revoluții a comunicării!

¹ Marshall Mc Luhan, *Galaxia Gutenberg*, Editura politică, București, p. 218

Transpunerea pe suportul electronic a tezaurului de cunoștințe acumulate de omenire, de la cuprinsul dicționarelor enciclopedice și al tratatelor științifice până la capodoperele literare ale lumii este astăzi o realitate. Generațiile de tineri și copii ale timpului nostru trăiesc sub fascinația tiranică a micului ecran al monitorului, care le asigură accesul fulgător spre toate meridianele cunoașterii.

În noua eră ne întrebăm care va fi locul cărții de hârtie, din moment ce pe un suplu CD poate fi depozitat întreg cuprinsul prozei balzaciene ori teatrul shakespearian, spre exemplu. În locul tratatului redactat pe hârtie sau al caietului studentesc ce asigură ușurința revenirilor asupra unui paragraf ori capitol, studiul ca atare în fața unui monitor, ce impune o poziție obositoare a lecturii, se dovedește mult mai inefficient. Cunoștințele astfel acumulate nu pot fi sedimentate firesc, chiar dacă din punct de vedere tehnic o carte electronică este prevăzută cu instrumente de subliniere și de selectare a ideilor esențiale. Pare, cel puțin deocamdată, greu de crezut că cititorul literaturii de loisir se va delecta stând încordat în fața ecranului, într-o poziție deloc comodă, condamnat să nu părăsească un spațiu îndeobște lipsit de orice romantism, în care destinderea este aproape imposibilă. Ca atare, credem cu tărie că omenirea nu va renunța în curând la cartea de hârtie, citită în poziția comodă a camerei de acasă. Totdeauna vor exista pasionați bibliofili, așa cum, spre exemplu, și eu am cunoscut la Berlin în vremea din urmă, ei păstrând intact ritualul schimbului de cărți valoroase, atât ca raritate cât și ca frumusețe ornamentală.

În schimb, în țările avansate, unde cea mai mare parte a cititorilor dețin computere, presa pe suport electronic înlocuiește într-un ritm vertiginos ziarele și revistele clasice pe hârtie și n-ar putea să nu fie astfel, dacă avem în vedere adevărul că genul de lectură superficială și rapidă, ce este destinată informării curente, se pretează unei asemenea surse de cunoștințe. Apreciem că primul domeniu în care era Marconi triumfă în mod legitim va fi cel al lecturii presei curente, care la cititorii prezentului și viitorului răspunde interesului ardent pentru actualitate.

Perspective ale informatizării în bibliotecile românești

Într-o vreme a tranzițiilor în sfera vieții spirituale, o întrebare legitimă este legată de locul bibliotecii în societatea viitorului, ca instituție culturală ce captează cu sensibilitate tehnologia informatizării, aplicabilă mai larg decât în multe alte domenii. Istoria automatizării bibliotecilor, care îl determina de Jean Michel să identifice în epoca noastră “ o nouă cultură a informației” a debutat în România, la modul experimental, prin anii '60, când încep să se folosească sisteme computerizate pentru crearea primelor baze de date bibliografice plecând de la cataloagele de bibliotecă. În deceniul următor au apărut în România primele servicii OUTLINE, care asigurau accesul la baza de date bibliografice prin terminale aflate în bibliotecă.

Dezvoltarea rapidă a microcomputerelor în anii '80 a extins rețeaua anterior existentă, întrucât acum se comercializează, punându-se la dispoziția bibliotecilor, niște sisteme specializate pentru acestea, deținând soluții computerizate pentru toate operațiunile tradiționale, de la comenzi, achiziții și catalogare până la circulația unităților biblioteconomice prin serviciile cu publicul. Toate se prezentau într-un singur produs SOFT. Editarea textelor a fost și ea computerizată, iar pentru materialele de specialitate s-au creat baze de date. O importanță tot mai mare a dobândit-o poșta electronică și căutarea informațiilor pe CD-ROM. Între rețelele de calculatoare , cea mai benefică este internetul, care mărește productivitatea, eliminând repetările. Apar cataloagele partajate, fișierele de autoritate cu autori colectivi, personali și vedetele de subiect. Desigur că fiecare bibliotecă și-a ales propria ei strategie în folosirea automatizării, stabilindu-și prioritățile într-un anumit sector de activitate. Un model pentru bibliotecile românești a putut fi strategia americană, în care prioritatea a avut-o catalogarea, repercutată fertil asupra tuturor celorlalte sectoare de activitate. În Pennsylvania, spre exemplu, am constatat că există un consorțiu de biblioteci, din care lipsesc numai 2-3 unități din total, acest consorțiu având o bază de date centrală cu înregistrările catalografice ale bibliotecilor membre. Astfel s-a constituit catalogul colectiv, de care beneficiază, având acces, nu doar oamenii maturi, ci până și fiecare elev de școală, căruia i s-a asigurat și o adresă electronică. Asemenea cataloage colective încep să se creeze în prezent și în România. La Cluj s-a concretizat

inițiativa repertoriizării electronice a tuturor publicațiilor existente în bibliotecile orașului, astfel încât cititorul să fie ghidat cu exactitate și în mod rapid asupra fiecăreia dintre ele. Trei biblioteci universitare centrale, începând cu cea din București, și continuând cu cele din Cluj și din Timișoara, sunt complet informatizate, cuprinzând toate modulele de activitate ale instituțiilor respective. În România, unde tezaurul nu este uniformizat, diferitele biblioteci au primit sarcina să realizeze un domeniu, în vederea înfăptuirii indexării coordonate. Bibliotecii ASTRA din Sibiu, spre exemplu, i-a revenit sarcina de a se ocupa de domeniul religiei. Prefațând studiul *Sisteme automatizate de informare și documentare*, semnat de Doina Banciu, și apărut la Editura Tehnică în 1997, profesorul Jean Michel identifica “o nouă cultură a informației, care va permite omului, societății, de a ști să gândească și să acționeze în acest nou univers tehnic, fără a-i deveni sclav.”²

Trecut, prezent și viitor în școala biblioteconomică românească.

În țara noastră învățământul superior modern în specialitate biblioteconomică a debutat în 1925 prin deschiderea secției de bibliologie în cadrul Școlii Superioare de Arhivistică și Paleografie din București. În acest mod personalități precum Al. Sadi-Ionescu, N. Georgescu-Tistu, ca și Ioachim Crăciun la Facultatea de Litere și Filozofie din Cluj, au dat viață dezideratului de a asigura în domeniul științei cărții un învățământ de înaltă profesionalitate.

În deceniul al șaselea, printr-o măsură de tip proletcultist, forma superioară de învățământ biblioteconomic a fost desființată, spre a fi cu greu suplinită de Școala postliceală de biblioteconomie din București. Dar nici această formă de școlarizare a bibliotecarilor nu a fost susținută suficient. Ca urmare, în timp s-a încetățenit încrederea comodă că la locul de muncă instruirea practică a bibliotecarilor cu experiență este suficientă pentru tinerii dornici să îmbrățișeze o profesie exigentă intelectual ca aceasta.

² Jean Michel, *Prefață. O nouă cultură a informației*, în Doina Banciu, *Sisteme automate de informare și documentare*, Editura tehnică, București, 1997, p.8

Nici ineptia că oricare facultate poate pregăti viitori specialiști în biblioteconomie n-a rămas fără consecințe nocive. Dar în activitatea dintr-o bibliotecă cel mai greu este să înfrunți plafonarea și lipsa entuziasmului la cei de la care cititorul sau “utilizatorul”, cum mai recent este el numit în literatura de specialitate, așteaptă generozitate, creativitate, competență și spirit de inițiativă.

Abia în ultimul deceniu asistăm la o așezare a unor noi pietre de temelie pentru refacerea învățământului superior biblioteconomic românesc. Remarcabile s-au dovedit a fi, spre exemplu, eforturile profesorului Ion Stoica și ale echipei sale de specialiști, formați la Universitatea din București, unde în ultimii ani s-a înființat Secția de bibliologie și știința informării în cadrul Facultății de Litere. La Cluj biblioteconomia figurează la forma învățământului de lungă durată alături de istorie. În centrele universitare din București, Cluj, Sibiu, Târgoviște, Baia Mare, Oradea, etc. au fost înființate colegii sau facultăți cu profil biblioteconomic, cărora li se alătură la Sibiu și forme de învățământ deschis și la distanță (IDD) de 4 ani, pentru încă numeroșii bibliotecari lipsiți de studiile teoretice corespunzătoare și cărora în anii precedenți li s-a indus ideea greșită că niște cursuri sumare, organizate local sau la centrul de la Bușteni, ar fi mai mult decât suficiente pentru o activitate spirituală de mare răspundere socială ca aceasta. O altă categorie de studenți biblioteconomiști la forma de IDD o constituie candidații lipsiți de mijloace materiale necesare ocupării locurilor cu plată de la cursul de zi al specializării respective, cu o durată de 3 ani.

Considerăm că Legea bibliotecilor, nou apărută, nu precizează suficient de coerent exigențele profesionale solicitate viitorului bibliotecar, exigențe pe care în realitate, el le poate dobândi numai printr-o formare temeinică și sistematică. Ca un element de mare importanță practică, în ultimii patru ani universitari au fost școlarizați la Universitatea “Lucian Blaga” din Sibiu și candidații, care, fără a renunța la locul de muncă ocupat, s-au înscris la forma Învățământului la Distanță, pentru suma de 200 \$, plătită în 10 rate. În cadrul acordului de colaborare dintre Universitatea “Lucian Blaga” din Sibiu și Universitatea “Michel de Montaigne” din Bordeaux, Franța, este prevăzută și posibilitatea ca studenții români înscriși la IDD să urmeze cursurile colegiului francez partener contra taxei modice de doar 70 \$ anual.

Bibliotecarul, ca profesionist al viitorului.

Există o dimensiune psihologică determinativă în alegerea acestui gen de profesie. Absolvenților de liceu li se oferă an de an, după cum se știe, o paletă din ce în ce mai largă de specializări ale învățământului superior românesc. Cine crede cu tărie astăzi în puterea de inducție a cărții, care face din bibliotecă lăcașul ce focalizează "*toute la sagesse du monde*", după expresia lui Marcel Proust, este perfect motivat să-și aleagă o profesie nobilă, de înaltă intelectualitate, cum este aceea de mânător al documentării și deci al informației în cele mai diverse domenii ale vieții contemporane. Este bine înțeles acum, la început de mileniu trei, adevărul că de viteza cu care se utilizează informația economică, politică, socială, științifică, tehnică și cea în domeniul culturii depinde însuși progresul societății. Într-un asemenea context, precumpănit se dovedește a fi rolul celui pregătit prin calificarea sa profesională să pună la îndemână documentarea necesară tuturor, de la elevul abia inițiat în taina lecturii până la cercetătorul savant. Astfel am putea defini, privind în perspectiva timpului, conceptele tradiționalizate de bibliotecar, documentarist și arhivar, profesii de care s-au apropiat atâția oameni de seamă ai culturii românești de la Nicolae Filimon și B. P. Hasdeu până la Mihai Eminescu, Lucian Blaga, David Prodan sau Valeriu Anania.

Pe plan mondial informatizarea și-a găsit una dintre cele dintâi aplicații în domeniul biblioteconomic și avansul multor instituții de resort din țările occidentale față de noi este încă vizibil și semnificativ. Pentru o sincronizare pe plan european, inițierea profesorilor și a studenților biblioteconomiști de la Universitatea "Lucian Blaga" a fost concepută să se realizeze nu numai în colegiul sibian, ci și în instituțiile anologice din Franța (Bordeaux), Belgia (Namur) și Germania (Berlin). Aproximativ 20 de studenți biblioteconomiști de la Sibiu au făcut stagii de practică profesională de scurtă durată în Franța. În prezent alți studenți ai Colegiului de Biblioteconomie și Arhivistică ce funcționează în cadrul Universității "Lucian Blaga" sunt pregătiți să plece la Bordeaux, unde la Universitatea "Michel de Montaigne" vor studia timp de 9 luni alături de colegii lor francezi, urmând ca la întoarcere examenele date acolo să le fie echivalate. Într-o altă variantă studenții români susțin la Bordeaux examenul de absolvire și dobândesc astfel diplomă franceză, ceea ce le dă șansa de a continua studiile cu alte specializări sau de a se încadra în muncă, având statut de profesioniști ai cărții și documentării.

În Franța de un mare interes se bucură specializarea Informare, comunicare, documentare în întreprinderi, pe care a urmat-o în cadrul colegiului partener una dintre studentele sibience, care nu avea șansa de a se perfecționa în acest domeniu aici în țară. Anual sosesc studenți francezi și belgieni care efectuează stagii profesionale la Biblioteca universitară sibiană, dezvoltând anumite programe de anvergură europeană. În mod indubitabil, acordurile de colaborare cu universități din străinătate vor fi amplificate în viitor.

Din an în an studenții colegiului par mai conștienți de misiunea ce le revine în societate și de lupta pe care vor fi gata s-o ducă spre a reabilita și reconsidera acest gen de profesii bazate pe forme de activitate înalt spirituală. Colegiul de biblioteconomie și arhivistică ce funcționează în cadrul Universității „Lucian Blaga” Sibiu asigură deschidere spre un domeniu de activitate cărțurărească în care se așteaptă de la viitoarele generații multe primeniri. După opinia profesorului Ion Mareș, directorul Bibliotecii Județene ”Astra” din Sibiu, bibliotecă al cărei personal se îmbospătează în ultimii ani numai cu cadre calificate, este nevoie și în viitor de tineri bine pregătiți și plini de inițiativă în activitatea atât de complexă a unei asemenea instituții de cultură, direct responsabile și angajate, alături de școală, în formarea noilor generații de intelectuali români. Proaspăt absolventă a colegiului în care a fost îndrumată de profesori deosebiți, bine pregătiți și foarte deschiși, poeta Lucia Encher Dumitru din Slatina dădea o semnificație existențială profundă profesiei alese:

"Iată că numai aflându-te în mijlocul unui număr foarte mare de cărți, în lăcașul unde domnește spiritul culturii, al nemuririi, al trecutului, prezentului și viitorului, adică în bibliotecă, poți spune că ai făcut primii pași în căutarea împlinirii, a perfecțiunii". Faptul că pe alte meleaguri munca bibliotecarului și cea a arhivistului este prețuită la adevărata ei valoare ne-a fost confirmată recent și de o altă absolventă a Colegiului de Biblioteconomie și Arhivistică din Sibiu, Alina Ciornea, care, pregătindu-se să se stabilească în Canada, a constatat la interviul de la consulat că profesia de bibliotecar i-a asigurat punctajul maxim, aidoma specializării de asistent medical, întrucât asemenea forme de activitate publică pretind oriunde în lume calități deosebite, prețuite ca atare de societate. Nu mai puțin important de știut este adevărul că diplomele cu care pleacă peste hotare absolvenții Colegiului nostru sunt recunoscute și în

alte țări, după cum ne-au sosit semnale din Franța, Statele Unite ale Americii și din Canada.

Așa cum toate promoțiile precedente au demonstrat-o, absolvenții colegiului nu au ignorat nici șansa de a continua la Sibiu studiile la specializările cursului de lungă durată al Facultății de Litere, Istorie și Jurnalistică, astfel ca în totalul de șase ani ei să dobândească licențe în patru specializări.

Desigur că serviciile unei biblioteci, de la forma achiziției de carte și până la serviciul relațiilor cu publicul, se pretează la o re tehnologizare, prin care informatizarea cataloagelor să fluidizeze căutarea documentelor solicitate, selectarea titlurilor semnificative pentru o documentare etc. Pe lângă pregătirea tehnică de specialitate, bibliotecarul viitorului trebuie să aibă și solide cunoștințe de informatică, spre a realiza documentări și pentru a ghida și utilizatorii să le dobândească.

Parametri de viitor ai procesului de modernizare bibliotecomică în România.

Îndeobște atunci când într-o țară mai mică și mai puțin dezvoltată decât marile puteri occidentale europene sunt cercetate liniile de dezvoltare ale viitorului, se apelează la modelele străine, găsite mai totdeauna în culturile evoluat e, pârându-ne firesc a crede că singura sarcină ce revine românilor este aceea de a imita pe alții. Desigur că o tradiție formată în timp pe baza experimentărilor numeroase este importantă, dar preluarea unor sugestii venite din afară se cere făcută cu multă precauție, căci numai așa îndeplinește condiția adecvării la formele locale de afirmare și de dezvoltare culturală.

După cum am văzut în cele 5 voiaje profesionale făcute la colegii cu profil bibliotecomic din Franța și Germania realizate deja împreună cu cei 20 studenți sibieni ai specializării, biblioteca informatizată a mileniului trei va deveni un centru cultural cu funcționalitate complexă. O asemenea bibliotecă poate să fie inima și creierul comunității pe care o deservește. Așa se întâmplă în țările puternic informatizate, dovadă a faptului că lectura făcută acasă, prin accesarea computerului nu anemiează viața bibliotecii viitorului, ci îi primenește formele de activitate.

Noua lege a bibliotecilor redefiniște la articolul 22, secțiunea E conceptul de bibliotecă publică “*de tip enciclopedic pusă în slujba unei comunități locale sau județene*”, ea asigurând “*egalitatea accesului la informații și la documentele necesare informării, educației permanente și dezvoltării personalității utilizatorilor, fără deosebire de statut social sau economic, vârstă, sex, apartenență politică, religie ori naționalitate.*” O problemă vitală, ce trebuie rezolvată ținând seama de noii parametri ai misiunii complexe ce revine acestei instituții culturale în România începutului de secol, este spațiul în care se vor desfășura activitățile de documentare, de educație permanentă și de stimulare a dezvoltării personalității utilizatorilor. Chiar dacă nu este deloc indiferent aspectul edificiului în care se cere plasată o asemenea instituție culturală, principiul prioritar rămâne funcționalitatea bibliotecii, asigurată de activarea unor sisteme automate de vehiculare cât mai rapidă a documentelor solicitate de utilizatori. Nu sunt prevăzute în bibliotecile românești universitare, mai ales, nici spații anume amenajate și consacrate grupurilor de studenți sau cercetători care elaborează lucrări colective. Biblioteca publică românească a viitorului va trebui să informeze toate categoriile de cititori, asigurând serviciile speciale pentru handicapați locomotori, nevăzători și surdo-muși. Într-un articol intitulat ***Prima bibliotecă publică pentru deficienți de vedere***, apărut în revista ***Biblioteca***³ se afirma că în România existau la acea dată 600.000 de nevăzători, pentru care sunt atâtea de făcut. Nu cu mult timp înainte citeam în aceeași revistă că la Tulcea s-ar fi luat primele măsuri concrete pe linie biblioteconomică de ajutorare a deficienților de vedere din zonă. Oricum, țara noastră se află în faza de pionierat privind inițiativa în acest domeniu. Ce șanse au acești cetățeni ai României noastre spre a fi integrați în mod real în societatea noului secol? Prima schimbare, și încă una radicală, trebuie făcută la nivelul mentalităților, astfel ca atitudinea fiecăruia dintre cei ce intră în contact cu asemenea concetățeni aparținând categoriei menționate să nu fie nici milă, nici indiferență, ci compasiune activă. Încercarea de a ajuta prin firescul atitudinii celorlalți ca un handicapat să nu se simtă ocolit și izolat este cel dintâi pas spre normalitate. Desigur că organele de stat abilitate, fundațiile cu acest specific vor lua măsuri concrete de ajutorare, iar bibliotecile vor amenaja pe viitor spații și servicii de profil pentru asemenea cititori speciali, cărora li se vor putea

³ Corina Costopol, ***Prima bibliotecă publică pentru deficienți de vedere***, în ***Biblioteca***, nr. 3, 2001, p. 70.

pune la dispoziție cărți cu litere mari pentru cei care nu și-au pierdut total vederea, texte în alfabet Braille destinate nevăzătorilor deja inițiați și aparate de lectură mecanică sonoră. Serviciile de informare a surdo-muților presupun angajarea în biblioteca publică a unui specialist în stare să întrețină un dialog la distanță prin intermediul ecranelor electronice cu abonații care cer informații în domenii diferite. Handicapații locomotori au nevoie de căi de acces speciale spre sălile bibliotecii. Nu mai este admisibil ca singura reacție la aspirațiile spirituale ale diferitelor categorii de handicapați să fie ignorarea iresponsabilă a celorlalți. Iată un câmp vast de activitate viitoare în bibliotecile românești de toate tipurile, dar îndeosebi în cele publice.

Sunt multe de făcut ca biblioteca românească să devină un prestigios centru de informare comunitară - C.I.C.⁴, prestigiu de care ea se bucură în Anglia, în Franța și în Germania. Cu totul speciale sunt solicitările copiilor de diferite vârste, care se constituie drept niște categorii de cititori de o vitală importanță pentru viitorul spiritualității oricărui popor. Atunci când chiar părinții unor copii mici sunt nevoiți să studieze în bibliotecă, liniștea necesară concentrării spre activitatea lor este asigurată de serviciile specialiștilor în educație, care deprind pe micuții lăsați în grijă cu cărțile - jucării, confecționate chiar din gumă, astfel că de la începutul vieții lor conștiente acești prunci să se familiarizeze cu formele și cu frumusețea atât de ademenitoare a cărților. Ludoteca organizată cu toată puterea de creativitate a bibliotecarilor are au inițiat-o poate deveni un punct educațional de atracție pentru copiii care îmbină lectura cu joaca, finalizate printr-un spor instructiv și educațional. Pentru școlarii primelor clase în bibliotecă se cer organizate nu numai serate de poezie și muzică, ci și reuniuni de lectură colectivă. În statele americane bibliotecarul școlii este în prezent persoana cea mai solicitată, căci el are misiunea de a întreține interesul elevilor pentru lectură și de a-i familiariza pe aceștia cu instrumentele moderne de documentare pe internet. Pentru aceasta, absolut toți elevii școlii au programate ore speciale de lectură și de documentare, prevăzute în orar. Statele Unite ale Americii și Canada nu sunt singurele țări care înțeleg misiunea înalt socială a bibliotecarului, arătându-i întreaga considerație.

⁴ Corina Apostoleanu, *C.I.C.- impact asupra comunității locale*, în *Biblioteca*, nr. 3, 2002, p. 69-70.

Informatizarea face și în România progrese considerabile în ultimul timp. Dar nivelul bibliotecilor din țările avansate economic este mult mai înalt. Mai toate operațiunile, de la aducerea cărților din depozit și până la împrumut, se realizează la Biblioteca Națională a Franței din Paris în mod automat. Sintetizând uimitoarea metamorfozare petrecută în inima Franței pe plan biblioteconomic, Pierre-Yves Duchemin constata că *”din fuziunea dintre Biblioteca Națională și Biblioteca Franței ia naștere Biblioteca Națională a Franței, care trece la realizarea unui sistem de informare (SI) foarte ambițios, total integrat, sprijinit pe conceptele tehnice cele mai moderne și care va trebui să devină centrul unei vaste rețele naționale.”*⁵

Elveția și Austria nu puteau rămâne mai prejos, chiar dacă tradiția, care se bucură de un deosebit respect, le-a determinat să manifeste un anumit conservatorism manifestat mai ales prin păstrarea arhitectonicii și a atmosferei specifice în sălile de lectură. Tocmai sensibilul raport între modernizare și tradiția redutabilă este problema care se rezolvă oriunde în funcție de diferiți parametri, de la cei economici, financiari și până la cei estetici. Renovarea Bibliotecii Universitare Centrale din orașul american Mansfield PA s-a realizat în stil victorian, specific. În Anglia în bibliotecile publice vizitate împrumutul se face electronic, dar restituirea, din motive de protecție bine înțelese, la modul clasic.

Numărul computerelor ce stau la dispoziția utilizatorilor în sălile de împrumut ale bibliotecilor românești, indiferent de tip, cel mai adesea, este prea mic. Să ai într-un centru universitar de mărime medie pentru nivelul de dezvoltare al Angliei o sală imensă cu 400 de computere ce pot fi utilizate 24 din 24 de ore zilnic de către studenții din Sunderland, oraș din nord-estul țării, rămâne pentru tinerii români încă pentru mult timp un vis irealizabil. Inițiativa englezilor are valențe formative ce o impun atenției generale, mai ales pentru că în bibliotecile lor, pe lângă rețeaua internă de documentare funcționează internetul, care este accesibil tuturor utilizatorilor, fără restricții, tocmai pentru a impulsiona comunicarea atât de necesară societății viitorului. Iată pentru ce în România viitorul este al

⁵ Pierre-Yves Duchemin, *Arta informatizării unei biblioteci. Ghid practic*, Editura Amarcord, Timișoara, 1998, p.27.

acelora care transformă în realitate proiectul modernizării bibliotecilor⁶, astfel încât ele să devină un propulsor spiritual al întregii comunități.

Învățământul biblioteconomic românesc încotro?

În condițiile în care, acum la început de nou secol și mileniu, când tot mai presant se cere tinerilor ieșiți de pe băncile colegiilor și ale facultăților să posede cunoștințe în domenii cât mai variate spre a se reorienta profesional cu rapiditate în funcție de imperativele și ofertele momentului, măsura luată de ministerul român de resort de a desființa dublele specializări la nivel de colegii universitare intră în dezacord cu mersul general al societății. O dublă specializare, cum constituia la mai multe universități românești Biblioteconomia - Arhivistica, spre exemplu, se puteau completa fertil sau urmau să alterneze de-a lungul unei cariere dedicate științelor cărții în funcție de solicitările comunitare. De ce tocmai acum când asemenea colegii au obținut acreditarea de funcționare și după ce printr-o activitate de mai bine de un deceniu s-au format colective de cadre didactice pregătite științific și devotate instituției se recurge la o amputare, ce deusolează atât corpul profesoral cât și studenții, aceștia din urmă fiind pe drept cuvânt nemulțumiți că vor avea nevoie de șase ani spre a dobândi pe viitor o asemenea dublă specializare? Să ne considerăm oare atât de bogați între statele lumii contemporane încât noi, românii, să nesocotim șansa dată tinerilor de a trece cu ușurință de la un domeniu de activitate la altul în funcție de imperativele unei economii cu suprastructura ei aflate într-o prelungită tranziție ?

În anii studiilor universitare este pusă în evidență responsabilitatea cu adevărat majoră ce revine bibliotecii și slujitorilor ei, aceea de a fi una dintre arenele acțiunii culturale prin care România va intra în societatea informațională a lumii. Viitorii slujitori ai cărții, bibliotecarii - documentariști, activând în bibliotecile publice românești sunt conștientizați că vor munci creator într-un prezent care se cere a fi timpul victoriei inteligenței, al tehnicii, al cooperării mondiale și totodată al accesului generalizat la cultură.

⁶ Vezi: Ioan P. Alexa, *Bibliotecile publice- dela marginalizare la modernizare*, în "Biblioteca", nr. 3, 2002, p.78 ; E. Roșca, *Biblioteca publică-centru spiritual, cultural științific*, în "Biblioteca", nr.4, 2001, p.102.

Misiunea lor nu va putea să fie îndeplinită în condiții optime, din moment ce, mai ales în mediul rural, conform prevederilor noii legi a bibliotecilor, primăriile, care nu dispun de obicei de funcționari inițiați în domeniul orientărilor de perspectivă ale culturii au puteri discreționare privind angajarea, salarizarea bibliotecarilor și finanțarea achiziționărilor de carte.

Așa cum cu un secol și jumătate în urmă, aici pe plaiuri transilvane un om de cultură cu vederi largi, cum era mitropolitul Andrei Șaguna, îndemna pe tinerii români să dobândească o dublă pregătire, teologică și pedagogică, spre a răspunde solicitărilor complexe de îndrumare care le revenea, astăzi activitatea bibliotecarului are o semnificativă componentă didactică într-o acțiune pedagogică de asanare socială, căci mai ales în biblioteca publică se cer realizate programe atractive și ardent utile pentru stăvilirea ofensivei atât de primejdioase a audio-vizualului, în măsura în care acela promovează violența, excentricitatea și lipsa de bun gust estetic. Forurile conducătoare ale învățământului biblioteconomic superior românesc ar fi convenit să încurajeze și să promoveze dubla specializare, mai ales pe cele de profesor-bibliotecar sau informatician - bibliotecar, căci în căutarea bibliografică a viitorului internetul va fi o sursă pe care o vor folosi toți specialiștii domeniului. În prezent mulți bibliotecari ai generațiilor vârstnice, lipsiți din motive obiective de noțiuni de informatică, trebuie să se inițieze pe ei înșiși în acest domeniu, înainte de a ajuta pe utilizatori să acceseze baza de date a bibliotecii respective. Numai în această situație o bibliotecă modernă, dotată cu aparatura necesară ar putea să organizeze chiar cursuri de inițiere a cititorilor în tehnica utilizării procedeele moderne de accesare a fondurilor și colecțiilor bibliotecii.

Școala biblioteconomică românească, prin felul cum alcătuiește programele de învățământ ale colegiilor și facultăților de resort, va trebui să pregătească pe viitorul bibliotecar că conceapă și să realizeze situri web, muncind în echipă cu un informatician și chiar cu un arhitect. Numai prin îngemănarea competențelor unor asemenea specialiști obiectivele propuse vor fi corelate cu exigențele specifice publicului-țintă și se vor adopta soluțiile optime pentru punerea pe internet a cataloagelor bibliotecii. Misiunea bibliotecarului nu ia sfârșit odată cu realizarea unor situri web, întrucât la fel de importantă trebuie să fie în continuare și urmărirea impactului pe care acesta îl are asupra serviciilor din bibliotecă și, desigur, asupra publicului, recurgându-se la procedee moderne de evaluare. Utilizatorii tineri și mai puțin tineri pot solicita să găsească pe situl web al

bibliotecii publice informații de o ardentă utilitate, ca modelele de CV-uri, noutăți de pe piața forței de muncă, date economice, politice, sportive, culturale, administrative de mare actualitate, în măsura în care ei văd în bibliotecă un for cultural în stare să-i tuteleze și să-i împlinească spiritual.

În prezent, o bibliotecă publică ce se impune prin mijloacele sale specifice drept un centru de intensă activitate culturală și totodată unul de informare comunitară fără rival în localitate în prezent ar trebui să organizeze departamente cu documente despre Comunitatea europeană, despre NATO, despre terorism, despre cercetarea cosmosului și alte probleme de un ardent interes. Bibliotecarul viitorului va deveni un infodocumentarist care a înțeles deplin că între instituția pe care el o reprezintă și orizontul de cultură al omului zilelor noastre există o legătură care nu este numai strânsă, ci este și legică. Pe cât de conștient este bibliotecarul că utilizatorul viitorului trăiește în biosferă, pe atât trebuie să înțeleagă că el există și în infosferă. Unul dintre întemeietorii școlii biblioteconomice românești actuale, profesorul Ion Stoica, se referea la statutul spiritual cu totul distinct al utilizatorilor de computer din zilele noastre, permițându-și să-și înveșmânteze metaforic scepticismul ce-i dubla subteran admirația, atunci când îi caracteriza astfel: *”Stăpâni și sclavi ai lumii de mesaje, depărtați de măsură, înveșnicți în căutare și-n spaima de-a le fi rămas un ungher nepătruns, amăgiți de întoarcerea în firescul polimorf al comunicării, dar trimiși, cu viteza luminii, într-o artificialitate alienantă.”*⁷ Sondajele efectuate în ultimii ani asupra unor eșantioane de tineri inițiați în tainele computerului au atestat faptul că navigarea în cosmosul vast pe care ecranul monitorului o facilitează nu are ca efect, așa cum s-a crezut la o superficială estimare, îndepărtarea de lectură. Dimpotrivă, interesul pentru cunoaștere a crescut din partea unor asemenea cititori și sporesc solicitările de carte din biblioteca școlară și publică. În acest mod poate fi înțeleasă misiunea bibliotecii publice românești de a contribui la formarea cetățeanului societății informaționale, capabil să comunice cu partenerii lui profesionali la mari distanțe, să stabilească legături rapide spre a beneficia la timp de documentațiile solicitate, să-și schimbe mentalitatea învechită înțelegând rostul muncii în echipă.

⁷ Ion Stoica, *Dezvoltând noosfera*, în *Biblioteca*, nr. 10-11, 1999, p. 290.

Pentru această categorie de cititori se oferă formate de fișiere publice, cu utilizare gratuită, cum a fost LINUX-5, realizat pentru România și Republica Moldova sau INFO 2000, program menit să ajute utilizatorii la dobândirea eurocompetențelor.

În vederea însușirii celor mai actuale și eficiente procedee și tehnici de activitate biblioteconomică încă din anii studenției viitorul bibliotecar trebuie să valorifice oportunitatea unor schimburi de experiență realizate între universități în cadrul parteneriatelor stabilite de România cu țările avansate, ca după absolvire să continue în cadrul programului Bibliotecii fără frontieră un proiect de adaptare a ceea ce este necesar progresului. Numai astfel se anihilează toate rămășițele în urmă pe care le-a produs experiența perioadei socialismului și în acest domeniu al culturii românești, care a solicitat în ultimul deceniu o intensă reprofesionalizare. Supunând parametrii definitori unui studiu comparativ, Traian Brad a analizat între altele numărul bibliotecarilor instruiți, care se află într-o continuă creștere de la 3893 în anul 1991 la 4197 în 1995 și 4368 în 1998, *“ceea ce reflectă o întărire a corpului profesioniștilor – va conchide autorul – în raport cu numărul total al personalului de alte specialități.”*⁸ Desigur că aportul cel mai substanțial în această mutație benefică spre reprofesionalizarea în România a unei asemenea activități înalt spirituale l-au adus cele 10 colegii biblioteconomice și o facultate de profil câte funcționau la data realizării studiului menționat. În prezent, numărul colegiilor a scăzut, astăzi ele funcționând la București, la Târgoviște și la Sibiu, și a crescut cel al facultăților, care organizează specializări în acest profil la București, la Timișoara și la Oradea.

Considerăm că expresia **Bibliotecii fără frontieră** nu denumește astăzi numai un program în activitatea în domeniu, ci o realitate cu valențe simbolice și chiar poetice. Ce altceva este o bibliotecă decât o reflectare a lumii întregi, cu toate minunile ei? Meditând asupra lor, aș poposi cu înțelepciunea cugetării românești la zicătoarea « Ai carte, ai parte », care prin carte, cuvântul generic ce dă sens muncii în bibliotecă, desemnează toate împlinirile pe care le aduce omului învățătura, adică bucuria cunoașterii.

⁸ Traian Brad, *Bibliotecile publice românești în context european*, II, *Biblioteca*, nr.5, 2000, p.137.

Imperatifs d'avenir dans la bibliothéconomie roumaine.

Résumé

L'évolution des sciences du livre à l'aube d'un nouveau siècle, lorsqu'on vit à l'époque de l'information ou l'„ère Marconi”, exige une inscription dans le cadre de la troisième révolution de la communication interhumaine. L'étude s'évertue à mettre en valeur les perspectives de l'informatisation dans les bibliothèques de différents types de Roumanie, ainsi que l'évolution marquée par l'école de bibliothéconomie nationale, sans ignorer la période d'hiatus des décennies socialistes, à laquelle s'ensuivirent les accumulations actuelles, soutenues par les cours enseignés dans les collèges et les facultés de profil.

On définit le statut du bibliothécaire-documentaliste, lequel est censé, vu les conditions des impératifs spirituels de nos jours, observer une formation continue/remise à niveau spéciale, non seulement dans le domaine du savoir, mais également dans celui de l'informatique.

Actualizarea informației și a mijloacelor de informare în biblioteca contemporană

Letiția Popescu
Biblioteca Județeană Mureș

Informația – componentă esențială a societății informaționale.

Pe plan internațional au fost făcute o serie de demersuri având ca finalitate fluidizarea circulației informației prin înlăturarea atât a obstacolelor de ordin strict tehnic, cât și a celor de ordin politic. Indiferent de suportul pe care apare (hârtie, discuri optice, benzi audio sau video etc.) și indiferent de spațiul său de stocare (biblioteci, bănci de date etc.), informația este elementul cel mai important al unei societăți tehnologice. De modul în care reușim să ne apropiem de ea, să o cunoaștem și să o stăpânim, depinde progresul societății noastre.

Introducerea masivă a calculatoarelor în biblioteci, crearea rețelelor naționale de biblioteci informatizate care utilizează tehnici de lucru uniforme, impuse de formatele de stocare și regăsire a informației, existența unor mari baze de date profilate cu acces internațional – toate acestea au marcat o nouă etapă în procesul de transfer al informației de la surse la utilizator.

Biblioteconomia contemporană a suferit o mutație majoră prin accentuarea funcției de disponibilizare a informațiilor în detrimentul funcției de conservare a acestora, ea fiind cea care poate da răspunsurile adecvate la problemele generate de intensul transfer de informații. Se remarcă din ce în ce mai mult o atitudine nouă față de informație: începe să fie tratată ca un produs economic, ca o marfă supusă legii generale a cererii și ofertei și este, de regulă, foarte valoroasă deoarece ea însăși stă la baza producerii de bunuri materiale. Nu întâmplător, sectorul economic consumă cea mai mare parte din informația ce se produce azi în lume.

Informatizarea bibliotecilor și a centrelor de informare și documentare a făcut ca, pe lângă colecțiile de bibliotecă, să se vorbească și de baze de date. Cerința fundamentală a bazelor de date este să fie bine structurate, astfel încât să poată oferi posibilitatea explorării lor.

Accesul la informație este un proces ce se desfășoară în două etape: un utilizator trebuie să-și asigure mai întâi accesul fizic și apoi accesul intelectual la documentul ce conține informația. Accesul fizic presupune deplasarea la biblioteca unde se află documentul, cunoașterea tipului de document ce se dorește a fi conectat, cunoașterea locului precis unde se află depozitat documentul. Accesul intelectual presupune procesul de folosire a informației, odată documentul găsit, deci după ce s-a realizat accesul fizic.

Pentru documentele electronice, problema accesului intelectual devine primordială. Informațiile nu sunt stocate într-o succesiune de pagini care să permită o abordare lineară din partea utilizatorului. Documentul electronic nu este un înlocuitor al textului tipărit, ci presupune un alt mod de organizare a conținutului informațional, în condițiile în care rețelele de calculatoare au determinat o schimbare extraordinară în modalitatea în care oamenii au acces la informații.

Probleme ale conversiei retroactive a datelor. Noi mijloace de regăsire a informației.

Începând cu anul 1990, în societatea românească s-au produs schimbări esențiale, iar bibliotecile, ca elemente fundamentale ale suprastructurii culturale, nu puteau fi excluse din acest proces de înnoire, ca de altfel nici alte instituții.

Biblioteca Județeană Mureș a declanșat procesul de informatizare în anul 1994, când s-au cumpărat primul calculator, prima imprimantă și un software performant de bibliotecă – TINLIB. În anul 1998 am realizat rețeaua locală de calculatoare, odată cu achiziționarea de noi echipamente, punându-se astfel la dispoziția bibliotecarilor baza de date deja existentă și care cuprindea cărțile din 1995 până la acea dată.

TINLIB, ca sistem integrat de bibliotecă (deși în practică au mai apărut niște probleme care au deranjat bibliotecarii) s-a străduit să împlinească cerințele bibliotecarilor din România, pornind de la traducerea acestuia în limba română și încercând să se adapteze la specificul bibliotecii românești, unde bibliotecarul nu este doar un profesionist al meseriei sale, ci se ocupă și de probleme de gestiune.

Printre caracteristicile esențiale pe care TINLIB le are sunt:

- tratare diacritice; tratare alfabet grec, chirilic etc.;
- traducere în limba română;
- capacitate de dezvoltare ulterioară;
- conectivitate cu alte sisteme prin implementarea standardului

Z 39.50;

- compatibilitate cu alte sisteme (prin respectarea standardelor formatelor USMARC, UNIMARC, UKMARC, de descriere bibliografică pe câmpuri).

În urma introducerii tehnicii de calcul o serie de instrumente de informare și-au schimbat formatul în Biblioteca Județeană Mureș.

Buletinul Cărți Noi, ce apare trimestrial și conține noile achiziții ale bibliotecii, este generat automat, pe baza înregistrărilor bibliografice existente în baza de date realizată prin modulul de Catalogare. În afara faptului că nu se mai realizează după fișa-mată (scrisă manual), operațiune anevoioasă, acest buletin conține, pe lângă indexul de nume, și unul de subiecte, unul de edituri, unul de titluri. Generarea „Buletinului Cărți Noi”, ca de altfel și al unor bibliografii la cerere, având ca sursă baza de date, durează mult mai puțin decât în vremea când se folosea mașina de scris, plus că are și o serie de indexuri care, mai demult, dura ca să poată fi realizate.

Conversia retroactivă pe suporturi computerizate a informației – existentă în prezent pe suporturi tradiționale – este o problemă delicată, și o bibliotecă trebuie să aprecieze corect efortul pe care acest lucru îl implică:

- sau se face prin efort propriu;
- sau, făcând un calcul economic comparativ, se poate apela la firme ce pun la dispoziția bibliotecilor (contra cost sau la schimb) servicii de conversie retroactivă cu următoarele caracteristici: timp de conversie relativ scurt, prelucrarea unui număr mare de titluri în unitatea de timp.

Informatizarea cataloagelor bibliotecilor publice românești se impune (mai mult sau mai puțin) și în funcție de specificul bibliotecii, luând în considerare diversitatea și volumul cerințelor de informare, numărul de titluri deținute. Într-o bibliotecă precum Biblioteca Județeană Mureș, care are o mare diversitate de titluri și cereri de informare și unde există o intensă folosire a cataloagelor, acest lucru a devenit necesar.

La sediul central, Biblioteca Județeană Mureș a renunțat la sistemul tradițional de catalogare pentru public. Catalogele alfabetic și sistematic au fost „înghețate” la nivelul anului 1997. Unul din motive a fost marea varietate de titluri și lipsa de spațiu în cataloagele pentru public.

Fișele de catalog primite prin abonament de la Biblioteca Națională a României acopereau cam 20% din necesarul de fișe de catalog al bibliotecii noastre, ceea ce a dus multiplicarea, greoaie de altfel, pe plan local, a fișelor necesare cataloagelor.

„Înghețarea” cataloagelor tradiționale a impus ca baza de date să fie completată și actualizată. Ea a cuprins la început cărți, publicații intrate în bibliotecă începând cu anul 1990. Cărțile care au intrat începând cu ianuarie 1995, chiar dacă nu se regăsesc pe fișe în cataloage (din cauza unor dificultăți la multiplicare a fișelor-matcă) apar în schimb în buletinele „Cărți Noi”, editate trimestrial; aici căutarea este înlesnită de existența indexurilor de titluri, autori, editori, subiecte, dar și de ordonare pe domenii noi, folosind în aceste buletine lista de divizionare a Bibliotecii Naționale.

În Biblioteca Județeană Mureș se păstrează, ca martor tradițional al prelucrării publicațiilor, numai fișa-matcă, adică fișa manuscrisă cu toate elementele bibliografice identificatoare ale documentului. Această fișă se intercalează în catalogul alfabetic de serviciu (intern) și este folosită pentru conversia retroactivă a informației existente, începând cu publicațiile achiziționate din anul 1990 până în prezent.

Conversia datelor este un proces dificil, care se realizează mai ușor în cazul bibliotecilor mici care pot face acest lucru pe întreaga colecție. Bibliotecile mari însă, trebuie să apeleze la alte metode, între care înregistrările retrospective eșalonate pe anumite perioade de timp. Această metodă este abordată și în Biblioteca Județeană Mureș, care are o colecție de peste 800.000 de unități. În conversia retroactivă apar o serie de probleme legate de realizarea corectă a înregistrării bibliografice a documentului, adică de completarea corespunzătoare a câmpurilor și blocurilor din aceasta.

Acuratețea înregistrărilor va influența operațiunile de regăsire a informațiilor. Catalogele tradiționale s-au transformat în fișiere de autoritate:

- de autori persoane fizice, de autori colectivi;
- de subiecte;
- de titluri;
- de edituri.

Alcătuirea corectă, unitară și folosirea acestor fișiere de autoritate facilitează în mod hotărâtor nu doar catalogarea pe plan local, dar și catalogarea partajată și schimbul național și internațional.

Completarea câmpurilor în înregistrarea bibliografică respectă regulile generale cuprinse în ISBD, la care se adaugă o serie de convenții adoptate de utilizatorii TINLIB.

În multitudinea datelor bibliografice de reconversat, indicii de clasificare zecimală universală (CZU) ridică și ei probleme specifice care trebuie rezolvate optim de către bibliotecar pentru a facilita și pe această cale accesul utilizatorului potențial la notița bibliografică prin catalogul informatizat.

Înainte de reconversie, în ansamblul gestionării lor automatizate, indicii CZU care vor fi introduși în baza de date trebuie supuși atent operațiunilor specifice de revizie (adaptare, corectare, completare, actualizare) pe baza ultimelor Tabele CZU (ediția 1997). Operațiunea propriu-zisă trebuie făcută astfel încât indicii CZU să fie în final cât mai simplu de citit, înțeles și aplicat de utilizatori. Iar ca număr, să fie moderați pentru a nu încălca inutil fișierul. Această acțiune de revizuire este bine să se facă anticipat pe fișele-matcă ale Catalogului Alfabetic de Serviciu pentru fluidizarea ulterioară a operațiunilor de recatalogare digitală.

Urmează operația propriu-zisă de introducere a indicilor CZU revizuiți în câmpul destinat acestora în Modulul de Catalogare. Aceștia se vor reuni după introducerea sub formă de fișier, care afișează la o eventuală căutare/accesare clasificările, în spatele cărora se află informația bibliografică. Acest fișier înlocuiește cu succes catalogul sistematic tradițional.

Digitalizarea greșită sau inconsecventă a unei cifre sau unui semn al indicilor CZU va produce erori de ordonare și afișare în fișierul-opțiune „Clasicarea CZU” al bazei de date TINLIB, făcând imposibilă regăsirea informației bibliografice prin aceștia.

Și pentru că erori de înregistrare informatică se vor produce, este necesară corecția periodică, pe tronsoane delimitate, a greșelilor găsite prin controlul listei de indici sau în cursul accesării lor. Gestionarea optimă a indicilor CZU în baza de date oferă utilizatorilor posibilitatea unei navigări informatizate rapide, comode și exhaustive.

În clasificarea – indexarea retrospectivă, pe lângă însușirea noilor indici CZU, există problema inexistenței unui tezaur enciclopedic unic de care ne-am putea folosi în definirea subiectelor documentelor achiziționate de bibliotecă în decursul anilor. Acestea trebuie introduse în câmpul „Grup subiect”. Pentru construirea acestora am decis să pornim de la indicii CZU atribuiți documentelor. Însă, de multe ori, aceștia nu pot fi „traduși” într-unul sau mai multe subiecte, sau sunt create subiecte care nu reflectă întocmai conținutul indicelui CZU, dar exprimă conținutul documentului.

Pentru uniformitate și consecvență subiectele sunt puse în discuție în cadrul serviciului Prelucrarea și Catalogarea Colecțiilor, dar și cu reprezentanți ai altor servicii care le folosesc (de exemplu Serviciul Împrumut). Discuțiile urmăresc controlul asupra terminologiei exprimate de subiecte, corelarea acestora cu subiectul tratat de document, adaptarea la cerințele beneficiarilor noștri. Odată stabilit, un subiect se validează, iar regulile adaptate se transmit celor implicați în vederea respectării lor.

Odată cu conversia datelor bibliografice s-a început și introducerea de date legate de evidență: numere de inventar, număr RMF. Acest lucru este necesar dacă vrem să facem utilizabil Modulul de Circulație TINLIB. Aici, primii pași au fost făcuți prin introducerea de permise cu barcod, urmând să punem etichete cu barcod și pe documentele achiziționate.

Intrând cu necesitate împreună cu întreaga mișcare transformatoare din câmpurile informației, automatizarea în biblioteci n-a fost doar împlinirea unui vis, ci și singura soluție de ordonare și dominare a unor fluxuri informaționale ce amenințau să devină haotice.

În ciuda similarității schemelor de informatizare, diversitatea evoluțiilor în spațiile naționale și la nivelul unor structuri documentare, face ca abordarea problematicii procesului de informatizare să nu rămână o simplă chestiune tehnologică, ci să se transforme de fapt într-un teritoriu al desfășurărilor particularizate, nuanțate, dependente de o mare diversitate de factori.

BIBLIOGRAFIE:

- Revista *Biblioteca*. 1995-2001.
- Regneală, Mircea : *Studii de biblioteconomie*. Constanța, Editura Ex Ponto, 2001.

Bringing up-to-date of informations and of informational system in contemporary librairies.

Abstract

We all know today that information is the most important element of a technological society and the progress of our society depends on the way we are able to work with it. Information is no longer treated as it was before; it begun to be treated as an economical product.

After 1990, the romanian society has been radically changed. These changes can also be seen in librairies, where computer tends to replace the human's efforts. At Mureș County Library the informational process started in 1994, when the first computer has been aquired.

The use of TINLIB computer program makes the work in a library a lot easier. For example, *Buletinul Cărți Noi* is automatically created on the basis of bibliographical registerings from the database. But the use of computers might also create some difficulties concerning the accuracy of the registerings. The keywords – or the CZU index – must always be the same; any mistake in introducing a wrong password may produce errors and confusion. In order to prevent this, we have to verify – periodically – the list of the computer program.

In conclusion, the use of computers in librairies – with its good and bad parts – was not only a wish, but a necessity, the only way of arranging the mass of informations.

Omul de știință între Bibliotecă și Internet

*Acad. Prof. Dr. Berdj Așgian
Târgu-Mureș*

Oamenii de știință au avut întotdeauna nevoie de informații cât mai amănunțite și cât mai recente referitor la problemele specialităților lor și cu deosebire la cercetările pe care le efectuau. În condițiile celei de a doua jumătăți a secolului al XX-lea, oamenii de știință din România au fost frustrați de informații de specialitate, din cauza condițiilor politice existente ei trebuind să-și procure datele științifice existente în străinătate prin diferite modalități; cea mai obișnuită era aceea de a se adresa în scris – cu cărți poștale speciale – autorilor din afara granițelor țării, prin care se solicitau extrase din articole publicate în revistele de specialitate și, uneori, chiar cărți științifice ale acestor autori, de obicei, doar în proporție de 30-40%.

În condițiile postrevoluționare, și mai ales după intrarea în secolul al XXI-lea, modalitățile informaționale ale oamenilor de știință s-au lărgit substanțial, în stadiul actual al lucrurilor ei având posibilitatea de a se documenta la fața locului, de a se abona la revistele de specialitate și de a achiziționa cărțile științifice corespunzătoare, aceste posibilități fiind însă stânjenite de importante implicații financiare.

În afara posibilităților amintite mai sus, oamenilor de știință din România le mai stau însă la îndemână încă două mari posibilități informaționale și anume, pe de o parte **bibliotecile de specialitate**, iar pe de altă parte **Internetul**, fiecare dintre aceste două mari surse de date având avantajele și dezavantajele lor.

Internetul este constituit dintr-o rețea globală, care a reușit să realizeze interconectarea a sute de mii de rețele locale de calculatoare din întreaga lume.

Născută în anul 1985 ca o nevoie inițială a Departamentului Apărării din SUA, rețeaua s-a dezvoltat apoi ca o necesitate civilă cu o asemenea eficiență și randament încât s-a ajuns ca, în decurs de mai puțin de două decenii, să cuprindă întreaga lume, inclusiv România de după Revoluția din 1989, astfel încât, la ora actuală, orice calculator conectat la Internet poate conversa cu orice alt calculator, oriunde s-ar afla acesta.

Faptul extraordinar menționat mai sus a devenit posibil datorită eforturilor Organizației pentru Standardizare Internațională (ISO) și a Fundației Științifice Naționale (NSF) din SUA, care au promovat accesul educațional universal pentru oricare rețea din lume, cu condiția ca aceasta să ofere acces informațional oricărei persoane, indiferent dacă solicitatorul se adresează de la locul de muncă sau de la un computer personal conectat de la locuința sa.

Acest fapt ușurează promovarea, prin tehnologia Internet, a unui schimb general de informații, mai ales datorită faptului că au fost create modalități standard pentru calculatoare și aplicații software de a comunica între ele printr-un sistem deschis de interconectare (Open System Interconect – OSI).

Peste toate aceste facilități a mai survenit și inventarea **Poștei electronice (e-mail)**, care a creat incredibila posibilitate de a se putea purta, prin Internet, adevărate conversații între cei care au preocupări comune.

În legătură cu toate cele menționate mai sus, utilizatorii academici și cercetătorii științifici, oamenii de știință în general, au fost cu rezeziune și de-a dreptul fermecați de posibilitățile deschise și de avantajele acestui sistem internațional.

Reiese deci clar în evidență faptul că Internetul nu reprezintă doar o rețea, ci este o imensă grupare de rețele din toată lumea, care desfășoară, pe plan mondial, o funcționalitate globală, și nu una doar IBM, Sun sau Macintosh!

Conectarea la Internet oferă omului de știință două avantaje majore. Mai întâi, faptul că accesul informațional se efectuează cu mare rapiditate, cineva care este versat în căutarea de date științifice prin Internet putându-le avea tipărite, prin imprimantă, în decurs de câteva minute sau de 1-2 ore. În al doilea rând faptul că, datorită existenței grupării de rețele cu funcționalitate globală a Internetului, cercetătorul are acces la toate datele științifice din lumea întreagă în ceea ce privește problema care îl interesează.

La aceste două avantaje majore se mai adaugă și plăcerea căutării datelor, când cercetătorul se comportă ca un adevărat detectiv și, de asemenea, și satisfacția ce o resimte atunci când căutările sale sunt încununate de succes.

Activitatea în fața calculatorului conectat la Internet poate prezenta însă și unele inconveniente. Astfel, staționarea îndelungată în fața ecranului impune unora dintre cercetători o poziționare incomodă pentru coloana vertebrală, mai ales pentru regiunea cervicală și pentru cea lombo-sacrală, astfel încât, după un timp, pot să apară stări de disconfort sau chiar dureri în regiunea cefei și a șalelor. Activitatea de durată în fața ecranului calculatorului poate determina, de asemenea, și o stare de oboseală a ochilor, fie din cauza atenției încordate și prelungite a simțului vizual, fie datorită, spun unii, radiațiilor electromagnetice emise de ecranul monitorului.

Existența acestor radiații este incontestabilă și se pare că influențele lor asupra organismului sunt neîndoielnice. Unii vorbesc chiar de influențele negative ale acestor radiații asupra capacităților germinative ale omului, putând avea până și efecte teratogene ce ar determina anomalii și vicii de structură ale produsului de fecundație. Din același motiv, în cabinetul meu medical recomand celor ce suferă de epilepsie, precum și celor cu afecțiuni nervoase soldate cu stări de hiperexcitabilitate subiectivă și/sau comportamentală, să evite staționarea în fața ecranelor și ale monitoarelor de calculator, mai ales dacă aceste monitoare nu sunt prevăzute cu ecranarea radiațiilor electromagnetice amintite. La dezavantajele și inconveniente menționate se mai adaugă și caracterul oarecum impersonal al informațiilor culese de pe ecranul calculatorului. Se mai adaugă și faptul că, negăsirea informațiilor căutate nu înseamnă că ele nu există, ci ar reflecta ipostaza că autorii respectivi nu le-au inserat pe vreuna dintre rețelele Internetului!

În ceea ce privește Biblioteca, se știe că aceasta reprezintă instituția de cultură în care se adună, se organizează și se păstrează manuscrise și fonduri de publicație (cărți și reviste) pentru folosul cititorilor. Din punct de vedere al culegerii de informații de către oamenii de știință, bibliotecile se împart în două categorii, și anume: cele care oferă cititorilor informațiile pe sisteme de fișe, organizate în diferite modalități și indexări, și bibliotecile în care datele informaționale sunt computerizate. Desigur că în bibliotecile cu date computerizate accesul la sursele de informație se realizează într-o perioadă de timp mult mai scurtă decât cea necesară căutării pe sistemele de fișe.

În acest sens, îmi aduc aminte că, în anul 1970 aflându-mă în SUA în orașul Los Angeles, m-am dus la uriașa bibliotecă a Facultății de Medicină din acea megalocalitate pentru a căuta unele date informaționale legate de

subiectul tezei mele de doctorat. Întrebând o persoană din acea instituție unde se găsesc fișele lucrărilor din bibliotecă, aceasta s-a uitat intrigată la mine; apoi, aflând că sunt din Europa de Est, m-a îndrumat la o altă persoană care, după ce m-a întrebat ce subiect mă interesează, a manipulat tastele unui calculator și, după câteva minute, mi-a înmănat o listă cu peste 200 de titluri științifice referitoare la problema pentru care mă dusesem acolo!

Aceasta se petrecea în urmă cu 30 de ani!

Căutarea acestor titluri pe sistemele de fișe ar fi necesitat, desigur, ceasuri întregi. La rândul său, parcurgerea textelor respective ar fi necesitat, fără îndoială, câteva săptămâni, numai că persoana de acolo a avut amabilitatea de a copia, la xeroxul bibliotecii, multe dintre cele mai incitante titluri de pe acea listă, texte pe care le-am primit, pentru o sumă modică, în după-amiaza aceleiași zile!

Indiferent însă de modul de organizare a unei biblioteci, căutarea datelor informaționale în asemenea instituții durează mult mai mult decât căutarea lor prin Internet. Pe de altă parte, aceste date sunt referitoare doar la potențialul bibliografic al bibliotecii respective, în timp ce prin Internet pot fi detectate și obținute toate datele referitoare la problema în cauză din toate bibliotecile conectate la rețea din lumea întreagă.

Față de aceste neajunsuri și inconveniente majore însă, căutarea și găsirea datelor informaționale într-o bibliotecă, beneficiază de o serie de avantaje și de satisfacții pe care Internetul nicidecum nu le poate oferi. Astfel, mulțumirea și bucuria de a avea în mână, în mod concret, cartea sau revista dorită, depășesc cu mult plăcerea de a detecta prin Internet datele informaționale impersonale apărute pe ecranul monitorului.

Ce anume ar putea egala desfătarea – vecină cu bibliofilia și chiar cu bibliomania – oferită de prezența palpabilă a unei cărți îngrijit și estetic broșate, legate sau cartonate? Ce anume ar putea înlocui încântarea resimțită la contemplarea unei coperte corespunzător concepute în raport cu titlul și conținutul cărții și armonios elaborate din punct de vedere estetic? Și, de asemenea, ce anume ar putea substitui savoarea parcurgerii unui text imprimat în condiții estetice desăvârșite, cu caractere tipografice potrivite ca formă și mărime, și cu o densitate oportună, convenabilă și prielnică a literelor în cuvinte și a rândurilor în pagină?

La toate acestea se adaugă însă, ca o salvare supremă, delectarea resimțită la parcurgerea propriu-zisă a textului, la farmecul autentic, efectiv și real, al lecturii, mai ales când conținutul acesteia corespunde unor presupuneri apriorice ale cercetătorului.

Pe de altă parte, domeniul informațional al unei biblioteci este aproape nelimitat, deoarece, căutarea unor date te poate purta din bibliografia unor articole de revistă sau ale unor cărți, în bibliografiile altora, până la găsierea informațiilor dorite, în timp ce pe Internet, dacă pe ecran nu mai apar date, trebuie să te lași păgubaș!

În ultimă instanță însă, alegerea modalității de informare depinde în cea mai largă măsură de obișnuința persoanei în cauză, mai ales dacă este vorba de persoane mai în vârstă, care au fost depășite de progresele electronicii și nu și-au putut însuși ușurința utilizării calculatorului și, mai ales, nu au resimțit avantajele incontestabile ale navigării pe Internet.

În concluzie, sunt de părere că, în zilele noastre, un om de știință trebuie să cunoască foarte bine tehnica utilizării calculatorului și să știe, de asemenea foarte bine, cum să-și caute datele informaționale pe Internet. Mai mult decât atât, cred că, în perspectivă, este necesar ca fiecare om de știință să posede la el acasă un calculator personal performant, care să fie conectat la Internet, prin intermediul căruia, la survenirea unor idei novatoare zămislite în stare de veghe prin eforturile îndelungate ale gândirii, sau la trezirea intempestivă din somn cauzată de unele vise creatoare survenite în mintea frământată a unui cercetător care caută de mai multă vreme soluția unor probleme care îl urmăresc chiar și atunci când doarme, omul de știință – la orice oră din zi sau din noapte – să aibă posibilitatea de a se documenta și verifica la propriul său PC, atunci când ideea creatoare îi străfulgeră prin minte!

Calculatorul personal nu rezolvă însă în mod integral problema documentării și verificării. Acestea trebuie completate prin lecturarea directă a textelor și bibliografiilor existente în articolele sau cărțile, monografiile și tratatele științifice, care pot fi cercetate în bibliotecile de specialitate.

Omul de știință nu trebuie să aleagă între Bibliotecă și Internet! El trebuie să știe să folosească amândouă aceste surse informaționale care se completează reciproc, în interesul Progresului, al Culturii și Civilizației!

Scientists between Library and Internet

Abstract

A scientist has to be all the time in close connection with the new scientific researches. Before 1989, romanian scientists could hardly get those informations because of the political conditions from our country.

Today, they are able to find the informations they need on Internet or in specialized librairies.

Internet is a global informations network created in 1985 as a necessity of USA Departement of Defence; in a short time, it became a „civilian” necessity and in less than 2 decades it covered the whole world. The advantages are significant: the informations can be found and printed in a short time; acces to all informations, all over the world etc. There are also some disadvantages: radiations, unpleasant position, „hidden” informations for the people that do not know how to use the computer etc.

The library continues to be an institution of culture, an institution that provides informations. Some librairies use informational technologies and they prove to be very practical.

There is no answer to the question concerning the priority of Library or Internet. Nothing compares to the pleasure of touching, reading and admiring a perfect book; in the same way, nothing compares to the pleasure of finding informations in a short time, even from your own house, using your own computer.

Anyway, all scientists should have a personal computer to help them in their work.

Mijloace de comunicare - evoluții și implicații culturale și sociale

*Cristina Cătană
Biblioteca Județeană „G. T. Kirileanu” Neamț*

Accelerarea exponențială a progresului tehnic, mutațiile ecologice, sociale, politice, estetice, care au depășit tot ceea ce istoria umanității a cunoscut anterior, reprezintă trăsăturile caracteristice ale epocii actuale. Ritmul accelerat al schimbărilor, ce își are rădăcinile în sfera tehnologică și în cea economică, s-a repercutat asupra tuturor celorlalte domenii ale vieții sociale. Ca urmare, structurile sociale și de producție, care corespund – fiecare – unui anumit tip de activitate, tind să se modifice, să se organizeze rapid, în funcție de tehnologiile și obiectivele noi cu care sunt confruntate. Personalitatea umană trebuie să facă față acestui ritm al schimbării, prin parcurgerea unui rapid proces de adaptare profesională și chiar de restructurare comportamentală.

Principalul factor al acestei revoluții, calculatorul, este unealta și ajutorul omului pentru a face față noilor provocări sociale. Dar, cel mai mare eveniment tehnologic și, în același timp, social din secolul nostru care tocmai s-a încheiat, a fost apariția Internetului. În domeniul Științei și Tehnologiei Informației, mari evenimente tehnologice, cu importante consecințe sociale, au fost descoperirea tranzistorului, a circuitului integrat și a calculatorului electronic.

Dezvoltarea Internetului a depins, evident, de tehnologie, dar, în egală măsură, și de participarea, cu o amploare din ce în ce mai mare, a utilizatorilor la structurarea lui actuală. Astfel, factorii sociali s-au îmbinat cu factorii tehnologici, pentru ca Internetul să ajungă ceea ce a devenit astăzi. Odată pătruns în fibrele societății, Internetul a produs și produce consecințe dintre cele mai variate. Cea mai importantă dintre acestea este procesul de globalizare, societatea informațională fiind – în esență – societatea care se bazează pe Internet. De asemenea, facilitățile de comunicare la distanță – prin învățământ la distanță, tele-conferințe, comerțul electronic, ș.a., au drept consecință virtualizarea relațiilor umane.

Rădăcinile nu trebuie uitate niciodată și Internetul nu poate apărea în sine ca invenție, fără origini bine stabilite. După consumarea dimensiunii constatative a realității on-line-ului în cultura contemporană, după ce „extazul comunicării” a fost depășit, de la nivelul pur contemplativ al resurselor imense ale web-ului s-a trecut la o mutație către nivelul înțelegerii și al gândirii. Este vorba de o schimbare reală a perspectivelor, dar și a habitaturilor culturale.

Ca modalitate de cunoaștere organizată și rațională, Internetul trebuie să evolueze nu doar sub fascinația noului absolut și al inovației, ci – mai ales – sub o atentă reorganizare și raportare permanentă la prezent. Din punct de vedere al utilizării mediului virtual în promovarea culturii, se poate spune că Internetul este un mediu mai bun decât celelalte medii existente până acum și nu doar un mediu complementar, asta deoarece Internetul înglobează avantajele tuturor celorlalte mijloace de transmitere a informației care l-au precedat. Astfel, televiziunea, radioul, fotografia și activitatea editorială pot funcționa foarte bine în spațiul virtual; arta fotografică, pictura, sculptura pot fi prezentate sub forma unor galerii virtuale și oferite gratuit marelui public; de asemenea, muzica poate fi procurată mult mai ușor astfel.

Lectura on-line presupune o serie de modificări în planul cunoașterii și al interacțiunii dintre receptorul-consumator de informație și textul scris. În fața ecranului rece al unui calculator conectat la Internet, reacțiile sunt multiple și diverse. Fiecare se găsește în fața unui browser puternic, dar libertatea asta îl poate anihila. Internetul oferă paradoxul maxim al comunicării, deoarece niciodată nu s-a putut da, în același timp, totul și nimic, după cum niciodată informația nu a ținut atât de mult de selectivitatea, abilitatea și inteligența lectorului.

De la varianta digitală a manuscriselor de la Marea Moartă până la știrile MTV, alegerea aparține în exclusivitate navigatorului în Internet, asta dacă acesta nu face parte din categoria celor care își pierd ore în șir descărcând sute de fișiere sau accesând doar site-urile zilei. Aceste exemple pot ilustra perfect lenea de a gândi și comoditatea ucigătoare, defecte care, prin intermediul Internetului, pot fi lesne „încurajate” și chiar exacerbate.

Din punct de vedere al noilor modalități de accesare și accesibilitate a informației în cyberspațiu, lectura de tip clasic își modifică radical coordonatele. Unitatea operei și a autorului ce sunt legați inevitabil de copertile unei cărți se pierde într-o remodelare a nucleului ideatic în fragmente dispersate și interconectate la maximum. Unitatea formală pare

să dispară nu doar la nivel exterior, ci chiar și înlăuntrul ideilor ce devin, la infinit, hyperlink-uri către oricâte alte locații noi. Nomadul virtual trebuie să se adapteze pentru a supraviețui, să știe ce vrea, când și cum vrea, pasivitatea lecturii nemaifiindu-i permisă. El este chemat mereu să stăpânească informația, să o de-fragmenteze, pentru a o reconstrui în contexte noi.

Evoluția pe care o permite spațiul virtual către adevărata realizare a ideilor ține de mersul firesc al lucrurilor. Hârtia și lectura de tip clasic pot oferi iluzia cunoașterii prin materialitatea exagerată a informației de care ne atașăm prin cartea-obiect. Pe ecran, informația redevine ceea ce a fost dintotdeauna: virtualitate pură, pe care o putem stăpâni prin voința gândirii noastre libere. Se oferă astfel libertatea și dreptul la un nou individualism, posibil doar în post-modernitatea erei Internetului. Această libertate poate fi, însă, fatală, se poate transforma într-o nouă sclavie – paradoxal – o sclaviei a propriei libertăți. Soluția de mijloc între hârtie și monitorul-internet, superioară amândurora, este – se pare – cartea electronică, a cărei pondere, mai mult decât probabil, va crește semnificativ în perioade următoare.

Avantajele pe care le presupune cartea electronică se referă, din punct de vedere editorial, la costuri (editarea unei cărți în format electronic costă mult mai puțin – de zeci sau chiar sute de ori mai puțin – decât editarea unei cărți în format tradițional, pe hârtie), la timp (timpul care trece de la terminarea unui manuscris până la publicarea lui în format electronic se reduce foarte mult, iar eventualele greșeli de „tipar” pot fi ușor și imediat remediate). Din punct de vedere al bibliotecilor, avantajele pe care le presupune cartea electronică sunt, fără îndoială, atât cele legate de prețuri, cât și cele legate de spațiu și manevrabilitate, dar – poate – cel mai important avantaj al cărții electronice este slăbirea presiunii exercitate asupra fondului forestier.

Sunt însă și voci care afirmă că, deși cartea electronică are anumite avantaje, ea nu va fi în măsură să înlocuiască niciodată cartea tipărită pe hârtie. Trebuie avut însă în vedere faptul că o carte nu este suportul prin care ea ajunge la public, ci textul pe care îl conține. Faptul că acest text este scrijelit în piatră, că este tipărit pe hârtie sau că este în format electronic, nu reprezintă decât un amănunt care privește forma, nu esența cărții, și, de aceea, dintre diferitele modalități de imprimare a unui text, trebuie văzut care prezintă cele mai multe avantaje pentru cititor. Dacă facem o comparație între avantajele pe care le are cartea tipărită față de tăblița de lut,

vom alege cartea tipărită. Același lucru se întâmplă însă și dacă se compară cartea, așa cum o știm noi astăzi, tipărită pe hârtie, cu cea în format electronic.

Sigur, vor exista și nostalgii după cartea tipărită; mulți dintre contemporanii noștri, din diferite motive (de multe ori obiective) nu vor lectura vreodată cărți electronice. Dar schimbarea se va produce. Dificultățile tehnice și financiare vor fi treptat depășite, ca și cele ce țin de obișnuință. Tehnologia ultimilor ani a evoluat cu o viteză care permite prognoze optimiste și în ceea ce privește depășirea impedimentelor de ordin tehnic.

Means of Communications – Cultural and Social Evolutions and Implications

Abstract

We are living in a world of changes; those changes are based, first of all, on the technologically and scientifically evolution. The main responsible for this evolution is the computer, a machine that helps people to face the future. But the most important technological event is the Internet.

Today's society is based on Internet because of the facilities it offers concerning distance communications, electronic trade etc. It rises above all the other means of communications used until nowadays. With its use, we are able to create – in a virtual place – a virtual library, a virtual gallery of art, virtual music etc.

By the use of Internet, traditional reading may be radically transformed; the book loses its materialism and become virtual information. It is the electronic book (e-book) and its importance will rise constantly. The advantages of e-book are significant: lower prices of acquisition, shorter time for publishing, smaller place to deposit etc.

Paginile de Internet ale bibliotecilor județene din România ca instrumente de relații publice

Dan Ispas

Biblioteca Județeană „A. D. Xenopol” Arad

1. Relațiile publice – definiții, roluri și concepte

Activitatea de relații publice este puțin folosită și puțin înțeleasă în România. Principala cauză o reprezintă necunoașterea acestei activități în rândul managerilor români. În cele mai multe cazuri managerii bibliotecilor din România se bazează pe intuiție în luarea deciziilor și nu folosesc concepte fundamentale ale managementului ca planificare și strategie (Enache, 1999; Owens și Anghelescu, 1999). O altă cauză este confuzia dintre relații publice și relații cu publicul (Pop, 2001). Cum spunea Pop (2001, pag.6): „eroarea nu ține numai de o proastă cunoaștere la teorie referitoare la domeniul [relațiilor publice], cât mai ales dintr-o ignoranță grosieră față de finalitatea relațiilor publice” Relațiile cu publicul sunt doar o mică parte a relațiilor publice.

Există, bineînțeles, mai multe definiții ale relațiilor publice. Astfel, Cutlip, Center și Broom (2000, p. 6), studiind evoluția conceptului consideră că relațiile publice sunt: „funcția managementului care stabilește și menține relații reciproc avantajoase între o organizație și publicurile de care depinde succesul sau eșecul acelei organizații”. Hutton (1999) a sintetizat mai multe definiții și a propus un model de definire a relațiilor publice în funcție de roluri, funcții și tacticile folosite. Astfel, relațiile publice sunt managementul relațiilor strategice ale unei organizații, rolurile practicantului sunt, în principal, cele de manager al informației și al reputației, funcțiile principale sunt cercetare, consiliere, comunicare iar tacticile folosite sunt publicitatea, plasarea de produse, comunicate de presă, web site-uri, programe pentru identitatea organizației.

În mare, putem spune că relațiile publice pot fi practicate în mod direct (ex. acționarea asupra opiniei publice se face prin publicații proprii - pliante, programe etc.) și în mod indirect (ex. prin mass-media).

Adoptarea unui program de relații publice înseamnă trecerea de la partea pasivă la cea activă (Kunczik și Zipfel, 1998).

În literatura de specialitate din țara noastră, sunt preferate relațiilor publice concepte ca animație culturală (Buluță, 1998), marketing (Ciorcan, 1997b; Moldoveanu și Ioan-Franc, 1997) sau chiar relații cu publicul (Ciorcan, 1997 a). Conceptul de animație culturală poate fi considerat a fi un concept paralel cu relațiile publice, dar mult mai limitat, iar folosirea lui este astfel inutilă. Considerăm că nu este nevoie să se inventeze un nou concept – animația culturală – când conceptul de relații publice este deja cercetat și folosit. Marketingul este un concept înrudit, dar diferit de relațiile publice. Confuzia dintre marketing și relații publice este larg răspândită (Cutlip, Center și Broom, 2000; Grunig și Grunig, 2000; Newsom, VanSlyke Turk și Kruckeberg, 1999). La noi, relațiile publice sunt considerate o parte a marketingului (Moldoveanu și Ioan-Franc, 1997). Marketingul diferă de relațiile publice în cel puțin trei zone fundamentale (Cutlip, Center și Broom, 2000): dorințele și nevoile consumatorilor sunt fundamentale în marketing, sunt oferite produse și servicii pentru a satisface cererea, iar acestea sunt oferite în schimbul a ceva de valoare (ex. bani). Spre deosebire, relațiile publice acoperă o gamă mult mai largă de relații, cu un număr mult mai mare de publicuri. În mod ideal, cele două concepte ocupă locuri separate în cadrul organizațiilor și conlucrează strâns.

Adaptând definiția relațiilor publice pentru biblioteci putem spune că rolul relațiilor publice în biblioteci este de a face cunoscută biblioteca, de a îmbunătăți comunicarea dintre bibliotecă și publicurile sale și de a stabili relații de durată între bibliotecă și publicurile sale. Părțile funcției de relații publice sunt (după Cutlip, Center și Broom, 2000): publicitatea, reclama, agentura de presă, afacerile publice, managementul problemelor și lobby.

Specialiștii în relații publice sunt unanimi în a aprecia că nu există termenul de public în general, la singular, ci există publicuri ale unei organizații. O tipologie elementară a publicurilor le împarte în publicuri externe și publicuri interne¹. Un alt concept des întâlnit în literatura de relații publice este cel de stakeholder. Termenul de stakeholder a fost impus de Freeman (1984). Stakeholderii sunt definiți drept „*orice grup sau individ care poate afecta sau este afectat de atingerea obiectivelor firmei*” (Freeman, 1984, p. 25).

¹ Mai multe tipologii ale publicurilor se găsesc în Coman (2001).

Diferența dintre stakeholderi și public este (după Gruning și Gruning, 2000): stakeholderii devin public pe măsură ce devin mai conștienți și mai activi cu privire la o problemă sau într-o situație. Lista publicurilor unei biblioteci poate include, dar nu este limitată la cititorii, partenerii (editurile, distribuitorii), ordonatorii de credite, mass-media etc.

2. Internetul și relațiile publice

Site-urile de internet au fost identificate drept tactici / instrumente de relații publice (Hutton, 1999). Heath (1998) consideră că Internetul oferă noi oportunități practicanților de relații publice pentru atragerea, persuadarea și motivarea publicurilor unei organizații. Dar, în același timp, Internetul oferă noi provocări practicanților de relații publice, fiind necesară o reconsiderare a modelelor de comunicare folosite (Fawkes și Gregory, 2000). Pentru biblioteci, Internetul a fost perceput, în unele cazuri, ca un potențial pericol pentru existența lor. Soluții fanteziste, de tipul celei „propuse recent”, de trecere a tuturor documentelor din format clasic în format electronic pentru oferirea lor pe Internet au dus la o proastă reputație a Internetului în rândul bibliotecarilor. Este și scopul acestei lucrări de a prezenta avantajele enorme pe care Internetul le poate oferi bibliotecilor și bibliotecarilor, altele decât cataloagele on-line și accesul la baze de articole (pentru alte întrebări ale Internetului vezi, de ex. Garcia, 2000).

Metodologia cercetării și rezultate

Cercetarea de față și-a propus să afle răspunsul la următoarele întrebări:

1. Câte biblioteci județene din România au site-uri de Internet?
2. Care este conținutul acestor site-uri și căror tipuri de publicuri li se adresează?

Astfel, în perioada 16 – 22 septembrie 2002, pornind de la denumirile bibliotecilor județene au fost efectuate căutări pe Internet folosind „motoarele” de căutare www.google.com și www.yahoo.com. Au fost efectuate mai multe căutări pentru fiecare bibliotecă județeană folosind diferite sintaxe (ex. „Biblioteca Arad”, „Biblioteca Județeană Arad”, „Biblioteca Județeană A.D. Xenopol Arad” ș.a.).

De asemenea, au fost căutate link-uri pe alte pagini, în special pe cele ale Bibliotecii Central Universitare și ale Bibliotecii Naționale. A fost folosită o conexiune de fibră optică RDSlink, iar ca web browser Internet Explorer 5.0. Rezultatele primei faze a cercetării au fost următoarele: un număr de 9 biblioteci județene au site-uri de web. Alte 4 link-uri către site-uri n-au putut fi accesate în ciuda încercărilor repetate, deși au fost folosite și alte conexiuni de Internet.

Numărul scăzut de pagini web a împiedicat realizarea fazei a doua a cercetării (Wimmer și Dominick, 2000). Aceasta trebuia să fie o analiză de conținut a site-urilor, prin codarea prezenței sau absenței unor trăsături identificate în cercetări anterioare și aplicarea unor analize statistice (Esrock și Leichty, 1998, 2000). Am fi dorit să aflăm care sunt tipurile de publicuri cărora li se adresează paginile de Internet ale bibliotecilor județene din țara noastră. Din puținele pagini existente am observat că nu există nici o diferențiere între tipurile de publicuri. Se pare că tipologia publicurilor este necunoscută bibliotecilor din România. Astfel am preferat prezentarea unor sugestii pentru realizarea de pagini de Internet eficiente din punctul de vedere al practicantului de relații publice.

Cele cinci principii ale construirii de relații cu ajutorul Internetului sunt (după Kent și Taylor, 1998, p. 326 – 331): principiul dialogului, principiul informațiilor folositoare, principiul revizitării, principiul accesibilității și principiul păstrării vizitatorilor. Principiul dialogului se referă la posibilitatea vizitatorilor site-ului de afla informațiile specifice de care au nevoie, altele decât cele oferite de organizația stăpână a site-ului. Concret, e vorba de oferirea de adrese de e-mail pentru publicuri, și de răspunsuri la e-mail-uri trimise de vizitatori. Dacă sunt oferite adrese de e-mail e bine să existe persoane care să răspundă prompt solicitărilor. Principiul informațiilor folositoare se referă la includerea de informații folositoare pentru toate publicurile și accesibile pentru toate publicurile. Un exemplu concret ar putea fi orarul și locația bibliotecii, servicii suplimentare oferite (ex. copiatoare, Internet, legislație) – informații pentru potențialii vizitatori; un scurt istoric al instituției, ultimele comunicate de presă – informații pentru mass-media etc. În viitor, odată cu introducerea fondurilor bibliotecilor pe calculator, este posibilă și oferirea cataloagelor on-line. Principiul revizitării se referă la generarea de “return visits”, adică întoarcerea vizitatorilor pe paginile site-ului.

Concret, e vorba de caracteristici atractive pentru vizitatori (ex. concursuri on-line dotate cu premii în cărți) și de actualizări ale informațiilor, chiar o schimbare periodică a graficii și a aspectului site-ului; pot fi folosite strategii interactive ca forumuri de discuții, întrebări și răspunsuri on-line etc.

Principiul accesibilității interfeței: aceasta ar trebui să fie bazată pe text mai mult decât pe imagine. Majoritatea conexiunilor de internet din România sunt dial – up, deci paginile cu multe de fotografii se încarcă foarte greu.

Principiul păstrării vizitatorilor: e vorba de link-uri către alte pagini care trebuie limitate ca număr, iar modul de întoarcere să fie ușor și clar marcat. De asemenea, ar fi utilă folosirea de URL-uri similare: exemplu www.bjarad.ro sau www.bjtimis.ro. Ca o măsură suplimentară ar fi indicat ca fiecare pagină de Internet a unei biblioteci să aibă link-uri către celelalte pagini ale bibliotecilor din România.

Concluzii

Datele unui recent sondaj CSOP relevă că cca. 12% din populația României are acces la Internet, iar numărul este în continuă creștere. 57% dintre utilizatorii de internet au vârste de până-n 29 de ani. Paginile de Internet atrag audiențe mai active în modul în care își caută informațiile utile decât audiențele care folosesc mass-media tradiționale (Esrock și Leichy, 1998). Conducerile bibliotecilor județene ar trebui să recunoască potențialul folosirii Internetului ca instrument de relații publice și să integreze relațiile publice în managementul bibliotecilor. Cercetări de amploare au arătat că practicarea de relații publice strategice poate contribui la managementul eficient al organizației (Grunig, 1990; Grunig și Grunig, 2000). Relațiile publice practicate eficient – adică științific și strategic pot aduce bibliotecilor locul care îl merită în comunitate.

BIBLIOGRAFIE:

❖ Buluță, G. (1998). *Animația culturală în biblioteci*. Caietele bibliotecarului nr. 5. Ministerul Culturii: Centrul de pregătire și formare a personalului din instituțiile de cultură.

❖ Ciorcan, M. (1997a). *Marketing și publicitate în biblioteci*. Caietele bibliotecarului nr. 3. Ministerul Culturii: Centrul de pregătire și formare a personalului din instituțiile de cultură.

❖ Ciorcan, M. (1997b). *Relațiile bibliotecii cu publicul*. Caietele bibliotecarului nr. 2. Ministerul Culturii: Centrul de pregătire și formare a personalului din instituțiile de cultură.

❖ Coman, C. (2001). *Relații publice: principii și strategii*. Iași: Editura Polirom.

❖ Cutlip, S. M., Center, A. H. și Broom, G. M. (2000). *Effective Public Relations*, a 8-a ediție. Upper Saddle River, New Jersey: Prentice Hall.

❖ Enache, I. (1999). Planificarea strategică și biblioteca modernă. *Revista Bibliotecii Naționale a României*, *V(1/2)*, 47 – 49.

❖ Esrock, S. L. și Leichty, G. B. (1998). Social responsibility and corporate web pages: Self-presentation or agenda-setting? *Public Relations Review*, *24*, 305 – 319.

❖ Esrock, S. L. și Leichty, G. B. (2000). Organization of corporate web pages: Publics and functions. *Public Relations Review*, *26*, 327 – 344.

❖ Fawkes, J. și Gregory, A. (2000). Applying communication theories to the internet. *Journal of Communication Management*, *5*, 109 – 124.

❖ Freeman, R. E. (1984). *Strategic management – A stakeholder approach*. Marshfield, MA: Pitman Publishing.

❖ Garcia, C. R. (2000). Internet-ul și noile tehnologii. În H. G. B. Anghelescu și I. Király (ed.), *Management pentru viitor – Biblioteci și arhive*, (pp. 102 - 107). Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.

❖ Grunig, J. E. (1990). Theory and practice of interactive media relations. *Public Relations Quarterly*, *35(3)*, 18 – 23.

❖ Grunig, J. E. și Grunig, L. A. (2000). Public relations in strategic management and the strategic management of public relations: Theory and evidence from the IABC Excellence project. *Journalism Studies*, *1*, 303–321.

❖ Heath, R. L. (1998). New communication technologies: An issues management point of view. *Public Relations Review*, *24*, 273 – 288.

❖ Hutton, J. G. (1999). The Definition, Dimensions, and Domain of Public Relations. *Public Relations Review*, *25*, 199 – 214.

- ❖ Kent, M. L. și Taylor, M. (1998). Building dialogic relationships through the World Wide Web. *Public Relations Review*, 24, 321 – 334.
- ❖ Kunczik, M. și Zipfel, A. (1998). *Introducere în știința publicisticii și a comunicării*. Cluj Napoca: Presa Universitară Clujeană.
- ❖ Moldoveanu, M. și Ioan-Franc, V. (1997). *Marketing și cultură*. București: Editura Expert.
- ❖ Newsom, D., VanSlyke Turk, J., și Kruckeberg, D. (1999). *This is PR: the realities of public relations*, a 7-a ediție. Belmont, CA: Wadsworth.
- ❖ Owens, I. și Anghelescu, H. G. B. (1999). Plowing in rocky land: Organizational culture, managed change, and quality improvement in selected Romanian post-communist libraries. *The International Information & Library Review*, *31(4)*, 197 – 225.
- ❖ Pop, D. (2001). *Introducere în teoria relațiilor publice*. Cluj: Editura Dacia.
- ❖ Wimmer, R. D. și Dominick, J. R. (2000). *Mass media research: an introduction*, a 6-a ediție. Belmont, CA: Wadsworth.

Web-sites of Romanian County Libraries – Instruments of Public Relations

Abstract

The first part of this paper defines public relations and presents the role public relations play in the effective management of libraries. We also present similar concepts, such as marketing, and examine the differences between public relations and marketing. Some concepts from public relations theory – publics and stakeholders – are defined. In the second part, we examine the web sites of Romanian public libraries and offer suggestions for designing effective web sites from a public relations perspective.

Un alt tip de tranziție: de la carte la Internet

Adriana Gheorghiu
Biblioteca Județeană Constanța

În 1994, Umberto Eco primește titlul de Doctor Honoris Causa al Universității „Ovidius” din Constanța, prilej cu care rostește discursul *Instruire în noile tehnologii comunicaționale (Educare alle nuove tecnologie comunicative)*, din care citez: „Cărțile considerate ‘lecturi liniare’ și ‘represive’ nu vor putea fi eliminate de biblioteca virtuală și Internet pentru că se vor citi și la lumânare, și în pat, și pe o insulă pustie; intervenția în textul unei opere literare stimulează creativitatea, dar povestirile nemodificabile ne arată că, împotriva dorinței noastre de a schimba destinul, ele ne fac să atingem cu mâna imposibilitatea schimbării, avem nevoie de lecția lor ‘represivă’, de aceea iubim cărțile, că sînt așa și nu altfel; narațiunea hipertextuală ne poate educa în spiritul libertății și al creativității, dar povestirile deja scrise ne educă și în a recunoaște Necesitatea”.

Am constituit acest Incipit cu citatul lui Eco pentru savoarea lui metaforică, ce mi s-a părut a integra minunat nu numai dilemele generate de noile modalități de lectură, ci și răspunsul, liniștitor pentru lector, oricare ar fi el, dar și pentru bibliotecar, mai ales pentru cel tradițional / tradiționalist, de regulă de formație umanistă, aprehensiv față de tehnică și aprioric convins de adevărul lui Borges că lectura este „o formă de fericire”.

Mutațiile produse de computer devin astăzi tot mai evidente, atât la nivelul ontologic al realității și al experienței umanului, cât și la nivel epistemologic, acela al percepției și al cunoașterii.

Desigur pe această temă se poate glosa la nesfârșit. S-a scris deja enorm despre sfera virtualului, ce înglobează creatori și consumatori deopotrivă. Nu numai că se citesc e-books-uri, dar se și scriu direct la tastatură, se concepe deja din ce în ce mai mult nu în fața foii albe ci a ecranului de PC. În revista *Dilema* (nr. 490, august 2002) Cornel Mihai Ungureanu releva câteva din avantajele unei astfel de scrieri: „Nici o revistă de hârtie nu-și permite să publice o nuvelă de 50 de pagini. O revistă electronică dispune, prin comparație, de un spațiu infinit. Pariul este să convingi cititorul să citească un text atât de întins.

Distribuția e mult mai rapidă și mai ușoară. Prietenilor din Australia sau Canada le pot trimite imediat adresa editurii virtuale de unde pot descărca volumul meu. El poate fi accesat de oriunde, de orice vorbitor al limbii române.

Contactul cu cititorul interesat să mă laude, să mă înjure sau să-și spună părerea despre ceea ce scriu este unul aproape interactiv. Criticul e un cititor ca oricare altul și orice cititor e un critic. Cred că rolul cronicarului de carte se va diminua, în continuare, iar dispariția sa e previzibilă. E însă treaba criticilor să se gândească la propria supraviețuire. Grija mea este să scriu astfel încât să îl aleg pe cel ce mă apreciază. Nu vreau să fiu recunoscut de oricine. Și, mai ales, nu neapărat de un nume consacrat. Nu mă bucură mai puțin cuvintele bune venite de la un necunoscut.

Publicarea pe Internet este, pentru mine, o prelungire a lirismului de care suferă, uneori, scrisul meu. Dar nu poți să fi un scriitor bun pe Internet și mediocru pe hârtie. M-aș bucura ca, într-o zi, tot ce am publicat să zacă pe raftul unei biblioteci sub chipul unor cărți îngălbenite, pe care nu le mai deschide chiar nimeni.

Nu știu cum va arăta cultura română peste o sută de ani. Sînt sigur că exodul cărților de pe hârtie pe suport electronic își va pierde caracterul exotic și va deveni unul de masă. E posibil ca literatura să-și piardă puritatea actuală și să devină altceva.”

Asupra acestui altceva atrage atenția Paul Cornea în eseu *De la penița Klaps* (a copilăriei sale) *la Mac* (formula de alint pentru calculatorul propriu) (supliment *Dilema*, nr. 1, noiembrie 1997). El se întreabă ce devine lectura, în tranziția de la suportul hârtiei la suportul electronic: „Prezența fizică a cărții dispăre, ne confruntăm cu o copie a ei, de o fidelitate absolută, dar într-o versiune impalpabilă. Lectura se dematerializează, [...] se emancipează de orice rigiditate obiectuală, își pierde aura invariantei. [...] Cititorul e atras în intimitatea procesului creator așa încât îl poate modifica (tăia, adăuga, segmenta, interverti) în modul cel mai simplu și fără ca imixtiunea să lase urme. Incredibilele facilități ce-i stau la îndemână cititorului sînt ilustrate de exemplul hipertextelor; așadar un text poate fi citit nu doar liniar, ci și asociativ și

rizomatic, în funcție de anumite teme, cuvinte-cheie, secvențe privilegiate, domenii de interes etc.”

Textul pierzându-și integritatea fizică de corpus de semne stabil, el se transformă într-un spațiu de joc accesibil oricărei încercări de modificare. Pericolul intuit cândva de Walter Benjamin, de diminuare a importanței originalului în raport cu copia, e, în opinia autorului, acum de altă natură: e vorba de căderea în „aculturație și hibridizare.” Prin consecință, vor trebui regândite categoria de „autor” (statut juridic, protejarea copyright-ului), noțiunea de „operă” (integritate și originalitate), instituția „depozitului legal”, organizarea și funcționarea bibliotecilor publice.

Voci îngrijorate deploră nu numai faptul că foamea de informație urgentă, strictă și puternic specializată a anihilat bucuria lecturii tihnite, cu adăstări și reveniri, ci însăși absența lecturii ca nevoie esențială, constitutivă ființei umane. Biblioteca, organism viu și sensibil, a preluat aceste interogații și căutări, încercând să facă față noilor realități.

Francois Lapellerie afirma, în 1991: „*Biblioteca de mâine este moartea bibliotecilor*”. C.B. Lowry considera, în 1995, că „*pentru a supraviețui, biblioteca trebuie să concentreze în clădire infrastructura bibliotecii virtuale.*” „*Pentru aceasta trebuie să procure tehnologiile necesare furnizării informației, să creeze un corpus de informație electronică de care au nevoie utilizatorii și să rezolve problemele politice și legale (ex. copyright) care acum frânează accesul și distribuirea informației.*” (Citate extrase din articolul *Bibliotecile universitare și noile tehnologii*, de Lili Rusea, *Biblioteca*, nr. 4-5, 2002)

Bibliotecarul trebuie să aibă competențe și abilități suplimentare, pentru a selecta responsabil și a coordona eficient fluxul, dar mai ales pentru a fi un filtru calificat între informație (de multe ori nestructurată și neierarhizată) și utilizatorul mai mult sau mai puțin avizat. În plus, el trebuie să creeze baze de date de importanță locală, să elaboreze bibliografii, documentații de sinteză la cerere și alte tipuri de documente specifice.

Particularizând cu unele aspecte ale utilizării Internet în Biblioteca Județeană Constanța, menționez că accesul este asigurat pentru câteva din serviciile interne: dezvoltare colecții, informatizare, catalogare-indexare, informare bibliografică și Centrul de Informare Comunitară, interfața cea mai accentuată cu beneficiarii exercitându-se prin Centrul de Informare Comunitară. Solicitățile cele mai mari au fost pentru domeniile: medicina

(mai ales articole din revistele de specialitate, disponibile în baza de date EBSCO), legislație, asistență socială, administrație locală, integrare europeană, tehnică, educație și turism.

Accesul Internet pentru utilizatori este deocamdată mediat. Colegii bibliotecari explorează prin Internet și bazele de date ale altor biblioteci, sînt înscriși pe liste de discuții de tip BIBLOS sau TINLIB, benefice pentru comunicarea profesională.

Cum și în ce măsură biblioteca publică va integra toate tipurile de documente, cum le va gestiona și valorifica, acesta este un discurs cu prea multe imponderabile pentru a fi tranșat acum.

Întorcându-mă la problema carte vs. Internet, cred că aceste două categorii de „bunuri simbolice” vor conviețui. Vor câștiga teren, desigur, tehnologiile informației și digitizările de orice natură, căci aceasta este emblema acestui timp, dar cartea în accepție tradițională este genetic încrustată în reflexele noastre culturale, ea ține prea adânc de ‘forma mentis’ a fiecăruia dintre noi. Pentru confortul meu sufletesc, vreau să cred că ea va avea viață lungă cât specia.

From Book to the Electronic Document

Abstract

The transition from the classical lecture to the electronic format represents one of the characteristic phenomena of today's world.

According to some pessimistic opinions, books and traditional reading are about to disappear; the excessive usage of the electronic media can have dramatical consequences: a poorer spirituality, a colourless communication, loneliness.

As a reply, we can enumerate the advantages of the new type of documents: communication in a real time, global spreading, unlimited storage.

The libraries - compelled to adaptation - have experienced this impact. Is the classical library in danger to disappear, being replaced totally by the huge virtual library, the Internet?

The answer is not easy to be given. I assume that the two types of documents will continue to exist in parallel, and the future will select the proportions.

Lectura între carte și internet - Cartea electronică -

Elisabeta Benyi

Biblioteca Metropolitană București

Cartea electronică (e-carta sau în engleză electronic book, e-book, eBook) este o publicație fără un suport propriu fizic, ea existând doar sub formă logică – gânduri într-un creier electronic. Asemeni gândurilor sau amintirilor, cărțile electronice pot conține nu numai informații sub formă de text cât și sunete și imagini fixe sau video, ce pot fi parcurse dinamic. Ea ne poate conecta la o multitudine de surse de informație transformând actul lecturii într-o explorare, o navigare prin informații. Astfel, toate completările, notele, trimerile dintr-o carte, informații ce fragmentează lectura clasică, acum sunt accesibile printr-o simplă selectare, îmbogățind și completând actul lecturii.

Cărțile electronice acoperă același spectru ca și cărțile clasice – de la literatură la lucrări de specialitate, dicționare, enciclopedii, periodice – dar în funcție de specificul conținutului modalitatea de accesare s-a schimbat. Astfel, pentru consultarea unui dicționar se folosesc motoare de căutare (programe software) ce returnează rezultatele căutării. Parcurgerea unei enciclopedii implică utilizarea hipertextului – prin hipertext înțelegând un ansamblu de texte și informații multimedia și legăturile între acestea. Lecturarea unei lucrări literare implică doar accesarea directă a textului.

Accesarea acestor informații este posibilă prin utilizarea câtorva sisteme de suport fizic – de la hard discul unui calculator accesat direct sau de la distanță prin internet sau intranet, la discuri optice și la cartele de memorie (suporturi externe).

Dispozitivele necesare lecturării cărților electronice au evoluat în sensul acoperirii necesităților cititorilor. Pentru satisfacerea unei nevoi de afișare cu suprafață mare sunt folosite calculatoarele personale, cu dezavantajele lipsei libertății de mișcare. În cazul dispozitivelor de lectură portabile, lectura este posibilă în orice condiții, impunându-se două standarde pentru aparate de acest fel:

- Dispozitivele eBook sunt de mărimea unei cărți clasice și permit lecturarea facilă a cărților stocate local într-o cartelă de memorie.

- Dispozitivele PDA (Personal Digital Assistant) sunt aparate care încap într-o palmă – denumite și microPC, și permit lecturarea cărților stocate atât local cât și pe internet.

Caracteristica comună a acestor dispozitive de lectură este posibilitatea accesării informației și modificarea formei de afișare (modificarea mărimii textului, inserarea de note personale, sublinierea unor pasaje etc.). În cadrul unei biblioteci trebuie avute în vedere toate cele trei forme de acces la cărțile electronice, astfel încât să se satisfacă nevoile tuturor cititorilor. Practic, o bibliotecă ce asigură și cărți electronice ar trebui să conțină următoarele structuri:

- **O bibliotecă virtuală cu cărți virtuale** – accesarea informației se face prin internet, cititorul nu vine fizic la bibliotecă dar regăsește informațiile necesare accesând site-ul bibliotecii – contorizarea acestora se face prin mijloace electronice, putându-se crea un permis de cititor virtual cu nume și parole pentru identificare.

- **O sală de lectură electronică** – dotată cu calculatoare personale care să acceseze prin intranet (un internet local) biblioteca virtuală, destinată cititorilor ce nu au acces la internet sau nu au tehnica de calcul necesară.

- **O sală de împrumut a cărților electronice stocate pe suport extern** (CD-ROM-uri, cartele de memorie, etc.), funcționând similar sălilor de împrumut pentru cărțile clasice.

Biblioteca virtuală este un nou pas în evoluția bibliotecii ca instituție, dar rolul bibliotecarului rămâne neschimbat indiferent de suportul cărților (papirus, pergament, hârtie sau nimic).

Dezvoltarea tehnologiei precum și avalanșa informațională din zilele noastre au făcut ca acest mijloc să devină din ce în ce mai des utilizat. Cărțile electronice sunt deosebit de apreciate datorită accesibilității lor, putând fi obținute practic non-stop, fiind importante surse de informare. Nu putem spune dacă firavul suport de hârtie va dispărea în următorii ani dar este cert că viitorul este al „metacărților” în format digital – gânduri fără suport.

BIBLIOGRAFIE:

- www.e-carti.150m.com
- www.academiaromana.ro
- www.afaceri.net/ebooks
- www.onebiz.8m.net/ebooks
- www.prestigiu.matco.ro
- www.e-librarie.ro
- www.csc.matco.ro
- www.guv.ro
- www.cncsis.ro
- www.mct.ro/web

Reading between books and Internet - Electronic book -

Abstract

The development of informational technologies allows us to use computers in everyday-life. Today, we may use computers instead of books when we want to read.

The electronic book (eBook) has no palpable support; it exists as a logical form and contains not only texts, but also images and sounds. The eBook is very practical and lately, it seems to be appreciated by lots of readers. Reading is possible anywhere and anytime if we have the necessary electrical apparatus: PDA devices (a hand-size) or eBook devices (a book-size).

Libraries should offer to their readers electronic books; a library like that should consist of: **a virtual library with virtual books** (the reader will get the information from his own house, without going to the library); **an electronic reading hall** (the readers will use the computers from the library); **a lending section for electronic books** (CD that can be used by the readers on their own computers).

**Contribuții la monografia Bibliotecii Județene Constanța.
Repere în evoluția sistemului informațional al
Bibliotecii Județene Constanța**

*Georgeta Petre
Biblioteca Județeană Constanța*

Valoarea unei biblioteci rezidă nu numai în bogăția și varietatea colecțiilor sale, în structura lor, construită și diversificată în timp conform unor exigențe generale și specifice ale strategiei de completare, ci și în gradul de valorificare a potențialului lor informațional, întrucât menirea fiecărei instituții bibliotecare este accesul rapid și eficient al utilizatorilor la documente pentru consultare, cercetare, lectură. Funcția informativă a bibliotecii s-a accentuat în societatea contemporană, ca urmare a importanței informației, considerată resursa principală de dezvoltare. Prin componenta sa informativă, biblioteca are un rol de importanță strategică în societatea informațională.

Valorificarea imensului tezaur informațional cuprins în documentele unei biblioteci este un proces complex, flexibil și deschis, cu rigori specifice, cu resurse de autoreglare și perfecționare continuă. În practica tradițională, acest proces se realizează etapizat și progresiv prin: prelucrarea biblioteconomică a documentelor, prelucrare concretizată în fișele de catalog, diseminarea și organizarea fișelor de catalog într-un sistem integrat de cataloage și comunicarea informațiilor despre colecțiile bibliotecii prin modalități multiple: informare bibliografică la cerere și de anticipare, lucrări bibliografice generale, tematice, cataloage, ghiduri, sinteze, comunicări de specialitate, manifestări expoziționale, publicitare etc.

Ansamblul modalităților de informare asupra colecțiilor bibliotecii reprezintă **sistemul informațional al bibliotecii**, verigă importantă în relația bibliotecă-utilizatori. Importanța sistemului informațional derivă deci din rolul său de intermediar, de interfață între sursele de informații clasice și moderne și cererile utilizatorilor reali și potențiali.

Sistemul informațional de bibliotecă are atributele unui sistem complex, alcătuit din subsisteme, interconectate, complementare, dar și relativ autonome, cu posibilități de autoreglare pe baza principiului feedback.

Componentele importante ale sistemului informațional tradițional de bibliotecă, în fapt, sisteme subordonate sau subsisteme sunt: sistemul integrat de cataloage, sistemul de informare bibliografică, modalități variate de informare (activitățile și manifestările culturale, în latura lor informativă). **Sistemul de cataloage**, sistem integrat, constituie componenta principală a sistemului informațional. Funcția informativă a sistemului de cataloage se asigură prin gradul de specificitate al componentelor și conexiunea lor internă, de caracterul deschis, flexibil, continu perfectibil al sistemului în corelație directă cu diversitatea documentelor deținute și cu exigențele de informare ale utilizatorilor. Structura sistemului de cataloage al Bibliotecii Județene Constanța a evoluat în timp, de la cataloagele de bază, alfabetic și sistematic, la o rețea complexă de cataloage interne, de serviciu și pentru public, generale și pe secții, pe categorii de documente, pentru fondul integral și pentru fondul dobrogean - prin perfecționarea unor cataloage existente și prin diversificarea cu componente noi.

Sistemul info-documentar tradițional. Instrumente și modalități de informare tradiționale.

Istoria bibliotecii publice constănțene (apărută în 1898 din inițiativă particulară, cu funcționare de numai doi ani, înființată oficial abia în anul 1931) se caracterizează printr-o evoluție sinuoasă și dificilă, deseori întreruptă, cu acumulări ne semnificative și pierderi succesive de publicații. Această dezvoltare atipică, diferită față de istoria instituțiilor similare din capitalele provinciilor istorice cu date de naștere în secolul al XIX-lea (București, Iași, Craiova, Sibiu), beneficiare ale aplicării treptate ale legilor bibliotecilor publice, avantajate de reglementările privind depozitul legal, se poate explica, în parte, prin condițiile istorice particulare ale Dobrogei, pentru integrarea căreia, după revenirea mult așteptată la patria mamă (1878), s-au depus eforturi în principal pentru dezvoltarea structurilor administrative, politice, economice. Recuperarea decalajelor culturale ar fi presupus din partea oficialităților centrale decizia fondării instituțiilor culturale fundamentale în viața unei comunități: biblioteci, teatre, muzee, centre culturale. Acestea au apărut însă greu și tardiv, unele, mult după cel de-al doilea război.

Trebuie amintite demersurile și pledoariile unor reprezentanți de seamă ai intelectualității dobrogene (Constantin Brătescu, colonelul Ionescu-Dobrogeanu, Stan Greavu-Dunăre) pentru accesul larg al comunității la cultură, pentru cercetarea istoriei Dobrogei și elaborarea unor lucrări științifice fundamentale, care vor fi contribuit în mod cert la sensibilizarea oficialităților locale și centrale.

Investigațiile noastre asupra primei etape din istoria bibliotecii publice au scos la iveală prea puține date despre modalitățile de prelucrare a documentelor și existența unor instrumente de informare.

Fondul de 3500 volume al primei bibliotecii publice, fondate în 1898, a fost încredințat spre organizare și custodie unui funcționar din port, investit cu calitatea de bibliotecar. Acesta a organizat cărțile pe domenii de cunoștințe și a întocmit un catalog (tipul de catalog neprecizat). Activitatea bibliotecii s-a remarcat în cei doi ani de funcționare prin indicele ridicat de lectură la sediu și împrumut.

Nu avem date certe despre instrumentele de informare din perioada interbelică. Presupunem că cei doi bibliotecari din această perioadă (reputatul profesor latinist, doctor în litere și drept, **Carol Blum** 1931-1934 și profesoara de istorie **Viorica Pătru** 1934-1944), având în vedere calificarea lor deosebită, au elaborat minime instrumente de informare la nivelul cunoștințelor vremii. Cunoaștem însă modelul de organizare al bibliotecii (biblioteca cehă din cartierul Vinohrady din Praga) și regulamentul propriu de organizare, în care se stipula rolul de colecționară și deținătoare a documentelor cu referință la spațiul dobrogean, de "*academie dobrogeană*". Fondul bibliotecii număra în 1942 cca 20.000 volume, din care multe constituiau donații valoroase ale unor importante instituții și personalități de seamă.

Perioada postbelică cunoaște mai multe etape importante, din care marcăm următoarele date cu semnificațiile lor:

- **1946-1950** - biblioteca își reia activitatea sub denumirea de **Biblioteca regională a Dobrogei**. Eforturile sunt concentrate pentru reconstituirea colecțiilor dispersate în diverse depozite din cauza războiului.

- **1951-1962** - biblioteca regională va funcționa ca și alte biblioteci similare din țară pe baza Regulamentului bibliotecilor centrale regionale, conform HCM 1542/1951. Incepe reorganizarea după principii biblioteconomice: acces liber la raft conform criteriului sistematico-alfabetic, așezarea pe formate a fondului sălii de lectură. Din decembrie 1961 - instrumente de evidență individuală noi pe formulare tipizate

- **1963-1979** - mutarea într-un local mai mare, amenajat corespunzător pentru activitățile în diversificare ale bibliotecii impune și elaborarea unor instrumente noi de informare. Pe măsura creșterii colecțiilor și a necesităților de lectură se dezvoltă noi tipuri de cataloage: cataloagele generale pentru public (cărți și periodice) pe baza fondului Sălii de lectură: catalogul alfabetic, sistematic, indexul alfabetic al catalogului sistematic, fișiere tematice pentru elevi; cataloagele și fișierele interne de serviciu (catalogul alfabetic general, cataloage topografice etc.); cataloagele speciale ale Secțiilor de Împrumut și Copii: alfabetice, sistematice, tematice (din 1978).

Menționăm faptul că biblioteca constănțeană se numără printre primele biblioteci județene care au organizat un serviciu specializat de **Informare bibliografică locală -1965-** cu atribuții de colecționare, organizare și prelucrare a documentelor privitoare la spațiul dobrogean. S-a proiectat în detaliu structura unui subsistem de cataloage autonom care va amplifica potențialul informativ al întregului sistem.

Activitatea asiduă și dificilă de identificare a acestor documente, de procurare, achiziționare sau microfilmare, de prelucrare și elaborare a primelor instrumente de informare (cataloagele publicațiilor dobrogene, cărți și periodice, fișierul de personalități dobrogene) a fost urmată de apariția în 1969 a primului număr din anuarul bibliografic *Bibliografia Dobrogei*, cu rol de bibliografie curentă. În seria *Contribuții la bibliografia Dobrogei* apar primele lucrări bibliografice și de cercetare, care pot fi considerate segmente ale bibliografiei retrospective.

Cărți : *Biblioteca Municipală Constanța : Ghid* (1969) ; Călinescu, Constanța. *Reprezentanți ai Dobrogei în știința și cultura românească* (1969) ; Motoc, Stela. *Reviste dobrogene : Tomis (1966-1970)* (1970) ; Faier, Ion ; Călinescu, Constanța. *Reviste dobrogene : Analele Dobrogei (1920-1938) ; Arhiva Dobrogei (1916, 1919-1920)* (1971) ; *Bibliophilie au Pont Euxin* (1973) ; Cioroiu, Constantin ; Mocanu, Aurel. *Cartea românească în Dobrogea înainte de 1877* (1978); Călinescu, Constanța ; Faier, Ion. *Dimensiunile unei vocații* (1979).

Seriale: Anuarul *Bibliografia Dobrogei* ; *Cartea : buletin metodic și bibliografic*, (trimestrial) cu apariție din 1978 etc.

Incepea să se realizeze în forme moderne un deziderat formulat încă de la începutul secolului: un fond documentar dobrogean și un sistem informațional adecvat.

Caracteristica acestei perioade este constituirea și consolidarea unui sistem de cataloage, alcătuit din cataloage pentru public, generale și pe secții, cataloage de uz intern și cataloage specializate. Dacă la acesta, care constituie veriga importantă a unui sistem de informare și documentare într-o bibliotecă, adăugăm lucrările bibliografice și de cercetare despre Dobrogea, activitățile culturale diverse, expozițiile, comunicările, revistele bibliotecii, vom obține imaginea unui sistem info-documentar incipient.

Sistemul de informare și documentare.

După 1980, strategia de dezvoltare a bibliotecii a înscris ca obiectiv modernizarea activității și serviciilor sale pentru utilizatori. Vom prezenta sintetic realizările în planul activității de informare:

- **1980-1990** – prin atribuirea unui local nou (Clădirea Palatului Episcopal), complet renovat, amenajat și dotat după exigențe funcționale moderne s-au creat condiții benefice pentru modernizarea serviciilor de lectură (6 săli de lectură specializate pe domenii, cu fond curent și de referință la raft), pentru modernizarea și diversificarea sistemului de informare și documentare, pentru organizarea unor bogate și variate activități cu publicul în județ și la sediul bibliotecii.

Pentru articularea treptată a unui sistem info-documentar coerent și eficient pentru utilizatori s-au lansat mai multe direcții de acțiune : sistemul integrat de cataloage, sistemul de informare bibliografică generală și locală, modalități complexe de informare și documentare (Cabinetul de informare și documentare tehnică), manifestări culturale diverse cu componente informaționale pertinente. Le vom prezenta succint:

Sistemul integrat de cataloage

Cataloagele generale. La sfârșitul anului 1979, în urma analizei activității de prelucrare a publicațiilor și a capacității de rezolvare a cererilor de informare ale utilizatorilor s-au luat două decizii importante pentru modernizarea fizică și structurală a vechilor cataloage pentru fondul de cărți, foarte uzate și depășite ca nivel de prelucrare a informațiilor: recatalogarea și reclasificarea fondului de carte retrospectiv după ultimele norme de descriere unitară și modificări C.Z.U., valorificarea potențialului

informativ al documentelor printr-o prelucrare în profunzime; organizarea informațiilor rezultate într-un nou sistem de cataloage, diversificat și îmbogățit cu noi tipuri de cataloage.

Ca modalități de realizare, proiectul noului sistem prevedea: creșterea complexității cataloagelor de bază prin metode interne, flexibile: extinderea regimului de divizionare (catalogul alfabetic), abordarea unor indici noi, creșterea gradului de detaliere a indicilor bogat reprezentați, evidențierea indicilor de interes pentru categoriile speciale de cititori ai bibliotecii (catalogul sistematic); realizarea noului index alfabetic al catalogului sistematic; organizarea unor forme noi de cataloage, complementare, pentru potențarea identificării informațiilor și după alte criterii: catalogul de titluri, catalogul lucrărilor în limbi străine, catalogul geografic; în componența catalogului sistematic s-au abordat și dezvoltat noi indici: de colecție pentru cărțile românești și de manuale pe grade de învățământ (care au evoluat ca fișiere autonome cu un înalt grad de utilizare), de ex-libris-uri.

Această amplă întreprindere de înnoire (prelucrare complexă însumând un număr mare de operații auxiliare, de verificări, modificări, retrageri din cataloagele vechi etc., construirea unor structuri noi, dezvoltate de divizionare, multiplicarea prin dactilografiere) s-a desfășurat paralel cu activitatea de prelucrare curentă. S-au asimilat și aplicat prompt noile norme de descriere bibliografică internațională standardizată și modificările C.Z.U.

Exigențele unei prelucrări unitare, riguroase au impus elaborarea și utilizarea unor fișiere de lucru, vedete uniforme, modele de descrieri și clasificări cu grad de dificultate, îmbogățind astfel gama instrumentelor de informare de uz intern.

Cataloagele speciale ale secțiilor și sălilor de lectură. Pentru secțiile și sălile de lectură specializate s-au întocmit următoarele cataloage: catalogul Secției Carte rară și bibliofilă (alfabetic), cataloagele pentru Secția Fond Special (alfabetic și sistematic) – cu acces limitat, cataloagele pentru Colecții speciale (pe categorii de documente – alfabetice, sistematice, tematice), catalogul tematic pentru Cabinetul bibliologic, fișierele tematice ale Sălilor de lectură specializate, cataloagele pentru colecția de stas-uri (numeric și alfanumeric), cataloagele proprii pentru secțiile de Împrumut și Copii (cataloage alfabetice, sistematice, cataloage tematice – acțiune inițiată în 1978), cataloagele alfabetice pentru toate filialele de împrumut (5 filiale)

Sistemul de informare bibliografică locală era reprezentat de:

Cataloagele și fișierele tematice: catalogul cărții dobrogene, catalogul presei dobrogene, catalogul personalităților dobrogene, fișierele tematice: Istoria Dobrogei, Istoria învățământului în Dobrogea, Portul Constanța ;

Lucrările bibliografice. Cărți: *Comunicări și referate de bibliologie* (1984) în seria *Contribuții la bibliografia Dobrogei*, Corcheș, Victor ; Voșloban, Gavril. *Orizonturi lirice dobrogene* (1984), Cucu, Ștefan. *Arheologia și istoria veche a Dobrogei* (1985), Constantin-Zamfir, Dumitru ; Georgescu, Octavian. *Presa dobrogeană (1879-1980)*(1985) ;

Seriale: *Bibliografia Dobrogei : Anuar, Cartea : Buletin metodic și bibliografic* (trimestrial), *Mlădițe dobrogene : Buletin metodic și bibliografic* (semestrial) ;

Alte modalități de informare bibliografică : bibliografii diverse la cerere pe teme de interes dobrogean, bibliografiile expozițiilor cu tematică dobrogeană, articolele publicate și comunicările bibliografilor constănțeni la diverse manifestări locale și naționale, articolele, prezentările cu tematică dobrogeană în presă și la radio.

Paralel cu prelucrarea fondului documentar propriu se lărgeste aria de investigație pentru identificarea, consemnarea și stocarea referințelor despre spațiul dobrogean.

Cabinetul de informare și documentară tehnică.

O inițiativă valoroasă a Bibliotecii Județene Constanța, apreciată la timpul respectiv de beneficiarii din unitățile economice ale județului a fost înființarea (1978) și activitatea Cabinetului de informare și documentare tehnică. Direcțiile de dezvoltare au vizat: identificarea priorităților generale și zonale în cerințele de informare tehnico-economică, localizarea, activarea și valorificarea surselor documentare centrale (I.N.I.D., oficiile de documentare pe ramură) și locale într-un sistem complex de instrumente de informare și documentare, modalități variate de comunicare și transfer ale informațiilor tehnice, colaborarea de specialitate cu Institutul de Învățământ Superior din Constanța, cu alte instituții de cercetare, întreprinderi de profil economic și tehnic, specialiști.

Instrumente de informare și documentare: catalogul colectiv al cărților tehnice existente în bibliotecile din Constanța, catalogul colectiv al periodicelor străine vechi 1950-1979 existente în bibliotecile din Constanța, fișiere tematice specifice profilului tehnico-economic al

județului: transport petrol, platforme de foraj marin, nave, recondiționare piese de nave, scafandri etc., *Catalogul periodicelor străine la care sunt abonate principalele biblioteci din municipiul Constanța*. Catalog anual tipărit (din 1979);

Alte modalități de informare și documentare: bibliografii de recomandare, bibliografii la cerere, documentația și referatele Grupului de analiști (ingineri din întreprinderile orașului) în subiectele de interes tehnic local: construcții nave, construcții hidrotehnice, depoluare marină, sudură, industrie alimentară etc., expoziții cu tematică tehnică la B.J.C., biblioteci de întreprinderi, comunicări la manifestările județene și naționale în probleme de informare și documentară tehnică.

Informarea bibliografică generală.

Activitatea de informare generală desfășurată la Sala Cataloagelor completează în mod util și eficient celelalte modalități de informare: informare orală sau scrisă în bibliografii la cerere sau de recomandare în teme de larg interes, informarea cititorilor asupra surselor și posibilităților de obținere a unor informații și documente deținute de alte instituții, biblioteci din localitate și din țară

Manifestări culturale.

Variatele manifestări culturale desfășurate de bibliotecă în această perioadă (din care menționăm Clubul artelor și Cenaclul Ovidius) ca principală inițiatore sau în colaborare cu alte instituții culturale, de învățământ, unități economice se pot înscrie în sistemul informațional al bibliotecii, prin componenta lor informativă și documentară detectabilă în: informațiile transmise prin conținutul comunicărilor, bibliografii și documentație însoțitoare, expoziții.

Cu privirea critică necesară privind barierele și interdicțiile informaționale, balastul ideologic, putem detecta efortul bibliotecii de a da sistemului info-documentar o dimensiune și o direcție compatibilă cu tendința accentuării funcției informaționale a bibliotecii în societatea contemporană, de a se integra cu potențialul său informațional în sistemul național de informare și documentare.

- 1990-2002 - sistemul info-documentar modernizat și diversificat în deceniul anterior a fost în continuare funcțional. În mod necesar s-au operat intervenții structurale la nivelul subsistemelor și componentelor acestora, determinate de noile realități: desființarea cataloagelor cu acces limitat pentru Fondul special și transferarea fișelor în cataloagele generale pentru public, desființarea fișierelor tematice pentru formele de învățământ

politic, dezactivarea instrumentelor de informare și documentară tehnică prin diminuarea solicitărilor, determinată de efectele tranziției economice, aplicarea strictă a normelor biblioteconomice pentru materialele de partid, excesiv reprezentate anterior, prin retragerea fișelor suplimentare din toate tipurile de cataloage, evidențierea prin divizionare a noilor solicitări informaționale: istorie cenzurată, scriitori din diaspora, memorii politice, religie, management, marketing, informatică.

Instrumente noi de informare: elaborarea unor fișiere tematice noi, de interes: noua legislație, protecția mediului, bibliografie școlară, abordarea unor noi direcții de cercetare bibliografică: Viața religioasă în Dobrogea, Cultura minorităților dobrogene, Aromânii în Dobrogea (fișiere tematice) ;

Lucrări bibliografice. Cărți. In seria *Contribuții la bibliografia Dobrogei*: Cucu, Ștefan ; Apostoleanu, Corina. *Literatura în Dobrogea : Dicționar biobibliografic* (1997-1999), Culicea, Gelu. *Dobrogea în lucrările lui Nicolae Iorga* (1998) ; **Seriale:** *Bibliografia Dobrogei* ;

Alte publicații: *Biblion : Publicație de bibliologie* (din 1991), *Biblioteca Județeană Constanța : Ghid* (1999).

Informatizarea sistemului info-documentar.

Informatizarea unei biblioteci este un proces de mare complexitate și performanță pentru specialiști, întrucât biblioteca este o instituție a informației, cu documente, procese specifice de prelucrare complicate și activități variate a căror formalizare și transpunere în programe specifice au un grad ridicat de dificultate. Biblioteca este prin excelență o structură sistemică complexă, flexibilă și deschisă, autonomă, care se dezvoltă din interior cu noi componente conexe, necesare și în același timp un subsistem al vieții sociale, care receptează cerințele și mutațiile din exterior și răspunde adecvat la acestea prin modalități specifice care-l îmbogățesc.

De aceea, problematica complexă a implementării tehnicii informatice într-o bibliotecă (analiza necesităților de informatizare, strategia, etapizarea, specializarea personalului, oferta informatică, relația hard-soft, exploatarea sistemului, dezvoltarea sistemului, asimilarea altor tehnologii informatice etc.) ar fi trebuit să fie obiectul unei dezbateri și analize organizate, la nivel național, fiind subiect de importanță generală pentru biblioteci.

În absența unei decizii generale, a unei strategii naționale de informatizare, a unui organism coordonator, investit cu competențe și responsabilități, în condițiile unei crize financiare progresive, procesul de informatizare a bibliotecilor se abordează necoordonat, descentralizat, neplanificat. Multe biblioteci au decis să abordeze procesul complex de informatizare cu forțe proprii, implicarea singulară comportând uneori riscuri în achiziționarea de echipamente și programe informatice neperformante, la prețuri ridicate, dificultăți imense în angajarea unor specialiști informaticieni în condiții salariale modeste.

În funcție de mai mulți factori (performanțe tehnice, preț etc.) bibliotecile mari au achiziționat echipamente diferite: Biblioteca Academiei sistemul ALEPH, BCU - sistemul VUBIS, Biblioteca Națională TINLIB, într-o primă fază Biblioteca Municipală M. Sadoveanu - VTLS. Prima tendință pentru bibliotecile mai mici a fost de a achiziționa sistemele bibliotecilor mari din rețea, în scurt timp, însă, sistemul integrat TINLIB a câștigat prioritate pe piața informatică românească

În 1991, Biblioteca Județeană Constanța a luat decizia informatizării proceselor și serviciilor de bibliotecă. A fost o decizie majoră de manageriat, în condiții puțin prielnice, o implicare temerară într-o acțiune de pionierat pe plan național.

Abordarea dificultăților și asumarea riscului s-au dovedit a fi peste timp decizii manageriale juste, constructive și înțelepte pentru evoluția bibliotecii.

În **Strategia de dezvoltare a Bibliotecii Județene Constanța** în perioada 1990-2000, aceasta constituia un obiectiv important al dezvoltării bibliotecii, alături de construirea noului sediu. Scopul informatizării era eficientizarea și optimizarea activității și diversificarea serviciilor oferite utilizatorilor, în perspectiva integrării în circuitul național și internațional de informații. Informatizarea este un proces complex care determină schimbări profunde în procese și activități, de lungă durată. Implică o înaltă specializare a personalului și costuri financiare importante

Programul de informatizare etapizat prevedea: prioritatea informatizării procesului de catalogare a cărților, crearea unei baze de date, la început pe baza fondului curent, treptat din introducerea în calculator și a

informațiilor din fondul anterior, baza de date cea mai solicitată de utilizatori și în același timp necesară pentru informatizarea altor procese sau servicii de bibliotecă; instruirea bibliotecarilor în utilizarea programului informatic; introducerea intensivă de către operatori a titlurilor din fondul retrospectiv, crearea unei rețele pentru birourile tehnice de bibliotecă, abordarea informatizării altor procese și activități de bibliotecă; dotarea cu echipamentele necesare.

Alte aspecte importante ale intervenției manageriale în derularea programului de informatizare au vizat: funcționarea optimă și dezvoltarea sistemului instalat, opțiunea pentru achiziționarea eşalonată a sistemului integrat TINLIB (1995), asimilarea noilor versiuni, diversificarea serviciilor informatice pentru utilizatori prin achiziționarea bazei de date LEX etc., conectarea la Internet, înființarea Centrului de Informare Comunitară etc.

Informatizarea bibliotecilor a creat, putem spune, o adevărată revoluție în activitatea bibliotecarilor. Complexitatea noului proces, necesitatea asimilării unui complex de cunoștințe teoretice și practice sub imperiul urgenței a solicitat intens profesiunea de bibliotecar. Provocarea informatică a stimulat și a îmbogățit sfera cunoștințelor, capacităților și deprinderilor profesionale. Aria de investigare și de prelucrare a informației s-a extins de la colecțiile proprii bibliotecii la surse exterioare variate. De altfel, în literatura de specialitate, bibliotecarul este considerat manager al informației.

Procesul de informatizare a proceselor și serviciilor de bibliotecă se desfășoară pe baza **Proiectului de Automatizare** ale cărui obiective vizează: implementarea tehnologiilor informatice performante pentru bibliotecă, diversificarea și optimizarea calității serviciilor de informare proprii, conectarea și valorificarea resurselor informatice externe, cooperarea și integrarea în sistemul informatic național (în calitate de utilizator și furnizor de informație).

Etapizare.

Procesul de informatizare vizează în primele faze operațiile și activitățile interne de bibliotecă, cu o deschidere progresivă spre servicii informatice externe: automatizarea proceselor și serviciilor de bibliotecă : catalogare, circulație, achiziții, control seriale, accesul utilizatorilor OPAC; conectarea la surse externe de informație (Internet, baze de date la distanță);

accesul la distanță al utilizatorilor prin servicii de server Web – home-page propriu; servicii noi de informare: informare comunitară, rețea de CD-ROM-uri; diversificarea serviciilor: instruire și învățământ deschis, servicii speciale (minorități culturale, persoane cu nevoi speciale).

În prezent se derulează procese incluse aproape în toate etapele programului, eforturile specialiștilor informaticieni și bibliotecari au condus la crearea unei baze de date de peste 100.000 titluri cărți (cca 2/3 din totalul titlurilor), 2.500 titluri periodice, documente audio-video (recent abordate). Utilizatorii au acces intermediat la baza de date generală TINLIB și la baza de date Bibliografie Dobrogea CDS/ISIS), dotarea cu terminale fiind deficitară); din 1997 utilizatorii au acces intermediat la Baza de date Lex, foarte solicitată; în anul 1999 s-a realizat conectarea la Internet pe linie dedicată (utilizat în prezent în serviciile interne ale bibliotecii, accesul direct al utilizatorilor fiind posibil în momentul dotării corespunzătoare cu calculatoare); în anul 2001 a fost inaugurat Centrul de Informare Comunitară.

Cataloage electronice

Baza de date TINLIB - versiunea 400 - Colecții generale.

Informațiile din descrierile bibliografice înregistrate în secțiunea de editare sunt procesate de sistem și organizate în baze (cataloage) distincte. Principalele cataloage rezultate prin procesarea datelor din modulele Catalogare și Circulație sunt: catalog Titluri (titluri propriu-zise, paralele, uniforme, colecții, alte titluri), catalog Autori, catalog Edituri, catalog Tipografii, catalog Subiecte, catalog Cuvinte cheie - listă alfabetică a cuvintelor din titlurile documentelor care asigură o alternativă de identificare a titlurilor și subiectelor, catalog sistematic C.Z.U., catalog ISBN-uri, catalog Cote (sistematice și de format), catalog Numere inventar, catalog RMF, catalog cititori.

Baza de date bibliografice CDS/ISIS - Bibliografia Dobrogei a fost inițiată în 1996. După realizarea tuturor optimizărilor solicitate de bibliografi pentru opțiunea Bibliografia Dobrogei din programul TINLIB, se va opera conversia Bazei de date bibliografice din sistemul ISIS în sistemul integrat TINLIB, realizându-se în acest fel o bază extinsă de date și implicând un sistem informațional omogen și complex.

Complexul de cataloage din baza ISIS are următoarele componente: catalog Titluri, catalog Autori, catalog sistematic C.Z.U., catalog An de apariție, catalog Personalități dobrogene, catalog Subiecte, catalog Subiecte – persoane, index Instituții, index geografic, index Eveniment, index Tip activitate.

Aspecte particulare ale informatizării în Biblioteca Județeană Constanța

Opțiunea Bibliotecii Județene Constanța pentru informatizarea operațiilor de catalogare carte a fost motivată în primul rând de importanța creării bazei de date pentru documentele cu ponderea cea mai mare în colecțiile bibliotecii, bază de date ce constituie punctul de plecare pentru abordarea unor procese și activități. Paralelismul catalogare curentă – catalogare retrospectivă continuă. Din totalul de 140.000 titluri s-au introdus cca 100.000 titluri care reprezintă cca 2/3 din titlurile fondului de bază. Fondul de circulație a fost introdus integral în baza informatizată. Paralelismul cataloage on-line - cataloage tradiționale continuă până la dotarea corespunzătoare cu calculatoare a serviciilor de informare pentru utilizatori.

Baza de date pentru subiecte pentru titlurile din perioada 1990-2002 își probează utilitatea prin rata crescută de interogări și răspunsuri pertinente. Baza de date pentru subiecte este o inițiativă a Serviciului de Catalogare și Clasificare. Neavând modele la nivel național, întreprinderea noastră este un pionierat, poate hazardat, dar asumat conștient din dorința de a oferi utilizatorilor o modalitate suplimentară în regăsirea informațiilor de conținut, mai facilă și mai flexibilă, în condițiile unei producții editoriale bogate pentru anumite domenii și categorii de cititori, apariției unor concepte și realități noi. Clasificarea zecimală universală constituie în continuare modalitatea de indexare a informațiilor pe domenii. Considerăm că indexarea pe subiecte poate fi o metodă complementară și nu o alternativă a modalității tradiționale CZU. Suntem conștienți de imperfecțiunile soluțiilor noastre și încercăm să le corectăm. Reamintim însă necesitatea elaborării unui index, repertoriu național de subiecte, a unui instrument științific util tuturor categoriilor de bibliotecii.

Baza de date bibliografice – Bibliografia Dobrogei în mediu CDS/ISIS a constituit la data inițierii ei o premieră la nivelul bibliotecilor județene. Bibliotecarii constănțeni au avut contribuții și inițiative meritorii în completarea formatului de înregistrare specific.

Procesul de automatizare și informatizare este complex și de durată, realizarea sa este condiționată de resurse financiare substanțiale, necesare pentru echipamente și programe performante, pentru personal specializat, informaticieni și bibliotecari care dezvoltă și întrețin bazele de date, cunoscut fiind faptul că ponderea cea mai mare a costului informației superior prelucrate o deține activitatea complexă și permanentă de încărcare și întreținere a bazelor de date. Etapele se abordează paralel, se interferează, beneficiul fiind valorificarea unor noi resurse și procedee de prelucrare a informației și de accesibilizare rapidă a ei pentru utilizatori.

La nivelul proiecției propriului sistem de informare s-au luat în considerare principiile teoretice, s-a consultat literatura de specialitate pentru cunoașterea unor experiențe de referință. Păstrând distanța necesară față de modelul teoretic, la nivel practic, sistemul informațional al Bibliotecii Județene Constanța a cunoscut o evoluție firească de la o structură minim necesară la o structură complexă, modernă, acordată cu interesele de informare generale și specifice ale membrilor comunității. Cu inerente excepții, sistemul a fost operațional, a asigurat eficient și pertinent funcția de informare.

Imperativele actuale ale eficienței și performanței au implicații majore la nivelul bibliotecilor, structuri info-documentare prin excelență. Prin activitatea prezentă, prin obiectivele de dezvoltare, Biblioteca Județeană Constanța își propune să devină un partener activ în sistemul informatic național, un utilizator și un furnizor competitiv de informație.

Landmarks in the development of Constanța County Library Information system

Abstract

This essay represents a preliminary synthesis of the chapter *The Information System* of the future collective work *The Monograph of Constanța County Library*.

For designing and developing a proper library information system, there have taken into consideration: theoretical principles, the recommendations of the specialists from the important libraries, but mainly the specific aspects of lecture in Constanța, the particular role of the public library, for a long time the unique library of the city, and constantly the

most important, due to its value, extent and diversity of collections.

Practically, the information system has known a normal evolution from the traditional form, with its own development from a minimal necessary structure, to a complex modern structure, with components for the first time in a county library (*The Local Bibliographical Information* - 1965, *The Information and Technical Documentation Office 1980-1990*, *The Bibliology Office 1980-1990*) - to the automated form, today based on the integrated library soft TINLIB: the electronic catalogues (a special mention for the subject catalogue), the local bibliography in conversion from CDS-ISIS in TINLIB and The Community Information Center.

As a documentary and information structure, Constanța County Library, by its present activity and development objectives, aims to become an active participant into the national information system, a competitive information user and provider.

ANEXE

Animația culturală în biblioteca publică Modele de invitație în biblioteca județeană „Octavian Goga”

Pentru **permis** aveți nevoie de:

- ◆ buletin de identitate;
- ◆ carnet de șomer, cupon de pensie;
- ◆ o poză color tip pașaport/buletin;
- ◆ 33.000 (65.000) lei.

AVEȚI PROBLEME? DORIȚI să VĂ INFORMAȚI și
VĂ LIPSESC banii? VĂ INVITĂM la BIBLIOTECA
JUDEȚEANĂ “OCTAVIAN GOGA” unde vă punem
la dispoziție:

- Monitorul Oficial;
- presa centrală și locală;
- informații despre comunitatea locală, probleme de
sănătate și asistență socială;
- dicționare enciclopedice, tratate de drept, medicină,
tehnice, de economie;
 - albume de artă;
- casete video și audio, CD-uri și CD-ROM-uri;
 - programe specializate de legislație;
 - întâlniri cu medici, terapeuți specializați pe
problemele specifice vârstei a treia.

Pentru **permis** ai nevoie de:

- ◆ mama (tata) cu buletinul de identitate;
- ◆ poza ta color tip pașaport/buletin;
- ◆ 33.000 lei.

COPIII!

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ “OCTAVIAN GOGA”
VĂ INVITĂ SĂ DESCOPERIȚI ALĂTURI DE EA
FASCINANTA LUME A POVEȘTILOR.
VENIȚI LA NOI SĂ CITIM ÎMPREUNĂ BASME, SĂ
RĂȘFOIM CĂRȚI ILUSTRATE, BENZI DESENATE
ȘI SĂ ASCULTĂM POVEȘTI MINUNATE!
PENTRU VOI NE-AM ABONAT LA CELE MAI NOI
REVISTE ADRESATE VOUĂ!
AVEȚI TALENT LA MUZICĂ? LA DESEN?
SAU POATE LA RECITAT?
VENIȚI SĂ CĂNTĂM, SĂ DESENĂM ȘI SĂ
RECITĂM ÎMPREUNĂ
DAR ÎN PRIMUL RÂND VENIȚI ȘI
NE VOM JUCA ÎMPREUNĂ!

Pentru permis ai nevoie de:

- ◆ buletin de identitate;
- ◆ carnet de elev;
- ◆ o poză color tip pașaport/buletin;
 - ◆ 33.000 lei.

AI PROBLEME LA ȘCOALĂ?

VREI SĂ FII CEL MAI BUN?

AICI GĂSEȘTI TOATE TITLURILE

DIN OPERELE SCRITORILOR

ROMÂNI ȘI STRĂINI DE CARE TU AI NEVOIE!

PENTRU NOI EMINESCU, SADOVEANU

ȘI ELIADE NU MAI SUNT DE MULT O

ENIGMĂ!

CONVINGE-TE SINGUR!

INTRĂ ÎN BIBLIOTECA NOASTRĂ ȘI NOI TE

VOM AJUTA!

Pentru permis ai nevoie de:

- ◆ buletin de identitate;
- ◆ carnet de elev;
- ◆ o poză color tip pașaport/buletin;
 - ◆ 33.000 lei.

ÎN SFÂRȘIT VACANȚĂ!

S-A TERMINAT CU TEMELE, ESEURILE

ȘI TESTELE. AI SCĂPAT!

ACUM AI NEVOIE DE PUȚINĂ DISTRAȚIE!

LA NOI DISTRAȚIA ESTE MAXIMĂ! !

CONVINGE-TE SINGUR!

IATĂ CÂTEVA PROPUNERI:

- romane de dragoste
- cărți polițiste, de acțiune, horror
- cărți umoristice și de curiozități
- cărți și reviste de informatică
- reviste de muzică, de teatru și film
- audiții muzicale și video, CD-uri și CD-ROM-uri;

DAR ce este cel mai incitant am păstrat pentru final
VINO SĂ NAVIGĂM ÎMPREUNĂ PE INTERNET!

Pentru permis ai nevoie de:

- ◆ buletin de identitate;
- ◆ carnet de student;
- ◆ o poză color tip pașaport/buletin;
 - ◆ 33.000 lei.

FELICITĂRI! De-acum ești student. Ani de zile
Am fost alături de tine și te-am ajutat. Acum e
momentul să strângem relațiile noastre!
VINO la BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "O.GOGA"
să studiezi

- enciclopedia Britannica;
 - dicționare enciclopedice, dicționare și cursuri pentru învățarea limbilor străine;
 - tratate de drept, economie, medicină, tehnice, etc.
 - cele mai noi lucrări de referință din toate domeniile de specialitate:
 - programe specializate de legislație;
 - albume de artă și foto;
 - casete video și audio;
 - CD-uri și CD-ROM-uri.
- NOI avem grijă și de relaxarea TA!
La NOI găsești: romane de dragoste, polițiste și
horror, cărți umoristice, reviste de muzică, teatru și film.
Poți face audiții muzicale și vizionări video.
Poți naviga pe INTERNET!

Pentru permis aveți nevoie de:

- ◆ buletin de identitate;
- ◆ carnet de șomer, cupon de pensie;
- ◆ o poză color tip pașaport/buletin;
 - ◆ 33.000 (65.000) lei.

VREȚI SĂ DEVENIȚI O GOSPODINĂ PERFECTĂ?

VENIȚI LA NOI!

VĂ AȘTEPTĂM CU CELE MAI NOI

CĂRȚI DE BUCATE!

DORIȚI SĂ ȘTIȚI SĂ CROȘETAȚI? SĂ TRICOTAȚI?

SĂ CROIȚI ȘI SĂ COASEȚI HAINE?

NIMIC MAI SIMPLU!

LA NOI GĂSIȚI CELE MAI NOI LUCRĂRI DE
SPECIALITATE!

DORIȚI SĂ VĂ RELAXAȚI?

LA NOI AICI GĂSIȚI LINIȘTE ȘI ÎNȚELEGERE
și o bogată colecție de romane de dragoste, de aventuri,
cărți de vacanță, casete audio și video, etc.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "OCTAVIAN GOGA"

SEDIUL CENTRAL: Calea Dorobanților, f.n.

ORAR Lu-Vi 09.00-20.00

SALA DE LECTURĂ: Str. Kogălniceanu, nr.7

ORAR Lu-Vi 09.00-20.00

S 09.00-13.00

FILIALA "TRAIAN BRAD": Str. Izlazului, nr.18

ORAR Lu, Mi, J 14.00-19.45

Ma, Vi 09.00-14.45

FILIALA ZORILOR: Str. Observatorului, nr.1

ORAR Lu, Mi, J 14.00-19.45

Ma, Vi 09.00-14.45

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "O. GOGA"
SEDIUL CENTRAL